REKKE/VARGAS #1

DAVID LAGERCRANTZ

OBSCURITAS

DAVID LAGERCRANTZ

Seria: *Rekke & Vargas*

Volumul 1

OBSCURITAS

Original: *Obscuritas* (2021)

Traducere din limba suedeză și note de:
CARMEN VIOREANU

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Unu

Șeful poliției era un idiot.

Totul era un rahat total lipsit de sens.

Comisarul Fransson ținea un expozeu lung, morocănos, iar pe Micaela Vargas nu o mai țineau puterile să asculte. În plus, era mult prea cald în mașină și se aflau în fața vilelor de paradă din Djursholm.

— N-am mers prea departe? zise ea.

— Calm, calm, fetițo, nu sunt chiar ținuturile mele natale, răspunse Fransson, făcându-și vânt cu mâna.

În scurt timp intrară încet într-o grădină întinsă și ajunseră la o casă mare de piatră cu coloane alburii pe latura lungă, iar ea avea emoții din ce în ce mai mari. De fapt, lucra ca polițist de proximitate. Dar vara aceasta fusese cooptată într-o anchetă criminalistică, pentru că avea anumite cunoștințe despre suspectul Giuseppe Costa. În general alerga să rezolve chestii și făcea verificări simple. Cu toate astea, acum o luaseră și pe ea la un anume profesor Rekke, care, după spusele șefului poliției, i-ar putea ajuta în anchetă.

— Aceea probabil e doamna, zise Fransson și arătă cu degetul spre o roșcată frumoasă în pantaloni albi, care stătea pe verandă și care îi întâmpină.

Femeia părea desprinsă dintr-un film, iar Micaela coborî din mașină transpirată și stingherită și se îndreptă spre vilă, traversând aleea cu pietriș.

Doi

Cel mai adesea, Micaela venea devreme la serviciu. Dar în dimineața aceasta, cu patru zile înainte să meargă la casa mare de piatră, stătea în bucătărie și lua micul dejun, deși era trecut de 9. Sună telefonul. Era Jonas Beijer.

— Șeful poliției ne-a chemat pe toți la el, zise el.

Nu-i spuse de ce. Dar îi dădu senzația că supraestimează importanța momentului. Se îndreptă spre oglinda din hol și trase de hanoracul extralarge care atârna pe ea fără formă. „Arăți de parcă ai vrea să te ascunzi", i-ar fi spus fratele ei, Lucas. Dar ei i se părea că hanoracul îi vine bine. Își perie părul, iar bretonul îl pieptănă pe frunte, astfel încât aproape că îi acoperea ochii, și porni spre metrou.

Era 19 iulie 2003 și Micaela tocmai împlinise 26 de ani. Era destul de puțină lume în vagoane. Se așeză într-un separeu liber de patru locuri și căzu pe gânduri.

Sigur că nu era ciudat că acest caz interesa conducerea poliției. Crima în sine poate că fusese un acces de nebunie, o chestie făcută la beție. Dar alta era miza anchetei. Jamal Kabir, cel ucis, era arbitru de fotbal și refugiat din Afganistanul talibanilor, și fusese omorât în bătaie cu o piatră, după un meci de tineret de pe Grimsta IP. Era de la sine înțeles că Falkegren voia să se bage și el.

Coborî la stația Solna Centrum și merse mai departe spre sediul poliției de pe Sundbybergsvägen, gândindu-se că astăzi va spune în sfârșit deschis unde i se pare ei că șchiopătează ancheta.

•

Martin Falkegren era cel mai tânăr comandant de poliție din țară și voia să privească înainte și să țină pasul cu tot ce era nou. Își purta ideile precum medaliile pe piept, cum obișnuiau oamenii să spună, nu foarte amabil, bănuia el. Dar el era mândru de deschiderea lui, iar acum încercase din nou o abordare diferită. Poate se vor enerva. Dar așa cum îi spusese soției sale, era cea mai bună prelegere pe care o auzise. Merita categoric o încercare.

Scoase scaune în plus și așeză sticle de apă Ramlösa și două castroane cu bomboane cu lemn dulce, pe care secretara sa le cumpărase de pe vaporul de Finlanda, și ciuli urechile după pași pe coridor. Deocamdată, nimeni nu

părea să se îndrepte într-acolo și, preț de o clipă, și-l imagină pe Carl Fransson în fața lui. Își închipui corpul imens și greu și privirea critică și de fapt, își zise el, nu putea să-l învinovățească. Niciun coordonator de investigație nu vrea să se amestece conducerea în ancheta lui.

Dar acum și împrejurările erau speciale. Făptașul, un italian narcisist și dus cu pluta, îi manipula de le săreau capacele. Era de-a dreptul de toată jena.

— Scuze, eu sunt prima?

Era tânăra chiliană. Nu mai știa cum o cheamă. Ținea minte doar că Fransson voia s-o dea afară din grup, fiindcă era un fel de Gică-Contra.

— Bine ai venit! Nu cred că am făcut cunoștință, zise el și întinse mâna.

Ea o prinse ferm și, preț de o clipă, Falkegren o studie din cap până-n picioare. Era destul de mică de statură și îndesată, cu păr des, cârlionțat și un breton lung pieptănat în jos pe frunte. Avea ochii mari și oblici, cu o licărire de un negru intens. Avea ceva care-l atrăgea și îl îndepărta deopotrivă și avu chef să o atingă puțin. Dar deveni neașteptat de timid și mormăi doar:

— Tu îl cunoști pe Costa, nu?

— Îl știu mai degrabă din auzite, răspunse ea. Suntem amândoi din Husby.

— Cum l-ai descrie?

— E puțin genul *showman.* Avea obiceiul să ne cânte în curte. Poate deveni teribil de agresiv când bea.

— Da, observăm asta. Dar de ce ne minte în față?

— Nu știu dacă minte, zise ea, iar Falkegren nu aprecie răspunsul.

Ideea că ar fi reținut persoana greșită nu exista în universul său abstract. Probatoriul era dificil și se făceau pregătiri pentru chemarea în judecată. Singurul lucru care le lipsea era o mărturie și tocmai despre asta intenționa să vorbească. Dar nu apucă să mai discute și altceva cu ea. Îi auzi pe coridor pe ceilalți și atunci își îndreptă spatele și îi felicită pe toți.

— Bine lucrat. Sunt mândru de voi, băieți, zise el și chiar dacă nu era o formulare foarte reușită, ținând cont de prezența chilienei, nu se corectă.

Se concentră să găsească un ton colegial. Dar nici asta nu-i ieși. Se trezi spunând:

— Ce nebunie! Și totul pentru că arbitrul n-a fluierat penalti.

Poate că nu era cea mai nuanțată chestie pe care o spusese vreodată. Pe de altă parte, era doar o expresie, un mod de a începe discuția. Însă

Fransson sigur că profită de ocazie și-i atrase atenția că în realitate era cu mult mai complicat. Exista un motiv clar, spuse el, poate că nu pentru din ăștia ca tine și ca mine, dar pentru un tată alcoolic de fotbalist, fără control asupra impulsurilor, care trăiește pentru reușitele de pe teren ale fiului său, da.

— Da, da, evident, zise el. Dar Doamne, Dumnezeule, totuși… am văzut secvența video. Costa înnebunise de-a binelea, pe când arbitrul… Oare cum îl cheamă?

— Jamal Kabir.

— …pe când Jamal Kabir era foarte calm. Apropo de calitate morală.

— Așa s-a spus.

— Și cum flutură din mâini. Elegant, nu-i așa? De parcă ar dirija tot meciul.

— E puțin special, așa e, zise Fransson și atunci Martin Falkegren își întoarse privirea de la el și decise să reia inițiativa.

Nu conversație de complezență trebuia să facă.

•

Micaela se așeză mai bine în scaun. Atmosfera nu era cine știe ce, deși Falkegren se străduia foarte tare să pară membru al echipei. Dar era un proiect sortit eșecului de la bun început. El era un alt gen. Zâmbea tot timpul și purta un costum lucios pe care-l combinase cu o pereche de mocasini negri cu ciucuri.

— Și altfel, care e situația probelor, Cari? Am vorbit foarte pe fugă cu… zise el și se uită la ea.

Dar nu păru să-și amintească numele ei sau ajunse să se gândească la altceva, fiindcă lăsă propoziția să plutească în aer. De aceea Fransson interveni și prezentă situația probelor și sună convingător, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea. Singurul lucru care părea să lipsească era o sentință cu executare, și poate că tocmai de aceea șeful poliției nici nu ascultă prea mult. Se mulțumi să mormăie, confirmând:

— Exact așa și nimic din P7 nu clatină în mod direct situația probelor.

— Mda, corect, zise Fransson și atunci Micaela își ridică privirea din blocul de notițe.

P7, își zise ea, blestematul de P7. Îl avusese în mână acum vreo zece zile și tot nu se lămurise ce anume e. Dar era micul examen psihiatric care-l preceda pe cel mare, iar ea îl citise cu anumite așteptări și fusese aproape imediat dezamăgită. Tulburare de personalitate antisocială, scria la

concluzii. O probabilă tulburare de personalitate antisocială. Cu alte cuvinte, Costa ar fi un soi de psihopat. Dar ea nu credea.

— Exact, spuse șeful poliției cu un nou entuziasm în glas. Acolo sunt cheile către personalitatea sa.

— Mda, da, poate, răspunse Fransson, foindu-se pe scaun.

— Dar trebuie făcut să recunoască.

— Sigur că da.

— Și v-ați apropiat de momentul ăsta?

— Oho, da!

— Și eu am jucat un anumit rol în acea dramă, nu? continuă Falkegren și pentru o clipă toți se făcură că nu înțeleg, chiar dacă de fapt înțelegeau destul de bine și de aceea nici nu se miră nimeni când continuă: Doar v-am rugat să încercați o nouă tehnică de interogare.

— Da, exact, a fost un sfat înțelept, mormăi Fransson, grijuliu să pară recunoscător, dar totuși nu prea impresionat.

După P7, Falkegren propusese să nu-l mai preseze pe Giuseppe Costa și să-l lase în schimb pe el să se exprime ca expert în psihologie, ceea ce evident că sunase un pic cam ciudat. Dar Falkegren nu se lăsase. „Imaginea lui despre sine e grandioasă, crede că știe totul despre fotbal", spusese el și în cele din urmă, polițiștii au zis să facă o încercare. Într-o zi, când Giuseppe era din cale-afară de lăudăros, Fransson tatonase terenul.

— Tu, cu experiența ta amplă, ai putea să ne povestești cum gândește de fapt un om care face ceva atât de lipsit de cap, cum ar fi să omoare un arbitru, îi zisese el și atunci Costa chiar se lăudase și vorbise cu o asemenea înflăcărare, încât totul fusese considerat o mărturie indirectă, ceea ce reprezentase, evident, un moment interesant în anchetă.

Dar ceea ce înțelese abia acum Micaela era cât de mândru era Martin Falkegren de asta.

— Înțelegeți, e o abordare celebră. Există un exemplu cunoscut, spuse el.

— Aha, chiar așa? răspunse Fransson.

— Un jurnalist tânăr l-a intervievat pe Ted Bundy în închisoare în Florida.

— Scuze?

— Ted Bundy, repetă el. În persoană. Metoda a avut foarte mare succes cu el. Așa cum se știe, Bundy studiase psihologia și, când a avut posibilitatea de a străluci ca expert, s-a deschis pentru prima dată.

Și atunci nu numai Micaela păru sceptică.

Ted Bundy.

Ar fi putut la fel de bine să-l dea ca exemplu pe Hannibal Lecter.

— Nu mă înțelegeți greșit, continuă Falkegren. Nu fac comparații. Vreau doar să spun că există noi studii în domeniu și noi tehnici de interogatoriu și că noi, cei din poliție…

Ezită.

— Da?

— …avem mari lacune de cunoștințe. Aș spune chiar că am fost naivi.

— Chiar așa? zise Fransson.

— O, da. Chiar termenul de psihopat în sine a fost multă vreme considerat depășit și stigmatizant. Dar lucrurile s-au schimbat, slavă Domnului, și zilele trecute am fost la o prelegere, o prelegere fantastică, trebuie să spun.

— Ce chestie, zise Fransson.

— Exact. A fost incredibil de palpitant. Am stat cu toții lipiți de scaune, da, Doamne, Dumnezeule, ar fi trebuit să veniți și voi. Hans Rekke a ținut conferința.

— Cine?

Bărbații se uitară unii la alții. Era evident că nimeni n-auzise de el și, mai mult, că nu le păsa câtuși de puțin.

— E profesor de psihologie la Universitatea Stanford, un post incredibil de prestigios.

— Impresionant, zise Fransson ironic.

— Într-adevăr, răspunse Falkegren asurzitor. E citat în toate revistele de top.

— Fantastic, zise Ström la fel de ironic.

— Dar nu trăiește pe altă lume, să nu credeți așa ceva. E specialist în tehnici de interogatoriu și a ajutat poliția din San Francisco. E incredibil de ager la minte și competent.

Dar nici asta nu avu efectul scontat.

Mai degrabă, sublinie și mai mult divizarea între „noi” și „ei” din încăpere. Deveni și mai mult „el, șeful și carieristul” care mersese la o prelegere și văzuse lumina, împotriva lui Fransson și a băieților săi, polițiștii stoici care munceau din greu, cu picioarele pe pământ și care nu credeau numaidecât că tot ce zboară se mănâncă.

— Profesorul Rekke și cu mine ne-am înțeles direct, am rezonat, continuă Falkegren, reușind în acest fel să spună că și el era special, de vreme ce

rezona cu o persoană inteligentă. I-am povestit despre Costa, zise el.

— A, deci așa a fost.

Fransson ridică o sprânceană.

— I-am povestit despre latura lui grandomană și narcisistă și despre situația un pic dificilă în care ne aflăm, fără probe tehnice, continuă Falkegren.

— OK, zise Fransson.

— Și atunci a menționat abordarea aceea cu Bundy și-a zis că am putea s-o testăm.

— Ce bine că știm și povestea din spate, zise Fransson, dornic să încheie discuția.

— Dar pe urmă, după ce a fost așa un succes – după ce Costa chiar a început să vorbească –, m-am gândit, Doamne sfinte, dacă Rekke ne-a putut ajuta atât de mult doar așa, în treacăt, atunci câte n-ar putea face dacă ar fi mai implicat în acest caz!

— Hm, da, ne putem întreba, zise Fransson deranjat.

— Exact, continuă Falkegren. De aceea m-am interesat puțin… da, știți că am contactele mele și chiar și de acolo au venit doar cuvinte de laudă. Doar cuvinte de laudă, domnii mei. De aceea mi-am luat libertatea să-i trimit profesorului Rekke tot ce avem.

— Ce zici că ai făcut? izbucni Fransson.

— I-am trimis dosarul anchetei, răspunse Falkegren, dând impresia că polițiștii nu înțeleseră exact.

Fransson se ridică.

— Ce dracu', asta e o violare a secretului anchetei preliminare, șuieră el printre dinți.

— Calm, calm, zise Falkegren. Nici vorbă de așa ceva. Rekke devine ca o parte din echipa noastră, și el, ca psiholog, are obligația secretului profesional. Acum, sincer vorbind, eu cred că avem nevoie de el.

— Prostii, șuieră Fransson.

— Ați făcut o treabă bună, așa cum spuneam, nu e niciun dubiu în privința asta. Dar nu aveți un caz beton. Aveți nevoie de o mărturie, iar eu sunt convins că Rekke vă poate ajuta. Descoperă contradicțiile și lacunele din mărturii ca nimeni altul.

— Deci ce trebuie să facem, după părerea ta? întrebă Fransson. Să-l lăsăm pe profesor să ne preia ancheta?

— Nu, nu, Doamne, nu. Ziceam doar să vă întâlniți cu el și să ascultați ce are de spus. Să vedeți dacă ne poate sugera o abordare nouă, o idee nouă. Vă primește sâmbătă la ora 2, acasă la el, în Djursholm. A promis să parcurgă tot materialul până atunci.

— N-am de gând să-mi pierd încă o sâmbătă liberă pentru un rahat fără sens, zise Axel Ström, care era cel mai bătrân din grup și se apropia de vârsta pensionării.

— OK, OK, *fair enough.* Dar unii dintre voi sigur pot merge. Tu, spre exemplu, continuă Falkegren, arătând cu degetul la Micaela. Rekke a sunat de fapt și a întrebat chiar de tine.

— A întrebat de mine?

Se uită jenată în jur, convinsă că e o glumă.

— Da, a fost nu știu ce interogatoriu pe care i l-ai luat lui Costa, care i s-a părut interesant.

— Nu-mi pot im… începu ea.

— Unu la mână: Vargas nu poate merge singură, întrerupse Fransson, adresându-i-se lui Falkegren. Nu are nici pe departe suficientă experiență și doi la mână: cu tot respectul, Martin, ai fi putut să ne informezi și pe noi dinainte. Ai lucrat pe la spatele nostru.

— Recunosc. Și te rog să-mi accepți scuzele.

— Ei bine, acum asta e. Mă bag și eu.

— Bun.

— Dar n-am de gând să urmez nici măcar unul dintre sfaturile profesorului dacă nu îmi place. Eu conduc ancheta, nimeni altcineva.

— Evident. Dar du-te acolo cu mintea deschisă.

— Eu am mereu mintea deschisă. E inclus în jobul meu, zise el și atunci Micaelei îi veni să pufnească pe nări sau să spună ceva ucigător.

Dar își ținu gura ca de obicei și încuviință dând din cap cu gravitate.

— Mă bag și eu, spuse Lasse Sandberg.

— Și eu, zise Jonas Beijer.

Și așa rămase.

Sâmbăta următoare se întâlniră în fața sediului poliției și porniră spre vila mare din Djursholm – ea, Fransson, Sandberg și Beijer.

Trei

Micaela își amintea, firește, momentul când aflase. În ziua în care îl arestaseră. Era ora 9 seara și ea urma să-și viziteze mama pe strada Trondheim. Era începutul lui iunie, dar aerul era rece ca într-o zi de octombrie și grădina era plină de lume. Când se apropiase, se întorseseră spre ea fețe indignate și, în doar câteva minute, înțelesese în mare ce s-a întâmplat.

Giuseppe Costa, sau Beppe, cum îi spunea ea, omorâse în bătaie un arbitru de fotbal. Fusese un meci cu echipa academică a băieților din Bromma, unde juca fiul lui, Mario, și spre finalul celei de-a doua reprize, Beppe intrase în fugă pe teren, foarte beat, și începuse să facă scandal și să lovească în stânga și-n dreapta. Fusese nevoie de cinci, șase persoane ca să-l pună la pământ și după aceea, când toată lumea crezuse că situația s-a calmat, el s-ar fi dus după arbitru cu priviri furioase.

— Sună de-a dreptul bolnav, spusese ea și urcase la maică-sa, care stătea pe terasă și se uita la ce se întâmplă jos.

Mama ei avea părul lung și alb despletit și purta papuci de casă fără șosete și un pulover hippy înflorat, nou. Vântul bătea cu dușmănie și maică-sa părea neliniștită, de parcă i-ar fi fost frică să nu se fi întâmplat ceva cu Lucas sau Simón.

— *De qué están hablando?* zisese ea.

— Cică Beppe a omorât în bătaie un arbitru de fotbal, răspunsese ea și atunci maică-sa fusese mai mult ușurată că nu făcuse Simón iar vreo tâmpenie sau ceva foarte periculos.

Dar mai târziu, când luau cina, păruse cumva mai înviorată.

— Odată și-odată tot s-ar fi întâmplat, zisese ea.

Nu că Micaela s-ar fi gândit exagerat de mult la asta atunci. E o chestie din aia pe care doar o verși afară din tine, bănuise ea. Dar pe urmă o enervase. Părea dintr-odată că Beppe se născuse pentru a omorî un arbitru. Întregul Husby explodase de zvonuri și povești vechi, care păreau toate să indice iminența unei fapte de asemenea dimensiuni, și poate că de aceea Micaela mergea în direcția opusă și povestea și altele. Mai ales o întâmplare care era puțin importantă pentru ea.

Avea doar 11 sau 12 ani pe atunci și pe vremea aceea auzea vorbindu-se despre Beppe destul de des. Tot felul de bătăi, scene la cârciuma din Husby, țipete și scandal din apartamentul lui.

În perioada aceea, Simón, cel mai tânăr dintre frații ei mai mari, era pasionat de hip-hop. Uneori avea sentimentul că hip-hopul era singurul lucru care nu-i lua viața și, la fel ca mulți alții, și lui îi era frică de Beppe. Acesta obișnuia să-i lovească cu picioarele pe băieții care puneau Eminem la casetofoanele portabile în piață. Cu toate astea, Beppe trebuie să fi înțeles că Simón avea o nevoie disperată de validare, fiindcă se apropiase cumva de el și într-o zi dispăruseră împreună și repetaseră. Mai târziu, seara, făcuse câțiva pași în față, chiar lângă grătar, și se umflase în pene. O să interpreteze un cântec, așa zisese.

— Nu acum. N-avem chef, țipaseră ceilalți.

— Gura! Am ceva special de oferit, zisese el și-i făcuse semn lui Simón să se apropie.

Simón fluturase din mână în semn că refuză, la fel de pierdut și rătăcit cum era întotdeauna în fața altora. Dar pe urmă făcuse câțiva pași de dans, cum ea nu mai văzuse până atunci. După care el și Beppe intonaseră pe ritmuri de rap *Eu sunt fiul rătăcit care-a spart o bancă și-a sunat la numărul de gardă,* scris de Simón, iar Micaela nu mai ținea minte vreo altă dată când oamenii să fi ovaționat atât de mult în grădină.

Nu era nimic ciudat, de fapt. Bănuia că toți ucigașii făcuseră și lucruri frumoase la viața lor. Totuși, rămăsese în ea, ca o enigmă care se cerea descifrată. Povestise această întâmplare de câteva ori după comiterea crimei și, într-un final, aflase că Beppe în persoană ar vrea să stea de vorbă cu ea. Mesajul i-l transmisese inspectorul criminalist Jonas Beijer.

— Consideri că ești recuzabilă din cauza relației tale cu Costa? o întrebase el.

— Nu știu, răspunsese ea.

Dar Jonas nu păruse să-i audă ezitarea, ci îi spusese „stabilește un contact și vezi dacă poți să-l faci să vorbească”. Era ceva hazardat, evident. Din câte înțelesese ea, nu funcționase nimic până atunci. Giuseppe abia dacă se putuse ține la subiect la interogatorii și nu recunoscuse nici măcar ceea ce putuseră vedea cu toții pe o înregistrare video a meciului.

Ca întotdeauna, se pregătise minuțios și în dimineața zilei de 10 iunie se dusese la el. Era singur în sala de interogatoriu și fuma o țigară. Silueta lui uriașă și răvășită părea că intrase la apă și îi zâmbise nesigur.

— Se zvonește că spui lucruri bune despre mine, începuse el.

— Povestesc și multe aiureli.

— L-am plăcut pe tatăl tău. Ne scriam bilețele.

— Toți îi scriam biletele.

— Dar a fost un tip fain, continuase el și păruse atât de sfâșietor de nefericit, încât Micaelei nu-i fusese greu să-i pară rău de el.

Părea să aibă toată lumea împotriva lui și poate că tocmai de aceea – într-o încercare de a-și ascunde simpatia – îl luase tare și după aceea auzise că a obținut multe informații noi. Jonas Beijer o lăudase, iar ea se surprinsese spunând „ascunde ceva”, ceea ce făcuse impresie.

Simțise asta direct, de parcă trecuse un soi de test, iar în ziua următoare i se ceruse să facă parte din echipa de anchetă.

— Avem nevoie de cineva cu puțină perspectivă, spusese Jonas și chiar dacă ea înțelesese imediat că nu toți o primiseră cu brațele deschise, tot fusese copleșită.

Era un pas mare făcut peste noapte, de la polițist de proximitate la anchetator al unei crime despre care vorbeau toți, și începuse să viseze că într-un final va ajunge comisar sau poate ceva mai sus, comisar-șef. Primele săptămâni, până să înceapă să ezite, fusese nespus de mândră și hotărâtă.

Patru

În sâmbăta în care trebuiau să meargă prima dată la profesorul Rekke, în ziar nu mai scria nimic despre crimă, nici măcar un articol în care să fie dezbătută violența în fotbal sau ceva despre hărțuirea arbitrilor și a copiilor, nimic.

De aceea, citi doar știrile externe, exact cum făcea taică-su pe vremuri și de fapt nu era nimic nou în Irak. Oficial, războiul se încheiase, deși, evident, nu se încheiase. În fiecare zi, aveau loc noi atentate sinucigașe. Se părea că va mai dura până avea să se nască din ruine frumoasa democrație occidentală.

Afară, în piața din Kista, era din nou un soare arzător, iar ea se ridicase de la masa din bucătărie și se îndrepta spre șifonier, când sună telefonul. Era Vanessa, cea mai bună prietenă a ei. Fiind sâmbătă dimineață, Micaela bănui că va primi un raport din lumea petrecerilor, ceea ce chiar se adeveri – o poveste lungă și încâlcită despre „un suedez nașpa de siropos", care încercase să facă sex cu ea în autobuzul spre casă.

— N-am chef de din astea, zise ea.

— Dar e adevărat, spuse Vanessa și după ce închiseră, Micaela mai râse puțin, fără să însemne neapărat că i se păruse cine știe ce amuzant, ci că era doar o variantă a unei povești pe care o mai auzise de sute de ori până atunci.

Deschise ușa șifonierului și își puse rochiile și fustele pe pat, rezistând la limită tentației de a o suna înapoi pe Vanessa pentru a-i cere sfatul. În loc de asta, alese ceva evident prea elegant și totuși nu, o fustă neagră, un tricou roșu și o geacă de blugi, care poate era un pic cam mică și o strângea la bust, dar care ei tot îi plăcea, cu tenișii albi.

După care porni la drum, iar la metrou se simți neașteptat de optimistă. Totuși, era o misiune altfel, iar acest profesor întrebase tocmai de ea, sau în orice caz așa se spunea, și era super tare, nu putea să nege. În timp ce metroul trecea de Kista, Hallonbergen și Näckrosen, își imagină ce ar trebui de fapt să le spună colegilor, iar când coborî la Solna Centrum, simți ușurare și fiori prin tot corpul. Dar încă din parcare toate acestea se stinseseră și n-avusese nevoie decât de o privire; ochii mijiți, scrutători, ai lui Lasse Sandberg, care întotdeauna căutau în jos, spre șoldurile ei.

— Ia uitați, Vargas s-a făcut sexy pentru profesor, zise el.

— Mă gândeam… răspunse ea.

— Poate a jucat în deplasare ieri, completă Fransson.

— Nu e ușor să apuci să te schimbi între reprize, continuă Sandberg și Micaela consideră că nici măcar nu mai are rost să încerce să răspundă.

Urcă în mașina Volvo 745 a lui Fransson și se așeză pe bancheta din spate, în dreapta, lângă Jonas Beijer, care-i aruncă o privire de consolare. Se uită la unghii, întrebându-se dacă nu fusese o idee idioată să le dea cu ojă. Când își ridică privirea, fu orbită de lumina soarelui.

Era o zi caniculară, fără pic de nori pe cer, iar în mașină nu era mai răcoare. Părea că e ceva în neregulă cu sistemul de climatizare. Aerul doar se învârtea înăuntru, iar bărbații transpirară imediat și deveniră puțin gălăgioși. Fransson povesti că-l doare de nu mai poate după tragerile de la poligonul din Hagalundshallen de azi-dimineață.

— Parcă îmi arde toată mâna, zise el.

Ca întotdeauna, Fransson domină discuția și, în lipsă de altceva, Micaela studie cum Beijer și Sandberg își schimbau într-o clipă tonul vocii după al lui. Dacă Fransson se tânguia, se tânguiau și ei, iar dacă el râdea, rânjeau și ei, și niciodată nu chicoteau atât de mult ca atunci când se coalizau împotriva clovnului comun, comandantul Falkegren. Era ceva de speriat cât de prost era și ce ciucurei penibili avea la pantofi, sau ce avea el acolo. Într-un final, Micaela nu mai suportă.

Tânjea disperată după cuvinte, de orice fel, doar să nu pară tocite și uzate. Dar iată că ajunseră în Djursholm, trecură pe lângă vile mari și scumpe și atunci ea se pierdu în alt fel de gânduri.

Djursholm era celălalt capăt al liniei de metrou. Aici locuiau cei care se născuseră cu un loz câștigător în mână, în timp ce la ei, în Husby, exista mai mult șrapnel, fragmente din lucruri distruse în zări foarte îndepărtate. Simón îi dăduse ideea.

— Nu trebuie să citesc ziarele despre ce s-a întâmplat în lume. Văd asta pe vecinii mei, zisese el odată, poate și pentru că el nu citea niciodată ziarele sau orice altceva de acest gen.

Dar punctase ceva.

Dacă era război sau revoluție pe undeva prin lume, victimele veneau în Husby. Acolo ajungeau refugiați care aduceau cu ei câte o frântură de război și care învățaseră toată viața să facă față replicilor seismice.

— N-am mers prea departe? zise ea.

— Calm, calm, fetițo. Nu sunt chiar ținuturile mele natale. Dar ar trebui să fie chiar pe aici pe undeva, răspunse Fransson și merse mai departe spre apă, până la o poartă înaltă cu o cameră de luat vederi și un difuzor în care spuseră câteva cuvinte înainte de a intra cu mașina într-o curte mare, pe lângă o fântână arteziană, până la o vilă impunătoare din piatră de culoarea ocrului, cu ferestre mari, așezată chiar pe malul lacului.

Casa avea o scară de piatră albă și pe terasă era o femeie în pantaloni albi de bumbac și o bluză albastră care flutura în vânt. Părea să aibă 35 sau 40 de ani. Era roșcată, cu pistrui pe obraji și avea un corp suplu, mlădios, care părea ciudat de ușor în lumina soarelui și care îi făcu pe toți să pară îndesați și greoi când se apropiară de ea. Dar cel mai teribil lucru era frumusețea ei. Era atât de frumoasă, încât toți se făcură mici, și situația evident că nu se îmbunătăți când îi întâmpină cu o amabilitate distinsă.

Asta nu făcu decât să-i întărească poziția de superioritate, iar Micaela își trase nervoasă puțin de fustă și rămase în spatele lui Fransson, care altfel nu părea niciodată afectat în fața nimănui, dar acum părea și el pierdut, mai ales când intrară în casă și văzură tot ce era acolo. Ce era să mai spună?

Falkegren, cu costumele și ciucurii lui de la pantofi, erau una. Dar aici era mai mult decât putea fi digerat. Pe pereți atârnau tablouri mari și frumoase, încăperea avea plafon înalt și nu exista nici măcar o singură piesă de mobilier sau vază care să nu exprime stil sau clasă, iar dintr-o cameră alăturată se auzeau acorduri delicate și melodioase de vioară. Micaela era de-a dreptul fascinată, și cu toate acestea, femeia – care se prezentase drept Lovisa Rekke – părea doar jenată. Le spuse, scuzându-se:

— Doamne, Dumnezeule, i-am zis să înceteze.

După care strigă:

— Julia, gata, ajunge!

Atunci vioara amuți și pe ușa din stânga ieși o fată cam la 17 sau 18 ani, evident, cu nimic mai prejos: absurd de drăguță, cu părul ondulat și ochi albaștri, limpezi.

— Îmi pare rău, mamă, am uitat, zise ea, ceea ce era mai mult decât putea duce Micaela.

Avea în fața ei o fată al naibii de fermecătoare care își cerea iertare că tocmai cântase atât de frumos, încât toți rămăseseră cu gura căscată și cel mai rău era că niciunul dintre ei nu-și găsea cuvintele într-o asemenea situație. Nimeni nu spuse: „Dar, Doamne, Dumnezeule, ce frumos a fost”.

Rămăseseră toți muți și neajutorați. Dar Julia luă inițiativa, întinse mâna și spuse:

— Mă bucur de cunoștință.

Micaela avea să-și amintească după aceea episodul drept cel mai bun exemplu de umilire de clasă. O adolescentă îi transformase cu *savoir-vivre*-ul său într-o turmă de oi căpiate. Îi venea să spargă o vază sau să dărâme un tablou. Dar se mai întâmplă și altceva. Începu să se gândească la articolele științifice ale lui Rekke. Se uitase peste ele săptămâna aceasta și nu găsise absolut niciun indiciu că ar fi colaborat cu poliția, așa cum spusese Falkegren, sau măcar că ar fi interesat de fapte de violență.

Rekke dezbătea mai degrabă erorile de gândire, farsele pe care ni le joacă mintea din cauza părerilor preconcepute și a închipuirilor, și cu siguranță era adevărat, așa spusese și Fransson, că în mare parte erau jocuri ale minții. Totuși, acolo exista ceva care o atrăgea: o claritate, așa credea ea, o pătrundere care îi lipsise.

— Unde e? întrebă Fransson iritat.

— Bună întrebare, răspunse Lovisa Rekke. Bănuiesc că a reușit să se lase absorbit de ceva.

— N-avem timp la discreție.

— Înțeleg foarte bine. Îmi cer scuze. Urc și-l aduc imediat. Până atunci, luați loc, continuă ea arătând cu mâna spre câteva canapele albe aflate lângă statuia de bronz a unei fete care făcea o plecăciune umilă, iar ei se așezară și se puseră pe așteptat.

Poate că nu foarte mult, dar o simțiră ca pe o mică eternitate și după ce doamna coborî și își ceru scuze încă o dată, fură lăsați singuri din nou și atunci se observă clar: întârzierea și casa îi influențau și pe ceilalți.

Și ei erau acum, contrar voinței lor, nerăbdători. Chiar și pe Fransson îl luase valul și începuse să-și răsucească nervos ceasul, un IWC Schaffhausen pe care-l moștenise de la fratele lui și care, așa cum obișnuia el să spună, era mult peste nivelul veniturilor sale.

— Poate totuși o să-l ascultăm pe profesor până la urmă, zise el.

Cam atunci auziră pași repezi dinspre scara curbată și-l zăriră pe Hans Rekke venind în fugă spre ei, ca un alergător neobosit.

Cinci

După aceea, Micaela se întrebase ce știau ei de fapt în acea zi, și, fără îndoială, știau mult mai puțin decât credeau. Dar atunci crima, cu toată brutalitatea ei, părea destul de simplă. Nu avea nimic sofisticat, niciun semn că fusese planificată sau clocită mult timp.

Părea să fie vorba doar despre un episod de nebunie furioasă. Dar era clar că se petrecuse imediat după un meci de fotbal, iar situația era și mai spectaculoasă pentru că victima avusese și ea charisma ei.

Jamal Kabir avea 36 de ani când a murit. Era un bărbat slab, destul de frumos, cu spatele drept și maxilarul rupt după ce fusese maltratat și torturat la Kabul. Mulți vorbeau despre tristețea pe care o răspândea în jur și sigur că nu era ciudat că era înconjurat de zvonuri. Dar auziseră de fapt doar de bine despre el și se știa că fusese un arbitru și lider de echipă experimentat.

Sub regimul talibanilor, luptase pentru dreptul băieților de a juca fotbal în Kabul. Nu fusese ușor, așa cum declarase la Agenția Suedeză pentru Migrație. Regimul venea permanent cu reguli noi despre cât de lungi trebuiau să fie pantalonii și mânecile bluzelor și despre cât de mult se puteau bucura jucătorii când se dădea gol. Dar el se luptase pentru fotbalul său. Îl considera chiar vital, după spusele sale. Orice altă formă de divertisment era interzisă. Nu aveai voie să asculți muzică. Nimeni nu avea voie să meargă la film sau la teatru. Cărțile erau arse. Femeile erau închise în case sau ascunse în burka și aveau loc cu regularitate execuții publice pe arena orașului, Ghzai Stadium, ca și cum crimele și mutilările înlocuiseră fotbalul și deveniseră marea distracție obștească.

Părea să fi devenit o problemă pur existențială pentru Kabir să aibă grijă să li se ofere și altceva oamenilor. Organiza meciuri și turnee pentru juniori. Asta îl făcuse popular, după spusele sale. Oamenii veneau și-i mulțumeau. Dar avea și probleme din ce în ce mai mari cu autoritățile și în cele din urmă fusese prins și torturat. Exista un șir de semne de întrebare legate de trecutul său, iar relatarea lui despre cum fusese capturat nu era pe deplin credibilă, în opinia Micaelei. Însă Agenția Suedeză pentru Migrație primise un certificat legal cum că talibanii într-adevăr îl torturaseră și nu încăpea nicio îndoială că fusese maltratat sever.

Conform procesului-verbal de la autopsie, avusese fracturi la coaste și mandibulă anterioare uciderii. Pe încheieturile mâinilor erau vizibile cicatrici vinețiii de la un soi de lanț, iar pe piept avea urme de degerături. Fără nicio îndoială, trecuse prin multe și totuși își păstrase spiritul de luptător. Când ajunsese în Suedia în noiembrie 2002, își reluase într-un fel activitatea de la Kabul. În perioada în care fusese plasat în așezământul pentru refugiați din Spånga, ieșea pe terenurile de fotbal din zonă și stabilea contacte cu echipele de băieți care se antrenau acolo.

„A fost felul meu de a supraviețui", spusese el.

Aducea mingi și așeza pe teren conuri de marcaj. Venea cu sfaturi și laude și, destul de curând, i se dăduse ocazia să arbitreze meciuri de tineret și se văzuse numaidecât: știa ce face. Oamenii îl remarcau, cu siguranță și fiindcă se mișca pe teren într-un mod special și, treptat, i se dăduse o responsabilitate mai mare. În cele din urmă arbitrase în campionatul național pentru băieți și în luna mai, cu trei săptămâni înainte să fie ucis, Sportspegeln aflase de el și venise să filmeze. Din acest motiv mulți dintre spectatori l-au recunoscut când a intrat pe Grimsta IP pe 2 iunie. Categoric acesta era motivul pentru care martora Ruth Edelfelt, mama unuia dintre jucători, vedea în el un erou de război, iar alții vorbeau cu un pic de solemnitate despre aura lui sumbră.

Știau că Jamal Kabir tocmai primise o locuință pe Torneågatan din Akalla și că avea și o altă slujbă, la un atelier de motociclete, exact ca în Kabul. Anchetatorii nu primiseră nicio informație că ar fi fost amenințat sau că s-ar fi temut de ceva. Părea în siguranță, cu spatele lui drept și ochii mari, căprui, când fluiera începutul partidei cu câteva momente înainte de ora 13. Existau două înregistrări video cu meciul. Ambele echipe înregistraseră – atât Djurgården, cât și Brommapojkarna, categoria băieți de 17 ani –, iar din filmări se vedea cât de hotărât și concentrat era Kabir. Doar din când în când arunca priviri spre cer.

Erau semne de furtună în atmosferă. Era neobișnuit de rece pentru o zi de vară, iar spectatorii purtau cu toții geci și treninguri, în afară de un bărbat care avea doar pantaloni scurți și un tricou bleu cu însemnele clubului de fotbal Napoli, pe care scria Buitoni. Tricoul era important pentru el. Micaela știa bine, mai mult decât oricine. Odată, pe vremuri, Beppe o bătuse la cap despre perioada de glorie din anii 1980 a echipei de fotbal din Napoli, iar tricoul era copia echipamentului purtat de echipă când câștigase liga italiană cu Maradona în echipă.

Inițial, tricoul fusese curat, poate chiar călcat, iar Beppe fusese și el la început într-o dispoziție de zile mari. Avea toate motivele. Era tatăl celei mai mari stele de pe teren, Mario Costa, și multă vreme doar se plimbase de colo colo, dându-se mare cu băiatul lui și bând dintr-o sticlă verde de Gatorade, care nu prea conținea apă. Dar starea aceasta nu durase mult și, așa cum se petrecea deseori în viața lui, dispoziția începuse să îi oscileze, cu siguranță și din cauza vremii. La jumătatea reprizei a doua începuse să plouă cu găleata, cu picături care cădeau pieziș. Dar meciul era, firește, pe primul loc. În decurs de patru minute, Djurgården egalase și atunci Giuseppe începuse să țipe, cel mai mult la Kabir.

— Ești prost la cap? Fluieră! a urlat el și momente bune nimeni nu s-a sinchisit nici de asta.

Aveau altele la care să se concentreze. Scorul era 2 la 2, era din ce în ce mai palpitant și intens, mai ales în ultimele minute, când Mario a prins mingea chiar în afara suprafeței de pedeapsă, a trecut pe lângă doi, trei jucători și tocmai se pregătea să tragă, când a fost culcat la pământ.

— Penalti, ce dracu', penalti! a țipat Giuseppe și probabil că pentru prima oară avea și dreptate.

Asta se vedea clar ca lumina zilei pe înregistrarea video, iar Kabir păruse și el că se pregătește să fluiere. Totuși, n-a și făcut-o. N-a fost niciun penalti, iar în zona porții nu rămăsese decât Mario, întins pe jos, țipând și accidentat, timp în care Giuseppe a dat năvală pe teren și s-a iscat toată nebunia. Giuseppe își pierduse mințile complet și poate că și de aceea mulți l-au perceput pe Jamal Kabir ca fiind deosebit de demn, cel puțin așa credea Micaela.

Kabir păruse contrastul absolut față de furia lui Beppe și, ce-i drept, în ultima secvență video în care apărea, degaja un sentiment de control total. Limbajul corporal părea să spună *Pe mine nu mă clinteşti din loc.* Dar pe urmă se întâmplase ceva. Cineva lovise camera de luat vederi, iar antrenorii și părinții au reușit să-l alunge pe Giuseppe. Situația s-a mai calmat puțin, iar Beppe s-a așezat în tribune și a băut din altă sticlă de energizant, dar în mod clar nici aceasta nu conținea apă. Tot atunci, Kabir a părăsit locul și s-a ridicat toată lumea, chiar și Mario, care avea dureri mari și nu mai putea să-și aștepte tatăl. Plecase toată lumea de pe stadion. Mai rămăseseră doar Giuseppe și cineva de la pază.

Dar Kabir n-a ajuns prea departe. S-a oprit în ploaie pe Gulddragargränd, chiar la ieșirea din zona stadionului, și s-a uitat la mobil, fără să sune sau să

trimită vreun SMS. Părea nehotărât, potrivit unui martor, poate și neliniștit, sau în orice caz, vigilent. Pe urmă a dispărut în pădurice din fata lui.

Micaela nu înțelesese niciodată de ce-a luat-o pe-acolo. Străduța abia dacă putea fi numită scurtătură și mai era și în pantă și cu destul de multe hățișuri. Dar Kabir a intrat în pădurice și n-avea să mai fie văzut vreodată în viață. De aceea fusese, evident, demn de atenție faptul că Giuseppe se ridicase din tribune cam în același timp și dispăruse în aceeași direcție, bolborosind înjurături teribile la adresa lui Kabir. Nimeni nu știa cu exactitate ce se întâmplase după aceea.

Nimeni nu putea spune cu siguranță ce se petrecuse în minutele decisive, doar că trebuie să fi fost ceva brusc și violent și că, oricum priveai lucrurile, părea grav pentru Giuseppe.

El se dovedise și în alte situații capabil de violență. Când pornise clătinându-se după Kabir spre Gulddragargränd, avea o piatră în mână.

Ieșise plin de sânge din pădurea în care Kabir zăcea mort, cu craniul spart, iar camerele de supraveghere de la metrou înregistraseră imagini cu el stând pe un scaun, șocat, cu tricoul plin de pete închise la culoare.

Părea să fi avut și motivul, și ocazia, și caracterul potrivit pentru comiterea faptei.

Șase

Hans Rekke coborî scara curbată în pas alergător, îmbrăcat în jeanși și o cămașă de in albastră cu mânecile suflecate, și se așeză lângă ei pe canapele, cu o mică mapă de plastic în mână și cu piciorul stâng tremurând, ca un alergător care își întrerupsese tura fără voia lui.

— Mi-e rușine, mi-e rușine, zise el.

Dar nu părea convins. Spre deosebire de soția și fiica sa, nu-i privi în ochi. Nici măcar nu dădu mâna cu ei. Se uită doar în jos în podea, cu o expresie de jenă, când așeză mapa de plastic pe măsuța din fața canapelei. De aceea, Micaela îi observă mai întâi corpul, care ar fi putut aparține unui sportiv, unui alergător de distanță medie. Era zvelt și înalt, cu brațe musculoase, pline de vene vizibile.

Totuși, mâinile lui frapau cel mai mult. Erau atât de fine și grațioase, încât Micaela se uită instinctiv la degetele ei. I se părură scurte și butucănoase și, cu un sentiment de disconfort, își mută privirea spre fereastră și lacul de afară. Când se întoarse din nou, văzu că profesorul se holba la ea, ceea ce nu era doar jenant. Era complet greșit.

Ea era un nimeni în cadrul grupului, în principiu, doar o practicantă. Ar fi trebuit să se uite spre Fransson. Dar pe ea o privea și chiar dacă Micaela se întoarse imediat, apucă să-i observe fața. Nu era frumos ca soția și fiica lui, ci mai degrabă acvilin, ascuțit, cu un aer luminos și ochi albastru-deschis care păreau să vadă drept prin ea.

— N-ar fi mai bine să începem? întrebă Fransson, din nou iritat.

— Ba da, da, scuze, sigur, răspunse Rekke uitându-se la ceilalți din grup, dar nu cu aceeași intensitate.

— Am înțeles că șeful nostru, Martin Falkegren, ți-a trimis documentele din ancheta preliminară, continuă Fransson.

— Sigur… exact… da.

Sunase suspect de vag.

— Și…? încercă Fransson.

— Și ce anume?

— Ce părere ți-ai făcut despre Costa?

— Costa?

Rekke se uita spre grădina și mașina lor și părea adâncit complet în cu totul alte gânduri.

— Ai citit materialul, nu? Altminteri, vizita noastră n-are sens.

— L-am citit.

— Bun, zise Fransson și răsuci ceva la ceasul de la mână, părând în continuare emoționat. Fiindcă noi căutăm o modalitate de a-l face pe suspectul nostru să recunoască.

— Am înțeles asta.

— OK, minunat. Pentru că s-a dovedit că deja ne-ai ajutat puțin, indirect, ca să spunem așa. Se pare că am folosit o abordare pe care ai sugerat-o tu și care a mai fost folosită înainte, dacă am înțeles corect, de un jurnalist care l-a intervievat pe Ted Bundy.

Rekke își întoarse din nou privirea și se uită spre fântâna arteziană și spre grădină. Părea stânjenit.

— Am fost un pic cam idiot și nu e o poveste bună, de fapt.

— Nu e?

— Stephen Michaud, așa cum îl cheamă pe jurnalist, n-a obținut cine știe ce și chiar nu știu de ce am adus vorba despre el. Cred că am vrut mai degrabă să spun că eu cred în lingușire. Oare cum se spune? Cantitatea de laude la care rezonăm este invers proporțională cu cantitatea de laude pe care o merităm.

Carl Fransson păru că meditează asupra cuvintelor lui Rekke și că nu le înțelege pe deplin. Apoi păru să decidă să le ignore. Se aplecă mai mult în față și își întinse în același timp mâna dreaptă, într-o mișcare ușor ciudată.

— Da… poate… dar aici chiar s-a dovedit…

— Ai făcut antrenamente de tragere cu pistolul azi-dimineață, îl întrerupse Rekke.

— Ce… da… de unde știi?

Fransson se uită mirat la el și-și trase mâna dreaptă la loc, după care își încrucișă brațele.

— Doar o bănuială, nu-ți bate capul cu asta. Dar scuze, te-am întrerupt.

— Cum spuneam, continuă Fransson, și mai nesigur acum. Suntem interesați să știm ce altceva putem face ca să-l determinăm să se deschidă, mai ales, firește, ținând cont de tulburarea sa de personalitate.

— Te referi la concluziile din P7-le lui Per Wärner.

— Într-o anumită măsură, da, firește, dar observăm și singuri cum se comportă și se umflă în pene.

— De parcă ar fi grandoman.

— Exact. Grandoman și impulsiv. Un psihopat, ca s-o zicem direct. Sau ai tu altă opinie… ca specialist?

— Ca specialist, eu sunt de părere că extrem de mulți și-ar dori să fie psihopați, zise el.

— Cum adică?

— Păi… ce să spun? Cuvântul ăsta are ceva stimulativ, nu-i așa? Ca un mic *ceva* la cafea, o tărie în plictiseala cotidiană.

— Acum chiar că nu înțeleg, spuse Fransson.

— Îmi cer scuze. Sunt criptic.

Rekke amuți și privirea îi deveni sticloasă. Dădea senzația că intră și iese tot timpul dintr-o concentrare intensă.

— Îmi place ceasul tău, un obiect plin de stil, clasic, continuă el.

Fransson se uită în jos la încheietura mâinii.

— Ce… aha… mulțumesc.

— Dar coroana pare deteriorată. Ar trebui să rogi pe cineva să se uite la el. Altminteri o să se desprindă.

— Coroana n-are nimic, bombăni Fransson, enervat acum, și trase de mânecă pentru a ascunde ceasul.

— Dar ca să trecem la subiect. Chiar a fost foarte înțelept să fiți atât de entuziasmați de P7?

Fransson tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— „Volubil”, de exemplu, continuă Rekke. E un cuvânt obișnuit în zilele noastre?

— Eh… nu… nu cred.

Fransson aruncă o privire spre ceilalți, de parcă ar fi vrut să spună „Vedeți, nu se poate vorbi cu el”.

— Sau tu cum spui? continuă Rekke și se întoarse iar către Micaela. Așa spuneți voi în zonele voastre natale? „Tipul volubil pe care l-am întâlnit ieri”.

— Nu, nu prea, zise ea.

— Totuși, apare de trei ori în dosarul anchetei preliminare. Cum se face?

— Nu știu, zise Fransson.

— Atunci vă pot explica eu, continuă el. „Volubil” e o traducere proastă a cuvântului englez *glib.*

— *Glib*?

— Exact. Dicționarele obișnuiesc de fapt să-l descrie cu mai multe cuvinte, de obicei „alunecos”, „vorbăreț”, „spontan”. Dar când Mia Hjerling a făcut traducerea cărții lui Robert D. Hare, *Lumea psihopatului,* ea a ales un cuvânt, în loc de mai multe, care a fost „volubil”, și așa s-a încetățenit, mai ales fiindcă a ajuns cel mai sus în lista lui Hare de verificare a psihopaților. „Volubil și șarmant”, scrie în traducerea în suedeză.

— Nu înțeleg, zise Fransson.

— Cuvântul a prins și a apărut și în cărți de popularizare a științei sau, cum să spunem, cărți glumețe cum ar fi *Așa demaști un psihopat.*

— Aha, zise Fransson, vizibil deranjat.

— Exact, iar tu și inspectorul Sandberg ați citit-o, nu-i așa?

— Ce legătură are?

— V-ați lăsat influențați, continuă Rekke calm.

— Susții că am inventat?

— Nu, nu, deloc. Opinia voastră s-a schimbat doar puțin, așa cum se întâmplă cu noi toți când citim cărți care ne fascinează. Dar ce e îngrijorător aici e că n-a existat o contrapondere, un *advocatus diaboli,* o *via negativa.*

— Poftim?

— Voi toți – sau aproape toți – ați căutat același lucru.

— Asta fiind…

— Să confirmați concluzia din P7-le lui Per Wärner și e o situație puțin nefericită, nu doar fiindcă Per e un idiot.

— E un idiot?

— În mare, da. Dar înainte de toate, a fost o mișcare în circuit închis, ceea ce a întărit tendința anchetei. Cu alte cuvinte, ceea ce noi, psihologii, obișnuim să numim distorsiune de confirmare sau polarizare de grup.

— Ce?

— În poliție voi folosiți expresia „viziune de tunel”, nu?

Grupul parcă fu străbătut de un șoc și cu toate astea Micaela era destul de sigură că dură ceva până ca băieții să înțeleagă sau să reușească să proceseze informația. Fransson mai mult căscă gura la început. Apoi izbucni, derutat și furios în egală măsură:

— Ce naiba insinuezi?

Rekke îi întâlni privirea, după care se întoarse spre Micaela.

— E un lucru obișnuit, cu precădere în grupurile omogene, să ai un lider puternic. Voi aveți un lider puternic? Sau tu ce spui, Micaela? întrebă el și atunci ea tresări, nu numai fiindcă îi știa numele.

Dar se aprinse și ceva întunecat în ea, poate chiar o scânteie de poftă de răzbunare.

— Acum mergi prea departe, pufni Fransson și atunci Rekke păru că ar vrea să plece de acolo.

Piciorul stâng începu să-i tresalte din nou, exact ca atunci când se așezase pe canapea. Dar apoi închise ochii și își îndreptă spatele, de parcă urma să intre pe o scenă. După care fixă un punct chiar deasupra capului lui Fransson.

— Putem începe cu prima mărturie, zise el.

— Care martor?

— Paznicul Viktor Bengtsson de la Grimsta 1P, continuă Rekke. El îl vede pe Costa aplecându-se și ridicând ceva de pe pista de alergare din jurul terenului de fotbal, însă nu știe exact ce. Dar treptat pare că voi puneți o piatră în mâna lui Costa. „E posibil să fi fost o piatră?", îl întreabă inspectorul criminalist Axel Ström la pagina 138 din procesul-verbal al interogatoriului și primește un „da, poate" drept răspuns. După aceea, din senin, e un fapt cert că Giuseppe are o piatră în mână. Nu e puțin ciudat?

— Nu considerăm că este un fapt cert.

— Și pe urmă avem înjurăturile. Bengtsson îl aude pe Costa înjurându-l pe arbitru. Dar Costa chiar spune: „O să-l omor pe nenorocit!"? Inițial se vorbește doar de înjurături în linii mari. Bengtsson spune: „Arăta de parcă ar fi fost în stare să ucidă pe cineva". Dar într-un fel, asta se transformă în cuvinte puse în gura lui Costa. Are loc o ameliorare a memoriei lui Bengtsson.

— Nu e adevărat. Am pus tot timpul întrebări critice.

— Aparent, poate, dar nu și practic. Cu toate astea, eu cred că mărturia lui Bengtsson e destul de bună, prin comparație. Mai rău e cu tânărul Filip Grundström.

— Ce e cu el?

— E un tip sensibil, nu-i așa? Vă citește dorințele și îl înțeleg. Ce nu făceam cu toții la vârsta aceea pentru 15 secunde în lumina reflectoarelor? Filip l-a văzut evident pe Costa cu un tricou Napoli murdar. Dar exact unde, asta așa nu e clar, cel puțin nu de la început. Pe urmă Filip devine mai sigur și una-două, Costa a ieșit împleticindu-se din pădurice pe Gulddragargränd și în aceeași clipă mizeria roșie de pe tricou se transformă în sânge. Nu e remarcabil? Cum o ipoteză o întărește pe cealaltă și cum ea, la rândul ei, vă influențează maniera de a vorbi cu ceilalți martori?

— Acum mergi prea departe, zise Fransson și se ridică pe jumătate, doar pentru a se lăsa la loc pe canapea cu corpul lui greoi puțin cocoșat.

— Poate, posibil, continuă Rekke. Dar voi deveniți tot mai selectivi cu ce informații vă interesează, iar eu nu înțeleg de fapt de ce îl suspectați așa pe Costa. Sigur că povestea lui e încâlcită. Dar ce e ciudat e că adevărul chiar așa arată de multe ori, puțin urcat pe pereți. De ce să nu fi vrut să intre în șanțurile de la marginea drumului? E ud și nervos și poate la fel de bine să devină și mai ud și mai nervos, și de ce să nu fi putut să cadă și să se lovească la cot și să vadă un umeraș verde la marginea șanțului, un umeraș verde?

— Ce-i cu asta?

— Nimic, de fapt, doar un detaliu curios, care mi-a atras atenția. N-am înțeles de ce-ar fi menționat așa ceva dacă ar fi mințit. Un umeraș, poate, dar unul verde? Câte umerașe verzi ați văzut la viața voastră?

— Nu știu.

— Nici eu, dar iată unul aici, în orice caz.

Scoase o fotografie polaroid din mapa sa de plastic și, spre uimirea Micaelei – și spre incitarea ei –, poza înfățișa un umeraș verde într-un șanț.

— Era mult mai departe decât am crezut, zise el. A trebuit să explorez puțin zona.

— Deci te-ai dus acolo? întrebă Jonas Beijer din senin, de parcă și el s-ar fi trezit brusc.

— Da, exact, dar nu pentru umeraș. Mă interesau noroiul și apa.

— De ce? se scăpă Fransson.

— Lacurile și mlaștinile de acolo sunt distrofice și acidificate. E o lipsă de calcar și din cauza asta noroiul e maroniu-roșcat, iar apa din șanțuri seamănă puțin cu sângele diluat. Am vrut să fac un experiment.

— Ce fel de experiment? se interesă Jonas Beijer.

— Nimic științific, nici vorbă. Doar un mic studiu comparat, dar acum pe alb-negru, pe alb-negru granulat, zise el și scoase încă două fotografii din mapa de plastic.

Pe una dintre ele o recunoscură mult prea bine. Era Giuseppe, care stătea în toată splendoarea lui pe scaunul de metrou, zbârlit și cu tricoul Napoli murdar. A doua poză reprezenta o siluetă înaltă, zveltă, care zâmbea prudent la cameră.

Acel bărbat era chiar Rekke și purta și el un tricou murdar.

— Ce nu facem pentru a înțelege? zise el.

— Deci te-ai aruncat și tu în șanț? întrebă Fransson.

— M-am mulțumit să trec tricoul prin apă și noroi, să mă îmbrac cu el și să urc la metrou în Vällingby. Dar a fost și interesant. Remarcabil, nu-i așa, ce seamănă tricourile noastre, spuse el, și chiar așa era, iar Micaela simți fără să vrea o împunsătură de rușine.

Oare ea crezuse vreodată că imaginile de pe camerele de supraveghere erau deosebit de convingătoare?

— Deci vrei să spui că n-a fost niciodată sânge pe tricoul lui Costa?

Era din nou Jonas Beijer, care părea să-și adune gândurile.

— Exact asta vreau să spun.

— Atunci de ce s-a descotorosit de el atât de rapid? se repezi Fransson.

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu, continuă Rekke. Dar poate că n-ar fi rău să-l credem pe cuvânt. Tricoul era murdar și rupt, plesnit la cusături în două locuri. Poate că nu l-a putut spăla. Și voi de ce-ați pornit de la premisa că tricoul era atât de important pentru el?

— Deci tu nu vezi absolut nimic suspicios?

— Sigur că ar fi fost mai bine dacă am fi găsit tricoul. Dar aici există chestiuni mai serioase care ne rod mai tare, nu crezi? întrebă Hans Rekke și se uită la Micaela.

— Ce… nu… nu știu, răspunse ea.

— Chiar așa? Tu, care te-ai îndoit tot timpul?

— Nu cred că s-a îndoit mai mult ca altcineva, zise Fransson acru.

— Nu? Ea pune alt fel de întrebări. Are un discernământ mai pătrunzător și poate că are importanță și că…

Rekke o privi din nou cu intensitate, iar ea simți un disconfort, de parcă psihologul urma să formuleze un adevăr pe care nu voia să-l audă. Poate că observă și el, fiindcă amuți și schimbă subiectul, luând în discuție cel de-al doilea caz de maltratare al lui Costa, descris în dosar.

— Ce le scoate în evidență? zise el.

— O agresivitate violentă, spuse Jonas Beijer de parcă schimbase echipa și acum era unul dintre elevii lui Rekke.

— Exact, dar și ceva mai mult, nu-i așa?

— Ce?

— O viață nenorocită, pe scurt. De fiecare dată când s-a bătut, Costas a țipat și a urlat. Dar ce se întâmplă când Jamal Kabir e omorât în bătaie?

— Asta nu știm.

Însă probabil că nu s-a auzit niciun sunet, își zise Micaela.

— Nu, nu știm, continuă Rekke. Dar știm din auzite câte ceva. Jamal Kabir nu se întoarce. Nu primește nicio lovitură din lateral sau din față. Toate loviturile sunt îndreptate spre ceafă. Nu pare credibil că ar fi fost avertizat de țipete și cuvinte de ocară. Dar înainte de toate…

— Ce? întrebă Fransson iritat.

— Loviturile vin de sus. Cutia și oasele craniene au fost apăsate cu o forță incredibilă. Fracturile au continuat, ca să spunem așa, înăuntru, pe direcția traumei. Însă una dintre lovituri e diferită: a făcut craniul să se dilate pe moment – se poate vedea în bombarea din formațiunea de fisuri în formă de Y. Și ce indică asta?

— Că lovitura a venit de jos, zise Micaela brusc.

Se gândise la asta înainte.

— Exact, și care dintre toate loviturile ar fi trebuit să vină de jos, dacă Jamal Kabir a căzut în față?

— Prima.

— Exact. Și ce înălțime are Costa?

— 1,87.

— Și Kabir?

— 1,73.

— De aceea e o bănuială calificată că făptașul e mai degrabă mai scund, și nu mai înalt decât Kabir. Însă înainte de toate, nu pot să leg acest soi de furie rece, metodică, de personalitatea lui Costa, pentru că nu – Costa nu e un psihopat, ca să vă răspund la prima întrebare. Este mult prea sentimental și chinuit de anxietate.

— Și atunci ce e?

— E alcoolic. Și extrovertit. E mândru și e înverșunat. Poate, fără niciun dubiu, să fie violent. Dar nu el l-a omorât în bătaie pe arbitru. V-ați înșelat, spuse Rekke cu o voce care nu părea nici triumfătoare, nici măcar superioară, ci mai degrabă plină de regrete și amărăciune.

Totuși, cuvintele veniră ca o palmă peste obraz, cu atât mai mult fiindcă se aflau în casa lui mare și în clipa aceea Rekke păruse foarte sofisticat, înalt și impunător. Ca și cum el, cu toată ființa lui, se deosebea de ei.

Micaela nu fu câtuși de puțin mirată că Fransson se ridică, în sfârșit.

— Am auzit suficient, îngăimă el.

— Serios?

— E foarte clar că nu știți nimic despre munca poliției, șuieră el și atunci se ridică și Rekke și se uită la comisar cu același zâmbet melancolic.

— Nu, poate că nu, răspunse el. Dar eu văd totuși anumite tipare și vă sfătuiesc să vă uitați la acea ultimă secvență video cu Kabir, exact după fluierul final.

— Ce dracu', am văzut-o de o mie de ori.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu e ciudat cât de calm e Kabir când Costa continuă să țipe și să se dea în spectacol? Parcă l-ar citi exact: Nu-i decât un nebun, așa pare că gândește. Dar pe urmă, din senin, exact înainte să fie lovită camera video, ce se întâmplă? Se uită în dreapta, vede ceva și i se face frică.

— Doar îi joacă ochii.

— Chiar așa? Eu cred mai degrabă…

— Nu mă interesează ce crezi tu. Am terminat cu vorbăria ta de rahat.

— Îmi pare rău.

— Bun, atunci mulțumim pentru astăzi, pufni Fransson și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Preț de o clipă, ceilalți nu știură ce să facă. Schimbarea fusese atât de bruscă și de derutantă, încât Beijer și Sandberg doar se legănau înainte și înapoi, de parcă ar fi vrut și să-l urmeze pe Fransson, și să rămână cu Rekke. Dar până la urmă câștigă impulsul lor de a urma exemplul șefului și doar Micaela rămase nemișcată în fața statuii de bronz, intens concentrată.

— Tu ce crezi? întrebă ea.

— Ce… răspunse Rekke, de data aceasta neînțelegând exact.

— Vrei să spui că mai era cineva acolo, pe marginea terenului, cineva pe care încă nu l-am observat?

Hans Rekke se uită la ea, deloc ca înainte, ci absent, de parcă interesul pe care i-l arătase adineauri era doar intelectual – de parcă ea nu era decât un obiect de studiu.

— Poate, răspunse el șovăitor.

Și atunci Micaela se întrebă dacă n-ar trebui să plece și ea. Dar pe urmă își aduse aminte de arbitru și de autoritatea lui sumbră de pe teren.

— Și Jamal? Despre el ce crezi?

Rekke păru că se trezește din nou la viață și o privi cu o expresie îngândurată.

— N-am încredere în el. Nu doar din cauza lacunelor din povestea lui. Ci și luând în considerare rănile vechi. Le recunosc. E ca și cum ar indica… continuă Rekke, părând că și-a recăpătat patosul din glas.

Dar nici acum nu avu posibilitatea să-și ducă ideea până la capăt. Se auziră voci indignate din hol și pași care se îndreptau concomitent spre ele, pași moi, șovăitori, care păreau că se tem să deranjeze cumva. Era soția lui Rekke, care ieșise din bucătărie și se uita la ei mirată, poate iritată, și în aceeași clipă se trânti ușa de la intrare. Atunci toți trei se îndreptară într-acolo, trecând pe lângă Julia, care îi privea curioasă, aproape senzuală. Micaela îl auzi pe Rekke șoptind:

— Ea e micul nostru spion.

— Ce?

— Trebuie să ne păzim secretele.

Tonul lui era lejer, de parcă uitase complet de ușa trântită. Dar Micaela nu avea putere să se sinchisească de așa ceva, ci se îndreptă spre terasă.

Ieși în grădina scăldată de razele soarelui. Își simțea pașii grei și se uită în jos, la pietrișul greblat. Fransson și Sandberg îi făceau semn cu mâna impacientați din mașină, iar ea înjură în sinea ei, adâncită în gânduri. Totuși se întoarse brusc, cu senzația evidentă că e studiată din nou, observată cu aceeași concentrare și același interes ca mai înainte. Dar era doar imaginația ei.

Pe verandă, Rekke o cuprinse pe soția sa de după mijloc și dispăru în casa mare cu pași ușori, relaxați, de parcă întâlnirea cu ei fusese doar o paranteză pentru el, o oprire în drum către ceva mai important, iar Micaela se simți cuprinsă de un val de furie și umilință.

Urcă în mașină cu o fată încrâncenată și simți cum o lovește arșița înăbușitoare dinăuntru.

Șapte

Fransson dârdâia din toate încheieturile corpului imens.

Aproape că avea senzația că are crampe. Altminteri fusese în toane neobișnuit de bune în ultima săptămână, ceea ce era evident din cauză că vizita la Rekke căzuse puțin în uitare. Acum, retrospectiv, manevra profesorului părea mai mult un număr de halucinație, un truc magic care-i derutase câteva momente, dar care nu însemnase nimic când se reîntorseseră la realitatea dură. Toată luna iulie, Fransson și grupul lui lucraseră mai departe cu aceeași ipoteză evidentă ca înainte, și atunci firește că ajutase faptul că Giuseppe Costa era pe cale să recunoască în cele din urmă, fără să fi trebuit să recurgă la vreun truc psihologic.

Grobianul scandalagiu clacase de la sine și se cufundase într-o stare de disperare și confuzie. „Nu știu", răspundea, mai nou, de cele mai multe ori la întrebarea dacă-l omorâse în bătaie pe Kabir, dând impresia că era deschis la ideea că infracțiunea s-ar fi putut petrece pe parcursul unui *black-out*. În ansamblu, părea la fel de vinovat ca înainte, iar procurorul-șef Mårten Odelstam își pregătise acțiunea de chemare în judecată pentru omor, cu alternativă omor fără premeditare. Atmosfera din grup era cu alte cuvinte cam ca de obicei, iar Fransson tânjea după munții Ovik și pescuitul la muscă. Tânjea să se termine totul și ziarele să înceteze să mai scrie și să facă scandal, iar blestematul de șef al poliției să nu mai sune și să nu-și mai facă griji. Dar când e vreodată viața așa cum vrem noi?

În plus, Micaela intrase în spațiul deschis pentru birouri cu pași hotărâți și se simțise direct că era ceva diferit la ea. Nu numai fiindcă își pusese fustă și tocuri. Era și… zâmbetul ei. Pentru prima oară de când fuseseră la Rekke și se udase într-atât, încât înghițise tot ce spusese el, nu mai arăta atât de-al naibii de îngrijorată. Trecură câteva momente până realiză că se uita la mâinile lui. Ce dracu' era cu mâinile lui? Era clar că avea ceva în mână, un obiect mic, rotund și strălucitor. Ce dracu'? Era coroana de la ceasul său Schaffhausen și la început nu înțelesese, crezuse că poate să împingă coroana bine ca s-o fixeze și să se facă că plouă. Pe urmă venise catastrofa. Ceasul lui de 200.000 de coroane se stricase.

— La dracii dracilor, țipă el și se ridică gemând, și atunci bineînțeles că nu doar Vargas se holba nedumerită la el.

Tot grupul îl privea fix și el mormăi ceva că trebuie să se ducă la raionul de ceasuri de la NK. Trebuia să-l repare acum, imediat. Cu toate astea, nu plecă nicăieri. Rămase pur și simplu acolo, cuprins de un disconfort subit, și poate că de aceea se uită după Vargas, cea de la care într-un fel pornise totul. Se așezase la biroul ei și dacă adineauri zâmbea ușor, acum părea îngrijorător de fermă. Luă telefonul, cu umerii și spatele încordați, și în momentul acela Fransson avu impresia că pe profesor o să-l caute.

* * *

Blestematul de Rekke.

O vreme, Micaela aproape că sperase că se înșelase. Faptul că stătuse așa, în casa lui mare, cu soția lui frumoasă și fiica lui perfectă, și știuse totul mai bine decât ei era prea mult pentru ea. Dar cu cât încerca să refuleze mai mult cuvintele lui, cu atât mai tare se întorceau și într-un final văzu extrem de clar ceea ce până atunci doar simțise ca un nod în stomac: se aflau pe pista greșită. Dar nimeni n-o asculta. Idioții ăia blestemați erau mult prea incitați de faptul că Beppe se prăbușise într-o criză adâncă și nu mai avea puterea să nege sau măcar să vină cu povești absurde.

Când obiectase, Micaela se confruntase doar cu priviri deranjate și promisiuni goale și, într-un final, la o săptămână după vizita în Djursholm, se hotărâse să-l contacteze pe profesorul Rekke. Simțea repulsie. Nu mai voia să se simtă în veci ca o păsărică exotică studiată de sus, cu atât mai puțin ca fata de bronz care făcea plecăciuni supusă. Dar sigur, își făcuse curaj. Nu despre ea era vorba aici. Era ancheta unei crime și într-o seară, acasă, în Kista, după ce băuse două beri și vorbise o oră la telefon cu Vanessa, formase numărul. Era în bucătărie și se uita pe geam, la biserica Kista. Îi răspunsese o voce de femeie. Era Lovisa Rekke și, cu puține detalii și vădit emoționată, Micaela explicase cine e.

— O, bună, zisese Lovisa Rekke, ca și cum i se părea fantastic că Micaela sunase.

— Îl caut pe profesorul Rekke, continuase ea, nesigură dacă era corect sau greșit să-l apeleze cu titlul.

— Din păcate, nu e acasă. Sper că nu v-a enervat prea mult cu vorbăria lui. Poate fi un pic cam necioplit uneori. Dar are intenții bune.

— Cred că e adevărat ceea ce a spus.

— Nu mă miră deloc. Uneori parcă vede direct prin pereți. Julia și cu mine glumeam pe vremuri că trebuie să ne ascundem bine secretele.

— Cum pot da de el?

— S-a întors la Stanford. Dar sigur se va bucura să vorbească cu tine. Te-a plăcut.

Micaela n-o prea crezuse. Cu toate astea, afirmația îi dăduse puțină încredere în sine și când primise numărul lui de mobil și adresa de e-mail, se simțise brusc plină de așteptări, de parcă nădăjduia că n-o să aibă totuși probleme cu el. Deși nu-i răspunsese, indiferent de câte ori îi scrisese. Nu răspunsese niciodată. Însă Micaela tot nu reușea să uite ce spusese și după câteva zile, în drum spre serviciu, o sunase din nou pe Lovisa Rekke.

Observase imediat că se schimbase ceva. Nu că ar fi fost nepoliticoasă; chiar îi spusese „Draga de tine, ce neplăcut”. Dar în vocea ei era și ceva nou și rece, de parcă ar fi vrut ca Micaela să se țină departe.

Cu toate acestea, refuzase să se dea bătută, mai ales de când primise informații noi. Se dusese la Grimsta IP și-i văzuse pe toți din nou pe stadion, pe antrenori și pe părinți, pe toți cei care se repeziseră la Giuseppe Costa și-l doborâseră pe gazon. Acum îi cunoștea destul de bine. Erau tați din clasa mijlocie, bine intenționați, mândri de băieții lor. Dar în seara aceea fusese cam ca la sediul poliției. Atmosfera păruse mai ostilă și o priviseră toți enervați, chiar și Niklas Jensen.

Niklas Jensen nu era mult mai înalt decât ea. Era scund, roșcat și bărbos, cu ochi mici, mijiți, și mai bătrân decât ceilalți tați, poate chiar pe la 60 de ani. De obicei îi plăcea să stea la discuții și deseori îi zâmbea amabil. Dar de data aceasta stătuse acolo, la linia de tușă, îmbrăcat în treningul de antrenament al echipei Brommapojkarna, uitându-se nemulțumit la băieții de pe teren.

— Credeam că ați elucidat toată chestia, spusese el fără să se sinchisească să o privească în ochi.

— Totuși aș vrea să verific niște chestii, răspunsese ea. I-ai enumerat înainte pe cei care s-au aflat în jurul scandalului.

— Eu eram la distanță. N-am văzut foarte bine.

— Știu, spuse ea. Dar ești sigur că i-ai inclus pe toți? Nu ți-a scăpat nimeni? Nu e posibil să fi fost cineva pe care să-l fi omis?

— Mi-e greu să cred.

— Dar dacă te gândești mai bine?

— Nu, zisese el.

— E foarte sigur? Se vede destul de clar pe înregistrarea video, după părerea mea, că Jamal Kabir e speriat de cineva care-a trecut pe aici, iar poziția în care ziceai că ai stat era perfectă pentru a vedea cine a fost.

— O fi fost bătrânul, în cazul ăsta.

— Bătrânul?

— Dar pe el l-am menționat.

— Nu, zisese ea.

— I-am spus despre el inspectorului de poliție Sandberg.

Blestematul de Sandberg, spusese ea în gândul ei. N-a putut măcar să noteze în procesul-verbal de la audieri?

— N-am văzut în raport.

— Păi, nici n-a fost ceva important. A trecut pe aici foarte scurt. Pe urmă a șters-o, continuase el.

— În ce direcție?

— Spre Gulddragargränd.

— Cum arăta?

— Era arab și el, chel, chiar scund și cocoșat și posibil șchiop. Sigur la vreo 70 de ani, sau 80, mai degrabă. Avea o geacă verde. Nu l-am văzut așa bine, cred că niciunul dintre noi nu l-a văzut. Eram ocupați cu altceva.

— La dracu', zisese ea cu atâta înflăcărare, încât Niklas Jensen adăugase numaidecât:

— Haide acum, e doar un moșuleț vai de capul lui.

Dar era un moșuleț vai de capul lui pe care-l omiseseră sau chiar ignoraseră și care-l speriase pe Kabir.

Fusese numaidecât convinsă că exista ceva esențial acolo și de atunci întorsese pe față și pe dos majoritatea informațiilor pentru a obține semnalmente mai bune. Dar nu mulți îl văzuseră pe bărbat. În afară de mărturia lui Jensen, mai fusese observat doar de două ori, de ambele dăți de la distanță mare, însă chiar părea că existase un ins bătrân și șchiop pe Grimsta la momentul omorului; era o pistă pe care, fără îndoială, trebuia s-o cerceteze temeinic. În plus, se gândea tot mai maniacal la ceea ce fusese pe cale să spună Rekke despre rănile lui Kabir, atunci când fusese întreruptă discuția lor din Djursholm.

Își imagina că și asta era important și nu se mulțumise cu spusele medicului legist, că pe corpul lui Kabir nu exista nici măcar vreo zgârietură pe care să n-o fi examinat-o de zece ori. În schimb, stătea și se uita cu orele la fotografiile cadavrului, de parcă pozele de la autopsie erau hărți, cifruri secrete care puteau fi decodate și, într-un final, simțise că trebuie să dea de Rekke și să discute cu el ce văzuse sau credea că văzuse.

De mai multe ori stătuse cu telefonul în mână și-i formase numărul, doar pentru a închide exact când începuse să sune. Sigur că era de-a dreptul penibil și abia acum, chiar adineauri, când căzuse coroana de la ceasul lui Fransson, simțise o ușurare subită și de data aceasta chiar și răspunse cineva.

„Profesorul Rekke”, spusese o voce la telefon sau cel puțin așa își imagină ea. Dar, pe bună dreptate, ar fi trebuit să fie ceva mai mult, „Asistentul profesorului Rekke” sau ceva de genul ăsta, pentru că nu era deloc el, ci un bărbat tânăr, probabil un student. Bărbatul spuse în engleză că profesorul e ocupat. Dar sigur va suna înapoi „imediat ce va avea posibilitatea”. Însă Micaela nu credea asta câtuși de puțin. Vocea lui sunase rezervată și protectoare și se supără pe ea însăși, se înfurie pe toți snobii autosuficienți și pe toți polițiștii bătuți în cap.

•

— Acum câteva secunde erai atât de bucuroasă!

Tresări. Jonas Beijer venise la ea și se așezase puțin prea aproape. Mirosea a cal, era ciufulit și avea ochii în fundul capului; părea că nu dormise mai deloc. Dar zâmbetul lui era la fel de larg ca de obicei și preț de o secundă, simți că vrea să caute alinare în corpul lui. Alungă ideea. Jonas era singurul din grup care stătea de partea ei, chiar dacă nu recunoștea deschis în fața celorlalți.

— Ce… nu, sunt OK, zise ea.

— L-ai găsit pe Rekke? întrebă el.

— Nu mă interesează, zise ea.

— Sigur, răspunse el și-și dădu ochii peste cap. Dar nici nu sunt atât de sigur că e necesar. Am vorbit cu procurorul.

— Și ce-a zis?

Jonas făcu o pauză de efect.

— Haide odată, zise ea.

— Nu deschide proces, răspunse el. Nu crede că mai ține.

Sentimentul neplăcut din discuția telefonică se risipi o clipă, iar Micaela trase cu ochiul la Jonas, gândindu-se că-i va vedea din nou zâmbetul larg. Dar el părea doar serios, ca și cum de fapt erau vești proaste – pentru grup în ansamblu, firește. Ar fi extrem de penibil dacă s-ar dovedi că s-au axat pe persoana greșită.

— Dar e fantastic, spuse ea.

Jonas îi făcu semn să tacă.

— Ce pari așa de superbucuroasă? Mai bine șterge-o, până nu află Fransson, zise el și atunci Micaela se decise să plece.

Trecu pe lângă ceilalți fără să schițeze vreun gest care să dezvăluie ce simte și abia afară pe coridor ridică mâinile în sus. Deci funcționase până la urmă, își zise și încercă să-și imagineze cum va reacționa Beppe. Dar destul de curând îi ocupă mintea altceva. Lucas, fratele ei, îi trimise un mesaj în care spunea că vrea să se vadă cu ea, și atunci Micaela zâmbi în sinea ei, de parcă tocmai de el i-ar fi fost dor.

Ne vedem la mama peste o jumătate de oră, răspunse ea la mesaj.

Opt

Când era mic, Lucas se lovise de o fereastră. De atunci avea o cicatrice pământie, care pornea de la sprânceană și brăzda o porțiune din frunte. Micaela considerase întotdeauna că îi stă bine. Dar câteodată o speria. Uneori, de la distanță, i se părea că vede ceva violent în ținuta lui, ceva care cu greu era ținut în șah. Impresia dispărea întotdeauna când se apropia de el.

Lucas avea un zâmbet pieziș minunat și deseori îi oferea cadouri, în majoritate haine pe care ea nu le purta niciodată, și tot timpul îi spunea că e mândru de ea. Avea o energie care o atrăgea.

— Bună!

Stătea în grădină și-i făcu semn să se apropie. În fața lui trona blocul verde de locuințe închiriate în care crescuseră, cu balcoanele de trecere albe și ferestrele pătrate, iar Micaela se îndreptă spre el, trecând pe lângă locul de joacă și canapele. Dar dură ceva până putură să vorbească. Veniră o mulțime de oameni, iar Lucas dădu mâna cu toți și schimbă câteva vorbe cu fiecare. Avea stofă de politician.

— Mi-a fost dor de tine. Facem o plimbare? zise el când rămaseră singuri.

— Nu intrăm la mama?

— Nu e nevoie să audă tot.

O luară pe strada Trondheim, trecură prin zona verde și continuară spre centru. Comercianții erau ieșiți în stradă și strigau, dar altfel nu prea era multă lume pe-acolo. Soarele o ardea pe ceafă. Mai încolo, în dreptul parcării, apăru o mașină de poliție.

— Mă bucur să te văd, zise el. M-am întâlnit ieri cu fosta ta profesoară de suedeză. Credea că ai ajuns avocat sau medic.

— Îmi pare rău s-o dezamăgesc.

— Păi ce, anchetator criminalist e mai cool. Dar am auzit că polițaii ăia se poartă nasol cu tine.

Micaela îl privi în ochii mari, căprui.

— Cine-a zis așa ceva?

— Nimeni în mod special, răspunse Lucas și o cuprinse cu brațul. Dar tu știi că am contactele mele. Pot să fac ceva?

— Nu-i așa grav, spuse ea.

— Dar Fransson ăla e un idiot.

— Puțin, poate.

Îl văzu cu ochii minții pe comisar, năvălind cu corpul lui greoi la raionul de ceasuri de la NK.

— Se zice că tu crezi că Beppe e nevinovat.

Micaela tresări și fu tentată să-i povestească ce spusese Jonas Beijer. Dar ar fi fost, evident, de neconceput.

— Mai mult ca niciodată, răspunse ea.

— Și ceilalți nu sunt de acord?

— O să fie, zise ea și întrebă, într-o încercare de a schimba subiectul, dacă lucrează în continuare ca paznic la Sophies.

Lucas nu părea că vrea să vorbească despre asta. Doar dădu din cap spre Héctor Pérez, unul dintre prietenii lui mai tineri, care stătea și fuma în față la spălătoria din Husby.

— Se vorbește destul de mult despre arbitrul ăla.

— Ar fi și ciudat să nu fie așa, zise ea.

Lucas îl expedie cu un gest pe Héctor, care părea că vrea să se apropie și să vorbească.

— Am auzit că-i era frică.

Jos, la metrou, Micaela zări o colegă de la ordine publică, Filippa Gran, care se uita curioasă la ea și se întrebă o clipă dacă n-ar trebui s-o salute.

— De unde-ai auzit?

Lucas dădu din mâini așa cum îl văzuse făcând de o mie de ori până atunci.

— Ce dracu', să nu mă iei pe mine la mișto, continuă ea. Asta e cea mai importantă chestie pe care-am făcut-o vreodată.

— Nu te iau la mișto.

Se holbă enervată la el.

— Și de ce-ar fi trebuit să-i fie frică, după părerea ta?

— Am văzut reportajul ăla la televizor, zise el. Lăsa impresia că se umflă în pene ca să ascundă cât de frică îi e. Exista ceva rahat acolo în trecutul lui, îți zic eu.

— Deci ai devenit cel mai tare psiholog.

— Totdeauna am fost cel mai tare psiholog.

Micaela îi aruncă o privire sceptică, iar el îi răspunse cu un rânjet.

— Ar trebui să te aducem la interogatoriu, zise ea.

Lucas o cuprinse iar cu brațul, dar Micaela se scutură.

— Pot să încerc să aflu mai multe, dacă vrei. Circulă o grămadă de zvonuri nasoale despre el.

Se uită la Lucas, convinsă că doar se dă important. În toată copilăria ei, fratele ei se prefăcuse că știe tot felul de lucruri și se comportase în general puțin misterios, ca și cum ar fi ascuns un mare secret.

— Mersi, spuse ea.

— Noi doi am putea să ne ajutăm între noi.

Era clar că ar putea. Dar ea nu aprecie tonul și se întrebă dacă nu cumva Lucas făcea vreun soi de joc; simți că vrea să plece de acolo. Se gândi la Rekke și la ceea ce fusese gata să spună despre rănile lui Kabir.

•

Două zile mai târziu, după-amiaza, primi o convocare la Carl Fransson. Nu putu să nu simtă o anumită nerăbdare și poate că nădăjduia, prudentă, că Fransson îi va recunoaște meritele. Dar nu avea nicio idee. Plutea ceva în atmosferă și intră țanțoș în încăpere. Fransson era acolo, îmbrăcat cu un tricou cu mâneci lungi cu sigla AIK, care-l strângea peste burtă. Pe birou se afla un buchet de lalele.

— Salutare, zise el pe un ton mai lejer decât de obicei, iar ea îi răspunse în același fel și întrebă cum a mers cu ceasul.

Fransson bombăni că fusese trimis în Elveția. Va dura șase săptămâni să fie reparat.

— Nasol, zise ea.

— Meșteșug de precizie elvețian. Nu poate fi reparat decât acolo.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea.

Fransson ezită.

— Despre fratele tău.

Micaela tresări.

— Bănuiesc că te referi la Lucas.

— Ce părere ai despre el?

— Nu prea știu ce să spun, zise ea jenată. Dar nu cred că mai face prostii exagerat de mari. Lucrează ca paznic în Stockholm, în centru. Are o iubită foarte OK, e studentă la marketing.

Carl Fransson se așeză mai bine pe scaun și păru brusc că îi e greu s-o privească în ochi.

— Noi, din contră, credem că a avansat pe poziții.

— Despre asta n-am auzit nimic.

Chiar nu auzise nimic. Dimpotrivă, mama și Simón o asiguraseră că Lucas se ține departe de anturajul nepotrivit.

— Totuși sunteți foarte apropiați, nu? zise el.

— Când eram mai mici, da, după ce-a murit tata. Dar acum nu ne vedem prea des.

— Cu toate astea mergeați la brat prin Husby zilele trecute.

Deci Filippa considerase absolut necesar să povestească, își zise Micaela.

— Despre ce e vorba aici? întrebă ea și își aminti că Lucas, la rândul lui, păruse destul de bine informat în privința lui Fransson.

Idiot, așa îi zisese. Oare puteau exista ceva rahaturi între ei?

— Începem să primim informații destul de îngrijorătoare despre el și am vrea să ne ajuți.

— În ce fel? se întrebă ea și simți cum i se încordează mușchii fetei.

— Vrem să ții ochii deschiși, pur și simplu. Nu să-l presezi, nici măcar să-ți bagi nasul. Nu vrem să trezești absolut nicio suspiciune, doar să asculți și să vezi dacă poți obține ceva.

— Deci vreți să mă infiltrați în propria familie?

— Cam așa ceva, da.

— Dar cum puteți să-mi cereți așa ceva?

— Pentru că uneori, Micaela, trebuie să alegem de ce parte ne aflăm.

— Știți de ce parte mă aflu eu.

— Sigur că știm. Dar uneori trebuie să facem alegeri un pic mai active. Ce spui?

Habar n-avea. I se învârtea tot capul, și nu numai Lucas apărea acolo cu mii de înfățișări. Ci și ancheta criminalistică, și bătrânul șchiop cu geacă verde, și tot sentimentul că acolo, în fața ochilor ei, se afla ceva decisiv.

— Nu cred în asta, zise ea.

— Deci n-o faci.

— În plus, vreau să mă concentrez înainte de toate pe anchetă, continuă ea.

— Tocmai asta e.

— Cum adică tocmai asta e?

— Vom face niște schimbări în grup.

— OK, cred că e bine, zise ea precaut.

— Deși tu o să ieși.

— Ce?

Ea apucă brațul scaunului.

— Ieși… doar dacă nu…

— Ce anume?

— Arăți că vrei cu adevărat să rămâi, spuse el, iar Micaela nu vru să înțeleagă și alungă cuvintele de lângă ea.

Cu toate astea, gândurile i se limpeziră pentru o întrebare neplăcută.

— Deci vrei să spui că pot rămâne doar dacă îl torn pe fratele meu? zise ea.

— Vrem să oferi ceva în plus.

— Dar ce dracu', eu am fost singura care-a văzut că greșim, pufni ea.

— Doar fiindcă n-o să fie proces, nu înseamnă că greșim. Dar e adevărat că trebuie să gândim pe scară mai largă acum și atunci avem nevoie de o echipă sudată, nimic mai mult de-atât.

— Formată din bărbați?

— Nu juca acum cartea feminismului, Micaela. E sub demnitatea ta.

— Nu-mi poți face așa ceva.

— Cred că pot, de fapt, și așa cum am spus, îți dăm posibilitatea să rămâi în grup. O văd ca pe un gest generos, ținând cont de situație.

— Ce situație?

— Problemele tale de colaborare, printre altele, continuă el și Micaela începu să-și caute bâjbâind cuvintele.

Nu găsi nici măcar unul. Amuțise brusc și totuși simțea că trebuie să spună ceva. Nu orice, și categoric nimic agresiv, ci mai degrabă ceva lucid și obiectiv, care să arate cât de inuman și nedrept era tot aranjamentul, mai ales că ea era singura din grup care nu-și ațintise privirea într-un tunel întunecat.

Dar oricât se strădui, nu se simți decât pustiită și golită de sânge și în loc să spună adevăruri, se ridică și mormăi de parcă nu avea dinți:

— Nu știu.

— Deja pleci? întrebă el.

— Am nevoie de aer.

Plecă din birou, coborî scările și ieși la soare, pe Sundbybergsvägen.

Pe lângă ea trecu o decapotabilă roșie și un băiat cu șapcă și ochelari de soare îi făcu semn cu mâna, dar ea îi arătă degetul și aproape că speră că se va opri și se va certa cu ea. Însă el trecu bucuros mai departe și ea se hotărî să plece acasă.

Nouă

Nu mușcase momeala ofertei lui Fransson și de aceea fusese transferată la divizia pentru tineret. Dar Micaela simțise că nu e de ajuns pentru ea. Așa că se înscrisese și la cursul de drept general la Universitatea din Stockholm și se punea pe cât posibil la curent cu evoluția din ancheta criminalistică. Dar înțelegea clar ceva: nu se făcuseră cine știe ce progrese. După ce tribunalul Solna îl eliberase pe Giuseppe Costa, echipa de anchetă nu ajunsese nicăieri și, pe măsură ce trecea timpul, se îndepărtă tot mai mult de caz.

Își ocupa timpul cu studiul și serviciul și din când în când ieșea cu Vanessa în baruri și cluburi de noapte, iar într-una din serile când băuseră ceva mai devreme, traversa singură galeria Sture. Era pe la sfârșitul lui septembrie. Era ora 8 și un sfert seara și mai încolo, pe esplanada din fața galeriei comerciale, văzu un tip din garda de corp a Poliției secrete pe care îl cunoștea puțin.

Îl chema Albin Nu știu-cum, era bine făcut și blond, cu pomeți conturați și ochi mici, vigilenți. Stătea la intrarea în restaurantul Sturehof și își dădu seama imediat, după postura lui, că era în exercițiul funcțiunii. De aceea, doar dădu scurt din cap și aruncă o privire spre restaurant, să vadă pe cine păzește. La început nu descoperi pe nimeni special. Pe urmă tresări.

Înăuntru se afla Mats Kleeberger, ministrul de externe. Stătea chiar la fereastră, împreună cu alți trei bărbați, ceea ce o miră. Nu prea mai era obișnuit ca politicienii de rang înalt să stea așa în locuri publice. Dar Kleeberger era acolo, cel mai autoritar și ilustru personaj din guvern. Purta o cămașă albă și o pereche de ochelari de culoarea mahonului, pe care și-i ridicase pe frunte, și ea înțelese pe loc după expresie și gesturi că vorbea despre ceva care îl interesa foarte tare.

Emana aceeași siguranță de sine absolută ca la televizor, unde dădea privitorului sentimentul că pricepea lucrurile puțin mai bine decât ceilalți. Charisma lui, sau poate mai degrabă eleganța gesturilor și a mimicii, îi făcea pe alți politicieni să pară provinciali și pierduți, iar Micaela fu parcă vrăjită de această scenă.

Dar destul de curând realiză că de fapt nu Kleeberger o fascina. Ci un bărbat înalt în cămașă care stătea mai într-o parte, vizavi de el, și care, spre

deosebire de ceilalți de la masă, părea sictirit, de parcă ministrul de externe era pentru el doar un copil problematic.

Totuși nici de asta nu fusese ea impresionată. Ci de piciorul stâng al bărbatului. Piciorul tresălta nervos sub masă și era un reflex pe care-l mai văzuse înainte. Bărbatul era Hans Rekke și atunci avu un impuls să dea fuga înăuntru și să întrebe despre toate ipotezele la care se gândise. Dar evident că rămase la fereastră și înțelese atunci și mai bine de ce nu-i răspunsese la e-mailuri și la telefon.

În lumea lui nu era loc pentru cineva ca ea, mai ales când el stătea sictirit chiar și în fața ministrului de externe, de parcă ar fi vrut să treacă la ceva mai important.

— Idiotul.

Mormăi ca pentru sine, fără să știe exact la cine se referea, și în acest timp se întâmplă ceva în restaurant. Rekke păru să-l întrerupă pe Kleeberger, care răspunse părând rușinat, ceea ce i se păru cu totul neașteptat. Micaela nu mai văzuse niciodată un om jenându-l pe Kleeberger așa și plecă de acolo și sigur mai înjură puțin. Era foarte… nedrept.

Toată viața era nedreaptă. Ea trebuia să lupte, să tragă tare, să se bage în față. Cu toate astea, i se închideau permanent uși în nas, în timp ce el avea totul: ușurință în gândire, respect chiar și în cercurile guvernamentale, bogăție, o familie fericită – un jeg de armonie totală, probabil –, în afară de faptul că uneori trebuia să suporte polițiști bătuți în cap și miniștri cicălitori. Dar cu siguranță nici asta nu era o problemă așa mare. Îi dădea o șansă să-și arate superioritatea. Să-l ia dracu'!

Pentru a suta oară se gândi la vizita lor în casa mare din Djursholm. Fusese umilitor, evident, o execuție intelectuală. Totuși, acolo existase și un moment de triumf, un sentiment că Rekke, într-un fel, o reabilitase pentru toate dățile în care ceilalți o priviseră cu superioritate. În plus, nu-și putea uita bucuria și uimirea când lui Fransson îi căzuse coroana de la ceas.

Fusese un moment magic, în asemenea măsură, încât nici măcar Rekke, cu nonșalanța și tăcerea lui de peste vară, nu-l putea ucide, iar când ajunse pe Biblioteksgatan, Micaela începu să zâmbească fără să vrea și se gândi că Rekke sigur era un bădăran arogant. Însă nu scăpă de el doar așa. Strălucirea din jurul lui era amplificată pur și simplu de indiferența pe care i-o arăta lui Kleeberger. Dar n-avea de gând să recunoască față de nimeni, nici măcar față de Vanessa. Alungă acest gând și merse mai departe spre Kurrgsträdgården și gura de metrou de pe Arsenalsgatan.

•

Oare cum o chema? Martin Falkegren tot nu-și amintea. Dar, fără să știe de ce, porni după ea. Într-un fel, era vina soției sale.

Hanna fusese nevoită să plece în grabă la spital – era chirurg ortoped – și-l lăsase singur în oraș. La scurt timp după aceea, stătea pe esplanada Stureplan, fără să știe dacă să ia un taxi până acasă sau să pornească în aventură. Exact atunci, când privirea lui căuta îndrumare, o zări pe tânăra chiliană.

Se împopoțonase puțin. Purta o pereche de jeanși mulați care-i veneau bine peste fund, dar bluza era mult prea otova, iar bretonul îi atârna în continuare peste sprâncene. O femeie tânără nu trebuie să se ascundă așa, își zise el și se decise să se apropie și să stea puțin de vorbă cu ea. Deși exact atunci se întâmplă ceva.

Corpul femeii se încorda, de parcă urma să sară la atac. Dar nu se întâmplă nimic. Doar își scutură umerii și dispăru pe Biblioteksgatan. Făcu instinctiv câțiva pași în direcția ei. Chiar ar trebui să se ducă după ea? Da, de ce nu? își zise. Era numai un capriciu, doar o chestioară nebunească. Însă când o văzu traversând piața Norrmalm, fu convins că trebuie neapărat să discute cu ea.

Nu lipseau subiectele. Fuseseră fricțiuni în echipa de anchetă. Dar nu știa cât de multe auzise ea sau câtă informație se scursese în general și se decise s-o tragă puțin de limbă, și poate și să… acum, când soția lui era plecată toată noaptea. Își lăsă din nou privirea să cutreiere pe corpul ei.

— Alo, bună, zise el.

Ea se întoarse, clar uimită, poate chiar agitată, iar lui îi plăcu și căută o clipă și alte semne de respect, de supunere. Dar exact ca înainte, găsi la ea ceva echivoc pe care nu putea pune degetul.

— Bună, răspunse ea.

— Voiam doar să întreb, zise el, băgând cel mai amabil zâmbet al său. Te simți bine la noi?

Ea păru să ezite.

— Da, mă simt bine. Mulțumesc.

— Sper că n-ai fost dezamăgită că ai fost înlăturată din echipa de anchetă.

Expresia femeii se schimbă și acum era convins că era furioasă din cauza asta. Dar în mod evident, nu voia s-o arate.

— Nu e nicio problemă. Îmi place noul meu job.

— Ții legătura cu echipa? întrebă el.

— Mai vorbesc cu Jonas Beijer din când în când. Dar nu ne-am mai auzit de ceva vreme. Nici nu sunt prea multe de povestit, nu, spuse ea, ceea ce-l provocă, nu pentru că el n-ar mai fi avut treabă cu ancheta.

Dar exista un disconfort acolo de pe vremea lui Costa, care se putea aprinde de nicăieri, și o lua mereu personal când era criticată ancheta.

— Cred c-ar mai fi una-alta, zise el. Ai auzit că speră să-l poată identifica pe bătrânul care a trecut pe lângă terenul de fotbal în timpul scandalului? Au investit enorm de multă muncă.

— Aha, chiar așa, răspunse ea. Nu erau prea interesați de el când mă ocupam eu.

— Nu? zise el neînțelegând. Dar acum e o pistă importantă. Primesc ajutor de la un serviciu de informații american din Kabul.

— Jonas zicea că totuși nu e al naibii de ușor cu americanii.

— Totul merge lent acolo. E de la sine înțeles.

Ea păru că reflectă la asta.

— Pot să întreb ceva?

— Sigur că da. Orice, zise el și își imagină că va răspunde pe larg și puțin patern, poate la un pahar, într-un loc nu departe de acolo.

Falkegren aruncă o privire fugitivă în jos, la coapsele ei.

— Nu v-ați gândit să-l convocați pe profesorul Rekke din nou? întrebă ea și dezumflă pentru o secundă atmosfera.

— Nu, n-a fost de actualitate, răspunse el.

— El a văzut clar.

— *Claritas, claritas,* cum zice el tot timpul.

Martin Falkegren încerca să pară degajat, chiar dacă ar fi preferat să scuipe din el cuvintele și să i le îndese ei pe gât. Nu e totul așa de simplu cum crezi tu, fetițo, ar fi vrut să spună. Dar realiză că ar fi o greșeală și decise să pună punct discuției.

— A văzut ceva special la rănile vechi ale lui Kabir, continuă ea.

— Exact, da, așa a fost, poate. Dar n-a văzut totdeauna pe cât de multe și-a imaginat. Oricum…

— Da?

— Trebuie s-o tai. Chiar m-am bucurat că te-am văzut, continuă el strângându-i mâna și o atinse puțin pe umăr.

Pe urmă își continuă drumul și urcă într-un taxi, iar în drum spre casă își aminti discuția de acasă de la Rekke. Al dracu’ mincinos, își zise el. Crede

că poate să arunce orice acuzație doar fiindcă are titlul pe care-l are și milioanele lui. Martin Falkegren se simți mândru că nu transmisese mai departe informațiile, ca o babă bârfitoare de doi bani.

Pur și simplu își asumase responsabilitatea și demonstrase *leadership.*

Spera din tot sufletul că americanii îl vor pune la punct pe Hans Rekke o dată pentru totdeauna.

•

Micaela nu coborî în Kista. Merse mai departe spre Husby, gândindu-se că ar putea să vorbească puțin cu mama ei. Dar când ajunse în curte, zări un spate cunoscut, în geacă gri, puțin mai încolo. Spatele se îndrepta în jos, spre zona împădurită de lângă Järvafältet.

— Lucas! strigă ea.

Păru că nu o aude, iar Micaela merse mai departe spre ușa de la intrare și lift, gândindu-se la întâlnirea cu Falkegren. Nu prea înțelesese. De ce venise de fapt la ea și de ce devenise atât de ciudat când îl adusese în discuție pe Rekke? Acum nu multă vreme, Falkegren îl admira pe profesor și-i enervase la culme pe ei toți cu vorbele bombastice și omagiile lui. Acum părea mai degrabă afectat în mod neplăcut de acest nume. Nu foarte ciudat, poate, ținând cont de ce se întâmplase în anchetă, și totuși… avea impresia că era ceva mai mult.

Își aduse aminte de Lucas și în clipa următoare făcu cale întoarsă și dispăru și ea spre zona împădurită.

Nu era chiar cel mai plăcut loc din Husby. Aici se mutase o parte din comerțul cu narcotice și Micaela știa că Simón, celălalt frate al ei, venea de multe ori seara, la vânătoare de droguri sau orice: companie, puțină dramă. Dar acum nu văzu pe absolut nimeni. Pădurea era pustie, începuse să bată vântul. Frunzele erau deja galbene și pe jos erau împrăștiate gunoaie și doze de bere.

Printr-un spațiu gol dintre copaci se uită în sus la blocul gri-verzui și la fereastra mamei de la etajul al treilea. Simți brusc că nu vrea să fie aici, ci sus la ea, să bea ceai, și să bârfească despre Rekke și Kleeberger, și s-o audă pe mama spunând ceva naiv și deopotrivă critic: „Doamne, Dumnezeule, cu ce oameni rafinați te întâlnești tu! Dar să nu crezi o secundă că poți avea încredere în ei”.

Crengile copacilor fremătau în bătaia vântului. Se simțea ceva amenințător și difuz, iar Micaela se apropie cu câțiva pași de alee și stâlpii de iluminat de acolo. Atunci se auzi un sunet. Era greu de perceput. Era

aproape un vaiet și ar fi putut să nici nu-l ia în seamă, crezând că e vreun animal.

Numai că se concentră intens și atunci îl auzi din nou și acum părea îngrozit, ca venind de la o persoană care nu are curaj să țipe, ci doar gâfâie încet și preț de o clipă rămase nemișcată. Apoi se întoarse și se uită atent spre pădure, în direcția sunetului.

Zări doi bărbați care se băteau sau mai degrabă doar unul dintre ei dădea, și bărbatul era Lucas. Părea să se pregătească pentru ceva incredibil și Micaela se dădu mai aproape, speriată că ar putea fi descoperită. Dar trebuia să vadă și, în clipa următoare, Lucas trase un pistol de la brâu și-l presă de gâtlejul celuilalt bărbat, iar ea înțelese cumva că nu o speria atât amenințarea în sine, gura de pistol apăsată pe gât. Ci mișcarea versată, naturală și chiar dacă nu auzea ce-și spun, își dădu seama că a doua persoană, un băiat brunet, poate doar de 18 sau 19 ani, ar face orice pentru Lucas după asta. Tipul scoase câteva cuvinte neajutorate, gâfâite, când căzu pe jos, și ea îl văzu pe Lucas dispărând. Rămase acolo puțin, ca paralizată, întrebându-se dacă n-ar trebui să se ducă la băiat. Dar când se hotărî în sfârșit, el se ridică și o luă la fugă în cealaltă direcție, iar ea rămase acolo singură, tremurând din toate încheieturile.

Foarte încet începu să se îndrepte spre metrou și observă, spre mirarea ei, că șchiopăta puțin. Iar blestematul ăla de șold, rana ei de război, cum obișnuia Vanessa să spună. Dar când se apropie de piață, deja uitase de șold.

Simțea de parcă bubuie ceva în ea și mult timp fusese sigură că o să-l sune pe Lucas să-i zică vreo două. Dar gândurile schimbară curând direcția și atunci i se păru că vede o întreagă viață într-o lumină nouă. Amintirile care chiar adineauri fuseseră frumoase sau măcar nevinovate se întunecau și se deformau și era tot mai furioasă, iar în cele din urmă fu convinsă că mai bine ia legătura cu Fransson, ca să-i povestească ce văzuse. Dacă din cauza asta se întorcea la ancheta criminalistică, nu era vina ei.

Zece

În dimineața următoare, când în sfârșit se făcu ora 8, îl sună pe comisar. Însă când îi răspunse, ea închise telefonul. Nu putea, nu numai fiindcă simțea că era mult mai greu decât crezuse să-l lucreze pe Lucas pe la spate. Era o hotărâre mizerabilă, pentru că știa că are de câștigat ceva personal, și de ce să-i ofere lui Fransson fie și doar o urmă de satisfacție? Ce făcuse ca să merite s-o primească? Se așeză în bucătărie și își turnă o cană de ceai, întrebându-se dacă n-ar trebui să-i contacteze pe polițiștii care lucrau în stradă împotriva infracționalității organizate. Dar nu, n-ar avea încredere în ea. În loc de asta, ar trebui… ce? Să facă o anchetă proprie? Așa ar fi rațional, firește.

Intră în sufragerie, introduse parola în computer și tastă numele lui Lucas. Nu obținu nici măcar un rezultat, dar nu se miră. El și prietenii lui nu erau chiar genul care să țină bloguri. Într-un impuls de moment, introduse *Rekke* în motorul de căutare, mai mult ca o distragere, un refugiu în fața gândurilor care o măcinau.

Apăru o poză cu un bărbat care semăna cu profesorul, dar care era puțin mai masiv, mai solid, cu părul mai rar, pe care îl recunoscu vag și a cărui privire i se păru prefăcută. Bărbatul se numea Magnus Rekke. Era fratele lui Hans Rekke, dar, cel mai important, era secretar de cabinet și cel mai apropiat om al ministrului de externe Kleeberger. Asta explica pe bună dreptate cina de la Sturehof și, doar ca să uite de Lucas pentru câteva clipe, se documentă puțin. Erau destul de multe.

Magnus Rekke era descris drept o eminență cenușie și se spunea că-și sporise influența după 11 septembrie. „Fără Magnus, n-am fi obținut niciodată atâtea informații secrete calificate”, spusese chiar Kleeberger. Dar aparent nu toți erau la fel de bucuroși. „Magnus Rekke rezolvă treburile CIA ca un școlar”, scria un comentator în *Aftonbladet*. În general, o serie întreagă de jurnaliști, atât de dreapta, cât și de stânga, îi ceruseră demisia, fără a-și ascunde însă admirația pentru el.

În afară de engleză, germană și franceză, Magnus Rekke vorbea și chineză și arabă și avea un doctorat în relații internaționale luat la Christchurch College de la Oxford. Se spunea că are o vastă rețea de

contacte. Se susținea că îi cunoaște chiar și pe Tony Blair și Condoleezza Rice și că are legături cu servicii secrete din toată lumea.

Era descris drept inteligent și educat, uneori drept viclean și deseori drept „independent” – fără apartenență politică. Deținea o avere mare, moștenită de la tatăl său, un armator norvegian pe nume Harald Rekke, care murise când fiii săi erau mici și care fusese căsătorit cu Elizabeth, născută von Bülow, fostă profesoară de pian la Universitatea de Muzică din Viena, *Universität für Musik und darstellende Kunst.*

Într-un pasaj scria că fratele mai mic, Hans, fusese un pianist de concert promițător, școlit la Juilliard din New York. Dar nu exista nicio precizare despre motivul pentru care renunțase la cariera muzicală și nici măcar că acum era profesor la Stanford. Scria doar că lumea se așteptase ca și băieții să aibă performanțe remarcabile încă de la vârste fragede. La ei acasă, nimic altceva nu era considerat suficient. Însă nu titlurile erau importante, și cu atât mai puțin banii – care deja existau în exces –, ci capacitatea de a realiza ceva măreț sau frumos.

„Trebuia să ne situăm deasupra contemporanilor noștri și să gândim puțin mai sus decât alții. Altfel eram nulități”.

Într-o fotografie veche, făcută înaintea unui concert la Stockholm al pianistului Arthur Rubinstein, deja în vârstă, frații stăteau lipiți unul de celălalt, cu zâmbete amuzate pe chip. Erau tineri atunci, n-aveau decât vreo 20 și ceva de ani, și purtau costume lucioase cu batiste mari colorate și cămăși descheiate, părând remarcabil de nestingheriți de cameră, de parcă ar fi fost mai interesați de ceva din mulțime decât de fotograf. Fie și numai din indiferența lor în fața blițurilor, Micaela își dădea seama ce copilărie al naibii de privilegiată avuseseră. Numai cineva scăldat în atenție și aflat în lumina reflectoarelor încă din copilărie poate fi atât de nonșalant în fața fotografilor de mondenități.

Apoi gândurile îi reveniră cu forțe proaspete la Lucas, ca și cum fotografia nu făcuse decât să-i întețească propria durere, și nu se gândi doar la arma pe care o scosese fratele ei și o lipise de gâtul băiatului.

O întreagă viață, cu întâmplări mici sau mari, îi apăru din nou într-o altă lumină și simți un disconfort intens, ca și cum tocmai i s-ar fi rescris trecutul. Dar în cele din urmă alungă toate aceste gânduri și porni spre serviciu, iar pe drum le ținu la distanță, de parcă ar fi fost periculos fie și numai să-și aducă aminte; în loc să se gândească la Lucas, se gândi Rekke

și la piciorul lui stâng care tresălta, ceea ce avea să facă de multe ori în lunile următoare.

Devenise chiar puțin obsedată. Citi toate cărțile și articolele științifice semnate de el și uneori, când colegii ei spuneau vreo tâmpenie sau doar ceva neclar, se întreba în taină ce părere ar avea Rekke. Ce greșeli ar vedea în gândirea și în concluziile lor logice? Se întâmpla să viseze că lucrează împreună. Dar era doar un vis.

Niciun om nu se putea afla mai departe de el decât se afla ea.

Unsprezece

— Hai, sărută-mă! Fii puțin sălbatică, zise el.

Era târziu și gălăgie, iar ea era din nou în oraș cu Vanessa, pentru a treia sau a patra oară luna aceasta. Nu însemna chiar că se dedase desfrâului, dar oricum era un pic cool și simțea și ea o briză de *glamour,* iar toate acestea i se datorau Vanessei, firește. Viața zumzăia mereu în jurul ei.

Vanessa atrăgea lume în cluburile de noapte și în barurile din centrul Stockholmului, mai mult tipi din suburbii, din cei cu care crescuseră ele, dar și genul business, sportivi, toate genurile posibile, chiar și pe Mario Costa, care apăruse din senin și stătea acum cam la un milimetru de ea. Mario tocmai fusese cumpărat de Marsilia și era mare vâlvă în jurul lui. El era scandalagiul și starul. Dădea gol și intra în belele una după alta și, indiferent ce ar fi făcut, nu scăpa cu niciun chip de povestea cu tatăl său și Jamal Kabir. Era ca o parte din ființa lui și îi accentua latura puțin periculoasă. Avea 18 ani acum, era înalt și musculos, îmbrăcat într-un tricou Nike negru, mulat. Purta o șapcă pe care o așezase pieziș pe cap și le salută așa cum o făcea Beppe cândva, ca un cowboy care deținea orașul.

Inițial, Mario n-o remarcase deloc pe Micaela. Ca toți ceilalți, era interesat de Vanessa. Însă în cele din urmă i se adresă și ei, iar Micaela își dădu seama că nu numai că se mișca exact ca Beppe. Era și beat, tot ca Beppe.

— Hei, bună, spuse el.

— Bună, răspunse ea.

— De când nu ne-am mai văzut! Ultima oară a fost… când m-ai interogat. Când m-ai întrebat dacă mă caftește tata.

— Da, se poate, zise ea.

— E al dracu' de recunoscător.

— N-am făcut chiar așa de multe.

— E al dracu' de recunoscător, repetă el.

— Ce mai face?

— A fost obligat să se mute. Se mânca prea mult căcat. I-am cumpărat un apartament.

— Știu, spuse ea.

— Și-atunci de ce nu prindeți pe nimeni?

— Nu mai am treabă cu chestia aia.

— Și-atunci de ce nu prindeți pe nimeni? insistă el, de parcă trebuia să repete totul.

— Pentru că sunt niște idioți.

— Dar ați prins alt tip, nu, un arab?

— Era tipul greșit.

— Dar tata tot e al dracu' de recunoscător, continuă el și atunci se aplecă puțin, sau mai degrabă puțin mai mult – era cu două capete mai înalt –, o sărută și-i spuse să fie puțin mai sălbatică.

Poate că până la urmă nu fusese foarte neplăcut, oricât de mucos îl considera ea. În același timp, băiatul avea o expresie arogantă și caraghioasă, de parcă îi oferea ceva incredibil de generos sau pur și simplu o parte din recompensa pentru ce făcuse pentru Beppe, și poate că ajunse să se gândească și la Jojje Moreno. Sentimentul că se petrece ceva puțin palpitant și comic se transformă într-un disconfort subit.

Îl împinse de lângă ea mai tare decât intenționase, iar el era atât de beat, încât se dezechilibră și se împletici în spate, lovindu-se de un tovarăș, un tip scund și supraponderal cu părul lins pe spate și strungăreață. Tipul fu cât pe ce să cadă și el pe spate.

— Ce faceți? întrebă el.

— Eh, nimic, spuse Mario și se îndreptă cu o mișcare legănată și nesigură.

— Ce-i cu gagica asta?

— E Vargas aia de care ți-am zis. Gagica aia care a anchetat crima cu arbitrul. E OK.

— Ce dracu', zise bărbatul și se întoarse spre Micaela.

— Da, ce dracu'? ripostă ea.

— Ar trebui să-l verificați pe arbitru. Am auzit că trăgea pe nas și căcaturi de-astea.

— Exact! Nu era vorba de nu știu ce îmbârligătură din Afganistan, parcă asta credeți acum, nu? întrebă Mario și se întoarse iar spre ea, cu o nouă privire derutată, ca și cum chiar voia să afle și uitase complet că adineauri voia să se giugiulească.

— Nu știu ce cred anchetatorii, răspunse ea și plecă de acolo.

Un june cu trei beri în brațe se lovi de ea și-i udă bluza, iar ea înjură tare. Nu numai pe Mario și pe tip. Se gândea la anchetă. Cum dracu' au putut s-o dea afară din echipă? Se ocupase de investigarea unor acte de delincvență

juvenilă din Husby, Rinkeby și Akalla și deși rata ei de rezolvare a cazurilor era mai mare decât a oricui altcuiva din divizie, nu reușea să se apropie de infracțiuni majore, importante. Nu avea nicio importanță că era de două ori mai bună decât ceilalți. Tot nu i se permitea să se apropie de acțiunea adevărată – decât dacă-și înjunghia fratele în spate.

Își zvântă bluza și rătăci prin Spy Bar căutând ceva, poate doar un zâmbet, un flirt de la distanță, orice care s-o ajute să plece apoi cu un disconfort un pic mai puțin intens. Dar se plictisi curând, își luă geaca și o șterse de acolo.

Era 3 aprilie 2004 și iarna fusese cenușie și vântoasă. Acum era mai cald, spre final, dar ei îi era frig la picioare. I se rupsese dresul și era mai târziu decât crezuse. Era ora 01:48 și-i era teamă să nu piardă ultimul metrou spre casă, așa că o luă la fugă spre stația Östermalmstorg, fără să se gândească la lumea din jurul ei.

Ajunse la timp. Metroul urma să plece în patru minute, iar ea privi în jur. Era haotic acolo jos, la metrou, plin de oameni, majoritatea vizibil beți. Exact lângă ea, o gașcă de băieți dădea cu șutul într-o doză de bere, făcându-se că dau gol într-o poartă de fotbal. Țipau și fluturau din brațe. I se părea că e ceva instabil acolo, ca și cum bucuria lor s-ar fi putut transforma în orice moment în furie. Dar nu avea putere să se sinchisească de asta.

Se cufundă în propriile gânduri și, așa cum făcea deseori, se gândi la Lucas. Nu discutase niciodată cu el despre ce văzuse atunci în pădure, dar relația dintre ei se răcise. O femeie tuși nu departe de ea. Suna a bronșită și, exact cum bănuise, bărbații din fața ei începură să devină tot mai agresivi și agasanți.

— La ce te belești? îl întrebă unul dintre ei pe un tip mai în vârstă, cu sacou, care stătea exact alături și, preț de o clipă, Micaela se gândi să intervină.

Nu o făcu. Zări altceva, nimic notabil, ba chiar dimpotrivă, doar un bărbat înalt cu pardesiu bleumarin și pălărie gri, aflat puțin mai departe pe peron. Aparent și el era beat. Corpul i se legăna înainte și înapoi. Dar nu deranja pe nimeni. Doar stătea singur, cu bustul puțin înclinat în față. Cu toate astea, avea ceva care o puse în gardă, poate o și fascină puțin, și trebui să facă un efort de voință ca să-și mute privirea și s-o îndrepte spre scandalagii. Avea senzația că nu e nevoie decât de o privire, de un cuvânt, ca să iasă cu bătaie.

— Terminați, potoliți-vă, spuse Micaela și atunci tinerii se întoarseră spre ea.

Unul dintre ei dădu iar cu șutul la doza de bere, care o luă zăngănind spre linie, în timp ce altul din gașcă șuieră printre dinți:

— Vezi-ți de treaba ta, *bitch*!

Tipul chiar făcu un pas spre ea și, o clipă, îi simți răsuflarea și fornăitul furios. Cu toate astea, și puțin inexplicabil, își mută privirea.

Atenția îi era din nou atrasă de bărbatul de pe peron, iar acum era și mai vizibil: tiparul mișcărilor lui avea ceva dubios. Nu doar instabilitatea. Ci și hotărârea din tot corpul lui care se clătina; în plus, acum era și lumină în tunel. Șinele cântau. Trenul se pregătea să intre în stație și atunci Micaela înțelese. Avea să sară. O luă la fugă, fără să mai stea pe gânduri.

Se lovi de bărbatul din fața ei și nici nu observă când acesta căzu și înjură cu voce tare. Fugea și striga „Nu, ce dracu'!", iar când văzu că bărbatul nu răspunde și nici nu reacționează în niciun fel, fu convinsă că pornise prea târziu. Totul era pierdut, fără sens. Era convinsă. Totuși, alergă mai departe, oarbă și sălbatică, și în minte îi apăru taică-su. O clipă, bărbatul și tatăl ei se contopiră și, în clipa aceea, în fracțiunea aceea de secundă, se aruncă în față. Mai târziu, își amintise cum a zburat pe deasupra peronului și a lovit violent ceva, fiind catapultată în spate.

Tâmpla și obrazul îi ardeau diabolic, în timp ce vagoanele huruiau pe lângă ea. Nu înțelegea ce s-a întâmplat. Îi bubuia capul și nici nu vedea clar. Prin fața ochilor îi jucau pete roșii și galbene și stătea întinsă pe ceva moaie, un corp, din câte își dădea seama, o burtă acoperită de o țesătură; ridică privirea și văzu că era un corp viu.

Un bărbat cu un chip clar conturat se uita la ea, uimit și derutat deopotrivă, de parcă nu putea pricepe de ce nu e mort, în timp ce și ea încerca să înțeleagă ce se petrece. Ce se întâmplase? Îl salvase pe bărbat, asta era foarte clar. Dar de ce avea această senzație ciudată și de ce era brusc atât de enervată?

— Ce dracu' faci? țipă ea.

— Nu… zise bărbatul.

— Nu pricepi la ce-i expui pe ceilalți? urlă ea și sigur că erau cuvinte cu totul lipsite de empatie.

Totuși, era vorba despre un bărbat care decisese să facă pasul extrem. Dar nici furia și nici deruta ei nu cedau. Ceva nu era în regulă, așa simțea. Cu toate că și ea era, la rândul ei, în stare de șoc. Vedea în continuare stele

verzi. Avea niște dureri de nedescris și nu voia decât să închidă ochii și să dispară de acolo. Totuși se ridică în genunchi și scutură din cap ca să vadă mai bine, și atunci avu senzația și mai pregnantă că e ceva ciudat cu fața bărbatului.

Era ceva contradictoriu, de parcă fața aceea ar fi trebuit să aparțină unei alte persoane, din altă parte, și deodată – sau treptat, era greu de spus – înțelese: bărbatul era Hans Rekke, strălucitul, blestematul de Hans Rekke, despre care ea crezuse că trăiește în principiu cea mai perfectă viață din lume.

— Tu ești? îngăimă ea.

— Ce… nu, zise el ca un idiot.

— Ba sigur tu ești.

— Cine?

— Hans Rekke?

— Ba da, mormăi el. Ce s-a întâmplat?

— Te-am salvat, zise ea, iar el ar fi putut să dea toate replicile posibile.

Poate să-i mulțumească sau s-o apostrofeze că l-a împiedicat să ia decizia definitivă. În loc de asta, se holba la ea cu disperare profundă în priviri. Apoi întinse brațele ca un copil mic care vrea la mama în brațe. Gestul era atât de jalnic și de neajutorat, încât Micaela simți un junghi de dispreț, de parcă toată admirația ei se întorsese într-o clipă la 180 de grade.

— Voiam…

— Să mori, nu?

— Ce… da… poate.

— Cum dracu’ ai putut?

— Îmi cer scuze. Ți-am pricinuit neplăceri, zise el, iar ea nu răspunse, pentru că nu avea replică la așa ceva.

Se ridică, îl prinse de mâini și îl trase sus. Dar era mai greu decât crezuse și se prăvăliră din nou unul peste celălalt, acum în poziție verticală, lângă linie și metrou, într-o îmbrățișare dementă care, pentru o secundă, îi aminti că, în vreun moment de slăbiciune, visase să se lipească strâns de el. Dar cu siguranță nu așa: părea că ține în brațe un înecat, un trup care voia să cadă și atât, și tot atunci înțelese că nu erau singuri.

Toată lumea de pe peron se adunase în jurul lor pentru a privi spectacolul și sigur că erau acolo și băieții scandalagii. Stăteau chiar în față, cu atitudinea lor enervantă și priviri cherchelite. Micaelei îi venea să-i invite să

se ducă dracului. Dar în clipa aceea auzi o voce care vorbea tare și aproape pentru sine:

— Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule.

Era un bărbat la vreo 30 de ani, cu geacă bleumarin și ochi albaștri impacientați.

— Cum sunteți? întrebă el.

Micaela se uită enervată la bărbat.

— Nu prea știu. Tu cine ești?

— Sunt conductorul metroului. Am văzut ceva fâlfâind pe lângă vagoane și-am auzit un pocnet, eram convins că…

Nu termină propoziția și atunci Micaela se întrebă dacă pocnetul despre care vorbea nu fusese cumva capul ei care se lovise de tren. Dar se concentra să scape de toți și de privirile lor, care-i intrau în piele. De aceea explică autoritar că e polițistă și că se va ocupa ea de bărbat. Controlează situația, minți ea, dar când se întoarse, văzu ceva în spatele lor pe peron. Era pălăria gri a lui Rekke. O ridică de pe jos și i-o puse pe cap.

Pe urmă îl trase înspre scara rulantă. Se clătinau amândoi. Rekke se sprijinea de ea, iar ea nu spuse nimic multă vreme. Avea destulă bătaie de cap să-l țină în poziție verticală și să încerce să înțeleagă prin ce trecuse de fapt.

Doisprezece

Vanessa se întoarse când o bătu cineva pe umăr. Era Mario Costa și era, firește, și cunoscut, și star de fotbal. Dar părea prost, beat și insistent, iar ea era sătulă de băieței beți și de toți cei care trăgeau de ea tot timpul și vorbeau aiurea.

— Unde-a dispărut? întrebă Mario.

— Cine?

— Micaela.

— De unde să știu eu? Nu cred că i-a plăcut că ai încercat s-o combini.

— Voiam să-i spun o chestie.

— Deci de-aia a trebuit să te arunci pe ea.

El zâmbi atât de derutat și pierdut, încât preț de o clipă i se făcu milă și se apropie cu un pas de el. Avea senzația că Mario se străduia să spună ceva important.

— Ce voiai să-i zici?

— Voiam să vorbim despre crimă. Au reținut un tip de vreo 80 de ani, sau așa ceva. Dar i-au dat drumul.

— A zis și Micaela ceva de genul ăsta.

— N-a crezut nimeni că un bătrân de-ăsta ar putea face așa ceva.

— Pare înțelept, nu?

— Sau poate a fost moșul greșit, nu știu. Dar nu asta voiam să zic. Tata a mai văzut un tip, unul mai tânăr, dar polițiștii nu-l cred.

— De ce nu-l cred?

— Fiindcă și-a adus aminte de asta gen acum. Știi tu cum e el.

Vanessa îl văzu cu ochii minții pe Beppe traversând piața din Husby clătinându-se și țipând la toată lumea să se dea din calea lui.

— Știu cum e, zise ea.

Mario se uită la ea rugător.

— Micaela s-a enervat sau ce?

— Micaela sigur nu s-a bucurat al dracu' de tare. Nu poți agăța gagici sărind așa pe ele.

— Ooh, dar ce, am zis că vreau doar să vorbesc. Taică-miu e furios că poliția nu rezolvă odată povestea asta, înțelegi, nu, și tipul ăla pe care l-a

văzut era dubios deci, îngăimă Mario și atunci Vanessa se uită mai atent la el.

Părea complet rătăcit, cu ochii lui mijiți, sticloși, și înțelese brusc că tatăl și fiul erau chinuiți de crimă de multă vreme. Pe de altă parte, un contract la o echipă de profesioniști era o compensație bună, așa că îl îmbrățișă scurt și se hotărî să-și găsească altceva, mai amuzant, pentru restul serii. Dar Mario o apucă de braț și spuse că va angaja un detectiv particular. Vanessa își zise că băiatul sigur o să fie chiar interesant peste vreo zece ani sau dacă ar fi treaz și plin de bani. Când plecă, îl auzi strigând:

— Nu veniți la petrecerea mea de adio cu echipa?

— Sigur, zise ea. Când e?

— Luni. Sau marți. Deși, căcat, nu țin minte cum se cheamă locul, răspunse el, iar Vanessei i se păru o indicație destul de exactă și se întrebă dacă n-ar fi bine să dea pe gât câteva shoturi și să se îmbete muci și ea.

Dar atunci își aduse aminte de Micaela și se hotărî să o sune.

•

Când ieșiră în frigul de afară, Micaela îl privi uluită pe Rekke. Căuta semne ale vreunui lucru oribil, poate o boală care-l mânca din interior. Dar în clipa aceea, nu departe de stația de metrou Östermalmstorg, Rekke ar fi putut trece drept un domn elegant, un bărbat oarecare ieșit la plimbare noaptea, ceea ce i se părea o provocare. Ce motive de disperare putea să aibă?

Avea același chip cizelat și acvilin ca și înainte, iar ea bănuia că paltonul e din cașmir. Pantofii erau lustruiți și păreau cusuți manual, iar pălăria era ușor demodată și elegantă, chiar excentrică, ca o încercare de a impresiona. Avea aceeași nonșalanță aristocrată în mișcări pe care o văzuse și în Djursholm și care ei îi trezise dorul de altă lume. Dar e drept că avea o privire sălbatică. Acolo, înăuntru, era furtună.

— Trebuie să-ți sunăm familia, zise ea.

Rekke o privi derutat.

— Familia mea?

— Pe soția ta, pe fratele tău, pe fiica ta, cineva care poate avea grijă de tine.

— Nu, nu, niciodată.

— Atunci te duc la urgențe, la psihiatrie. Trebuie să primești îngrijiri.

— Te rog, zise el. Nu stau departe de-aici. Doar du-mă până acasă. Promit să nu fac nicio prostie.

— N-am încredere în tine, răspunse Micaela, iar el încuviință, de parcă înțelegea.

— Nu, firește, de ce-ai avea?

— Deci te-ai mutat din Djursholm?

— Ce… Da, exact.

— Am fost acolo astă-vară. Ne-ai ajutat la cazul cu uciderea lui Jamal Kabir.

— Da? zise el.

Idiotul ăsta nici măcar atât nu-și aducea aminte?

— Ai respins întreaga noastră anchetă.

— Îmi cer scuze, mormăi el.

— Ai avut dreptate, la fiecare punct în parte.

— Mă îndoiesc.

— Eu te-am admirat, se trezi ea spunând, iar el o privi cu ochii lui albaștri, neliniștiți, și poate că acolo, înăuntru, se aprinse ceva.

Ridică mâna ca și cum ar fi vrut s-o mângâie pe obraz, pe partea care urla de durere. Dar și-o retrase și rămase parcă îngândurat, parcă aflat în fața unei noi probleme dificile.

— Auzi… spuse el.

— Da, aud.

— Îmi amintesc întrebările tale.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Ce să spun?

— Ceva, de exemplu.

— M-am prăbușit. Mereu a fost așa.

— Deci nu e ceva concret? Vreo formă de catastrofă?

— Aș fi preferat o catastrofă.

— Cum poți spune așa ceva?

— Cei ca mine tânjesc mereu după o catastrofă, bănuiesc. Ceva din afară care să coincidă cu ce e înăuntru.

— Sunt al naibii de dezamăgită de tine.

— Asta mă doare, firește. Dar te rog, du-mă acasă, dacă pot să dorm puțin, poate…

— OK. Te conduc. Dar dacă mai încerci să-ți iei viața, te omor, zise ea, și atunci se întâmplă ceva nou pe chipul lui.

Nu neapărat ceva bun, dar era totuși un semn că devenea conștient de mai mult decât aparenta furtună din mintea lui.

— A fost aproape amuzant, zise Rekke.

— Aproape, mormăi ea și merseră mai departe.

Preț de câteva clipe, Rekke păru că ar vrea să mai spună ceva, ca să alunge tensiunea și neliniștea din atmosferă. Dar cu fiecare pas, sângele părea să-i dispară din corp.

Era tot mai obosit și lipsit de vlagă. Bătea vântul, începu să plouă și, un pic mai jos, pe Riddargatan, Micaela îi îndesă mai bine pălăria pe cap și avu senzația că i-a presat toată ființa. *La* dracu', își zise. *Hai odată.* Dar mergeau încet, încet. Aproape că trebui să tragă de el ca să înainteze și, din când în când, se oprea să se uite la restaurantele și buticurile închise.

— Mai e mult? întrebă ea.

Rekke mormăi ceva în timp ce se adânceau tot mai mult în cartier, până ajunseră la o casă gălbuie de piatră de pe Grevgatan, în zona dinspre apă și Strandvägen. Rekke rămase în fața ușii de la intrare, cu o expresie derutată în ochi.

Apăsă la nimereală niște cifre pe display. Părea că nu-și mai amintește codul și apăsă pe un buton de interfon pe care scria Hansson. Dură câteva momente. Pe urmă se auzi un pârâit brusc și din difuzor răsună o voce de femeie tocmai trezită din somn.

— Da, alo?

— Sunt Hans, zise el. Nu pot să intru.

— Doamne, Dumnezeule, răspunse vocea. Cobor acum. Și după câteva clipe, în holul casei apăru o doamnă în papuci de casă, cu un palton negru peste cămașa de noapte.

Avea poate 65 de ani, siluetă zveltă, ochi mici, agitați și o bărbie ascuțită care ieșea în afară ca o mică stâncă. Deschise ușa cu mâinile tremurând și se uită fix la Rekke.

— Scumpul de tine. Ne-am făcut atâtea griji! Ce-ai mai făcut?

— O să-ți povestesc, promit. Dar acum trebuie să dorm, mormăi el și intră, iar doamna i se adresă Micaelei.

— Ce-a făcut?

— A încercat să-și pună capăt zilelor, spuse ea. Are nevoie de îngrijiri.

Doamna rămase nemișcată o secundă, ca și cum prelucra cuvintele. Pe urmă începu să bată cu pumnii încleștați în spatele și umerii lui Rekke și să țipe:

— Cum ai putut? Cum ai putut să ne faci așa ceva?

— Îmi pare rău. Sunt incorigibil, răspunse el fără să pară că ar observa loviturile – în afară de faptul că se ghemui –, iar doamna se opri și i se adresă din nou Micaelei:

— Tu l-ai auzit? Incorigibil, așa își spune. Dar știi ce e el de fapt? Un geniu, nimic altceva. Vede lucruri.

— Știu. Îl cunosc… începu Micaela, dar femeia continuă:

— Deși ce face el cu el însuși? Se distruge și se prăbușește singur și nici nu e prima oară. În Helsinki…

Se opri, părând că și-a amintit altceva.

— Doamne, Dumnezeule, trebuie să-l supraveghem în noaptea asta, continuă ea cu disperare în privire. Chiar trebuie. N-avem voie să-l lăsăm singur nici măcar o secundă.

După care mai dădu din cap și mormăi ceva ca pentru sine, iar Micaela se întrebă dacă era în stare să se descurce cu Rekke.

— Am eu grijă de el, spuse ea. Sunt polițistă. Sunt obișnuită cu situațiile de criză.

Femeia acceptă într-un final, mai ales după ce făcură schimb de numere de telefon, iar Micaela promise să dea de veste la cel mai mic semn.

După care doamna îi conduse până la lift și apăsă pe butonul pentru etajul șase. Închise grilajul și strigă:

— Dragă Hans, n-ai voie, n-ai voie.

Și toate directivele posibile, care curând se auziră doar ca niște strigăte înăbușite, în timp ce urcau încet în bloc.

•

Micaela își dădu seama că nu numai Rekke era o epavă. Și ea se simțea ca bătută și o năucea un țiuit în urechi. Simțea nevoia să se așeze. Simțea nevoia să se prăbușească pe un pat. Dar trebuia să aibă grijă de Rekke și inițial crezuse că o să meargă totuși bine.

Părea lipsit de vlagă și pierdut în văluri de ceață. Ca un robot care se îndreaptă spre destinație, împinse ușa liftului și intrară într-un hol boltit cu picturi murale. Se duse la o ușă de apartament, singura de pe etaj, cu numele Rekke pe plăcuța pentru corespondență. După care pășiră într-un apartament mare cu draperiile trase.

Micaela nu mai văzuse niciodată așa ceva. Încăperea avea ferestre panoramice, înalte de 3–4 metri, și părea că în toate direcțiile pornesc coridoare către alte camere. Pe pereți erau agățate tablouri în culori

întunecate sau vesele, cu rame aurii late. Pe parchet erau covoare persane și peste tot se vedeau cărți, așezate în teancuri pe rafturi, pe mese și pe podea, laolaltă cu rapoarte și printuri în engleză, germană și franceză. Mobila părea așezată la întâmplare, iar în fața ferestrei înalte se vedea un pian cu coadă negru, care i se păru trist și singur. Cu toate astea, acolo, înăuntru, exista un fel de șarm sumbru care o atrăgea.

Rekke deveni brusc sprinten. Micaela abia apucase să-l prindă din urmă și să pună un picior înăuntru, că el închise în urma lor ușa unei băi mari, cu mozaic arăbesc pe podea. Se opri derutat în fața oglinzii de la chiuvetă și deschise dulăpiorul din spatele ei.

— Ce faci? întrebă ea.

— Trebuie să iau ceva ca să dorm.

Micaela aruncă o privire pe rafturi: acolo era o farmacie în toată regula și până și ea, care nu știa prea multe despre pastile, își dădu seama că situația nu arată bine.

Erau puse de-a valma în dulap, benzodiazepină, opiacee, Ritalin, morfină, tot tacâmul, iar când Rekke lua o sticluță galbenă, îi dădu peste mână și-l împinse la perete.

— Auzi, spuse ea agresivă, de parcă ar fi prins un infractor.

— Da… mormăi el.

— N-o să iei nimic de dormit. O să-ți arunc fiecare pastilă în parte și-o să te țin sub supraveghere toată noaptea. Dar pe urmă trebuie să-ți găsești altă infirmieră, ai priceput?

— Ce… da… sigur. Ai făcut deja mai mult decât suficient, spuse el, și făcu o mișcare spre buzunarul pantalonului, de parcă ar fi vrut să-i dea bacșiș, iar ei îi veni să țipe *jeg răzgâiat de bogătan ce ești.*

Dar își păstră calmul și încercă să privească situația mai limpede. Ce va face cu pastilele? Sau cu cuțitele din bucătărie, la o adică, sau cu ferestrele care puteau fi deschise și de la care putea sări? Nu știa – pentru că era la fel cum era și cu Simón sau cu orice alt idiot autodistructiv: orice ai face, tot găsesc căi să se autodistrugă. Fie ce-o fi.

— Dacă eu n-am voie, atunci măcar infirmiera mea – cea extrem de provizorie – să ia niște analgezice. Ai încasat o lovitură oribilă, zise el cu o voce care pentru o clipă păru firească.

Dar Micaela n-avea de gând să se lase păcălită.

Spuse doar:

— Unde dormi?

— Îți arăt cu drag.

— Bun, răspunse ea și trecură amândoi prin mai multe încăperi, cu tavan când înalt, când mai jos, uneori supraîncărcate cu mobilă și cărți, alteori aproape goale, până ajunseră într-un dormitor mare cu pereți albaștri.

Fu izbită de o senzație de anxietate închisă în cameră. Cearșaful de pe pat era la vedere și fusese rulat de parcă Rekke încercase să stoarcă transpirația din el. Pe jos erau peste tot cărți și haine, iar pe noptieră, căni și pahare și două cutii de Nitrazepam. Le luă repede de acolo și le ascunse într-un dulap din camera alăturată. Apoi întinse cearșaful, aranjă pernele și trase perdelele.

Pe urmă se îndreptă spre fereastra care dădea spre coamele acoperișului și încercă să tragă un fotoliu din piele, o piesă clasică englezească, deasupra căruia atârna o pictură în ulei cu un băiețel palid care cânta la flaut într-un alt secol.

— Poți să mă ajuți?

Rekke încuviință și traseră amândoi fotoliul, astfel încât să blocheze ieșirea.

— Aici am de gând să stau toată noaptea, să te țin sub supraveghere, zise ea, iar el zâmbi resemnat.

După care se dezbrăcă un pic cam dezorientat și ea zări câte ceva din corpul lui musculos, care părea în continuare un corp de alergător, unul de distanță medie, și asta o enerva. L-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost lăsat și pufos. Dar, în mod clar, era și rămânea un exemplar ilustrativ de splendoare fizică. Ce necazuri putea să aibă?

— Nu-mi dau seama cum am putut să te privesc cu admirație, zise ea.

— *Maior e longinquo reverentia,* mormăi el ca pentru sine.

— Ce?

— Respectul crește odată cu distanța.

Micaela reflectă la asta preț de o secundă, dar pe urmă își întoarse privirea, în timp ce Hans Rekke se băgă în pat, trase pătura peste el și își îndreptă ochii albaștri neliniștiți spre fereastra prin care se vedeau coamele acoperișurilor.

•

Jonas Beijer se trezi speriat dintr-un vis sau din cauza unui zgomot și, preț de o clipă, nu știu unde se află. Dar evident că era acasă, pe Swedenborgsgatan, iar lângă el era soția sa, Linda, întinsă pe burtă, respirând ușor și superficial. Ciuli urechile, să prindă vreun sunet în

apartament. Se trezise vreunul din băieți? Nu părea, iar pe stradă era liniște. Era deja dimineață? Nu-și bătu capul să verifice. Cifrele roșii ale ceasului digital nu făceau decât să-i strice dispoziția noaptea. Îi dădeau senzația că afișează o numărătoare inversă către ceva oribil și irevocabil. Se întoarse pe partea cealaltă.

Dar îi fu imposibil să adoarmă la loc și se duse la bucătărie să-și ia ceva de mâncare. Căpătase obiceiul ăsta nenorocit, să bage dulciuri în el noaptea. Probabil că din cauza serviciului, bănuia el, cu tot stresul, cu toate anchetele care-l așteptau, evident, cel mai mult în dosarul Kabir. Știa mai bine decât oricine că dăduseră greș acolo.

Luă o ciocolată Marabou din frigider, o scoase din ambalaj și o mâncă grăbit pe toată. După aceea se simți rușinat, mai mult pentru anchetă decât pentru ciocolată, și întorcându-se în dormitor îi înjură pe șefii lui și pe americanii de la Kabul. Parcă nu voiau să priceapă.

Se băgă în pat, cât mai departe posibil de soția sa și sigur că tot nu putu să adoarmă la loc. Din contră, se înfierbântă și mai tare, și destul de curând îi apăru în gânduri Micaela. Se gândea la ea în nopțile albe și avu un impuls să o sune și să o întrebe dacă vrea să se vadă cu el, dar desigur că ar fi fost o nebunie.

•

Îi zvâcnea capul, și pe dinafară, și pe dinăuntru, și retrăi iar și iar momentul în care se aruncase pe peron. Se vedea aruncându-se către el și se întreba dacă nu cumva avea încă din momentul acela o bănuială cine e. Dar nu conta, nu-i așa? După ce încercase de atâtea ori să ia legătura cu el, acum era în dormitorul lui, în condiții pe care nu și le-ar fi putut închipui.

Îi ascultă respirația. Era grea și convulsivă. Aparent, era departe de a adormi.

— Cum e?

— Ce să spun? mormăi el. Aș avea nevoie de drogurile mele, de narcoticele mele. Dar bănuiesc că mi-am epuizat dreptul de-a mă plânge. Am remarcat că infirmiera mea e severă, zise el cu o voce care din nou părea la granița ironicului, ceea ce totuși era un semn bun, își zise ea.

— După voce, pari mai bine.

— Nu știu. Dar bănuiesc că apropierea de moarte ne poate da viața înapoi puțin.

— Cum ai putut să fii atât de prost?

— Îmi închipui că nu poate fi explicat, răspunse el.

— Ai putea încerca.

Ochii lui Rekke ardeau mocnit în întuneric, iar ea avu senzația că se cufundă în sine, căutând cuvinte.

— Atunci pot să spun că depresia are fazele ei, spuse el. O vreme, doar îți bâzâie prin vene, un semiton mai jos decât ar fi cazul, și te izolează de lume. Toate vocile și râsetele pe care le auzi de partea cealaltă există doar ca luare-aminte despre tot ce nu poți face tu, ceea ce e suficient de rău. Însă ușor-ușor, depresia se acordează de una singură și crește volumul. Începe să țipe pe un ton roșu, insuportabil, și atunci atingi un punct în care nu mai vrei să fii.

— Și tu acolo ai fost.

— Acolo am fost. Dar pe urmă a venit cineva zburând prin aer și sper să-ți mulțumesc curând pentru asta, și chiar să o fac cu convingere.

— Nu-i nevoie, spuse ea.

— O, ba da, e nevoie. A fost ceva important.

— Ții minte când am fost la voi? zise ea.

— Îmi aduc aminte, spuse el.

— Aveam un șef pe care-l chema Fransson. Tu ai văzut imediat că făcuse exerciții de tragere cu pistolul în dimineața aceea.

— Îmi închipui că văd lucruri când am episoadele mele maniacale. Majoritatea sunt doar invenții ale creierului meu, prostii.

— Dar ai avut dreptate.

— Da, poate. Dar el era cam ca o carte deschisă, nu?

— Asta nu știu, zise ea.

Rekke se ridică în fund în pat, se înfășură în pătură și o privi cu ochii lui neliniștiți, care păreau puțin mai limpezi acum.

— Păi… începu Rekke.

— Da?

— …avea o bătătură roșiatică între degetul mare și degetul arătător, de la trăgaci și garda trăgaciului. S-a prins de antebraț, a ridicat mai sus palma și a presat degetele. Un exercițiu clasic pe care probabil că l-a învățat de la fizioterapeutul său.

— Ceea ce înseamnă?

— Că suferea de „cotul tenismenului”, o afecțiune obișnuită în sporturile unde există o încărcătură statică mare și care se înrăutățește de multe ori acut după ședințele de antrenament. Am văzut după corpul lui că nu tenis

jucase. Din contră, avea în ochi sclipirea aceea pe care o au de obicei oamenii care au fost la vânătoare.

— Ai știut și că o să-i cadă coroana de la ceas.

— Am știut?

— Avea un IWC Schaffhausen, i l-ai lăudat, spuse ea.

— Exact. Dar era evident, nu? Se vedea un spațiu între ceas și coroană, iar după luciu și zgârieturile de la suprafață se vedea că îl lovise. Oricum, o întorcea și foarte neglijent – de parcă își transfera toată nevroza refulată asupra bietei coroane. Nu putea să se termine decât prost.

— Sper că înțelegi că e destul de remarcabil să faci genul ăsta de observații după ce ai aruncat doar o privire în fugă.

— De fapt, nu-i așa.

— Ai zis că aveai un episod maniacal.

— Cel puțin așa credea soția mea. Am și clacat destul de curând după aceea, la o conferință în Stanford.

— Ai clacat?

— Ajunsesem nesăbuit, nebun. Am făcut praf fără milă două studii pe care toți ceilalți le lăudau. Dădeam sfaturi pe care nu mi le cerea nimeni, trăgeam concluzii pe care nu voia să le audă nimeni. Pe urmă mi-am închipuit că văd ceva ascuns în niște porcării neimportante, care-mi fuseseră trimise și care erau ștampilate „secret” și, într-o dimineață, când m-am trezit, toate astea s-au întors împotriva mea. Mania a fost înlocuită de dispreț de sine. Abia dacă mă mai puteam ridica din pat.

— De aceea nu mi-ai răspuns la e-mailuri și la telefon?

— Bănuiesc. Îmi cer scuze, zise el.

— Cu toate astea, părea că ești bine după doar câteva luni.

— Da?

— Te-am văzut la Sturehof cu Kleeberger.

— Nu-mi pot imagina că m-am simțit mai bine de la asta.

— Păreai mai mult plictisit la culme decât distrus.

— Prostiile lui Kleeberger poate că au dat strălucire propriei mele vieți. E darul mediocrilor pentru noi.

— Tu îți dai seama cum mă provoci?

— Poate că nu prea.

— Stai acolo ca o epavă și totuși respingi cea mai strălucitoare stea din guvern, de parcă ai fi cine știe ce rege blestemat.

— Așa îngrozitor e?

— Pentru mine, da. Tu nu-ți dai seama câte ai primit gratis.
— Poate că nu.
— Bine, atunci. Dormi.
— Și pe tine te-am studiat atunci, când ați venit la vilă.
— Și ce-ai văzut?
— Am văzut inteligență – și autocenzură.
— E cea mai cretină tâmpenie pe care-am auzit-o.
— Da, poate. Dar am văzut și un întuneric care arăta promițător.
— În ce fel?
— Nu era întors spre interior, ca la mine. Mă gândeam că tu îl poți folosi la ceva bun.
— Cum ar fi?
— Să te smulgi și să te eliberezi.
— De ce anume?
— Plasele care ne prind și care vor să ne tragă spre uscat.
— Adineauri erai atât de înțelept!
— Și acum sunt un idiot?
— Da.
— Cu siguranță ai dreptate.
— Noapte bună, atunci.
— Noapte bună, Micaela.
— Mi-ai ținut minte numele.
— Evident.

•

Era convinsă că n-o să închidă un ochi și de mai multe ori simți un chef nebun să stea din nou de vorbă cu el. Dar își dădu seama după respirația lui că adormise și rămase multă vreme pe fotoliu, în timp ce afară se făcea dimineață și începea să se audă zgomotul mașinilor pe Strandvägen. O dată ieși pe furiș din cameră și merse la toaletă. I se umflase toată partea dreaptă a feței. Parcă purta urmele unei maltratări oribile și avu o senzație de înstrăinare în fața imaginii ei în oglindă.

— Sunt acasă la Hans Rekke, își spuse ea cu voce tare, fără să știe exact de ce.

Dar toată situația părea de neconceput. Simțea că parcă intrase într-un teritoriu interzis, pe care nimeni n-ar trebui să-l vadă. Se întoarse încet spre dormitor și se ghemui în fotoliul de piele, cu brațele în jurul genunchilor. Undeva, mai departe, se auzea ticăitul unui ceas de perete, iar ea nu se

gândea doar la Rekke, ci și la soția lui. Ce se întâmplase cu ea și cu vila și ce fel de loc era de fapt acesta?

Curând după aceea probabil că a adormit și n-a observat că Rekke ieșise din cameră, pășind pe brațul fotoliului și trecând peste ea. Se trezi destul de repede după aceea, cu un sentiment că s-a produs o catastrofă. Se auzea un bubuit în tot apartamentul și fu convinsă că au fost atacați.

Treisprezece

Sări ca arsă și o luă la goană dezorientată prin apartament. Îl găsi la pianul negru cu coadă din camera de zi, lângă ferestrele panoramice. Stătea acolo, cu o cămașă neagră descheiată pe el, și cânta cea mai tumultuoasă piesă pe care o auzise în viața ei. Părea că și-ar fi alungat anxietatea lovind în claviatură, iar ea îi privi uimită mâinile care goneau peste clape. Cânta ca un zeu.

Cu toate acestea, fu cuprinsă de stingherealã, și nu doar din cauza furiei muzicii. Ci a chipului lui. Era palid și încordat, cu pomeții ieșiți. Arăta de parcă urma iar să se arunce în fața unui tren și Micaela rămase multă vreme privindu-l vrăjită, până când Rekke începu să bată necontrolat cu pumnii în clape și se prăbuși peste pian.

— Doamne, Dumnezeule, zise ea.

El tresări îngrozit, de parcă s-ar fi aflat într-o cu totul altă realitate.

— Da… scuze. Te-am trezit?

— E cineva pe care să nu-l fi trezit?

— Nu, probabil că nu, spuse el.

— Ce-a fost asta?

— Prokofiev.

Numele nu-i spunea nimic.

— A sunat cam ca sfârșitul lumii.

— Asta era și ideea.

— Dar lumea există în continuare.

Rekke ridică din umeri, și atunci se uită mai atent la el: umerii, spatele, tot corpul era încordat, așa cum văzuse și ieri. Dar mai era și ceva nou. Avea ochii sticloși, încețoșați, exact cum îi avea Simón seara în Husby, și atunci înțelese. Luase ceva.

— Ce-ai băgat în tine?

— Ai văzut, răspunse el și zâmbi trist. Și tu ai ochi pentru detalii.

— Ce ai luat?

— Două-trei opiacee diferite, benzodiazepină, un pic de neuroleptic și neînsemnatele mele antidepresive.

— Ce dracu'!

Rekke se întoarse spre ea și se încheie la doi nasturi.

— Mi-a plăcut când am discutat azi-noapte.

— Mă bucur.

— Dar n-a fost tot sublim și când m-am trezit.

— Așa că ai fost nevoit să te droghezi și să cânți sfârșitul lumii la pian.

— Așa se pare.

— Ce piesă a fost aia?

— Concertul pentru pian numărul 2 al lui Prokofiev.

— Are ceva special?

— Păi da, zise el.

— De ce?

— Prokofiev tocmai începuse să-l scrie, când a primit vestea că prietenul său, Maximilian Schmidthof, s-a împușcat, și asta s-a reflectat în compoziție. Eram obsedat de el când eram mai tânăr.

— Pot să bănuiesc de ce, zise ea.

— Pe urmă a fost de ajutor că mama îl detesta și n-am avut niciodată voie să-l interpretez. Cântam pe ascuns. Schmidthof era și el pianist. Se spune că s-a împușcat pentru că înțelesese că nu va fi suficient de bun, nu la fel de bun ca Prokofiev.

— Te-ai recunoscut în asta?

— M-am regăsit în piesă.

— Ce anume detesta mama ta?

— Detesta când eram slab în turnee. Era impresarul meu din iad.

Micaela privi spre fereastra panoramică.

— Când a fost asta? întrebă ea.

— După ce-am terminat Juilliard și-am vrut doar să fug de tot și toate.

— Înțeleg, zise ea, deși nu înțelegea deloc, și poate că Rekke îi văzu nesiguranța din priviri.

Ridică mâna dreaptă spre obrazul ei, dar o coborî la loc.

— Îmi pare rău pentru fața ta.

— E OK.

— Deci prăpădiții ăia te-au dat afară din echipa de anchetă, continuă el.

Micaela zâmbi.

— Da, zise ea. Ai urmărit cazul?

— Nu, de fapt. Dar au mai arestat pe cineva, nu?

— L-au săltat pe tipul greșit. Un irakian care avea alibi.

— Pe cine căutau?

— Un alt bătrân, aproape de 80 de ani, puțin șchiop, adus de spate, chel, cu buze subțiri. A trecut pe lângă Kabir, pe marginea terenului, imediat după meci.

— Nu prea aduce cu un criminal.

— Nu, răspunse ea. Însă Kabir a reacționat clar când l-a văzut. Tu ne-ai atras atenția asupra acestui lucru.

— Îmi aduc aminte.

Micaela ezită, căutându-și cuvintele.

— Dar nu mi-ai răspuns niciodată la e-mailuri sau la telefon.

Rekke își coborî privirea spre mâini.

— Îmi pare rău.

— Am crezut că nu vrei să ai ceva de-a face cu cineva ca mine.

Rekke o privi întrebător.

— Cineva ca tine? zise el.

— O fată din suburbii.

— Mi-aș dori să întâlnesc mai mulți oameni ca tine – dacă mai există și alții.

Micaela încercă să înțeleagă ce-i spusese, dar simți o nevoie acută să schimbe subiectul.

— E ceva ce voiam să te întreb, zise. Ceva la care mă gândesc deja de multă vreme.

— Să auzim, răspunse el, zâmbind amabil.

— În Djursholm… începu ea, brusc nesigură cum să formuleze.

— Da? zise el.

— Ai spus că e ceva în neregulă cu rănile vechi ale lui Kabir. Ziceai că par să indice ceva. Dar n-ai apucat să-ți duci ideea până la capăt.

Peste chipul lui Rekke trecu o umbră de disconfort, iar el își coborî privirea spre claviatură, ca și cum ar fi avut de gând să reînceapă să cânte.

— Îmi aduc aminte.

— Ce voiai să spui?

Rekke dădu neliniștit din cap și acum se observă și mai clar. Era prost dispus.

— Nu pot să spun, zise el.

— Ce?

— Nu pot să spun, repetă el. Îmi pare rău.

— Cum adică?

— Asta e, din păcate, zise Rekke, iar Micaelei îi veni să țipe la el.

Dar nu apucă, pentru că se auzi soneria. Cineva suna și bătea la ușă în același timp, iar Rekke își schimbă din nou expresia, de data asta privind-o rugător.

— Poți să deschizi tu?

De ce dracu' să deschidă *ea?*

— Du-te tu.

— Te rog.

— Da, da, zise ea și se îndreptă spre ușă, dar se răzgândi imediat.

— Dacă mai cânți.

— Ce să cânt?

— Orice, ca să știu că nu-ți vin și alte idei tâmpite, și te rog să fie ceva mai vesel, mulțumesc, zise ea.

Rekke mormăi puțin, dar începu apoi o bucată săltăreață, cu octave înalte, cristaline, care jucau agitat și ușor prin apartament în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

•

Julia Rekke nu mai prea stătea pe-acasă, în Djursholm. În cea mai mare parte a timpului stătea la iubitul ei, Christian, pe Storgatan, și de multe ori dormea mult prea mult și lăsa zilele să treacă pe lângă ea. Dar în dimineața asta, cu doar zece minute în urmă, fusese trezită de doamna Hansson și venise într-un suflet, plină de presimțiri rele. Bătu mai tare.

Deschise o femeie tânără care părea călcată de autobuz. Jumătate din față îi lucea ca un curcubeu de rău augur, și e cu ce era îmbrăcată? O bluză neagră, cu sclipici, care duhnea a bere, și o fustă scurtă, ieftină. Arăta *trashy,* după părerea ei, zici că venea de la o petrecere de doi bani, iar Julia chiar nu voia să se gândească la ce făcuse tatăl ei cu ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Nu așteptă răspunsul. Auzi muzica, *La Campanella* a lui Liszt. De ce dracu' cânta așa ceva? Taică-su detesta piesa aia. Considera că e un număr de circ zvârcolit și o asocia cu bunica ei, mama lui. Trecu în fugă pe lângă femeie și intră în sufragerie, unde-l văzu pe tatăl său la pianul cu coadă, într-o cămașă neagră încheiată pe jumătate, și pentru o clipă i se păru că arată mai bine, nu la fel de frânt ca ieri, ci degajând mai degrabă o vagă urmă de voință de a trăi. Dar când se întoarse spre ea cu ochii goi, simți din nou un nod în stomac.

— Bună, scumpa mea, zise el. Ce mai faci?

— Doamna Hansson mi-a zis că ai încercat să-ți pui capăt zilelor.

Vocea ei era plină de furie înăbușită.

— Ce… nu, nici vorbă.

Rekke coborî privirea spre picioare.

— De ce-o fi inventat așa ceva?

— Doamna Hansson sigur că e minunată, dar o ia valul și își închipuie lucruri.

— Nimeni nu se-apucă să-și închipuie așa ceva.

— Ba cum să nu! Să mă fi văzut pe mine ieri. Eram beat ca un adolescent. Îngrozitor de penibil, pur și simplu, și sigur am mormăit două-trei vorbe acolo, pe care ea le-a interpretat greșit.

Se ridică s-o îmbrățișeze și primul ei impuls fu să-l lovească pur și simplu cu mâinile și picioarele, dar pe urmă îl îmbrățișă și ea și bombăni, scoasă din fire:

— Îți interzic, tată, îți interzic.

— Și nici n-o s-o fac, zise el. Mă simt mai bine acum. Micaela m-a ajutat.

— Dar are fața vânătă toată.

— Sunt OK, zise Micaela, care intrase și ea în cameră.

— OK e mult spus, zise tatăl ei. Cred că s-a ales cu o comoție și e vina mea, evident. Am căzut și ea a tras ponoasele pentru mine. Un aport eroic și nimic altceva. Acum are o față puțin cam ca de Ianus, care privește atât în spate, spre trecut, cât și înainte, spre primăvară. Poți să fii drăguță cu mine și cu ea și să pregătești micul dejun pentru voi? Fiindcă n-ai apucat să mănânci, nu-i așa? Doamna Hansson sigur mi-a umplut frigiderul. Te iubesc, scumpa mea. Acum trebuie să mă odihnesc. Mă duc să mă culc.

— Nu, trebuie să vorbești cu mine.

— Așa o să fac, dar mai întâi trebuie să cercetez mai atent ceva.

— Păi ziceai că o să dormi.

— Dorm și citesc puțin. Poate mă ajuți să mă urc în pat și să-mi aduci laptopul. Din câte văd, Christian tot nu și-a ras barba aia oribilă.

— Poți să încetezi cu observațiile tale de doi bani, răspunse ea și își duse mâna la obraz.

— Da, da, sigur, iartă-mă.

•

Când intră în bucătărie, Julia o văzu pe femeie strângând de pe masă o sticlă de vin, ștergând blatul chiuvetei cu viteza fulgerului și băgând pahare și căni în mașina de spălat vase. Mișcările ei erau remarcabil de eficiente și,

pentru o clipă, Julia se întrebă dacă nu cumva era vreo menajeră de-ale lor, pe care o agățase taică-su din motive inexplicabile, sau poate nu chiar așa de inexplicabile până la urmă.

Femeia avea ceva atrăgător, recunoscu Julia cu reticență, nu atrăgătoare într-un fel care ar fi chiar pe placul restului familiei, mai ales nu pe placul bunicii din partea tatălui, evident, dar degaja ceva exploziv și reținut și, spre deosebire de mama și de multe alte femei din cercul lor, chiar avea forme.

Deși nu, Julia alungă acest gând, refuza să creadă că femeia e o amantă. Nu pentru că de fapt l-ar fi cunoscut pe tatăl ei în acel fel, dar el sigur n-ar fi ieșit în starea aia în oraș ca să aducă pe cineva acasă. Poate că femeia – parcă Micaela, nu? – chiar îl ajutase într-o situație critică. Doar că… i se părea foarte cunoscută, iar între ei părea să fie o relație specială, deopotrivă apropiată și surescitată. Julia băgă la înaintare cel mai bun zâmbet al ei, ca o fiică bine-crescută ce era.

— Doamna Hansson face un müsli bun, zise ea, și bănuiesc că în frigider găsim iaurt turcesc și fructe de pădure. Tata are și un espresor decent. Ce zici, luăm micul dejun și lămurim ce s-a întâmplat?

Micaela încuviință și puseră împreună masa. Scoaseră iaurt, müsli, suc, pâinea albă coaptă ieri de doamna Hansson, brânză cheddar, castravete și roșii. Pe urmă își făcură câte un cappuccino și câteva momente stătură și mâncară în liniște.

— Ce s-a întâmplat de fapt ieri? întrebă ea în cele din urmă.

— Era beat, zise Micaela. Mi-a fost frică să nu cadă pe linie.

— Doamna Hansson vorbea despre o tentativă de sinucidere?

— Probabil că așa a bănuit ea, zise Micaela. E foarte deprimat, nu-i așa?

— Da, spuse ea. Mai rău ca niciodată.

— Ce-i cu el?

Julia se uită din nou la femeie. Nu știa?

— E maniaco-depresiv, spuse ea scurt. Uneori e la limita psihozei.

— E de mult așa?

— Cât de mult ți-a spus?

— Nu mult. A vorbit doar puțin despre tinerețe și turneele cu mama lui.

— Iar a început să bată lumea la cap cu asta?

Femeia aprobă și sorbi din cafea. Turnă iaurt în farfurie și presără deasupra müsli, stafide și afine.

De ce dracu’ i se părea așa de cunoscută? Julia își scotoci memoria.

— Pot să întreb cum v-ați cunoscut? întrebă ea.

— Eram în oraș ieri, răspunse Micaela, și l-am văzut întâmplător stând și clătinându-se pe peron la metrou, la Östermalmstorg.

Julia o privi suspicioasă.

— Ce căuta acolo în toiul nopții?

— Nu știu.

— Să te cred?

— Da, să mă crezi.

— Pentru că asta m-ar liniști cel mai tare sau cum?

— Pentru că e adevărat. Spune-mi, ce i s-a întâmplat?

Julia amuți și se uită spre hol, puțin în dreapta, și din nou la femeie, la Micaela, și înțelese ceva ce nu văzuse până acum. O privire care o făcu să uite de vânătaie și de hainele ei de petrecere *trashy,* o privire care părea… cum s-o spună… pătrunzătoare poate, concentrată, ca și cum vedea mult mai multe decât voia să arate.

— Depresia i s-a întâmplat, zise ea.

— Pe urmă, nu mai locuiește cu mama ta. Divorțează?

Julia amuți. Nu mai știa ce să zică.

— Cam da, spuse ea.

— Îmi pare rău.

— Eh, zise ea ca și cum nu-i păsa. Sigur că n-a ajutat nici că și-a pierdut slujba și *green card*-ul.

Micaela o privi atentă.

— De ce le-a pierdut?

Tacă-ți fleanca acum, își zise Julia. Nu-l sabota și mai rău. Dar poate că voia să-l saboteze puțin. Chiar să se răzbune. Să se răzbune că, încă o dată, băga toată familia în stare de urgență și-i ținea treji nopțile.

— De unde să știu eu?

— Dar sigur știi.

Julia tăie puțin cheddar cu cuțitul pentru cașcaval și-l puse pe felia de pâine.

— Da, cred că știu, răspunse.

— Și poți să și spui?

— Sunt destul de sigură că a primit misiuni confidențiale, dar că a avut divergențe cu cine l-a angajat. Că s-a iscat un conflict serios.

— Legat de?

— Nu știu mai multe, spuse ea, și se gândi că e de ajuns așa, cel puțin până una-alta, și pentru câteva momente se iscă o tăcere stânjenitoare.

— Se pricepe să intre în belele, nu-i așa?

Julia zâmbi precaut și sorbi din cappuccino.

— Așa e, da.

Micaela zâmbi și ea precaut.

— Deși, de fapt, îi e teamă de conflicte, urmă Julia, cuprinsă de o dorință bruscă de a povesti sau măcar de a vorbi despre orice altceva, care să nu aibă legătură cu ce se petrecuse în SUA.

— Mi-e greu să-mi închipui așa ceva, zise Micaela.

— Ba cum să nu, vrea să fie drăguț și politicos, așa e firea lui, mai mult sau mai puțin. E educat să spună chestii spirituale și să-i bucure pe oameni. Totuși, nu se poate abține. Când vede ceva care are neajunsuri sau e găunos, aruncă tot din el.

— Are dreptate în general?

Julia zâmbi când auzi întrebarea și își turnă un pahar de suc.

— Dacă m-ai fi întrebat cam acum un an, aș fi spus: Da, întotdeauna. E tatăl meu. E cel mai inteligent om de pe pământ. Dar acum… nu, din păcate, uneori aproape halucinează. L-am auzit făcând mai multe greșeli decât orice alt om pe care-l cunosc.

— Eu am crescut în Husby, spuse femeia din senin.

— În Husby?

Julia o privi cu un nou interes.

— Da, zise Micaela. Lumea nu l-ar înțelege acolo – bărbatul care are totul și-l lasă așa, să se prăbușească.

— Eu cred că nici lumea din Östermalm nu pricepe mult mai bine. Doar noi îl înțelegem, în felul nostru țăcănit.

— Care noi?

— Noi, Rekke. Se încadrează perfect în mitologia noastră de familie.

— Aveți o mitologie de familie?

— O, da, iar tata e prototipul și de-asta suntem așa de obsedați de el. El este adevăratul Rekke, superinteligent, și independent, firește, dar și exagerat de sensibil și autocritic. Înainte de toate, el are *black dogs*-urile lui.

— *Black dogs*-uri?

— Depresii. Am furat expresia de la Churchill. Tata este cel ales, așa cum spune de obicei Magnus, unchiul meu, fratele tatei.

— Dar de ce?

— E o poveste lungă.

— Ascult cu drag, zise Micaela, și în clipa aceea Julia nu mai avu nicio îndoială că se mai văzuseră până atunci, nu de mult, poate chiar în circumstanțe dramatice.

Dar nu-și putea da seama unde și se holbă din nou la vânătaia femeii. Trebuie să fi fost o lovitură de-a dreptul cumplită.

— Tata s-a remarcat din prima, reluă ea. Se spune că încă de la doi sau trei ani plângea, atât de mișcat era când auzea cvartetele pentru corzi ale lui Beethoven. Au descoperit că are ureche muzicală excelentă și îi era ușor să facă orice. Bunica mea, mama lui, care și ea fusese o pianistă promițătoare, a decis să facă din el un geniu. A renunțat la postul de pedagog de la Viena. L-a așezat la pian și îl punea să exerseze câte opt, zece ore pe zi. Nici măcar nu l-au dat la școală.

— Cum a fost posibil?

— A fost un aranjament din cele la care este expertă familia mea. Găsim mereu reguli speciale, excepții care sunt valabile doar pentru noi. În timp ce pe Magnus l-a trimis la Institut Le Rosey, o școală cu internat din Elveția, pentru tata a aranjat să vină profesorii acasă și totul a fost, evident, foarte elitist și rafinat. Dar n-avea voie să se întâmple nimic în detrimentul muzicii. Bunica a avut mare grijă de asta, și cine o putea înfrunta? Dacă ai vedea-o… Te face să iei poziție de drepți. Te ridică și te coboară cu o singură privire. Tu îți dai seama ce înseamnă pentru un copil mic să își canalizeze așa cineva toate forțele, toată energia asupra lui? N-ai cum să te aperi, iar tata n-a fost niciodată suficient de puternic ca să-i facă față.

— Impresarul din iad, așa i-a zis.

— Dar asta a fost mai târziu, când a devenit mai înțelept și-a înțeles că muzica nu-i potrivită pentru el.

— În ce fel?

— Când era copil, pianul cu coadă era singurul loc unde era scutit să-și închidă în el sentimentele. De aceea a și fost afectat atât de violent. Marile piese clasice erau ca niște furtuni pentru el, iar el de fapt nu avea nimic împotriva furtunilor. Dar atunci a vrut să știe ce se mișcă în rafalele vântului.

— Și asta n-a fost posibil cu muzica?

— Nu, nu tot timpul. Era zguduit profund fără să înțeleagă ce-l zguduie puternic, și nu suporta. Putea să cadă, să fie apostrofat, să se lovească, să primească bătaie. Făcea față, atâta vreme cât înțelegea ce se întâmplă. Dar

muzica nu vorbea o limbă clară, așa spunea el. Îi lipsea *claritas.* De aceea a preferat de timpuriu logica dintr-o poveste, dintr-un lanț de întâmplări.

— Și n-a avut voie să se ocupe cu asta?

— Nu dacă îi deranja repetițiile. Deseori, bunica îi ascundea cărțile și nu-l lăsa să se uite la serialele polițiste care-i plăceau – Colombo și altele, nu mai știu cum le zice. Era modul ei de a-l pedepsi. Dar nu a ajutat, firește. Poveștile și filmele aveau o forță de atracție și mai mare asupra lui, și la nouă sau zece ani a avut o epifanie.

•

Micaela nu spuse că nu știe ce e o epifanie. În general nu spuse prea multe. O durea capul și era în continuare enervată că Rekke nu voise să-i spună ce văzuse în fotografiile de la autopsie. Dar, fără să vrea, se simțea și flatată de compania Juliei și, în cele din urmă, se lăsă atrasă în joc. Uită chiar și de starea de nervi și din când în când o privea fix, aproape puțin consternată.

Julia era la fel de frumoasă ca Vanessa, cu ochi mari și albaștri și cu părul cârlionțat, roșcat-deschis. Totuși, era altceva, nu doar fiindcă provenea dintr-o familie bună și era bogată și avea tot ce se putea. Vorbea despre taică-su de parcă era convinsă că toată lumea e la fel de interesată ca ea de Rekke. Era o atitudine de răsfăț, dar avea și ceva atrăgător.

— Poate că nu pare ceva ieșit din comun, zise ea. Dar pentru el a fost o revoluție. Locuiau la Viena pe atunci, în primul district, și știi, erau doar el, bunica și slujitorii acasă. Bunicul era plecat. A și murit destul de repede după aceea. Magnus era la *boarding school* în Elveția, iar tata stătea la pianul cu coadă și exersa nu știu ce bucată super-plictisitoare. Nu mai suporta. Avea nevoie de o pauză și aștepta disperat să se facă ora 8. La ora 8 începea nu știu ce serial polițist pe care îl adora. Dar după ce au luat cina și bunica l-a auzit cântând, i-a zis doar: „Nu, nu e bine. N-o să fie niciun televizor în seara asta”. Și atunci el a țipat că nu e drept. Bunica i-a răspuns că ba sigur că e corect: „N-ai exersat cum trebuie” și atunci el n-a putut să scoată nici măcar un cuvânt. Cu bunica, n-avea niciun rost. Cu toate astea, cuvintele îl usturau în continuare și, câteva zile mai târziu, a găsit nu știu ce carte de filosofie germană tristă, unde scria chiar de la început că noi folosim de multe ori cuvinte fără a înțelege ce înseamnă. „Dreptate” era unul dintre exemple. Există diferite tipuri de dreptate, așa scria acolo. Există un principiu ai dreptății, bazat pe merite și prestație. Dar există și o dreptate bazată pe nevoie, ca la Marx. Fiecare om primește după nevoile

sale. În plus, există o dreptate a egalității rectilinii: Toți primesc la fel, indiferent. Iar între ele, toate variantele posibile.

— Înțeleg, zise Micaela.

— Exact, nimic ieșit din comun. Dar atunci, fiind doar un copil, și-a dat seama că bunica nu definise cuvântul. Îl pocnise doar cu un termen neclar și ai zice că asta l-ar fi enervat și mai tare. Însă dimpotrivă, el a fost fericit.

— De ce?

— Pentru că a înțeles ce e greșit și mai ales pentru că a realizat ce căuta de fapt. Muzica era întunecată, isca furtuni de sentimente care nu puteau fi explicate. Dimpotrivă, logica, filosofia, semantica, fenomenologia și toate cele de care se apucase le puteai lua separat și puteai face deducții; cât ai bate din palme, a învățat extrem de multe. Devenise obsedat de claritate. Voia să se dedice acelor lucruri care puteau fi deduse și clarificate, și într-o bună zi a citit despre un paleontolog pe nume Cuvier.

— Cuvier?

— Exact, George Cuvier. A trăit la finele secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, pe vremea când, știi tu, încă se credea că Dumnezeu a creat lumea în șase zile și că toate animalele trăiau dintotdeauna pe Pământ. Dacă erau descoperite fosile care nu se încadrau în poveste, se găsea mereu câte o explicație. Dar Cuvier nu a acceptat teoria asta și, după ce a studiat niște resturi de oase găsite în Olanda, a afirmat că ele provin de la o specie dispărută. A numit-o mamut. Mai târziu, când a descoperit și alte animale care nu mai trăiau, a tras concluzia că trebuie să fi existat epoci în care au trăit cu totul alte ființe și plante. Pornind de la câteva fragmente osoase vechi, Cuvier a revoluționat scrierea istoriei noastre, și asta a fost *mindblowing* pentru tata. Mai precis, faptul că niște rămășițe conservate, care păreau complet lipsite de importanță, puteau să scoată la iveală lumi pierdute.

— E de înțeles, spuse ea.

— Da, și după aceea a început să spună că vrea să se facă cercetător. Sau și mai bine, detectiv. *Voi studia ce e mic și voi găsi ce e mare,* spunea el. Dar înțelegi? Detectiv! Bunicii i s-a părut că sună ca într-un roman de-ăla care se vinde la chioșcul de ziare. Nici să nu se gândească, așa i-a zis.

— Dar mai târziu a devenit totuși un soi de detectiv.

— Chiar așa.

Micaela se uită spre hol și își aduse aminte de tatăl ei și de vechile lui povețe: întoarce-te mereu la sursele primare, la ceea ce s-a scris înainte să

se fi înrădăcinat tălmăcirile ca un raster peste mersul lucrurilor. Oare acolo se născuse propria ei dorință de adevăr? Sau a fost… îl văzu cu ochii minții pe Lucas, îl văzu scoțându-și arma în pădure.

— Am fost cu toții la vila voastră vara trecută, zise ea.

Julia tresări.

— Care toți?

— Lucram la o investigație criminalistică.

— Ești polițistă?

— Eram cu trei colegi. Tu cântai la vioară și mama ta te-a întrerupt.

Julia se uită la ea șocată.

— Tu erai?

— Ce vrei să spui?

— Te țin minte foarte bine. Îmi aduc aminte cum se uita tata la tine.

Micaela nu voia să știe cum se uitase Rekke la ea.

— Tatăl tău ne-a criticat dur ancheta. Noi construiserăm un castel de iluzii deșarte, zise ea.

— Și v-ați enervat, sau cum?

— Șeful meu s-a enervat, în orice caz.

— Îmi amintesc, zise ea. Mama era teribil de indignată. Nu suportă când tata jignește pe cineva cu adevărurile lui.

— Nouă ne-a cam prins bine să le auzim.

— Am înțeles după aceea. Dar atunci nu știam nimic. Era doar una din misiunile secrete ale tatei, despre care nu aveam voie să vorbim, dar care tocmai de aceea mă interesa atâta.

Julia se aplecă peste masa cu micul dejun și brusc nu mai păru deloc fata sofisticată de familie bună. Pe chip i se vedea sfidarea.

— Am tras cu urechea la discuția voastră.

— Te-am văzut, zise Micaela.

— Îmi amintesc, și de fapt n-am înțeles cine știe ce, continuă ea. Dar mi-am dat seama că vorbeați despre arbitrul acela de fotbal care fusese omorât în bătaie și atunci mi s-a părut fascinant. Parcă eram într-un film. Totuși, agitația de după mi-o amintesc cel mai bine.

— Ce agitație?

Julia arăta de parcă ascundea un mare secret și savura situația.

— După ce ați plecat, tata și-a ieșit din fire. Era oribil de revoltat.

— Serios? zise Micaela și își aminti ce zărise când își întorsese capul în curte în ziua aceea: Rekke și soția lui care dispărură îmbrățișați în casă.

Își aminti sentimentul că ei nu fuseseră decât o paranteză pentru el, un popas pe drumul către ceva mai important.

— Am crezut că pentru el a fost mai mult ca o zi obișnuită la lucru, zise ea.

— Nu, nu, sub nicio formă. Tata s-a plimbat multă vreme înainte și înapoi, ca în transă. Îl auzeam mormăind. Pe urmă s-a dus sus, în camera lui, și-a rămas acolo ore întregi. De două, trei ori m-am dus pe furiș la el și l-am văzut stând și uitându-se la același lucru.

— La ce anume?

— La poze cu un cadavru. La un fel de răni de pe corp și nu știu, dar părea că le compară și cu altceva. Avea și alte documente pe masă și se holba la ele și la câteva semne de pe încheieturile mâinilor. Îmi amintesc bine. A început să înjure, și-a luat telefonul și a sunat și în jumătate de secundă mi-am dat seama că vorbește cu Magnus.

— Fratele lui de la MAE.

— Exact. Are un ton special când vorbește cu Magnus. Nu vorbește așa repede cu nimeni altcineva, și nici eu n-am înțeles tot ce-a zis. Dar categoric despre arbitrul de fotbal era vorba și n-am avut niciun dubiu că Magnus era la curent cu acest caz.

— Îți aduci aminte mai concret despre ce au vorbit?

— Îmi amintesc un lucru.

— Ce?

— *Prison of Darkness.*

— *Prison of Darkness*?

— Exact, și numele ăsta m-a făcut să tresar puternic.

Micaela se aplecă încordată peste masă și simți un impuls s-o apuce pe Julia de mână.

— Ce anume e asta?

— Nu sunt sigură, dar cred că e închisoarea în care a fost torturat arbitrul.

Micaela încercă să proceseze informația și să-i găsească locul în ceea ce știa deja despre viața lui Kabir.

— Era a talibanilor? întrebă ea.

Julia ezită și își mușcă buza, dar în același timp păru din nou sfidătoare.

— Hai odată, insistă Micaela cu o ardoare bruscă. Povestește.

Paisprezece

Jonas Beijer nu o înșelase de fapt niciodată pe soția sa. Dar existau zile când tânjea după o aventură, o aventură care să-i facă puțin inima să bată puternic. Băieții lui erau în bucătărie și se certau, iar Linda țipă la ei:

— De-aia nu mai pot eu, a cui e vina, potoliți-vă odată!

N-avea chef de așa ceva. Nu era duminica zi de odihnă? Mai nou, ajunsese să tânjească în fiecare weekend după ziua de luni, nu fiindcă slujba ar fi fost mai interesantă, nu, dar era totuși un soi de normalitate, un eșec mai pașnic.

Trecuseră aproape zece luni de când fusese ucis Kabir, iar investigația pierduse viteză. Poate că nu era atât de ciudat, dar nimeni altcineva din echipă nu părea să priceapă că era ceva strigător la ceruri de greșit. Falkegren, idiotul unsuros, o ținea pe-a lui și bună: „O să ne-ajute americanii, îi cunosc”, și sigur, păruse promițător.

Reprezentanți ai CIA și ai poliției militare americane din Kabul sunaseră și vorbiseră o grămadă. Dar ce aflaseră de fapt? Nu prea multe. Abia când, din proprie inițiativă, luase legătura cu poliția locală din oraș, înțelesese că Jamal Kabir nu fusese deloc doar un jucător mișto care organiza turnee de fotbal. Putea și s-o ia razna cu totul.

Oare să meargă la bucătărie s-o ajute pe nevastă-sa? Ei, asta putea să aștepte. O să-l ducă în curând pe Samuel cu mașina la grajd. Intră în dormitor, se așeză pe pat și răsfoi agenda telefonică neagră. Dar nu găsi pe nimeni la care să vrea să sune – cu atât mai puțin o posibilă amantă – și atunci se gândi iar la Micaela și la pasiunea de care dăduse ea dovadă în anchetă. Parcă îi venea să își îndrepte spatele și să muncească mai cu sârg doar dacă trecea pe lângă el. Nu cam de când a ieșit ea din echipă a devenit viața mult mai plictisitoare? Ușa se deschise brusc și larg.

Linda intră și-l luă la rost că stă așa, fără să facă nimic.

•

Julia își bău ultima înghițitură de cappuccino și se uită direct în ochii negri, aprinși, ai Micaelei.

Oare chiar să-i povestească?

Sigur că nu.

Ar trebui să-și țină gura, să schimbe subiectul și să spună că sigur a înțeles greșit. Dar tocmai de aceea era atât de ispititor să vorbească și poate chiar voia să se răzbune: să-și verse focul pe tatăl ei, fiindcă fusese așa un idiot egocentric, încât își lăsase depresia să prevaleze. Își ridică privirea și îi zâmbi Micaelei. *Nu sunt așa corectă cum crezi tu,* își zise ea.

— A fost o închisoare americană.

Micaela se uita la ea de parcă nu înțelegea.

— Ce?

— A fost una dintre închisorile secrete ale CIA.

— Glumești!

— Nu, jur. Era unul dintre penitenciarele unde-i cafteau după 11 septembrie și unde-i băgau pe suspecții de terorism.

Micaela păru și mai șocată, iar Julia deveni agitată, gândindu-se să nu fi spus prea mult, dar avu și un sentiment de putere. Știuse ea ceva despre care nici măcar anchetatorii criminaliști nu auziseră?

— Așa a zis el și mi s-a părut că asta l-a enervat pe Magnus. L-am auzit pe tata cum îl presa.

Micaela dădu din cap afectată.

— Dar americanii nu pot tortura oameni așa, zise ea.

— Cred că… răspunse Julia, neștiind însă ce să spună.

— Adică… urmă Micaela indignată. Kabir era de-a dreptul distrus. Avea semne de lanțuri la încheieturi, de parcă ar fi stat într-o temniță de pe vremuri. Conform procesului-verbal de la autopsie, existau indicii că fusese supus unor abuzuri sexuale. Avea și mandibula zdrobită.

Julia se uită la concentrarea înverșunată de pe chipul Micaelei, întrebându-se ce declanșase de fapt. Și totuși… incitarea nu dispăruse și brusc își dori să fi avut mai multe de spus pentru a menține acea văpaie furioasă din ochii Micaelei.

— Tata era incredibil de nervos, așa îmi amintesc, spuse ea.

— Atunci de ce naiba nu ne-a spus nimic?

Micaela o apucă de mână și Julia simți că ar vrea să se ducă la taică-su să-i ceară sfatul. Dar pe de altă parte, n-ar face decât să se demaște. Simți o poftă nebună să fumeze un joint.

— Cred că are legătură cu tot felul de contracte care-l obligă să păstreze secretul profesional, zise ea defensiv.

Micaela o privi indignată, de parcă toate astea erau din vina ei, iar Julia dădu înapoi instinctiv.

— Dar nu poate împiedica o anchetă criminalistică din cauza asta, nu? pufni Micaela.

— Sunt convinsă că… începu ea, dar nu apucă să spună mai mult.

Micaela se ridică de pe scaun. Julia o studie, fascinată de fermitatea subită din atitudinea ei.

— Ce vrei să faci? o întrebă.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Stai… poate doarme.

Sigur că nu folosi la nimic. Micaela merse mai departe cu o nouă hotărâre în gesturi. Și, cu un sentiment sporit de încordare, Julia o urmă.

•

Hans Rekke stătea întins în pat și băgase în laptop CD-ul cu înregistrarea veche de pe Grimsta IP. De fiecare dată când apărea Jamal Kabir în cadru, se apleca în față și privea cu ochii întredeschiși. Cât de mult îl fascinaseră înainte mișcările lui Kabir! Gesturile lui i se păruseră străine și deplasate. Însă destul de paradoxal, și ciudat de bine cunoscute, ca un ecou dintr-o lume care-i fusese aproape. De aceea nici nu scosese o vorbă despre asta. Bănuise că mania îl îndrumă pe căi greșite.

Dar acum… când din contră, se afundase în duna de nisip, ce vedea? Același lucru? Poate. Dar mai mult nimic. Avea privirea lipsită de viață și singurul gând clar era „oare alergase și el cândva ca jucătorii pe teren?”. Jubilase și el și se înfuriase pentru nimic – pentru o minge trasă la poartă, o ploaie în timpul meciului, o lovitură de pedeapsă care n-a fost acordată de arbitru? Nu avea senzația asta. Părea că dusese o altă viață, departe de ceea ce îi îngrijora și îi bucura pe toți ceilalți.

Respiră de câteva ori adânc, plin de anxietate, și ascultă traficul, încercând să-și dea seama dacă frecvența mașinilor care treceau pe afară îi putea spune ceva despre ce zi din săptămână era și cât se făcuse ceasul. Dar nu… orașul era mut. Totul era mut și bubuia surd în același timp. Deși, ia stai!

Se îndreptau spre el niște pași, niște pași fermi. Șchiopătau? Da, neglijabil. Fiecare al doilea pas bătea puțin mai tare în podea. *Ba-dam* – așa se auzea. Sesizase oare așa ceva și atunci, în Djursholm? Nu credea, probabil că era ceva trecător și aproape insesizabil. Acum o văzu ivindu-se în ușa întredeschisă și își lăsă privirea să o cerceteze, de la ochi, în jos spre gaura din dres.

— Șoldul tău, zise el.

— Ce-i cu el? întrebă ea, iar Rekke înțelese imediat: o rănise.

Nu era o leziune proaspătă, de azi-noapte, ci o fractură veche vindecată defectuos, despre care credea că nu se mai observă. Poate că reprezenta chiar o traumă. Mâna se deplasă în jos, spre partea stângă, într-o mișcare ce sugera o constrângere, ceva exersat temeinic, ceva ce ea foarte sigur nu observa, pentru că era – văzu limpede acum –, era furioasă.

— Nimic, zise el. Pot să te ajut cu ceva?

— Să o asculți.

Era Julia, care apăruse în spatele Micaelei.

— Ascult, zise el.

— Jamal Kabir a stat într-o închisoare americană în Kabul?

Rekke închise ochii și își zise: Deci idiotul ăla n-a spus nimic despre asta? Acum îi era dor să fie departe, adâncit în somn.

— Nu pot spune nimic, răspunse.

— Ba sigur că poți, ce naiba. *Eu* știu deja, spuse Julia.

— Știi?

— Te-am auzit atunci, când vorbeai cu Magnus.

Rekke deschise ochii și se gândi: *Ce-mi pasă mie de fapt și ce am de pierdut? Nimic.*

— Da, da, mă rog… a stat acolo, zise el.

— De ce naiba n-am putut să aflăm și noi? îl întrebă răstit Micaela.

— Fiindcă nu știa nimeni atunci – în afară de câteva persoane din administrația americană și vreo două de la MAE. Dar probabil că n-au considerat necesar să spună, de vreme ce oricum totul părea să fi fost actul nebunesc al unui tată beat de fotbalist.

— Dar nu e normal.

— Nu, zise el. Adevărat.

— Noi cum să ne fi putut face treaba dacă n-am primit toată informația?

— Sigur că asta a fost și opinia mea. De aceea l-am sunat pe șeful poliției, pe Martin Falkegren, ca să-l informez. Dar se pare că n-a făcut decât să păstreze informația pentru el.

— La dracu'.

— Îmi pare rău.

— Dar se pare că totuși pe tine americanii te-au informat.

— Nu, nu, categoric nu. Au dezmințit informațiile și m-au amenințat la modul cel mai adorabil.

— Atunci cum ai aflat?

— *Mortui vivos docent.*

— Ce?

— Morții îi învață pe vii.

— Despre ce vorbești?

Rekke respiră adânc și gândi: *Fie ce-o fi. Să afle cu ce m-am ocupat, ce fel de cunoștințe întunecate dețin și sunt obligat să le păstrez sub tăcere.*

•

Rekke își puse laptopul pe noptieră și se uită la ele cu o privire care părea că se înseninează. Buzele lui uscate se mișcau silențios, ca și cum testau în surdină cuvintele.

— În ianuarie 2000, am primit un post de profesor la Stanford, zise el. La baza numirii au stat probabil mai mult lucrările mele despre intuiție. A avut însă un rol și ce scrisesem despre tehnicile de interogatoriu în timp de război. Asta a trezit nu numai interesul universității, ci și al CIA.

— *War and the Art of Telling the Truth,* zise Micaela. Am citit cartea.

— Aha, da, spuse el. Să-mi ierte Dumnezeu unele rânduri. Dar cartea, plus câteva contribuții pentru poliția din San Francisco, mi-au dat renumele că mă pricep la mărturii. Eram văzut chiar drept mare expert în domeniu. Apoi, după 11 septembrie… puteți cu siguranță bănui… a cam căzut cerul peste agențiile de informații. CIA avea nevoie disperată de experiență și au început să mă cocoșeze cu declarații ale martorilor, majoritatea de la Guantánamo.

— Interogatorii ale teroriștilor, așadar, spuse Micaela.

Rekke zâmbi amar.

— Da, câțiva dintre ei chiar erau teroriști. Dar majoritatea interogatoriilor erau atât de absurde, încât le-am spus că nu am ce observații să fac dacă nu știu mai multe despre context. Era… cum să spun… ca și cum ai asculta voci care cântă fals, fără să înțelegi dacă era fals din cauza lipsei de talent sau a unui gâtlej strâns și, după multe fricțiuni și insistențe, am primit mai multe informații. Așa am aflat despre ceea ce se numește atât de frumos „tehnici de interogare susținută”, *enhanced interrogation techniques.*

— Ce e asta?

— Un eufemism pentru tortură, un fenomen care a început când președintele Bush i-a clasificat pe suspecții de terorism drept combatanți ilegali, considerând așa că pot fi ocolite Convenția de la Geneva și legile anti-tortură ale propriei țări. Sigur că auzisem și eu de toate astea. Dar nu aveam nicio idee despre amploare și n-am avut o imaginație suficient de

bogată să-mi închipui escaladarea care se petrece în mod inevitabil atunci când dislocăm un principiu fundamental.

— Despre ce escaladare e vorba?

— Normalizarea și extinderea graduală. Trebuie să spun că am rămas cu gura căscată. Pe de altă parte, am învățat o groază de lucruri din domeniu: cel mai mult despre „tortura albă", cum i se spune – sunete înalte, lumină puternică 24 din 24 de ore, privarea de somn, frig extrem și întuneric. Dar și despre maltratarea clasică, înec simulat, umilire sexuală – penetrare anală, introducere de lichide pe cale rectală. De-a dreptul oribil totul, dar în același timp, cum să spun, caracteristic.

— Cum adică?

— Anchetatorii păreau să fi făcut aceeași școală și am învățat să recunosc metodele și tiparele, cultura în sine, s-ar putea spune. Procedeele se deosebeau, firește. Dar exista tot timpul un numitor comun, o metodologie care izvora din câteva documente fundamentale, ceea ce a ajuns să mă intereseze. Eu eram deja, așa cum se știe, documentat la un nivel decent pe tema asta și știam, firește, că până și tortura are particularitățile ei culturale, amprentele ei. Este posibil să localizezi nu numai infractorul, ci și contextul în care acționează el. Ideologia din spate lasă urme chiar și pe trupul torturat.

Rekke se întinse după paharul de pe noptieră, care era gol, dar din care tot sorbi. Parcă ar fi băut aer. Micaela se întrebă dacă n-ar trebui să-i aducă ceva de băut. Dar alungă gândul și întrebă nerăbdătoare:

— În ce fel?

— Talibanii, de pildă, au folosit de la început procesele cu public pe post de divertisment, zise el. Umpleau arene de fotbal, așa cum știți, și executau și mutilau oameni în fața publicului. De aceea, metodele lor au devenit mai spectaculoase. Cu bice, cuie băgate în mâini, amputări, în timp ce SUA… da, se înțelege de la sine… se considera marea democrație care de fapt nu-și torturează prizonierii. Și de-asta tortura americană era mai discretă, concepută astfel încât să nu fie vizibilă. Mi-am dat seama destul de repede că urmele de pe corpul lui Kabir – îndeosebi degerăturile de pe piept – sugerează mai degrabă acțiunea CIA decât a mullahului Omar, ceea ce se potrivea și cu teoria mea inițială.

— Care a fost aceea?

— Dragă Julia, nu poți să-mi aduci puțină apă? întrebă el și ridică încă o dată paharul de pe noptieră.

Julia se strâmbă, puțin teatral, și i se adresă Micaelei:

— Așa e el, zise ea. Obișnuit să pună lumea pe drumuri tot timpul.

— Mi-e rușine, evident, zise el.

— Pe urmă îi e rușine tot timpul.

Julia se duse la bucătărie și se întoarse cu o sticlă de Ramlösa, din care-i turnă apă în pahar. Rekke o bău cu lăcomie și o privi pe Micaela cu aceeași melancolie.

— Ai zis că se potrivea cu teoria ta inițială, spuse ea.

— Nu puteam să pun cap la cap povestea lui Kabir și credeam că e valabil și pentru ceilalți, continuă el. Știind destul de multe despre paranoia acelei perioade, am înțeles că serviciile de informații n-ar fi lăsat niciodată un asemenea ins în pace. Eram convins că a fost interogat pe toate părțile – dacă nu aici, atunci altundeva. În consecință, am citit documentele printate de la Agenția Suedeză pentru Migrație și procesul-verbal al autopsiei de cinci, zece ori și, încet-încet, am devenit tot mai sigur de cauza mea. Tipul fusese într-una dintre închisorile CIA.

— Și de aceea l-ai sunat pe Magnus imediat, completă Julia.

— Da, continuă el. Am presupus că Magnus e la curent cu acest caz, nu numai pentru că, pe bună dreptate, ar trebui să fie o chestiune sensibilă de politică externă. Cicatricile de pe încheietura mâinii drepte a lui Kabir mi-au dat fiori. Tu ți le amintești, Micaela?

— Sigur, zise ea. Tocmai am vorbit despre ele. Amprente vag vinețiii de la un lanț solid.

— Exact. Și mi s-a părut că semnele acelea îmi șoptesc ceva. Am avut puțin senzația că sunt indicii de la un loc al crimei unde am fost odată și-am înțeles instinctiv că au legătură cu degerăturile. De aceea am început să mă interesez. Am devenit de-a dreptul maniacal și până la urmă am înțeles. Văzusem cicatrici și degerături similare la un alt bărbat mort.

— La cine?

— La un prizonier pe nume Gulman Ghazali. L-au legat în lanțuri, dezbrăcat de la mijloc în jos, într-o cameră rece ca gheața. Ghazali se plângea că îi e atât de frig, că nici nu poate gândi. Atunci au decis să-l preseze și mai tare. Îi făceau dușuri cu apă rece și aveau grijă să nu poată dormi. Pe 20 noiembrie 2002 a fost găsit mort, înghețat în celula lui, cu același fel de cicatrici pe încheieturi ca ale lui Kabir.

— Doamne, Dumnezeule.

— Exact, iar penitenciarul în care a stat se află la nord de Kabul și este un așa-numit *black site,* o bază secretă pentru operațiunile CIA mai ferite de ochii lumii. Baza poartă numele de cod *Salt Pit* sau *Kobolt.* Dar cum metoda de tortură cea mai cunoscută e să-i ții pe prizonieri în întuneric beznă, deținuții i-au dat alt nume.

— *Prison of Darkness,* zise Micaela.

— Sau *Deirk Prison,* continuă el. De câteva ori am văzut și numele *Music Prison.* Conducătorii de interogatorii pun non-stop hard rock sau hip-hop la volum mare în celule. Deținuții sunt aduși în pragul nebuniei. Pentru ei nu e niciodată zi sau noapte, doar o gaură neagră de nimic. Deseori sunt legați sau prinși în lanțuri de podea, tocmai ca să nu poată nici merge, dar nici sta în fund.

— Și cu toate astea se ocupă SUA?

— Din păcate, da.

Micaela stătu să se gândească. Nu că și-ar fi făcut iluzii despre CIA, cel puțin nu după ce-i povestise taică-su. Și totuși…

— Dar nu e normal, zise ea.

— Nu, însă ce voiam să spun e că Magnus nu mi-a confirmat decât cu mare reticență că și Kabir a fost în aceeași închisoare. A fost o poveste destul de infectă. Știți…

Rekke ezită și zâmbi puțin resemnat.

— Magnus e și el destul de implicat.

— În ce fel?

— A dat aprobarea ca niște suedezi suspecți de terorism să fie scoși cu avionul din țară și torturați în străinătate, în beneficiul CIA. De aceea, în chestiunea asta e ca un câine de pază și când ne-am întâlnit la Sturehof – atunci când ne-ai văzut tu, Micaela –, a fost oarecum naiv de amenințător.

— Înțeleg, răspunse ea fără să mai asculte cu atenție.

Îl vedea în fața ochilor pe Kabir, tremurând de frig legat în lanțuri într-o cameră, în întuneric beznă, departe, în Kabul. În mare, își închipuise același scenariu și înainte, dar în mod clar nu cu CIA pe post de călău.

— E ceva exploziv din punct de vedere politic, nu-i așa?

— Cam așa. Și în afară de Magnus, bineînțeles că mai sunt foarte mulți alții care fac tot ce pot să nu se afle.

Micaela se gândi ce înseamnă toate acestea și se cutremură, dar avu în aceeași clipă un alt gând care-i urmă pe primul.

— Deci Kabir era mai degrabă suspect de terorism decât erou popular, zise ea.

— Da, așa se pare, zise Rekke, ridicând privirea spre tabloul de pe perete cu băiatul care cânta.

— Dar putem bănui că era nevinovat, de vreme ce a fost eliberat, continuă el.

— Da, asta e clar, zise ea.

— Deși de fapt și asta mă nedumerește.

— De ce?

— Fiindcă în mare e imposibil să scoți oamenii de acolo, indiferent de vina lor.

— Și care e concluzia ta? întrebă Micaela.

— Concluzia mea… zise el ezitând, este că Jamal Kabir a avut niște prieteni neașteptați. Dar și…

— Ce anume?

— Mulți dușmani.

— De ce spui asta?

Pentru că aparent mă cred în continuare în stare să trag concluzii despre oameni, gândi Rekke.

— Pentru că vorbesc, zise el. Pentru că nu fac decât să vorbesc.

Cincisprezece

Micaela se uita la el și dădea din cap. Cum putea să vadă atât de multe în atât de puțin, în câteva cicatrici cenușii și în niște schimbări ale aspectului pielii de pe piept și coapse?

Se uita drept în ochii lui Rekke, de parcă privind în lumina ștearsă din privirea lui ar fi putut afla de ce vedea el atât de clar lucrurile. Dar observă și că era din ce în ce mai revoltată. De fapt, nu fiindcă aflase un secret politic murdar. Deloc. Mai degrabă, faptul că li se ascunsesem informații esențiale îi făcea tâmplele să zvâcnească.

— Tu întorci lucrurile pe toate părțile, zise ea.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama mai de mult. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că șeful vostru o să țină informațiile pentru el. Dar am fost naiv, evident.

— Îmi vine să-l strâng de gât.

— Atunci poți să-i mai strângi de gât și pe alții, dacă tot te pornești. Pe Kleeberger și pe scumpul meu frate, pentru început.

Micaela se apropie cu un pas de pat.

— Să ții secrete astfel de informații când e vorba de investigarea unei omucideri ar trebui să fie motiv de urmărire penală, zise ea.

Rekke o privi cu ochii mijiți și-și duse mâna la frunte. Părea complet extenuat, ca și cum expozeul îl secase de puteri.

— Fără îndoială, și-au asumat un risc când au păstrat secretul față de voi.

— Și-atunci de ce au făcut-o?

Rekke își coborî privirea spre plapumă.

— Dacă începem cu Falkegren, cineva trebuie să-i fi băgat în cap că observațiile mele sunt false. Dar dacă mergem puțin înapoi, pe calea deciziilor, CIA cu siguranță nu vrea să se afle că a torturat oameni așa.

— Cum dracu' să saboteze o anchetă a poliției pentru asta?

— Cred că sunt în stare de lucruri mai rele de atât, zise el. Dar ai dreptate, ar trebui să mai existe un motiv. De fapt, ei l-au eliberat pe Kabir din închisoarea lor și au determinat MAE să-l primească în Suedia cu brațele deschise. E ceva destul de important. Am o bănuială că aici se mai ascunde ceva.

— Și n-o să afli ce? întrebă ea, mai dur decât intenționase. De exemplu, să vorbești iar cu fratele tău.

Rekke ezită. Pe urmă dădu din cap, închise ochii și se afundă și mai mult în pat.

— Cred că Magnus a spus deja mai multe decât ar fi trebuit.

— Iar tu te mulțumești cu atât, pufni Micaela.

El deschise ochii și pentru o clipă păru apăsat de vină.

— Cândva, pe vremuri, probabil că n-aș fi făcut așa. Dar acum… nu mai sunt cineva în care să te poți încrede.

Micaela simți cum clocotește sângele în ea.

— Dar tocmai ai arătat că asta ești cu adevărat.

— Nu, nu, zise el.

— Cum adică, „nu, nu”? Tu ai înțeles doar din câteva cicatrici în ce închisoare a stat.

— Astea sunt concluzii vechi. Acum vederea mea nu mai are viață, îmi pare rău să te dezamăgesc.

Se întoarse spre Julia.

— Să vă dezamăgesc pe amândouă. Dar acum trebuie să dorm. Puteți fi amabile să stingeți lumina?

Micaela rămase pe loc în timp ce gândurile i se învârteau prin cap. Ce să facă? Ar trebui să-l scuture pe Rekke și să-l trezească la viață, să-l facă să se adune. În același timp, voia să plece de aici și să acționeze numaidecât.

— O să încerc să aflu mai multe și să te pun în mișcare, zise ea.

— Aha, răspunse el obosit. Sigur că e un gând amabil, dar cred…

— Ai același număr de telefon? îl întrerupse ea.

El gesticulă, ca și cum nu știa exact, și atunci ea se mulțumi cu atât și ieși din cameră. Nu ajunse mai departe de hol, când dădu fuga înapoi. Acum în cameră era întuneric, cu excepția luminii slabe care se strecura prin perdele. Julia stătea în picioare, aplecată peste el, și îi îndrepta pernele.

— Poți să stai cu el azi?

— De fapt, nu, spuse Julia.

— Nu trebuie să stea nimeni cu mine, mormăi Rekke, parcă vorbind în somn.

— O sun pe doamna Hansson.

— Nu, nu, rămân eu, bineînțeles, zise Julia.

— Bun, spuse Micaela. Eu plec. O să dau un semn.

— Ne-ar bucura mult, zise Rekke cu o voce care abia dacă părea conștientă.

Apoi Micaela dispăru din nou. Luă liftul până jos și ieși pe stradă. Cerul era albastru și limpede. Bătea vântul dinspre apă și, preț de câteva clipe, se mai simți puternică și hotărâtă, convinsă că-l va suna imediat pe Jonas Beijer.

Însă hotărârea ei nu dură mulți pași: își dădu seama că nu-i place soarele. Îl simțea ca pe niște ace în ochi. O apăsa ceva în tâmplă și pe obraz și nu mai era sigură că o s-o țină puterile să ajungă până la metrou. Să se întoarcă? Nu, nu. Nu voia să se târască înapoi.

Sună-l pe Lucas, își zise și rămase pe loc, cu telefonul în mână. Dar bineînțeles că Lucas era ultimul om pe care ar fi trebuit să-l sune. Lucrurile nu mai stăteau ca pe vremuri. *Mă descurc eu, doar să mă mobilizez,* își zise și porni cu pași nesiguri, dar destul de repede începură să i se împleticească picioarele.

Se prăbuși în genunchi, iar toată drama de la metrou îi trecu din nou prin fața ochilor și rămase acolo, pe trotuar, gâfâind.

— E totul în ordine, draga mea? se auzi o voce.

O doamnă de vârstă mijlocie într-un pardesiu azuriu și cu trăsături fine se uita în jos la ea cu ochi amabili, empatici. Micaela simți furnicături prin tot corpul: să nu se apuce nimeni de-aici, din Östermalm, s-o compătimească pe ea. Se ridică în picioare, clătinându-se, și mormăi către doamnă, ca un copil înfuriat:

— Mă descurc. Doar o să…

Nu termină propoziția. Porni clătinându-se și făcu la stânga pe Riddargatan. Dar curând nu mai putu. O durea capul îngrozitor, așa că se rezemă de zidul unei case, răsuflând greu. În clipa aceea, telefonul începu să-i bâzâie în buzunar. Spera să fie mama sau Vanessa, dar era Lucas.

— Ai sunat, zise el.

— Nu, nu, bolborosi ea. Poate a sunat singur, îl aveam în buzunar.

— Ai o voce ca dracu'.

— Sunt OK.

— Nu te cred. Unde ești?

Nu se gândea sub nicio formă să-i spună. Cu toate astea, scuipă din ea informația și auzi triumful din glasul lui.

— Vin. O să am eu grijă de tine, surioară.

•

Julia rămăsese în cameră. Ochii tatălui ei sclipeau ca o văpaie slabă în întuneric. Ce era cu el? Chiar adineauri păruse că și-a revenit. Dar acum… Se furișă până la fereastra dormitorului, trase perdelele la o parte și se uită la grădină. De ce nu putea taică-su să se tragă în sus? Doar acum primise ceva de care să apuce.

— Pare că nu poți dormi, zise ea.

— Ce? Ce-ai spus?

Pe frunte îi lucea o sudoare rece.

— Nimic, zise ea.

Rekke își coborî privirea spre mâini.

— Mă gândeam la închisoarea aia, continuă ea.

— N-ai chestii mai amuzante la care să te gândești?

— Mă întrebam cum o fi acolo, înăuntru.

— N-ar fi trebuit să povestesc.

— Cum era, tu ce crezi?

— Nu știu, răspunse Rekke. Dar îmi aduc aminte că un deținut a descris-o ca pe un întuneric fără cuvinte, o groază fără nume și țin minte că m-am gândit mult la asta.

— La ce concluzie ai ajuns?

— La niciuna, cred.

— Ar trebui să te întorci la anchetă. Ți-ar face bine.

Simți cu toată ființa că îndemnul i se păruse incomod lui taică-su.

— Cred că poliția se va descurca bine și singură, zise el.

— N-a prea părut așa.

— N-ai putea, dragă Julia, să mă lași în pace câteva clipe?

Julia se gândi la pașii Micaelei, care se îndepărtaseră cu hotărârea aceea incredibilă.

— De ce a fost arbitrul în închisoarea aceea?

Fălcile lui Rekke se încordară.

— De ce? repetă ea.

— Era bănuit de colaborare cu talibanii.

— Ce fel de colaborare?

— Asta Magnus n-a vrut să-mi spună.

— Și tu ai lăsat-o așa?

— Așa se pare.

— Fiindcă te-a deprimat, sau cum? zise ea.

— Presupun că da.

— Atunci implică-te acum, pufni ea.

Dar Rekke închise ochii, ca și cum ar fi vrut să dispară în el însuși din nou – în propria sa *Prison of Darkness.*

•

Într-un întuneric fără cuvinte. Într-o groază fără nume. Acolo era el? Înțelegea cât de patetic și de pretențios era să se compare cu niște deținuți torturați. Cu toate astea, simțea că parcă îi invidia.

Invidia concretul, palpabilul din suferința lor: lanțurile, frigul, loviturile, muzica dată tare, care bubuia în adevăratul sens al cuvântului și nu doar ca un țipăt strident atonal în capul lui. Dar înainte de toate, îi invidia pentru soluția simplă la suferința lor – libertatea. Puteau scăpa de chinuri fiind eliberați, în timp ce întunericul lui era o parte din organismul lui, o parte din abisul din privirea lui.

— Sigur că ai dreptate, îi zise el Juliei. Ar trebui…

Dar nu ajunse mai departe de-atât.

Văzu cu ochii minții trenul gonind spre el. Își aminti cum i se încordase corpul și curentul de aer din tunel. Își aminti vocea din capul său: *Fă-o, nu ezita.* Dar și altceva: pași care se apropiau tropăind, pași fermi. Ca și cum două forțe fatidice se îndreptau spre el din direcții diferite.

— Mă duc la bucătărie și învăț sau ceva de genul, zise Julia.

Rekke își ridică privirea spre ea și încercă să se elibereze de șuvoiul de amintiri și asocieri întunecate care i se așternuseră pe retină și simți mai limpede ca oricând că Julia n-ar trebui să-l vadă așa. Ar trebui să fie tânără și fericită. Bâjbâi după o replică, oricare.

— Cum merge cu studiile?

— Nu cine știe ce, zise ea.

— Studiați în continuare Renașterea?

— Ce?

— Vă ocupați în continuare cu Renașterea?

— Doamne, Dumnezeule, ce relevantă e întrebarea în clipa asta!

— Da, exact, zise el încercând să zâmbească și aprinse veioza. La țanc, probabil. Vrei să-l ajuți pe tatăl tău și să-i spui ce ar trebui să întrebe?

— Ar trebui să-mi spună ce a făcut ieri.

— S-a îmbătat, așa cum ți-a spus.

— Și-a agățat o polițistă din Husby.

— N-am agățat pe nimeni.

— Te-ai culcat cu ea?

— Categoric, nu.

— Sau e o fostă amantă? Îmi amintesc când a venit la noi, la vilă.

— Nu, nu, doar a fost amabilă și m-a ajutat.

— Nu m-ar mira să fie un protest față de bunica.

— Despre ce, Doamne, iartă-mă, vorbești acolo?

— N-ar fi un mod minunat de a o sâcâi, dacă te combini cu o gagică *trashy* din suburbii? Bunica ar face infarct doar la acest gând.

— Termină, scumpo, termină. Chiar te rog. Dar poate că ai dreptate. Ar trebui să mă uit pe documentele anchetei, zise el și se întinse după laptopul de pe noptieră.

Dar când îl puse pe burtă, îl simți doar amenințător și străin și atunci se ridică, ferm decis să apuce de coarne problemele cotidiene, ca un pacient destoinic, indiferent ce se întâmplase. De aceea se duse la baie și rezistă și mai stoic tentației de a mai băga în el și alte pastile.

În loc de asta, făcu duș cu apă rece, ca un soi de tortură. Se bărbieri, se spălă pe dinți, se pieptănă – toate chestiile alea care în vremurile bune reprezentau doar momente de iritare, piedici în calea lucrurilor de care voia să se apuce imediat, dar pe care acum le resimți ca pe niște mici bravade, ca pe niște mici munți pe care-i urca. Mai ales că după aceea se încheie la cămașă, își puse o pereche de jeanși și un pulover de cașmir albastru și se duse la bucătărie.

Planul era să bea un espresso, ca tot omul într-o dimineață de duminică, să citească ziarele de dimineață și s-o facă pe fiica sa să creadă că tatăl ei e aproape un tată obișnuit.

•

Lucas veni cu noul său Audi și o claxonă, iar ea înjură în sinea ei. De ce să fie ea obligată să joace șarada asta? Dar acum era aici și după ce se urcă în mașină pe locul din față, lângă el, îi spuse totuși un mulțumesc, ca o soră bună ce era. Însă nu-i suporta privirile și închise ochii încercând să-i dea de înțeles că n-are chef de vorbă.

— Cine-a făcut asta? întrebă el arătând cu degetul la obrazul ei și nu era niciun dubiu că era indignat și setat pe *nimeni nu-mi atinge sora* și din astea.

Totuși, Micaela avu sentimentul că era mai mult mulțumit că putuse s-o ia de undeva și să joace rolul salvatorului la necaz. Era tuns scurt, îmbrăcat în cămașă albastră și o geacă neagră de nailon. Dădea impresia de ordonat

și calm, ceea ce nu putea ascunde totuși senzația de agresivitate subiacentă. O luară prin Vasastan, pe podul Sankt Erik.

— Alo, zise ea. Pe unde-o iei? Vreau acasă.

— Te duc la Natali, răspunse el și, chiar dacă Micaela încercă să protesteze, acceptă în cele din urmă.

Natali era iubita lui de aproape un an și avea apartamentul ei în Piața Kungsholm. Acolo obișnuia Lucas să-și piardă vremea când nu era prin Husby și Akalla. Ca un gentleman desăvârșit, îi deschise portiera când ajunseră și o ajută să urce scările până la lift. Natali îi întâmpină la ușă cu o expresie îngrijorată.

Natali era dulce ca o păpușă, îmbrăcată într-o rochie înflorată, care s-ar fi potrivit mai bine într-o zi de vară și, ca întotdeauna, arăta șocant de suedeză și splendidă, cu părul ei blond și zâmbetul amabil. Era o parte din aspirația de ascensiune socială a lui Lucas.

— Draga de tine, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— A fost în expediție prin Östermalm, răspunse Lucas și o așează pe Micaela pe canapeaua de lângă balcon.

O înveli cu o pătură și-i dădu un pahar cu apă și două analgezice, pe care ea nu le luă. Pe urmă se așeză în fața ei într-un fotoliu roșu și se vedea clar că e foarte curios. Își învârtea legătura cu chei. Din bucătărie se auzea muzică: *You Raise Me Up* cu Josh Groban.

— Deci nu vrei să mergi la spital să se uite cineva la chestia aia? zise el.

— Nu, spuse ea.

— Și nu vrei să vorbesc cu nimeni?

Micaela îl privi neliniștită.

— Doamne, Dumnezeule, nu.

— Bun, zise el. Ascult, surioară.

Părea că înțelege mai bine decât ea, pentru că, bineînțeles, ea nu voise să fie doar salvată când stătuse și se jucase cu telefonul. Voise să vorbească, să lucreze, poate.

— Am dat peste Mario Costa ieri, zise ea.

Văzu o sclipire de entuziasm în ochii lui Lucas și se întrebă dacă nu cumva spera ca Mario să-i fi făcut vânătăile de pe față. Ar fi fost un adversar sub nivelul lui.

— Și ce zicea?

— Era beat.

— Fotbaliștii profesioniști n-ar trebui să nu se îmbete?

— Nu cred că-i pasă prea tare.

— O să saboteze contractul ăla cu Marsilia. Îți zic eu.

— A întrebat de Kabir, continuă ea.

Lucas încetă să-și mai învârtă cheile.

— Te-ai întors în anchetă? întrebă el.

— Ancheta aceea e mai mult sau mai puțin moartă.

— Deci nu te-ai întors.

— Doar mi-am recăpătat interesul. Tu ai zis că umbla vorba că lui Kabir i-ar fi fost frică.

Lucas era cu ochii spre bucătărie.

— Ai auzit ceva mai concret? continuă ea.

El păru să se gândească.

— Umbla vorba că-i era frică să nu-l caute lumea după reportajul ăla de la televizor.

Micaela făcu o încercare să se ridice. Lucas o împinse cu grijă la loc și-i îndreptă pătura.

— Ai grijă, surioară. Fără mișcări bruște.

— Cine să-l caute?

Lucas o privi cu zâmbetul acela pieziș care părea întotdeauna să spună că știe ceva ce nu știe nimeni altcineva, dar care la fel de bine putea să fie doar un mijloc de exercitare a puterii, pentru a-i face nesiguri pe ceilalți.

— Ai putea s-o întrebi pe Tove, jurnalista aia de la televizor care-a făcut reportajul.

— Tove Lehmann. A fost audiată de mai multe ori.

— Poate că are mai multe de povestit acum. Cineva zicea că i se cam aprinseseră călcâiele după colegii tăi.

— OK, zise ea. Atunci poate că o s-o întreb.

— Pari că te simți ca dracu'.

— Mă și simt foarte nasol, zise ea și chiar era adevărat.

Simți din nou cum i se face greață și se uită la Lucas, care o privea cu ceva care semăna a iubire, și atunci închise ochii și dispăru.

Șaisprezece

Lucas îi privea chipul palid, plin de vânătăi și își zicea: *Ce* fighter *e! Nu contează câte încasează. Strânge din dinți de fiecare dată și merge mai departe, fără niciun cuvânt de văicăreală. E drept că uneori e o javră.* Dar de fapt fusese întotdeauna mândru de ea și chiar îi plăcuse la nebunie să o însoțească la consultațiile de un sfert de oră cu elevii și părinții de la școală.

Chipurile profesorilor se luminau când o vedeau, și era de înțeles. Nimeni nu pricepea atât de ușor, și câte și mai câte nu făcuse? Era ca o magie. Îi dădeau ceva și pac, ea rezolva. De multe ori nici măcar nu trebuia să ceară el, se întâmpla pur și simplu.

Pupilele i se mișcau neliniștite. Osul maxilarului devenise vizibil, ca întotdeauna când era frustrată. *Ce s-a întâmplat*? se întrebă el în gând. *Cine-a fost rău cu tine?*

— Micaela, șopti el și o mângâie pe păr și pe obrazul sănătos.

Ar fi vrut un zâmbet înapoi, o validare a amabilității sale. Dar ea făcea doar grimase în somn și atunci Lucas se întrebă încă o dată de ce fusese atât de ciudată și de rece cu el în ultima vreme. Înghețа doar dacă-l vedea, iar el își aminti din nou de ziua aceea în piață, în vara în care ea și Vanessa terminaseră liceul. Nici atunci n-o mai văzuse de mult. Purta rochia albă pe care i-o cumpărase el pentru ceremonia de absolvire și ținea în mână o portocală pe care o arunca în sus și în jos. Radia, așa i se păruse, și se îndreptase spre ea cu pași plini de speranță. Dar când se întorsese, nu îl privise așa cum sperase el. Veselia, lejeritatea din ea dispăruseră.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase el.

— Mă fac polițistă, răspunsese ea și dispăruse jos, la metrou, cu pași îndărătnici.

Lucas revenise de multe ori la acea întâmplare în ultimele luni, poate pentru că știa că e o chestie cu Fransson și ceilalți cretini din poliție, dar dacă sora lui chiar s-ar întoarce împotriva lui, n-ar avea nicio șansă. Zâmbi la gândul acesta preț de o clipă, de parcă doar îi creștea respectul pentru ea.

— *Fighter,* zise el și coborî privirea spre mâinile ei, care se odihneau pe burtă, peste pătura gri.

O mângâie și pe obrazul rănit, până la gât, gâtul subțire care contrasta atât de tare cu pieptul și șoldurile și atunci simți un chef subit să apese, ori ușor

ca o mică marcare, ori tare, pentru a șterge orice urmă din acea independență pe care o descoperise mult prea târziu.

•

În timp ce își făcea încă un cappuccino în bucătărie, Julia își aminti ziua aceea de septembrie, exact înainte să plece taică-su la Stanford pentru ultima oară.

Pe atunci începuse să studieze istoria artei la Universitatea din Stockholm, dar locuia tot acasă, în Djursholm. Între părinții ei era o atmosferă încordată, sau încordată era mai degrabă mama, care nu suporta indiferența tatei față de tot ce era important în lumea ei: cine, căminul, fațada minunată.

— Ești pe punctul să te prăbușești din nou și nu suport așa ceva, țipase ea de la etaj în dimineața aceea, iar tata îi răspunsese:

— Nu, nu, iartă-mă, deloc. Pot să fac ceva pentru tine, iubito?

Era un sentiment de neliniște în casă și destul de repede venise în vizită cel pe care-l chema Charles, cel cu barbă albă bine îngrijită, care arăta ca un general important. Julia avusese mereu impresia că îl admira pe taică-su. Însă de data aceea, discuția fusese clar încordată, oricât încercase mama să detensioneze atmosfera. Tata era ursuz și-l dusese pe Charles sus, în biroul lui. Când au coborât din nou, Julia l-a auzit spunând:

— Firește că te înțeleg, Hans. Dar nu uita că tipii ăștia sunt niște monștri.

— Știi ce-i cel mai rău la monștri? răspunsese tatăl ei. Fac și din noi niște monștri.

De fapt, evident că nu însemna nimic, era doar una dintre expresiile pe care le arunca el uneori. Dar mai târziu, când totul se prăbușise și taică-su fusese dat afară de la Stanford și din SUA, Julia se întrebase dacă nu cumva cuvintele acelea fuseseră începutul căderii lui. Deși ea nu-l înțelesese niciodată pe deplin. Acum, spre exemplu, se ridicase din pat și se aranjase, de parcă ar fi vrut să arate că viața totuși merge înainte ca de obicei. Dar după aceea se prăbușise pur și simplu pe un scaun în bucătărie, înțepenit în transa lui cataleptică, așa cum obișnuia mama să spună, și-i veni să-i dea pumni în spate. În loc de asta, se duse la el cu cana de cappuccino în mână și îi puse o mână pe ceafă.

— La ce te gândești?

El tresări, ca și cum se trezise la viață.

— Nu știu exact, spuse el.

— Chiar sunt de părere că ar trebui să-l suni pe Magnus, să-l presezi în legătură cu arbitrul ăla de fotbal.

— N-o să zică nimic pe tema asta.

Julia îl privi încurajator.

— De fapt, nu înțeleg cum poți să spui așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că tu ești marele expert în interogatorii. Ai putea să storci informații și dintr-un perete.

Rekke își întoarse privirea spre ea.

— Eu, care nici măcar nu-mi pot întreba fiica despre iubitul ei.

Își dădu seama că încerca să pară degajat și plin de empatie. Dar dincolo de această încercare, se simțea efortul pe care-l făcea.

— Păi atunci sună-l și măcar pune-te puțin cu el, continuă ea. Poate te mai înviorează.

Rekke zâmbi calm, ca și cum ideea nu i se părea complet stupidă sau ar fi examinat posibilitatea acum, când oricum era o epavă sortită eșecului.

•

Când se trezi Micaela, era 1 și jumătate după-amiaza, iar Natali stătea pe locul lui Lucas și-i zâmbea. Se aranjase după ce adormise Micaela, se dăduse cu ruj și cu rimel și-și pusese o rochie mai închisă la culoare și mai sobră. Parcă poza. Stătea picior peste picior, cu bustul ușor întors. Silueta ei era, fără îndoială, de invidiat.

— Bună, spuse ea. Cum te simți?

Micaela se uită în jurul ei prin cameră, încercând să înțeleagă de ce i se părea așa de ciudată situația. Pe cer se vedeau nori negri. Pe balcon erau porumbei, care stăteau nemișcați; parcă încremeniseră și deveniseră statui.

— OK, răspunse ea.

Durerea de cap îi ținea fruntea.

— Ce lovitură ai primit!

— Chiar că.

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut. Unde e Lucas?

— A trebuit să plece. Dar serios acum… ne facem griji pentru tine.

Micaela o privi din nou pe Natali și avu senzația că era agitată.

— Tu știi că ai mereu un prieten în noi, continuă Natali. Dacă se întâmplă ceva, poți oricând să vii aici. Îi lipsești lui Lucas.

— Nu e nevoie să facă asta, zise ea. Doar sunt aici.

— Dar a trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut cu toții. Așa că m-am gândit că poate ai auzit ceva, sau cine știe ce s-a întâmplat.

Micaela se ridică în șezut pe canapea.

— La serviciu, sau cum?

— Ziceam așa, în general.

Micaela se gândi la arma pe care-o scosese Lucas în pădure.

— Ce credeți că aș fi putut să aud? zise ea.

— Eh, spuse Natali incomodată. Am visat că noi două vom fi prietene. Puțin ca niște surori.

Ei, haide, își zise Mihaela. *Haide.*

— Lucas nu vorbește niciodată despre copilăria voastră, continuă ea. Dar chiar aș vrea să știu. Ați fost foarte apropiați, nu? V-ați ocupat de toate și așa mai departe.

— Pot să-ți povestesc odată, zise ea și se ridică, posibil ostentativ sau în orice caz enervată.

Se duse la baie ca să se aranjeze și să plece de acolo. Natali o urmă ca un câine derutat și pe hol o apucă de mână. Privirile li se întâlniră cu o intensitate neobișnuită.

— Știi ce tot zice Lucas? întrebă Natali.

— Nu.

— Zice că tu ți-ai văzut mereu de treaba ta, în timp ce el a nimerit mereu în scandaluri și-a făcut o grămadă de prostii, dar că de fapt ar fi trebuit să fie invers.

— De ce-ar fi trebuit să fie invers?

— Pentru că el tânjește după ordine și calm, în timp ce tu ai vrut întotdeauna, în sufletul tău, să încalci regulile și să iști haos. Tu ești ca tatăl vostru, așa zice el. Tu de fapt vrei să te împotrivești și să protestezi, continuă ea și Micaela încercă să reflecteze asupra cuvintelor.

Își aminti bilețelele tatei despre datoria de a te ridica împotriva nedreptăților și toate chestiile acelea.

— Mănâncă rahat, răspunse ea. Eu sunt fetița cu ordinea.

— Cred că… zise Natali.

Dar atunci Micaela o mângâie amabil pe cap, intră în baie și își dădu cu apă rece pe față, încercând să ascundă vânătaia de pe obraz cu puțin fard de la Natali. Pe urmă ieși și o îmbrățișa exagerat de afectuos, de parcă ar fi fost prietene sau surori.

După ce plecă de acolo, începu să tremure de frig și să-i fie rău și făcu tot ce-i stătu în putință să evite privirile oamenilor. Pe Hantverkargatan respinse încă un apel telefonic de la Vanessa și-l sună Jonas Beijer, uimită de cât de vesel părea.

* * *

Sună telefonul. Era tot maică-sa – a treia oară pe ziua de azi – și-l lăsă să sune. Oricum nu despre el era vorba, *cel un pic mai puțin iubit.* Ci despre Hans, tot timpul. Mereu Hans și acum, de când Hans se adâncise în depresia lui acută, domnea o stare de urgență în familie. Nimic altceva nu mai părea important.

Fiul favorit trebuia salvat. Magnus era plictisit de moarte de chestia asta. Se duse la bucătărie și, deși nu era exagerat de târziu, își umplu cu vârf un pahar cu bere, se așeză pe canapeaua roșie cu vedere spre biserica Oskar și dădu paharul pe gât. Când alcoolul îi urcă la cap, se simți un pic mai bine. Chiar zâmbi cu gândul la tot scandalul. Nu că s-ar fi bucurat de răul altuia, chiar nu.

Și el avea partea lui de vină în felul cum se desfășuraseră evenimentele. Totuși, ceva din el parcă îi spunea: Ce ți-am zis? N-avea cum să iasă decât prost. Nu după cum începuse. Tot grupul de analiză fusese fermecat, evident, și-i dăduse lui Hans mult prea mult, fără să aibă nicio idee că nu se punea problema să stea să-și facă doar treaba și să-și țină gura. El trebuia întotdeauna să-și strige în gura mare adevărurile, iar de data aceasta informațiile pe care le deținea nu erau chiar nevinovate.

De ce nu putuse să-și țină gura?

Dar atunci, când veniseră primele avertismente, Hans nu făcuse decât să ridice din umeri, în drum spre alte misiuni. Era angajat de toți pe vremea aceea. Dar evident că mania trecuse și venise paralizia, laolaltă cu depresia, și atunci s-a întâmplat – știau asta –, atunci a vorbit cu Maureen Hamilton de la *Washington Post.* Nimeni nu credea de fapt că dezvăluise ceva important, atunci ar fi scris în ziar, nu? Dar teama că va vorbi sporise și era posibil să fi contribuit chiar Magnus la sentimentul de neliniște. Îi șoptise ceva la ureche lui Charles Bruckner, după care se năpustiseră asupra lui Hans cu toată paranoia și cu toată obrăznicia. De fapt, nici nu era ciudat că până la urmă clacase.

Magnus se uită la ceas. Era duminică. Aștepta un telefon de la ministrul de externe francez, ca să discute despre coordonarea în combaterea terorismului. Principiul lui fundamental era că întotdeauna e mai bine să

poarte el, și nu Kleeberger, genul ăsta de discuții. Apropo, n-ar fi bine să-și mai ia o bere? Îi plăcea să fie ușor cherchelit când vorbea cu demnitarii. Era mai liber în gândire așa. Da, de ce nu, serios. Se îndreptă spre bucătărie. Atunci sună din nou telefonul. Era monsieur Chevalier deja? Nu, nu, era Hans, înălțimea sa regală în persoană, și Magnus observă imediat, chiar de la primul suflu în telefon: Hans nu era chiar vesel, dar nici foarte disperat.

— Pari mai bine, zise el.

— Pe de altă parte, tu ai băut.

— N-am băut. Cărui fapt îi datorez onoarea?

— Jamal Kabir, cel care a fost ucis pe Grimsta. E ceva ce n-ai povestit despre dosarul lui de azil.

Magnus încremeni și-și trecu mâna prin păr. *Ai grijă,* își zise.

— Ți-am povestit toate amănuntele, spuse el.

— Atunci nu ești atât de atotștiutor cum am visat eu mereu. Povestea nu se leagă.

— De ce să nu se lege?

— Există o chestie penibilă acolo, nu-i așa? O formă de contract sau înțelegere cu CIA?

— N-am de gând să discut așa ceva cu tine și cu atât mai puțin pe o linie nesecurizată.

— Doar nu sunt atât de obraznici, încât să asculte telefoanele oamenilor?

— Foarte amuzant.

— Ea două sau a treia bere?

— Mama zice că nu răspunzi când te sună. E disperată la culme.

— Sărăcuța.

— Crede că o să sari de pe un pod sau ceva de genul ăsta. A început iar să delireze despre colapsul tău din Helsinki.

— Poate sta foarte liniștită din punctul ăsta de vedere.

— Care punct?

— Oricare.

— Așa, deci te-ai apucat iar să scormonești în povestea aia veche. N-ai altceva de făcut?

— Ar fi o plăcere să vorbesc și cu *maestro.* Să-mi aranjezi o întâlnire.

— Nu știe mai multe decât mine.

— Mai degrabă, mai puține, aș zice. Dar el are o personalitate mai flexibilă.

— Ce dracu', nu poți ajunge în audiență la Kleeberger oricum. În plus, îți jur, nu există nimic acolo, în orice caz nu la nivelul pe care ți-l imaginezi tu. Vorbește doar boala din tine.

Hans amuți și ăsta era un semn bun, după părerea lui Magnus.

— OK, zise el într-un final. Atunci includ bipolaritatea ca factor în ecuație. Dar poate…

— Ce?

— Ar trebui să faceți și voi la fel. Să mă priviți și ca pe un factor de risc.

— Să te ia dracu', Hans!

— Mulțumesc, scumpul meu frate.

Magnus închise și înjură în sinea lui, după care dădu pe gât și a doua bere. Toată bună dispoziția dispăru și sigur că era tipic acum, înaintea unei asemenea discuții importante, precum cea cu monsieur Chevalier. Să te ia dracu', Hans – și Kabir? De ce ești așa de preocupat tocmai de Kabir, din toată lumea asta? Până de curând păreai mai mult sau mai puțin mort. Dar acum… ce se întâmplase?

Trebuia să afle fără îndoială și, preț de câteva clipe, stătu cu telefonul în mână, ca să-l sune pe Kleeberger, dar pe urmă se decise că mai bine se duce direct la locul faptei.

— Să nu te joci cu mine, Plâns, mormăi el. Să nu te joci cu mine.

•

Jonas Beijer tocmai se întorsese acasă de la grajd cu Samuel, când sună Micaela.

— Bună, răspunse el însuflețit și-și aminti că se gândise la ea azi-noapte.

Dar nu prea putea recunoaște așa ceva și tocmai se pregătea s-o întrebe ce mai face, când observă că are o voce ciudată. Pe urmă, ea spuse ceva și mai dubios. Deși e foarte posibil să fi auzit el greșit. Își puse geanta pe jos în bucătărie și îi spuse lui Samuel că a primit un telefon de la serviciu. Băiatul intră în dormitor și închise ușa.

— Ce tot zici acolo? întrebă el.

— Americanii l-au torturat pe Kabir.

— Nu, nu, răspunse el. Talibanii l-au torturat. Doar știi și tu.

— Asta-i o minciună, zise ea. Putem să ne vedem?

Beijer voia din toată inima să se vadă cu ea, ba chiar tânjise după asta. Dar acum parcă nu putea gândi. Despre ce vorbea? Adică SUA să-l fi legat pe Kabir în lanțuri și să-l fi torturat?

— Americanii nu torturează oameni așa, zise el.

— Putem să ne întâlnim la cafeneaua aia de lângă tine?

— Sper că nu ești beată sau ceva. Ai o voce…

— Am fost păcăliți, îl întrerupse ea și atunci lui Beijer îi veni să se răstească la ea să termine cu rahaturile.

În același timp, în el se mai petrecu ceva. Parcă o parte din el nu voia totuși să expedieze tot ce spunea ea. Putea avea o logică, nu? Americanii de la Kabul fuseseră al naibii de evazivi, de parcă ar fi ascuns ceva vital.

— Cine susține asta?

— MAE a confirmat, iar Falkegren știe deja din vară, răspunse ea, iar el nu reacționă – era pur și simplu prea mult.

Abia dacă putea să proceseze tot ce auzise și se trezi spunând că se întâlnește cu ea peste o jumătate de oră la cafeneaua la care mergea de obicei.

•

— Ar fi o plăcere să vorbesc și cu *maestro.* Să-mi aranjezi o întâlnire.

Interpreta lui, Maria Ekselius, îi traducea discuția, iar Charles Bruckner mormăia în barbă. Era duminică, era transpirat, îmbrăcat în haine de antrenament și simțea crampe musculare în pulpa piciorului. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fie aici. Dar iar fusese excesiv de ambițios cu antrenamentul, „felul tău de a-ți ține în frâu frica de moarte”, cum spunea nevastă-sa, și nu se mulțumise cu runda de alergare în Djurgården. Venise până aici și intrase la sală, când fusese brusc întrerupt.

Exact ca majoritatea agenților din generația sa – abia împlinise 58 de ani –, Charles fusese antrenat să lupte în Războiul Rece. Intrase de tânăr în contraspionaj și fusese staționat la Berlin și mai târziu, la Moscova. Dar după căderea comunismului rămăsese, ca mulți alții, dezorientat, și mai mult din lipsă de altceva candidase pentru un post la departamentul pentru terorism în Orientul Mijlociu, unde nimerise la Khartoum, în Sudan. Se simțise ca omul nepotrivit la locul nepotrivit. Dar după 11 septembrie îi mulțumise totuși stelei sale norocoase. În Khartoum se ascundea un saudit fugar care luptase în Afganistan și despre care aflase o grămadă de lucruri. Pe fugar îl chema Osama bin Laden, iar Charles ajunse foarte rapid să fie considerat un *insider* care deținea cunoștințe unice.

Avansase în grad și recrutase o serie de experți externi. Cu toate acestea, câțiva ani mai târziu, era aici, în Stockholm, într-un post de retragere. Și nu din cauză că ar fi făcut vreo greșeală. Din contră, soția lui fusese cea care se săturase de programul lui de lucru și de chemările neașteptate la serviciu și-

i explicase că acum era rândul ei să hotărască. De aceea se mutaseră în Suedia când Charlotte primise un post de *visiting profesor* la Universitatea de arhitectură din Stockholm, deși el se împotrivise. Dar măcar avea mai mult timp pentru antrenamente și acum părea totuși că primise o mică sarcină, neplăcută, dar interesantă.

Peter McDonnell din vechiul său grup din Langley sunase să-i spună că au prins din zbor o discuție de la „profesorul tău, geniul tău de încredere". Firește că lui Charles nu-i scăpase sarcasmul și dăduse fuga la Maria, interpreta lui, ca să asculte discuția, iar acum se uita întrebător la ea și mormăia că e ciudat. Abia dacă putea înțelege, sincer vorbind. Până ieri fuseseră cu toții convinși că n-avea niciun rost să-i intercepteze telefonul lui Rekke. Era evident că nu constituia o amenințare. Abia dacă-și atingea computerul, răspundea la telefon doar monosilabic și părea distrus și suicidal. Dar acum voia din senin să se vadă cu ministrul de externe.

— De ce dracu'? întrebă el.

— N-ar trebui să fie așa ciudat. Sunt destul de apropiați, nu? răspunse Maria defensiv, de parcă se simțea atacată.

— Nu mai sunt, spuse el în timp ce-și punea bluza de trening și ieșea pe coridor, fără să spună măcar la revedere.

După doar câțiva metri se răzgândi și își zise că ar trebui să se întoarcă și s-o implice pe Maria puțin mai mult. Doar ea era cea care știa limba. Dar nu, merse mai departe; avea nevoie să se gândească și să-și dea seama cât de grav era. Evident că se putea ajunge la o veritabilă criză dacă lucrurile luau o turnură nefavorabilă.

AP publicase un reportaj lung despre Abu Ghraib, închisoarea din Bagdad. Articolul nu atrăsese cine știe ce atenție. Oamenii pesemne pricepeau că nu mergea să aplici tehnici normale de interogatoriu cu indivizii ăștia. Dar era clar, circulau informații neliniștitoare, iar dacă Rekke, cu cunoștințele și capacitatea lui de sinteză, ar începe să vorbească acum, când jurnaliștii adulmecau sânge, ar fi, evident, rău. Însă lui Charles nu-i venea să creadă așa ceva, chiar nu. Era un om de onoare, indiferent ce se petrecuse, și în orice caz îi dusese dorul.

„Claritas, Charles, nu vezi unde duce?"

Zâmbi când își aduse aminte, intră în grabă în garaj și descuie cu telecomanda Fordul, mașina lui neagră cu numere de corp diplomatic. Mașina era puțin prea spectaculoasă pentru gustul lui, dar avea totuși rostul ei și impunea un anumit respect. Se așeză pe locul șoferului și chiar când

ieși din perimetrul ambasadei, sună telefonul. Aparent, mai multă lume se grăbea.

— Magnus, spuse el. Ce mai faci?

— N-am timp nici să respir. Charlotte ce mai face?

— Excelent. Eu sunt cel care tânjește după căldură.

— Dar acum vine primăvara. Stockholm e OK primăvara.

— Abia în iulie mi se pare decent, zise el și intră pe Gärdesgatan, întrebându-se cât va dura până va trece Magnus la subiect.

— Sunt puțin îngrijorat pentru fratele meu, zise el.

Deci până la urmă nu durase atât de mult.

— Aha, de ce? răspunse Charles nevinovat.

— Scormonește iar în vechiul dosar Kabir și nu vreau să dea de belele.

— Familia e mereu pe primul loc, nu-i așa? zise el, doar o idee sarcastic. Ce pot face pentru tine?

— Mă gândeam mai mult că ai putea să-i reamintești că nu e un lucru foarte inteligent, ținând cont de situația juridică.

— Nu e mai bine să-i spui chiar tu?

— Îmi închipui că-i putem bate la ușă din două direcții. Charles ieși pe Oxenstiernsgatan, chibzuind la ce alternative de acțiune avea la dispoziție. Să treacă pur și simplu pe la el?

— Ce l-a pus în mișcare? întrebă el.

— Probabil că a văzut ceva. Încerc să aflu.

— Ce anume caută?

— Vrea doar să știe, bănuiesc. Nu suportă chestiile nerezolvate. E ca un soi de mâncărime pentru el.

— Știu, răspunse Charles și se hotărî să treacă pe acolo chiar acum, poate nu neapărat ca să vorbească, ci mai mult ca să-și impună puțin prezența.

Așa că întoarse în stradă și o luă înapoi spre Grevgatan, gândindu-se la ochii azurii ai profesorului, care întotdeauna vedeau mai mult decât ar fi trebuit, și în lumea aceasta, și, uneori, și în alte universuri, alternative.

•

Sigur că n-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să meargă acasă și să scape de durerea de cap. Dar era aici, la cafeneaua la care mergea Jonas în Mariatorget, privindu-l cu ochi întredeschiși, chinuiți.

— Te duc la spital, zise el. Te învinețești tot mai tare.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea.

Părea nedumerit și mirosea a cal. Purta o geacă de piele neagră și un tricou alb, ca și cum ar fi încercat să aibă un aer de rocker. Părea că dormise prost.

— Trebuie să-mi spui măcar ce s-a întâmplat, continuă el. Nu te-a caftit nimeni, nu?

— Am fost doar neatentă.

— Dar vii direct de la o petrecere, sau cum?

Ea se uită în jos la fusta și la bluza ei care miroseau a bere și simți că hainele astea blestemate nu fuseseră potrivite nici măcar la Spy Bar.

— Așa ceva, spuse ea.

Și-ar fi dorit să se ascundă într-un pulover extralarge, ca la serviciu, și poate că observă și el.

Beijer îi cuprinse mâna, mormăind că și el ar trebui să iasă mai des în oraș. Dar pe urmă redeveni serios.

— Și pe urmă ai căzut pe chestia vieții.

Micaela își retrase mâna.

— Cam așa ceva.

— Și cum s-a întâmplat?

— S-a întâmplat pur și simplu.

— Doamne, Dumnezeule, Micaela. Tu auzi ce spui?

Ea auzea și se întreba cât de mult ar trebui să spună.

— Deși n-ai părut chiar așa de-al naibii de șocat de informație.

Beijer dădu din cap.

— Cum? Sunt foarte șocat.

Micaela nu răspunse imediat.

— Doar că refuz să cred că torturează oameni ca niște… medievali…

— CIA și-a schimbat metodele de interogatoriu după 11 septembrie, îl întrerupse Micaela.

— Am citit ceva, zise el. Dar ce dracu'… să ții oameni în întuneric total și să-i lași să moară de frig?

— Se pare că situația a degenerat încet, dar sigur.

— Nu știu, zise el. Nu știu. Și de ce să ne fi ascuns Falkegren informația?

— O fi avut motivele lui.

Jonas dădu iar din cap. Afară, pe Sankt Paulsgatan, trecea o mașină de gunoi galbenă.

— Dar OK, OK, zise el. De fapt, nu sună complet nerezonabil.

Micaela privi mașina de gunoi și simți că i se face rău.

— De ce spui așa? întrebă ea.

— Totul a mers îngrozitor de lent.

Beijer tăcu, de parcă se întreba cât de mult ar trebui să spună. Dar ea nu se îndoi o secundă că avea de gând să vorbească. Arăta mult prea apăsat de vină ca să-și țină gura.

— Cum adică? zise ea.

— N-am avut niciun motiv să ne îndoim că talibanii l-au torturat pe Jamal Kabir. Doar existau certificate legale, iar Agenția Suedeză pentru Migrație a considerat asta o confirmare. Însă reprezentanții americani din Kabul cu care am vorbit au fost evazivi și nu ne-au dat nimic concret, iar eu m-am adresat poliției locale și nici așa n-a mers mult mai bine. Dar în cele din urmă, au trimis totuși prin fax un document care a pus capăt discuției.

— Ce scria acolo?

— Că Jamal Kabir lucra din când în când pentru talibani, răspunse el. Avea legături sporadice cu unul dintre ministerele lor.

Micaela se holbă uimită la el.

— Ce minister?

— Unul cu un nume dat dracului. Agenția de propagandă pentru restabilirea virtuții și împiedicarea păcatului.

— Ce făcea pentru ei?

— Se pare că se dădea la cei care încălcau regulile talibanilor, anumite reguli de-ale lor, în orice caz.

— El, care era întruchiparea eroului poporului.

— Agenția Suedeză pentru Migrație a făcut o treabă mizerabilă.

— Noi am făcut o treabă mizerabilă.

— Da, poate, continuă el și se uită în jur, prin cafenea. Nu că imaginea noastră despre el era de fapt neadevărată. Era incredibil de întreprinzător și aproape toată lumea vorbește de bine despre el. Doar că… e ceva care nu se leagă. Mulți spun că ura regimul taliban. Cu toate astea, era prieten apropiat cu mullahul Zakaria, unul dintre liderii lor, știi.

— Cel care a fost împușcat la Copenhaga.

— Exact. Și bineînțeles că am verificat și asta: dacă au ținut legătura și după căderea regimului. Dar partea interesantă o reprezintă totuși ieșirile lui Kabir. Tu știi toate regulile bolnave impuse de regimul lor. N-aveai voie să faci nimic, să citești, să vezi filme sau să te uiți la televizor, să asculți muzică sau să cânți, nici măcar să ții canari acasă, iar femeile, da, știi totul despre asta. Erau închise în casă și li se luaseră toate drepturile. Kabir era

totuși implicat uneori în toate chestiile alea, în toată nebunia aia, deși noi crezuserăm de fapt că era împotriva lor. Evident că ne întrebăm dacă nu cumva e ceva acolo. Un abuz pe care să-l fi comis, spre exemplu, pe care cineva să fi vrut să-l răzbune.

— Dar n-ați găsit nimic.

— Am găsit o grămadă, nimic de amploare, nimic grav, mai mult vandalism, s-ar putea spune. Dar tot e dubios. Știi, în primăvara lui 1997, talibanii au inițiat o mare campanie de persecutare a muzicienilor, mai cu seamă a celor școliți de ruși în timpul ocupației sovietice din anii 1980.

— OK.

— Se considera că muzica poate duce la desfrâu. Din prima zi când au venit talibanii la putere au fost distruse instrumente muzicale, casete și discuri.

— Știu, spuse Micaela.

— Dar chiar dacă muzicienii erau văzuți în general drept infractori, cel mai rău a fost cu cei care cântaseră muzică clasică occidentală și colaboraseră cu comuniștii antimusulmani atei. Mulți dintre ei au dispărut sau au fost uciși în primăvara aceea.

Micaela se aplecă mai în față, încercând să scape de durerea de cap și starea de rău.

— Vrei să zici că Jamal Kabir ar fi…

— Nu, nu, nu vreau să zic asta. Nu avem nimic care să indice că a comis delicte prin violență.

— Dar cu toate astea…

— …a distrus instrumente, printre altele, viori și clarinete. Parcă înnebunise.

— Sună de-a dreptul bolnav, zise ea.

— Da, puțin, spuse Jonas. Dar nu ajungem mai departe cu asta.

Micaela clipi, încercând să-și limpezească gândurile, însă durerea de cap părea doar că se înrăutățește, iar când se uită la mașina de gunoi de afară, i se păru că îi intră și iese din câmpul vizual.

— N-ai niciun nume, întrebă ea, pe nimeni cu care să vorbesc?

Simți o mână pe ceafă și se uită intens la chipul îngrijorat al lui Jonas.

— Știi ceva? zise el. Te duc la spital.

— Nu, nu. Ți-am cerut un nume.

— Nu te apuca să răscolești. O să-l scoți din minți pe Fransson și nimic mai mult.

— Un nume.

— Emma Gulwal, răspunse Beijer. E unul dintre muzicienii din Kabul agresați de Kabir. A luat-o razna și i-a distrus clarinetul. Gulwal e la Berlin acum. O găsești la informații pentru numere externe. Dar te rog, nu face nimic acum. Dacă e adevărat ce spui despre CIA, îți promit să te aduc înapoi în echipa de anchetă.

— Ce bine, spuse ea, dându-i deoparte mâna de pe ceafă și scriind numele pe un șervețel.

Rămaseră tăcuți câteva momente.

— OK, zise el. Nu te duc la spital. Dar pot să te întreb altceva? Nu cu Rekke ai vorbit, nu?

Micaela privi afară, spre piață.

— De ce întrebi? zise ea.

Jonas se uită și el spre piață, dar pe urmă se întoarse spre ea cu o ardoare subită.

— Pentru că așa am senzația. Falkegren…

— Da?

— Idiotul ăla m-a chemat la el, imediat după ce instanța l-a eliberat pe Costa, continuă el. Nu mai țin minte ce voia. Cred că era mai mult agitat din cauza mizeriilor pe care le-a aruncat în noi în mass-media. Dar i-am spus că vrem să-l angajăm din nou pe Rekke. S-ar putea să-i fi făcut și un compliment că i-a trimis atunci profesorului dosarul anchetei. Probabil că mi-am imaginat că va fi flatat.

— Dar n-a fost, sau cum? zise Micaela și, spre uimirea ei, Jonas nu mai părea enervat, nici măcar îngrijorat.

Din contră, era amuzat, de parcă își amintise ceva hazliu. După aceea, se ridică să ia niște ceai, iar Micaela rămase pe scaun, îngândurată, cu o senzație de rău, și respinse încă un apel de la Vanessa.

Șaptesprezece

Chiar voia să se vadă cu Kleeberger? Îi păsa măcar de anchetă? Nu mai credea asta. Probabil că doar voise să-și arate sieși – sau poate mai mult Juliei – că poate în continuare să aibă inițiativă.

Trase cu urechea în celelalte încăperi din apartament, așteptând să-i audă pașii, și acum chiar o auzi. Părea curioasă, însă el întoarse privirea.

— Ce-a zis Magnus? întrebă ea.

— Mai mult s-a enervat, răspunse el și se ridică.

O privi din nou, mândru, credea el, dar și cu o senzație de înstrăinare, ca și cum în clipa aceea își dădea seama că Julia devenise un om total independent, fără ca el să fi remarcat.

— Chiar cred că te-ai simți bine dacă te-ai implica, zise ea.

— Da, poate, răspunse el. Dar mai întâi mă duc la culcare. Tu nu pleci, ca să faci ceva înțelept cu duminica ta?

— Știi ce mi-ai zis odată?

— Nu, ce-am zis?

— Că orice e ținut ascuns e distorsionat. Ca o plantă care se îndoaie sub un acoperiș.

— M-am exprimat eu așa poetic?

— Tu ai spus că întunericul nu doar ascunde lucruri. Le și transformă. Corupe.

— Deci morala e?

— Că ar trebui să afli ce-ți ascunde Magnus, completă ea. Nu poți doar să stai cu mâinile în sân și să cauți în tine.

Nu, nu e bine deloc, gândi el. *Horror vacui.* Nimic nu e mai rău ca vidul din noi. Pe de altă parte, nu se vede nicio diferență dacă te uiți afară, în lume. Era același întuneric peste tot. Dar chiar ar trebui să se mobilizeze, de dragul Juliei. Deși mai întâi ar trebui… Intră în baie și scormoni prin dulăpiorul cu medicamente, întrebându-se ce să ia. Ce viață mizerabilă mi-am creat! gândi el. Ce tată incorigibil mai are și ea!

Încă o dată își aminti trenul care gonea spre el în tunel și pașii, pașii care se apropiau clămpănind, concomitent. Două forțe care trăgeau de el și care se băteau în continuare pentru el, precum Dumnezeu și Diavolul. *Ce*

porcărie, își zise. Baliverne melodramatice. Închise dulăpiorul indecis, chinuit de anxietate.

Dar gândul nu dispăru și îi veniră în minte ochii Micaelei: îl priveau ca și cum o dezamăgise profund. Se gândi la toată puterea aceea reținută din corpul ei. Spuse cu voce tare:

— Nu-mi pasă.

— Ce? strigă Julia.

— Nimic, zise el.

Se duse în camera de lucru, la birou și la blestemata aia de statuie a lui Rodin cu fata care face o reverență, pe care o cumpărase cândva pentru că i se păruse că seamănă cu el când era mic, dar care acum cu siguranță îi dădea mai degrabă impresia că fata stătea toată ziua să facă reverențe în fața lui. Ar trebui s-o ia de acolo și s-o ducă în pod. S-o lase să facă reverențe în liniște și să viseze la o viață mai bună.

Nu păstrase oare documentele anchetei din cazul Kabir pe undeva? CD-ul cu meciul de fotbal la care se uitase azi-dimineață, dar restul… nu își amintea exact ce avea în computer și ce venise printat, în teancuri de hârtii.

Căută dosarul printre documentele sale clasificate secret și găsi în cele din urmă o parte. N-ar trebui totuși să se uite peste materiale? Cândva, pe vremuri, nu-i scăpa nicio enigmă dintr-o crimă. Obișnuia să se apuce de lucru cu un sentiment sumbru că va înțelege ceva nou despre el însuși dacă va găsi răspunsul. Dar acum, cu tot țipătul roșu din capul lui, cu toată incapacitatea lui, nu, ar fi doar un chin. Ca și cum ar cânta cu degetele rupte.

Cu toate astea, trecu în viteză și puțin distras peste interogatoriile martorilor, fotografiile de la autopsie, cercetarea de la locul crimei, dar fără să se poată concentra sub nicio formă. Mai degrabă privea înăuntru, la propriul întuneric, decât la ce avea în fața lui.

Când se uită la Kabir, care zăcea în pădurea din Grimsta cu țeasta spartă și brațele încrucișate sub piept, i se păru că se vede pe el însuși într-o realitate alternativă, după ce va fi făcut pasul peste șina de la metrou.

Mări imaginile din calculator, ceea ce-l ajută să vadă prin ceața de asocieri și amintiri care învăluise fotografiile și atunci fu totuși tras înăuntru, ca și cum trupul mort al lui Kabir îi dădea, încet, puțină viață.

Ce ți s-a întâmplat, biet om? se întrebă.

Și ce-ai făcut ca să meriți un asemenea sfârșit?

* * *

Jonas Beijer își bău ceaiul, cu același zâmbet distrat pe chip. Mașina de gunoi de afară era acum mult prea aproape, iar Micaela se apucă cu mâna de frunte. Durerea de cap stătea ca o membrană între ea și lume. În mod clar ar trebui să plece acasă.

— Am încercat să dăm de el pe cont propriu, zise Jonas. Până și Fransson a fost de acord cu ideea. Dar nu l-am găsit niciodată. Nu ne-a răspuns nici la e-mail, nici la telefon și de aceea l-am întrebat pe Falkegren. Mă gândeam că poate are un canal de comunicare cu el, un canal care nouă, celorlalți, ne lipsește. Dar când am început să vorbesc despre profesor, n-a făcut decât să se eschiveze și-a schimbat subiectul și, în cele din urmă, mi-am pierdut răbdarea. I-am cerut să vorbească deslușit și atunci a ieșit încet la iveală.

— Ce-a ieșit încet la iveală?

— Că fusese contactat de ambasada americană.

Micaela îl cercetă din priviri și miji ochii pentru a alunga durerea de cap.

— Și de ce? întrebă ea.

— Cunoștea acolo pe cineva important, care l-a avertizat să nu apeleze la Rekke în nimic legat de interesele americanilor în Irak și Afganistan, fiindcă profesorul ar avea interese proprii în această chestiune.

— Și asta ce însemna?

— Eu am considerat ca americanilor le e frică de Rekke, și așa am și spus. Dar atunci Falkegren a sărit în sus ca ars. El era de părere că e o idee bună, și, oricum, a zis că Rekke e instabil psihic. Fusese cooptat într-o anchetă în San Francisco și dat afară fiindcă a venit cu niște concluzii de-a dreptul țicnite.

— Ce fel de concluzii țicnite?

— Cică s-ar fi văzut pe el însuși în persoana criminalului și confunda experiențele proprii cu cele ale altora. Dar nu pot să zic că am și crezut. Falkegren părea mai degrabă să scoată din el chestii doar ca să-și susțină cauza, și acum… la dracu'.

— Ce? zise ea și își duse mâna la obraz.

— Acum îți vine să te întrebi, evident, dacă nu cumva una are de-a face cu cealaltă.

— Chiar că îți vine să te întrebi, zise ea.

Jonas își coborî privirea spre masă. Dar apoi se uită la Micaela cu aceeași expresie îngrijorată ca mai înainte.

— O să cercetez, zise el. O să am grijă ca Falkegren să afle că trăiește. Dar Doamne, Dumnezeule, Micaela… zici că ești gata să leșini.

Ea miji din nou ochii, încercând să se concentreze la o mie și una de întrebări care-i treceau prin cap.

— Și bătrânul care a trecut pe acolo? zise ea.

— Am arestat omul greșit, doar știi și tu. Era de aceeași vârstă, iar martorii erau destui de siguri. Dar avea un alibi foarte solid. Nu exista nici cea mai mică legătură. Dar auzi… și acum vorbesc foarte serios. Dacă nu vrei la spital, te duc acasă acum.

Micaela fu tentată să accepte invitația.

— Mă descurc, zise ea.

— Eu nu sunt așa sigur, răspunse el. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cu Rekke te-ai întâlnit?

— Nu, nu ne învârtim chiar în aceleași cercuri.

Apoi îl îmbrățișă pe Jonas puțin cam îndelung și dispăru în sus pe Swedenborgsgatan, fără să se clatine sau să calce greșit. O lăsaseră complet puterile și abia reuși să coboare la gura de metrou.

* * *

Ce făcea? Poate era doar un mod de a-și prescrie singur medicamente. Un substitut pentru morfină și benzodiazepină. Dar își imagină că e Jamal Kabir. Își închipui chiar că e mort ca el și că zace în pădurea din Grimsta cu craniul spart și cu muște bâzâindu-i în rană. Se ridică.

Sau, mai degrabă, își închipui că Jamal Kabir s-a ridicat și își spală sângele și mizeria de pe cap și gât și că dă înapoi timpul și spațiul și e iar în viață, prin pădure, iese pe Gulddragargränd și se îndreaptă spre terenul de fotbal. În cele din urmă, se oprește acolo, exact în fața lui Costa, și privește tot scandalul cu o mimică reținută, până zărește pe cineva – un bătrân în geacă verde, conform celor spuse de Micaela –, fapt care-l determină să se strâmbe insesizabil.

După aceea părăsește terenul și pornește din nou spre moarte. Ploaia se oprise atunci, știa deja, doar burnița. O să înceapă imediat să plouă cu găleata, și bănuia că Jamal Kabir rămăsese tulburat, și cu siguranță, și speriat. Vine cineva după mine? Asta trebuie că a gândit. Își scosese mobilul, conform martorilor. Se gândea să sune pe cineva, să ceară ajutor?

În loc de asta, a dispărut în pădure și acolo probabil că și-a ciulit în continuare urechile la sunetul pașilor. Era cutremurat. Probabil că vigilența lui sporise. Nu prea avea cum să nu observe că se apropie cineva. Trebuie că s-a întors și ori acel cineva l-a liniștit, ori Kabir a fost prea sigur de el și i-a spus „cară-te de aici, dispari” și a plecat mai departe, mândru și nesupus.

Așa se întâmplase probabil, și chiar atunci a venit prima lovitură în ceafă, cu o piatră mică și ascuțită, poate suficient de mică să poată fi ascunsă în mână.

După care maltratarea a continuat – dacă nu cu furie, atunci metodic și fără limite. Cineva a lovit și a lovit mult timp după ce Kabir murise, ceea ce nu era modul ideal de a ucide. Ar fi fost mai simplu cu o armă adevărată, un cuțit, de pildă; și ce însemna că ucigașul a folosit o piatră? A fost primul obiect care i-a venit la îndemână? Sau a existat un concept în spate?

În oricare din cazuri, ucigașul nu prea avea cum să cunoască terenul. Trebuie să fi fost imposibil să știe că exact acolo va avea loc crima și cu siguranță s-a umplut de sânge. Trebuie să fi căutat un pârâu, o băltoacă în care să se spele pe mâini, și este plauzibil că s-a schimbat cu haine pe care le avea într-o geantă, poate un rucsac – fiindcă altminteri ar fi fost observat de martorii din apropiere, nu? Asta doar dacă nu l-a așteptat o mașină chiar pe Gulddragargränd.

Rekke trecu în revistă un șir întreg de scenarii și se împotmoli în ele, în realități alternative care se divizau fiecare în și mai multe lumi. Dar înțelese destul de curând și că el mai degrabă visa cu ochii deschiși decât analiza, ceea ce era, firește, un semn că îi lipseau informații.

Se uită din nou la fotografiile cu cadavrul din pădure. Mări imaginea pe terenul de alături, bucată cu bucată, nu numai ca să elimine din viziune reziduurile care-i pluteau prin gânduri, ca până atunci, ci și ca să cerceteze solul în amănunt. Se auzi soneria, dar nu o băgă în seamă. Văzu ceva galben în mizeria și noroiul de lângă ceafa lui Kabir și bănui că era o floare. Nu ceva important, nici vorbă, dar probabil că o ratase data trecută.

Abia dacă se vedea. Era acoperită de sânge și pământ. Cu toate astea, părea să strălucească, o mică văpaie, o licărire de frumusețe în toată oroarea asta, și poate – chiar dacă abia se putea vedea – era o idee prea plată și lipsită de viață ca să se încadreze pe deplin în vegetație. Oare era presată? Oare o pusese cineva acolo? Sincer, nu prea credea.

Cu toate astea, privirea îi rămase ațintită asupra ei. Era o formă de iris? Posibil. Floarea era galbenă, iar petalele violete, asemănătoare unor săbii. Intră pe net și tastă „iris plante” și tocmai era pe cale să renunțe – erau mult prea multe soiuri –, când zări un exemplar de *Iris darwasica.* Ăsta să fie? Nu, nu prea, ba chiar deloc și, sincer vorbind, nu prea înțelegea ce face acolo. Probabil era un soi de dor vanitos după detalii semnificative.

Renunță, își zise el. Du-te și te culcă. Undeva, în apartament, o auzi pe doamna Hansson vorbind cu Julia.

— N-am vrut să-l neliniștesc.

Zâmbi când o auzi, poate fiindcă nu putea să-și dea seama cu ce ar putea ea să-l neliniștească pe el. Ce se mai putea adăuga sau scădea? În lipsă de altceva, continuă să se holbeze la irișii lui. Florile păreau că îi zâmbesc zeflemitor, cu toate culorile și splendoarea lor. De parcă și ele existau doar pentru a-i aminti cât de neagră era viața lui. Se auzi o bătaie în ușă, dar nu o băgă în seamă. Zări o altă specie, care părea să corespundă mai bine. *Iris afghanica* se numea. Nu părea ceva care să crească în pădurea Grimsta. *Afghanica…* Se documentă un pic în grabă. Părea a fi o plantă alpină, descoperită și identificată pentru prima oară în 1964 pe un munte situat la nord de Kabul. Se auzi din nou bătaia în ușă, iar el aruncă pe jos o notiță.

— Intră, zise el.

Ușa se deschise. Doamna Hansson se uita la el cu o față care nu era totuși foarte îngrijorată. Era foarte improbabil să se fi petrecut ceva notabil, gândi el.

— Ce faci? întrebă ea.

— Lucrez, s-ar putea spune.

— Dar așa e de fapt, nu? Julia zice că ești aici de ore întregi.

— Nu chiar așa mult.

— Ești din nou în activitate?

— Într-un fel, poate.

— Mă bucur foarte mult, Hans.

— E plăcut să pot surprinde cu atât de puțin. Dar aveai un motiv de neliniște.

— Ei, nu, și sigur n-are a face cu tine.

— Și totuși?

— Mașina aia cu numere de corp diplomatic, cu geamurile alea oribile, fumurii, e iar parcată aici, afară.

— Aha, zise el. Credeam că a renunțat la mine.

— Hai, nu glumi. Nu mi-a plăcut niciodată, știi doar. În mașina aia sunt oameni care doar așteaptă și supraveghează, zise ea, și atunci Rekke își aminti cum se năpustiseră asupra lui pe stradă în Stanford și-l trăseseră în mașină.

Fusese atât de dramatic, că aproape îl umflase râsul. Dar, într-un fel sau altul, probabil că experiența îi rămăsese cumva întipărită în trup. Și asta simțea acum, când Sigrid povestea despre mașina aia blestemată cu numere de corp diplomatic, care abia dacă putea avea alt scop decât să-l enerveze și să-i accentueze claustrofobia. N-avea de ce să fie supravegheat. Nu făcea decât să stea aici și să privească în el. Apropo, chiar asta făcea? Totuși, vorbise cu Magnus și făcuse căutări pe computer. Să fi avut vreo legătură cu mașina?

— Ar trebui să fac rost de o criptare, mormăi el.

— Ce spui?

— Nimic. Of, ce m-aș fac eu fără tine, Sigrid? Tu vezi și auzi tot.

— Îmi fac griji pentru tine, Hans.

— Să nu-ți faci. Câtuși de puțin, draga de tine. Sunt mai bine acum, așa cum vezi și tu, zise el și se ridică, ferm decis să ia taurul de coarne numaidecât.

Poate că ar trebui să coboare și să discute cu ei. Nu era imposibil să fie chiar Charles, care voia să-i amintească puțin de existența lui. Dar nu se duse. În schimb, intră în baie, deschise iar dulapul cu medicamente și auzi cântecul de sirenă din tunel și de la tren.

Optsprezece

Când ajunse în cele din urmă acasă, Micaela se duse în dormitor clătinându-se și se prăbuși în pat, cu hainele pe ea. Era convinsă că va adormi imediat. Dar inima îi bătea prea tare, așa că se ridică în șezut, răsuflând greu. *Trebuie să mă calmez*, își zise. *Trebuie să-mi reglez respirația.* Dar era imposibil și își dădu seama brusc că poate nu era foarte bine că vorbise cu Jonas.

Poate că-l expusese pe Rekke unor riscuri. Dar nu, trebuia să dea prioritate anchetei criminalistice, chiar dacă ancheta criminalistică nu îi dăduse ei prioritate în mod direct. Se ridică de pe pat. Simți că se învârte camera cu ea și se îndreptă împleticindu-se la bucătărie. Când își duse mâna la buzunarul de la piept, găsi ceva acolo: un șervețel pe care scrisese două cuvinte, și avu nevoie de o clipă să înțeleagă despre ce e vorba. Era numele pe care-l menționase Jonas, Emma Gulwal, femeia al cărei clarinet îl distrusese Kabir la Kabul.

Deschise frigiderul și bău cu poftă dintr-o sticlă de suc. Era ciudat, nu? De ce să-și dedice un arbitru de fotbal orele libere distrugerii unor instrumente muzicale? De ce un bărbat care luptă pentru dreptul de a juca fotbal într-o țară islamică să se implice într-o agenție de propagandă împotriva păcatului? Se duse în sufragerie și se așeză la birou, o placă de la IKEA prinsă în perete. *Trebuie să fie ceva acolo,* își zise. O persoană care sparge instrumente muzicale – până își pierde cumpătul, cum spunea Jonas – trebuie să fie capabilă și de altele.

Dădu drumul la computer, și, ca întotdeauna, dură o veșnicie până porni. Computerul stătea așa, fără să facă nimic, și parcă tușea. Dar când reuși să-l pornească, intră pe AltaVista și căută numele Emma Gulwal; rezultatele îi arătară o femeie cu ochelari rotunzi și tunsoare bob.

Gulwal părea puțin severă, cu sprâncene bine conturate și ochi mici, întredeschiși. Mai în jos, pe pagină, apărea o poză cu ea în fața unei orchestre, pe o scenă mare. Arăta foarte profesionist. Cu toate acestea, Gulwal părea să se fi lăsat de muzică și lucra acum ca asistentă medicală la Berlin. Oare s-o contacteze? Sigur că nu. Se simțea ca dracu'. Ar trebui să facă un duș și să meargă din nou la culcare. Dar nu apucă să facă mulți pași. O sună Jonas Beijer.

— Am vrut doar să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă, zise el.

— O verific pe Emma Gulwal, cea despre care mi-ai spus.

— Lasă asta, spuse el. Trebuie să stai întinsă liniștită, pe întuneric. Ai analgezice acasă?

— Nu iau niciun analgezic. Dar mă întreb oare de ce era Kabir atât de ostil muzicii?

Jonas păru că se gândește bine.

— Păi erau mulți așa în Afganistan. Era o moștenire a wahhabismului din Arabia Saudită, știi asta, nu? Saudiții au interzis muzica încă din 1978. Khomeini a făcut același lucru în Iran în 1979. Muzica era considerată o ispită a diavolului.

— Dar Kabir nu pare să fi fost vreun extremist în rest.

— Era în orice caz un oportunist. A făcut orice ca să poată continua cu fotbalul lui. Poate că voia să pară drept credincios în fața prietenului său, mullahul Zakaria.

Micaela se gândi la sfatul lui de a sta întinsă liniștită, pe întuneric. Părea o idee chiar bună.

— Ce mai e ciudat, zise ea, e că era prieten tocmai cu el. Nici asta nu prea se leagă cu imaginea de fotbalist mișto.

— Da, așa e, nu se prea leagă.

— Și să distrugă instrumente? continuă ea. Pare ceva mai mult decât simplu oportunism.

— Poate că exista și un aspect de clasă socială, o ură de clasă, pur și simplu.

— Cum așa?

— Muzicienii aceia pe care i-a agresat erau toți din vechea societate din Kabul, cu legături cu Occidentul.

Micaela se îndreptă spre pat.

— Nu tu ai zis că muzicienii erau și uciși?

— Sau dispăreau pur și simplu.

Se întinse pe spate.

— N-ați găsit nimic special când ați verificat? întrebă ea.

— De fapt, nu. Dar e clar, în primăvara aceea, în aprilie 1997, a existat un caz de care ne-am interesat puțin. O violonistă a fost împușcată în cap, în toiul nopții, în timp ce cânta acasă la ea, în pivniță. Femeia era bună prietenă cu Emma Gulwal. Fuseseră colege la o universitate sovietică în Kabul în anii 1980.

— Vai, zise ea. Deci se cunoșteau?

— Destul de bine, cred. Dar nimic nu indică vreun amestec al lui Kabir în crima asta.

Micaela închise ochii.

— Cum puteți fi așa de siguri?

— De fapt, nu suntem așa siguri de nimic, răspunse Jonas. Dar pare clar că femeia își cunoștea ucigașul. După toate aparențele, i-a dat drumul în casă de bunăvoie și i-a arătat vioara pe care o ținea ascunsă în beci. Pe de altă parte, crima n-a fost revendicată de talibani. A fost în aceeași direcție cu persecuțiile lor, dar în afara protocolului. N-avem absolut niciun indiciu că femeia și Kabir se cunoșteau, mai degrabă invers. Ea era o primadonă din clasa de sus. El era un mecanic de motociclete dintr-un sătuc de la ieșirea din Kandahar.

— Înțeleg, zise Micaela și trase pătura peste ea. Și atunci ce aveți, de fapt?

— Avem o grămadă de indicii împrăștiate, iar în ultima vreme Costa s-a trezit să spună că el totuși crede că a văzut un bărbat misterios pe stadionul Grimsta. Dar mărturia lui e atât de vagă și neclară, încât nu avem prea multe indicii pe care să le folosim.

— Sună ca și cum ai făcut o treabă de-a dreptul nasoală.

Jonas oftă în receptor.

— A fost greu de manevrat.

— Poate că există niște explicații pentru asta.

Jonas rămase tăcut o clipă.

— Crezi că americanii ne-au mințit în față?

— N-ar fi chiar imposibil de crezut, nu?

— L-am omorî în bătaie pe Falkegren dacă…

Părea că nu-și găsește cuvintele, iar Micaela tocmai era pe cale să spună că ar trebui să afle de ce a ajuns Kabir în *Prison of Darkness.* Pe urmă se gândi că e mai bine să discute cu Rekke.

— Și eu am simțit cam la fel, zise ea.

— Verific mâine direct.

Simți din nou că ar fi trebuit să-și țină gura, cel puțin până una-alta.

— OK, zise ea. Acum vreau să dorm puțin.

— Înțeleaptă alegere. Ai grijă de tine.

Micaela își trase plapuma peste cap și încercă să gândească limpede. Nu reuși prea bine și se ghemui în poziție fetală, când îi trecu prin fața ochilor,

într-o străfulgerare de o clipă, o serie de imagini. După aceea, probabil că a adormit. Doar vag percepu că suna telefonul. Semnalele se transformară în visele ei în clopote de alarmă care urlau și trecură cel puțin două ore. Pe urmă se trezi brusc, dar la început nu-și dădu seama ce o trezise. Era telefonul din nou sau gălăgie în piață, afară? Nu, o bătaie puternică în ușă.

Cineva voia să intre.

•

Era ora 8 și jumătate într-o dimineață de luni, iar Rekke era complet îmbrăcat, cu cămașă și pulover și tot ce mai trebuia, ceea ce îl mira. Stătea la masa din bucătărie fără să știe cum a ajuns acolo. Drumul de la pat, pe care trebuie să-l fi făcut, era o pată neagră și de fapt nici nu era singura. Avea fără îndoială câteva amintiri nesortate din cursul nopții. Dar erau amintiri de care ar fi preferat să se elibereze.

Printre altele, stătuse întins pe jos pe podeaua din baie și încercase să vomite. Altminteri, ultimele 12 ore erau doar o ceață și nu era mult mai bine nici acum, când stătea lipsit de vlagă, cu capul în mâini, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Adineauri fusese treaz, cântase la pian și parcursese dosarul unei anchete criminalistice mai vechi. Dar acum simțea că fusese doar o paranteză – care abia dacă părea reală – și se afla din nou pe traseul principal: în disperare și paralizie și, în mare, totul părea foarte firesc. De ce să se scuture brusc și să-și revină?

Își întinse spatele cât de mult putu și își privi mâinile, pe care le ținea întinse pe masă. Păreau străine, ca niște păianjeni. Îl mira că măcar îl ascultau când bătu în masă primele acorduri din *Appasionata* lui Beethoven. În spate auzea cum ticăie ceasul de pe hol. Mirosea a boabe de cafea. Auzi pași care se îndreptau spre el și ridică privirea, cu ochii întredeschiși. Doamna Hansson era în fața lui.

— Doamne, Dumnezeule, Hans. N-ar fi trebuit să te ridici din pat.

— Nu, poate că nu. Dar iată-mă aici, zise el încercând să sune degajat.

— Ai vreo amintire, oricare, cu ce s-a întâmplat ieri?

— O, da, îmi amintesc că tu erai foarte amabilă, firește, și că eu nu reușeam să răspund în aceeași manieră. Îmi cer scuze. Mulțumesc, dragă Sigrid…

— Ai fost într-o stare oribilă, întrerupse ea. Ai căzut lat, cu hainele pe tine.

— Aha, deci așa se explică. Tocmai mă întrebam ce e cu echipamentul ăsta de dimineață penibil.

Rekke zâmbi cât de frumos putea.

— Nu glumi așa. Am fost îngrozitor de neliniștită.

— Nu, firește. N-o să glumesc. Nici nu mă simt ca vreun mare glumeț. De aceea îți ascult sfatul. Mă retrag. Capitulez în fața circumstanțelor, zise el cu aceeași voce afectată și tărăgănată și intră clătinându-se în baie ca să dea pe gât încă un pumn de pastile.

După care înainta poticnindu-se până la pat și se prăbuși exact cum o făcuse Kabir în pădurice, cu brațele încrucișate sub piept, simțind cum se abate asupra lui un întuneric greu, tulbure, ca un val din mare.

— *De profundis clamavi ad te, Domine,* mormăi el, ori ca o nouă glumă proastă, ori probabil nu.

•

— E cea mai tare chestie pe care-am auzit-o, zise Vanessa. Și ce-ai făcut după aia?

— M-am dus acasă la el.

— Și e superbogat.

— Are un apartament imens, în orice caz, și cărți peste tot.

— Tu nu erai puțin aprinsă după el înainte?

— Doar credeam ceva de genul că are totul.

Era 8 și zece dimineața. Dar ziua era deja întoarsă cu fundul în sus. Adormise după-amiaza și se trezise la 4 dimineața. O găsise pe Vanessa lângă ea în pat, iar la început nu înțelesese ce se întâmplă. Apoi își amintise că Vanessa bătuse la ușă, și că, în cele din urmă, se târâse cu greu până la intrare să-i dea drumul și fusese izbită de un val de acuzații. Vanessa sunase „de aproximativ 700 de ori” și fusese „atât de neliniștită, parcă eram maică-mea”. Aparent, totul se încheiase cu Vanessa rămânând la ea peste noapte.

— Și ce-ați făcut după aia? Mor dacă te-ai culcat cu el.

— Termină, zise ea. Încercase să-și pună capăt zilelor. Nu era momentul potrivit pentru așa ceva.

— Și atunci ce-ați făcut?

Micaela regretă că deschisese discuția. Simțea că orice ar spune ar fi greșit.

Stăteau în bucătărie, față în față. Afară strălucea soarele sau poate că se reflecta în geam lumina de la veioza din bucătărie. Nu-și dădea seama exact. Durerea de cap era în continuare ca o membrană între ea și lume și dacă voia ceva cu adevărat, în afară de a merge din nou la culcare, era să înțeleagă mai bine ce făcuse Kabir pentru talibani. Dar nu se prea lămurise

din căutările la întâmplare pe care le făcuse în cursul dimineții; aflase doar că Emma Gulwal, cea cu clarinetul spart, studiase la ceva ce se numise Universitatea de Muzică Clasică „Prietenia Sovieto-Afgană”.

— Eu zic să ne ducem totuși la urgențe, zise Vanessa.

— Am de lucru, spuse ea.

— Categoric n-ai voie să lucrezi. La ce te uiți tot timpul?

Micaela își ridică privirea din laptop.

— Mă ocup de chestia aia cu arbitrul de fotbal.

Vanessa tresări.

— E din cauza lui, a lui Rekke?

Micaela se așeză mai bine pe scaun.

— Am aflat câteva chestii, doar atât, zise ea.

— Gen ce?

— E posibil ca uciderea arbitrului să fi fost o răzbunare pentru vreo porcărie pe care a făcut-o în Afganistan, așa cred.

— Credeam că e un tip OK.

— Așa credeam și eu. Dar cine știe?

— Da, cine știe, zise Vanessa și râse dintr-un motiv al ei, dar când văzu că Micaela nu răspunde la fel, reluă ideea că ar trebui să meargă la spital.

Micaela nu prea asculta ce zice Vanessa. Se întreba în continuare de ce agresase Kabir muzicieni. Nu punea cap la cap toate astea. Pe de altă parte, nu-i înțelegea cu niciun chip pe talibani. Închise laptopul, se ridică și călcă greșit. Afară, soarele strălucea cu niște raze care-i făceau rău.

— *Shit,* zise Vanessa, și se ridică s-o ajute.

— E OK.

— Dar se vede că te simți supernaspa.

— Eh, răspunse Micaela, eliberându-se din brațele Vanessei și intrând în baie.

Ce naiba, totuși nu era cine știe ce grav, gândi ea. Avea ochii roșii, iar obrazul nu arăta normal. Dar va rezolva ea asta. Acoperi vânătaia cu *concealer* și ieși din baie. Vanessa se așezase în sufragerie și dăduse drumul la televizor. Un expert bărbos zicea în transmisiunile de dimineață de pe TV4 că a trecut mai mult de un an și în Irak nu au fost găsite arme chimice. „Situația e profund îngrijorătoare”, explica expertul. „Toată regiunea a devenit instabilă. E ca și cum au deschis cutia Pandorei”.

— Războiul ăla e atât de tâmpit, zise Micaela. Ziceau că o să combată terorismul, și de fapt au creat de trei ori mai mulți teroriști.

— Ce?

— N-au învățat nimic din vechile greșeli?

— Iar vorbești despre Pinochet și CIA?

— Vorbeam în general.

— Trebuie s-o iei mai ușor. Îți interzic să te duci la serviciu.

— Trebuie să verific ceva.

Vanessa scoase un oftat adânc.

— Nu ești sănătoasă la cap.

— Și tu ai clienți.

— Îi poate prelua Elena.

Elena era colega cu care lucra Vanessa la coafor.

— Ieri m-am întâlnit și cu Lucas, zise Micaela.

Vanessa ridică privirea interesată; ea și Lucas fuseseră întotdeauna foarte apropiați.

— Și ce zicea?

— A zis că arbitrului îi era frică de ceva.

— Of, la naiba, ce implicată ești iar în chestia aia.

— Au făcut o anchetă superproastă.

— Dar nu te grăbești chiar așa, nu? Mai bine închiriem un film.

— N-am stare.

— Ar trebui să vorbești cu Beppe.

— De ce să vorbesc cu el?

— Pentru că Mario zicea că a început să-și amintească lucruri noi despre crimă.

— Am auzit.

— Ești foarte murdară pe obraz.

— Da, da, zise Micaela, luând o pereche de chei de rezervă din comoda de pe hol și aruncându-le pe măsuța de lângă canapea, exact în fața Vanessei.

După care plecă spre serviciu, dar în drum spre metrou se gândi deja să se întoarcă. Câte zile fusese ea de fapt în concediu medical în viața ei? Niciuna, din câte își amintea, și ar fi vrut să vadă un film sau doar să doarmă 24 de ore și să scape de durerea de cap. Dar își continuă drumul, ca și cum ar fi avut o sarcină inevitabilă de îndeplinit.

Nouăsprezece

Jonas nu-i suflase o vorbă comisarului Fransson, șeful său direct. În schimb, își programase imediat o întâlnire cu Martin Falkegren, șeful poliției, fără să spună însă despre ce e vorba. Secretara finlandeză a lui Martin răspunsese „nicio șansă, n-are timp”. Cu toate astea, îi oferise într-un final 15 minute la ora 10.

Acum, la 10 fără cinci, Jonas stătea în continuare la locul său din spațiul deschis pentru birouri și o văzu pe Micaela trecând puțin mai încolo. Nu părea să se simtă mult mai bine azi, iar el simți un impuls să se ridice și s-o îmbrățișeze. Dar pe undeva se și enervă.

Cu toată ființa ei încrâncenată, plină de vânătăi, îi amintea de ancheta lor eșuată. Se ridică, intră în lift cu pași furioși și apăsă butonul pentru etajul nouă. O *să-i dau eu o lecție blestematului ăluia slinos,* își zise. O *să-i arăt eu lui!* Dar când ajunse sus, își pierdu curajul și nu mai fu sigur dacă o crede cu adevărat pe Micaela.

Americanii îl legaseră în lanțuri pe Kabir și aproape îl lăsaseră să crape de frig? Și MAE chiar ținuse chestia asta sub tăcere și sabotase o anchetă criminalistică suedeză și, cireașa de pe tort, dăduse drumul în țară unui posibil terorist? Gândul incredibil pătrundea tot mai adânc în el. Se opri în fața ușii lui Falkegren și bătu, mai discret decât își închipuise.

Ușa se deschise larg și șeful poliției îl întâmpină, părând nesigur preț de o secundă. După care se lumină la față și zâmbi larg.

— Jonas, zise el. Ce plăcere! Am auzit atâtea lucruri bune în ultimul timp!

— Nu știu, zise el jenat. În general simt că nu fac suficient de mult.

— Păi nu exact asta distinge un polițist bun? îndoiala permanentă de sine.

În cazul ăsta, sunt fantastic, își zise Jonas, dar nu spuse nimic cu voce tare. Se așeză și îl privi pe Falkegren, întrebându-se dacă nu cumva șeful poliției înțelesese pentru ce problemă venise. Poate că flatarea era doar o tactică, o încercare de a-l dezarma? Dar nu, chiar n-avea de unde să știe. Era îmbrăcat în jeanși și o cămașă albastră, călcată, și îi întinse un castron cu bomboane finlandeze cu lemn-dulce.

Jonas dădu din cap că nu vrea.

— Cu ce-ți pot fi de folos? zise Falkegren.

— Am stat și m-am uitat toată dimineața peste dosarul Kabir, spuse el.

— Nu l-ați închis? Nu avem suficiente probleme pe plan local?

Jonas luă totuși câteva bomboane.

— Asta s-a întâmplat pe plan local, zise el.

— Știi tu la ce mă refer.

— Nu chiar, poate, continuă el. Dar ieri am aflat niște informații de-a dreptul senzaționale.

Martin Falkegren se uită concentrat la el și se lăsă pe spate pe scaun.

— Și ce anume?

Jonas termină de mestecat lemnul-dulce. I se păru că Falkegren e puțin nervos.

— Că Jamal Kabir ar fi stat într-o închisoare americană în Kabul și că ar fi fost torturat din greu. Am auzit că și tu ai primit aceleași informații, dar cu mult timp în urmă, astă-vară.

Martin Falkegren făcu o mișcare din gură, greu de interpretat. Deschise un sertar de la birou și îl închise la loc.

— Corect, da, zise el, puțin milităresc.

— Și?

Martin Falkegren își îndreptă puțin spatele, încercând în mod vădit să pară la fel de sigur și mulțumit ca mai înainte.

— Sigur că am luat informația foarte în serios. Dar am putut-o infirma destul de rapid. Am surse bune în zona asta.

— Ai o persoană de contact la ambasada Americii? zise Jonas.

— Exact, o persoană care vede imaginea de ansamblu, și am putut rapid să infirmăm informațiile și să le clasăm drept propagandă de stânga. Americanii sunt, firește și pe bună dreptate, duri cu suspecții de terorism, dar nu torturează oameni așa.

— Ar fi fost mai bine dacă am fi putut verifica acele informații singuri.

Falkegren dădu din cap și făcu o mișcare nervoasă cu limba.

— De ce să vă încarc cu o informație falsă? Aveați altceva de făcut, nu?

Jonas încerca să se mobilizeze și să pară autoritar.

— Ba da, sigur, evident, dar dacă nu e falsă, atunci e foarte grav, nu-i așa? Atunci toată ancheta se întoarce cu susul în jos.

— Dar nu e adevărată, zise Falkegren.

— Poate că nu, deși ieri am auzit, la mâna a doua, firește, că MAE a confirmat informațiile.

Martin Falkegren tresări.

— Asta mi-e greu să cred, zise el, de-acum vizibil deranjat.

— Tu ai acționat cu siguranță cu bună-credință, răspunse Jonas, mai defensiv decât ar fi vrut.

— Să știi că așa a și fost. Informațiile acelea n-au nicio legătură cu realitatea.

— Aș vrea totuși să știu cât de multe ai știut și ce anume ai auzit. Te-a căutat Rekke?

Falkegren părea nedreptățit.

— Omul ăla nu e credibil, zise el.

— Tu ai zis-o.

— Iar acum e și mai evident. Știi că a fost dat afară din SUA și că e considerat un risc de securitate?

— Chiar așa? zise Jonas și deveni din nou nesigur. Totuși e clar că trebuie să verific toate astea cu MAE, continuă el.

— Nu, nu. Mai bine mă ocup eu. Mă cunosc cu secretarul de cabinet, zise Falkegren.

— Cu fratele lui Rekke, vrei să spui?

— Exact, da. O să fie o situație puțin delicată, zise Falkegren, și atunci Jonas încuviință fără să spună că deja îi prezentase chestiunea secretarei lui Kleeberger, Lena Tideman.

— Foarte bine, atunci așa rămâne, zise Falkegren.

— Nu știu ce să zic, dar mai e ceva. Cred că ar trebui s-o aducem înapoi pe Vargas în echipa de anchetă.

— Ce… păi de ce?

Falkegren abia dacă părea conștient de ceea ce îi spusese. Părea că se cufundase în gânduri agitate, iar Jonas hotărî că e mai bine să discute subiectul direct cu Fransson.

•

Micaela stătea la masa ei în spațiul deschis cu birouri și se întreba dacă nu cumva ar trebui, măcar de ochii lumii, să se apuce de lucru. Dar îi era greu să se concentreze. Mai încolo, îl văzu pe Jonas Beijer ieșind din lift. Părea frustrat.

Se ridică și se îndrepta spre scări, când îi sună telefonul.

— Alo, Micaela? zise o voce în receptor.

— Da, spuse ea.

— Sigrid Hansson la telefon, continuă vocea. Îmi fac griji pentru Hans.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Micaela și se întoarse ca să vadă dacă ascultă cineva.

— A îndesat în el o grămadă de pastile, continuă doamna Hansson. Nu cred că e vreun pericol acut. Dar e total terminat și stau aici și-l supraveghez.

— Vai, zise ea și începu să coboare treptele.

— Ce-ai făcut tu cu Hans a fost fantastic. Ieri a stat treaz și a lucrat iar. L-ai pus în mișcare.

Micaela își aminti cum stătea Rekke întins pe pat, cu licărirea aceea vlăguită în ochi.

— Dacă nu cumva mai degrabă apropierea de moarte l-a înviorat.

— Ce spui?

— Asta a fost formularea lui, zise ea.

— Da, nu cred că asta e. Voi v-ați mai întâlnit până acum, nu-i așa, ați lucrat la vreun mister de-ale lui? Am simțit imediat că ești o prezență bună pentru el.

— Nu știu, zise ea.

— Ba da, eu simt chestii din astea. Când e deprimat, nu suportă pe absolut nimeni. Dar tu ai aprins o scânteie în el.

— Nu ziceai că i s-a înrăutățit iar starea?

— Ba da, din păcate. Dar e vina mea, într-o oarecare măsură. I-am spus despre mașina aia oribilă cu numere de corp diplomatic care stă în fața casei. Înțelegi tu, cred că iar e supravegheat.

— Supravegheat? întrebă Micaela cu o senzație de disconfort.

— Da, de fapt, și nu sunt nici nebună, nici paranoică. Mașina a mai fost aici. Exact după ce s-a mutat în apartament putea să apară la orice oră din zi și din noapte și mi-a fost clar că îi amintește de ceva oribil, petrecut în SUA.

— Ce-ar putea fi?

— Bănuiesc că deține secrete de care se tem. Cred că vor să-i arate că-l țin sub observație. De aceea nu mă pot abține să întreb… Am înțeles că tu locuiești singură.

Micaela tresări.

— De unde-ai înțeles asta?

— M-am interesat puțin. Acum, nu te supăra. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar mă gândeam că poate ai putea să-l vizitezi din nou și poate chiar să…

— Ce?

Micaela ieși din sediul poliției, întrebându-se dacă n-ar fi bine s-o ia spre oraș.

— Nimic, continuă doamna Hansson. Dar trebuie să înțelegi, a fost sfâșietor să-l văd în ultimele luni. A stat tot timpul întins în pat, apatic. Dar brusc, cum spuneam, când ai fost ieri aici, a devenit iar puțin activ, a fost minunat să-l văd așa.

— Mă bucur, zise ea.

— Exact, și de aceea mă gândeam să spun…

Ea ezită puțin.

— …că ai putea să consideri apartamentul lui ca al doilea cămin al tău. Ești binevenită oricând, chiar și în acest moment, sincer vorbind.

Micaela se opri brusc, cuprinsă de sentimentul că nu înțelege bine. Era în mare parte iritare – *nu veni tu să-mi spui ce să fac* –, dar și mirare. Îl căutase disperată și fusese convinsă că Rekke n-are timp de una ca ea. Iar acum era rugată să-l viziteze cât de des poate.

— Trec pe acolo puțin mai târziu, azi, zise ea. Vreau să discut ceva cu el.

— Ar fi fantastic, da, atunci mă mulțumesc cu asta până una-alta, răspunse doamna Hansson dezamăgită, ca și cum sperase la mai mult.

— Tu și Rekke de unde vă cunoașteți? întrebă Micaela, mai mult pentru a schimba subiectul.

— Ajut familia de o jumătate de secol. I-am văzut pe băieți crescând și din motive firești m-am apropiat cel mai mult de Hans, mai ales de când a avut colapsul la concertul din Helsinki.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— A clacat după concert… și s-a dus la un balcon, da, chiar pe balustradă. Era să iasă foarte rău. N-a mai dat concerte de atunci.

— Nu? răspunse Micaela, fără să știe ce să spună.

— Dar uneori mă întreb dacă nu e totuși mai rău acum și s-a întâmplat și din scurt, continuă doamna Hansson. A trebuit să plece din SUA. A divorțat.

— De ce a divorțat?

— A fost mai mult decizia Lovisei, ea n-a mai suportat. Ea nu e…

Doamna Hansson ezită.

— Deloc ca Hans. La suprafață, bineînțeles că e partida perfectă, și bogată, pe deasupra, nespus de frumoasă, dintr-o familie bună, cu rădăcini adânci în Casa Nobilimii Suedeze, cu studii bune și cultivată, interesată de muzică. Dar…

— Da? zise Micaela.

— Dacă îmi e îngăduit s-o spun, ea e puțin cam fixată pe ceea ce se vede la exterior, pe fațada frumoasă, în timp ce Hans – așa cum sigur ai observat – trăiește în lumea lui. El mai mult caută stimuli pentru gândurile lui neliniștite, și chestia aia o enerva la culme pe Lovisa. Eu cred că Hans o determina să fie din ce în ce mai perfecționistă. Ca și cum voia să compenseze pentru el.

— Serios?

— Da, Doamne, Dumnezeule, să le fi văzut vila din Djursholm! Îți imaginezi cum era când își invita Lovisa acolo prietenii din lumea bună. Hans era atât de plictisit, încât se plimba înainte și înapoi sau, cel mai rău, venea cu observații pe care nu ceruse nimeni să le audă.

— Îmi imaginez, zise Micaela.

— Iar Lovisa, dar vai, ce deschis vorbesc… A început să se vadă cu alți bărbați și de fapt nu poți s-o acuzi. Hans nu e o persoană ușor de suportat. Dar când s-a unit cu Magnus împotriva lui, atunci s-a depășit limita…

— Vrei să spui că Lovisa și fratele lui Hans…?

— Nu, nu, nu asta vreau să spun, nu, de fapt, doar zic și eu. Ce voiam să spun e că Hans, cât ai bate din palme, a început să-și caute un apartament, dar starea lui nu-i prea permitea să alerge pe la vizionări. De acea i-am dat eu pontul cu locuința de la mansardă, exact deasupra mea, care era de vânzare și care nu putuse fi vândută pentru că e atât de… ce să spun… încâlcită. Dar Hans a cumpărat-o fără să se uite măcar la ea.

— Ce ciudat! zise Micaela.

— Deloc, el e genul, și așa cum înțelegi, eu m-am bucurat foarte tare să-l am aproape de mine și o perioadă a fost totuși într-o stare destul de bună. Pe urmă am avut senzația că parcă e posedat de un demon. Simțeam de la distanță. Parcă secreta o otravă. Stătea de multe ori întins în pat cât era ziua de lungă, pe jumătate paralizat, și am sunat pe toată lumea care mi-a venit în minte, familia lui, prietenii lui, medicii lui – adică pe medicul lui bun. Are și un doctor prost. Da, iartă-mi sinceritatea. Dar unde eram? Da, starea lui Hans se înrăutățea de-a dreptul și acum… când mașina aia oribilă e iar aici… începe să mi se facă frică, nu doar fiindcă o să-și facă singur rău.

— Ci pentru că i-ar putea face rău altcineva sau cum?

— Nu știu, răspunse doamna Hansson. Chiar nu știu. Probabil că doar mă agit prea mult. În orice caz, n-ar strica un polițist în casă.

— Trec pe acolo cât de repede pot, spuse Micaela.

Încheie convorbirea și coborî la metrou. Merse mai departe pe peron, pe sub bolta vopsită în roșu. Trenul urma să vină peste șase minute, scria pe panou, și atunci profită de ocazie ca să sune la centrala SVT.

Rugă să vorbească cu reportera Tove Lehmann, exact cum îi sugerase Lucas.

Tove Lehmann îi explică destul de reticentă că se poate vedea cu ea peste o oră, la restaurantul televiziunii.

•

Sigrid Hansson dădu din cap, întrebându-se ce o apucase. Nu o cunoștea pe fată. Cu toate astea, deja visa că Micaela se va muta în apartament și că o va ajuta să-l pună pe Hans pe picioare. Ciudat, nu? Dar Micaela avea ceva care o făcea să se simtă în siguranță, ca și cum lucrurile se rezolvau în prezența ei. Luă din cămară o bucățică mică de ciocolată elvețiană, deschise frigiderul și își turnă un pahar de apă minerală.

Intră din nou în dormitor și observă după culoarea feței lui Hans că e mai rău. Ca și mai devreme, era întins pe burtă, îmbrăcat din cap până în picioare, cu brațele sub piept. Dar acum respira mai chinuit și avea fruntea și obrajii palizi. Înjură cu voce tare și se năpusti la el.

— Hans, trezește-te, zise ea zgâlțâindu-l.

Nu primi nicio reacție, nici măcar un bodogănit, nicio mișcare, nimic. Stătea întins, amorțit, cu gura deschisă și ochii închiși, iar ea îi trase câteva palme. Nu ajută la nimic și atunci simți că-i vine să țipe și să-l certe, și apoi să-l sune pe doctorul Richter. Dar mai întâi – înțelegea asta – trebuia să aibă prezență de spirit și să trateze situația de urgență.

— Hans, spuse ea tare. Trebuie să bei ceva. Pari complet deshidratat.

Dar când încercă să-i dea puțină Ramlösa, apa i se scurse de pe buze și bărbie și în cele din urmă, îi turnă ultimele înghițituri de apă din pahar pe față, atât din disperare, cât și de furie. Cum putea să fie așa de idiot? Ca un drogat indolent.

Dar nici asta nu ajută și atunci își luă telefonul ca să-l sune pe doctorul Richter, deși ceva o făcea să ezite. Nu înțelese ce, la început. Pe urmă își dădu seama că aude pași pe holul blocului. Zăngănit în încuietoare.

Intra în casă cineva care avea chei. Julia trebuie să fie. Ba nu, erau pași mai grei, bărbătești. Acum se opriră brusc, iar ea ar fi trebuit să întrebe cine e. Dar o cuprinse brusc groaza.

Era ceva în neregulă cu pașii. Nu te oprești așa, fără să scoți un sunet, când intri în casa altcuiva, nu? Ceva nu era în regulă. Era convinsă și ciuli

urechile după sunete în apartament. Singurul zgomot pe care îl percepu clar în clipa aceea era ticăitul pendulului auriu de la ceasul de perete, ceea ce nu făcu decât să-i întărească sentimentul neplăcut și înțelese că trebuia să facă ceva. Se ridică și exact atunci auzi pașii din nou, fermi, decișii, și strigă:

— Alo, cine-i acolo?

Nu primi niciun răspuns, Doamne, Dumnezeule. Pașii se auziră din nou și atunci îl apucă pe Hans de umeri și-l scutură, fără să primească nici acum vreun semn de viață din partea lui.

— Trezește-te, zise ea. Trezește-te, a intrat cineva în casă.

Douăzeci

— Îl plăceam, spuse ea. Îl plac în continuare.

— Cum adică în continuare?

— Înainte era un erou, nu? Dar acum a devenit dubios, nu-i așa? Așa credeți toți, nu?

Tove Lehmann avea cel puțin un metru și optzeci și cinci înălțime. Fusese înotătoare și încă se vedea – avea umerii lați, era înaltă, cu buze pline, senzuale, și ochi mici, apropiați. Dar ceea ce o caracteriza cel mai mult în clipa aceea era expresia nedreptățită de pe chip. Totuși coborâse la restaurantul televiziunii, unde avea în mod evident statut de vedetă și-i saluta pe ceilalți de parcă era o onoare pentru ei s-o întâlnească. Tove avansase ca realizator de programe și comentator expert la competiții de înot, ceea ce i se reflecta în limbajul corpului și-i dădea un zâmbet de star de cinema. Dar când se așeză lângă Micaela, se schimbă într-o secundă. Ochii îi scânteiau de iritare.

— Mulțumesc că ai acceptat să te întâlnești cu mine, zise Micaela.

— Credeam că ați renunțat, răspunse Tove.

— Nu renunțăm așa ușor la o crimă.

— Voiam să zic că ați renunțat la mine. Nu că aș fi numărat, dar cred că v-am cerut scuze gen de zece ori.

Micaela decise să pună cărțile pe masă.

— Nu mai lucrez în echipa de anchetă.

Tove se uită uimită la ea.

— Și-atunci ce cauți aici?

— Am primit informații noi. Vreau să verific niște chestii.

— Eu am spus tot ce știu.

— Dar nu mie. Pentru ce să-ți ceri scuze? Ce ai făcut?

— Nimic.

— Haide. Îl plăceai, nu așa ai zis?

— Ce legătură are?

— Nu e bine dacă facem tot ce putem ca să-l prindem pe ucigaș?

Tove ezită, părând că își adună gândurile.

— N-am spus totul la început, OK, și-a fost o prostie, iartă-mă, continuă ea pe același ton acru.

— Ce anume nu ai spus?

— Că m-a sunat la o zi după ce a fost transmis reportajul.

— De ce te-a sunat?

— Era neliniștit, așa a zis. Nu-și imaginase că va produce atâta vâlvă. Mi-a fost puțin milă de el. Și eram liberă în ziua aceea. Așa că l-am întrebat dacă nu vrea să ne vedem la o cafea sau un pahar de vin. Pe urmă ne-am văzut la Löwenbräu, cârciuma mea de cartier din Fridhemsplan.

— Și cum era când te-ai văzut cu el?

Tove Lehmann se uita prin sala de mese a restaurantului, părând că nu știe dacă să povestească sau nu, și atunci se văzu limpede cât de chinuită era. Îi jucau ochii. Era foarte clar o amintire la care nu se întorcea cu drag.

— Avea ochelari de soare și pălărie, de parcă voia să se ascundă, și era în mod clar agitat.

— În ce fel?

— Păi, nu într-un mod suspicios sau așa ceva, ci mai mult la modul drăguț. Părea timid.

— Vorbea bine engleză?

— Da, de fapt. Oricum, remarcasem asta deja de la filmări. Dar tot am adus un interpret atunci. El a cerut categoric să facem reportajul în paștu.

— Ce zicea?

— Că a fost un idiot că a spus așa de multe. Nu pricepea ce-l apucase. Dar era din cauza mea, așa zicea. Că sunt fantastică. Că arătam ca o amazoană și ce-o mai fi zis acolo, și o vreme am crezut că se dă la mine – în felul lui puțin stângaci și timid. Dar pe urmă am înțeles că de fapt voia să obțină cu totul altceva.

— Ce?

— Nu voia ca reportajul să se difuzeze în reluare sau să fie transmis și în alte țări.

— De ce?

— Voi știți mai bine decât mine, bănuiesc. Îl îngrijora ceva.

— Ți-ai făcut o idee asupra motivului?

— Probabil talibanii. Se știe că l-au torturat și din astea.

— Sau era mai degrabă unul de-ai lor?

Tove se holbă sceptică la ea.

— Eh, termină, zise ea.

— De ce ar fi atât de incredibil?

Tove se gândi bine.

— Nu părea chiar fanatic. Bea destul de mult, de exemplu.

Deci ați și băut, își zise Micaela, *și nici asta nu ne-ai spus.* Dar se străduia să nu-și arate furia. Nu voia să declanșeze și alte mecanisme de apărare la Tove și de aceea zâmbi distrată, ca și cum era mai mult o informație mișto.

— El ce-a băut?

— Mai întâi, bere și pe urmă a vrut vodcă. Nu părea că e prima oară când comandă așa ceva.

— Despre ce-ați vorbit?

Tove Lehmann căzu pe gânduri și-și cântări cu atenție vorbele.

— Despre toate chestiile posibile, despre cum se simte în Suedia și din astea. Pe urmă am vorbit despre fotbal, evident, despre jucătorii favoriți și altele și a povestit cum și-a cumpărat costumul de arbitru dintr-o piață din Kabul. Costumul era din anii 1950 sau cam așa ceva. Îi plăcea la nebunie fiindcă era foarte retro. Chiar era… special și știa lucruri care m-au făcut să-mi sară inima din piept.

— Cum ar fi?

— Citise Dostoievski și din astea sau în orice caz așa susținea. Dar pe urmă i s-a încețoșat puțin privirea și-a început să vorbească despre chestii oribile pe care le văzuse în Afganistan. Ceva cu un președinte pe care talibanii l-au spânzurat de un semafor și i-au tăiat penisul. Pe urmă, o femeie pe care-au împușcat-o în cap. Fusese silit să asiste la execuție.

Micaela se gândi la uciderea violonistei despre care îi povestise Jonas, dar o frapa că talibanii chiar executaseră femei în public și că aduseseră cu forța oameni ca să privească. Și ea văzuse un clip oribil de la Ghazi Stadium din Kabul.

— De ce crezi că ți-a povestit toate astea?

— Nu știu, spuse Tove. Era foarte beat. Nu-mi mai amintesc așa bine. Dar părea că stătuse foarte aproape. Mi-a zis că femeia aceea era foarte slabă. Îi ieșeau omoplații prin bluză.

— Bluză?

— Sau mai degrabă burka. Nu țin minte. Dar îmi amintesc că mă privea incredibil de intens când povestea. Părea profund afectat.

— Și nouă de ce nu ne-ai povestit?

Tove Lehmann se uita în depărtare, prin restaurant, părând iar că ar vrea să fugă de acolo.

— Pentru că m-a sunat iar la câteva zile după ce ne întâlnirăm și era furios la culme.

— De ce?

— Fiindcă reportajul se transmisese în reluare dimineața, iar AFP folosise părți din interviu într-un material despre fotbal sub regimul taliban. Materialul fusese preluat în vreo 15 țări, ceva de genul ăsta.

— Deci n-ai putut să împiedici răspândirea lui.

— După ce sunt difuzate, nu mai avem prea multă putere asupra reportajelor.

— I-ai explicat și lui?

Tove își coborî privirea spre mâini.

— Poate nu așa pe față.

— Deci era dezamăgit.

— Zicea că acum o să vină după el. Țipa că l-am păcălit și tot felul de rahaturi tâmpite și mi-am scos și eu colții: Dacă ți-e așa frică de ei, de ce ai mai vrut să apari? Mi-a închis telefonul în nas. A fost ultimul nostru contact.

— Și pe urmă a fost ucis.

Tove se uita pe fereastră. Avea fălcile încleștate.

— Și pe tine te-au apucat remușcările că i-ai atras aici pe dușmanii lui și că ți-ai ținut gura despre întâlnirea cu el? întrebă Micaela.

— Dar ce să fi făcut, după părerea ta? Să mă fi dus înapoi cu nu știu ce mașină a timpului blestemată și să îndrept totul?

Micaela o privi cu o expresie împăciuitoare.

— Dacă te ajută cu ceva, pot să să-ți spun că noi suntem cei care au dat-o în bară cu ancheta, nu tu, zise ea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Pot să întreb ce ai pățit la față? zise Tove.

— Am căzut.

— După cum arată, ar fi trebuit să rămâi acasă azi.

— Doar nu vorbești serios, zise Micaela. Femeia aceea împușcată în cap – Kabir n-a mai zis și altceva despre ea?

— Nu, spuse ea. Dar acum, după… nu știu.

Micaela se aplecă puțin.

— Ce? spuse ea.

— Mi s-a părut incitat când vorbea despre ea. Avea *schadenfreude* în privire, cum ar fi spus tatăl meu.

•

Pașii se apropiară, iar Sigrid zări silueta unui bărbat în ușă și i se făcu așa de frică, încât dură ceva până își dădu seama că era Magnus.

— Doamne, Dumnezeule, Magnus, ce m-ai speriat! zise ea și îi veni să se răstească la el că ar fi putut să bată la ușă sau măcar să-i răspundă când întrebase cine e.

Dar se abținu. Ceva din privirea și postura lui ușor adusă de spate o făcu să se relaxeze complet. Magnus era îmbrăcat într-un costum la două rânduri și avea o cravată roșie, iar ochii îi rătăceau neliniștiți în jur, ca și cum ar fi căutat ceva. Părea să se mai fi îngrășat față de când îl văzuse data trecută, ceea ce îi accentua alura de buldozer.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă el.

Ce dracu' se întâmplă cu tine? ar fi vrut ea să-l întrebe.

— Fratele tău se simte rău, spuse ea.

— O, nu, răspunse Magnus și alergă spre pat.

Ridică pleoapele lui Hans și-i dădu și el câteva palme, și atunci Hans începu să scoată câteva sunete de protest, ba chiar și să bolborosească vreo două propoziții confuze.

— Nu e nicio problemă cu el. O să se pună curând pe picioare.

— Eu tot cred că ar trebui să-l sunăm pe doctorul Richter.

— Ei, lasă-l să doarmă. Dar de fapt ce e cu circul ăsta?

— Ce vrei să spui? zise ea.

— Adineauri era beat ca dracu' și căpos și acum zace aici, mort de drogat, răspunse el.

— E deprimat din nou, știi doar, Magnus.

— Sigur, sigur. Dar de obicei ia stările pe rând, nu le combină, urmă el pe un ton care ei i se păru rece și îi veni să-l întrebe dacă are vreo legătură cu mașina cu numere de corp diplomatic de pe stradă, și poate că observă și el asta.

O bătu ușor pe umăr și îi spuse ce noroc avea Hans cu ea:

— Tu ești o stâncă, Sigrid. Dar du-te să-i faci puțină cafea, eu o să mă uit pe aici. Vreau să văd cum o duce el de fapt.

Ieși din dormitor cu mersul lui adus de spate, puțin agresiv, și atunci, preț de o clipă, Sigrid nu știu ce să facă. Dar se duse după Magnus și își dădu seama că se uita după ceva anume.

— Nu mă descurc în matahala asta de apartament, e labirint curat, înjură el.

— Ce cauți?

— Camera lui de lucru.

— E acolo, în stânga, dar…

Nu apucă să-și termine fraza. Magnus dădu buzna în cameră, se duse la birou și începu să răscolească prin hârtiile fratelui său cu o energie iritată, nerăbdătoare, iar doamna Hansson simți că e greșit, că nu poate să facă așa ceva.

— Chiar nu cred… începu ea.

— *Iris afghanica,* citi Magnus dintr-un caiet de notițe de pe masă. Face vreo cercetare botanică?

— Dragă Magnus…

— Ai parola de la computerul lui?

— Sunt nevoită să te rog să pleci de aici.

— Aș, noi n-avem secrete unul față de celălalt, zise el deloc afectat de cuvintele ei și porni computerul.

Doamna Hansson se întreba dacă n-ar trebui să-l scoată de acolo amabil, dar ferm. Însă chiar atunci auzi apropiindu-se niște pași târșâiți și pe urmă cuvintele:

— Eu aș spune mai degrabă că nu avem decât secrete unul față de celălalt. Doar uneori ridicăm puțin capacul de pe butoiul cu secrete și ne prefacem că suntem sinceri.

— Hans, zise ea și se întoarse. N-ar trebui să fii în picioare, și chiar era adevărat.

Arăta ca naiba, transpirat leoarcă și buimac, cu părul lipit de una din tâmple. Îi era greu să se țină pe picioare. Se sprijini, cu sufletul la gură și aparent foarte slăbit, de tocul ușii. Dar măcar se ridicase, ceea ce probabil însemna că situația nu era gravă.

— Deci, cu alte cuvinte, Magnus, afară de aici, continuă el.

— Da, da, sigur, sigur. Dar mi-am făcut griji pentru tine când am văzut că delirezi iar despre Kabir. Nu ți-ai făcut deja suficient de mulți dușmani?

— Fac colecție. Afară, pufni Hans și, preț de o clipă, frații părură pe punctul să se încaiere.

Dar pe urmă Magnus zâmbi, totuși nu fără căldură, și i se adresă lui Sigrid:

— Vezi, n-are nicio problemă.

Ieși din cameră și-l bătu ușor și amabil pe Hans pe spate. Aproape că ar fi putut fi impresionant.

Hans îi zâmbi pieziș, ca și cum și el, preț de o secundă, fusese mai degrabă distrat decât enervat, iar ea își aminti scene din copilăria lor, când se certaseră în același fel și se împăcaseră într-o secundă, deși în același timp… de data aceasta se petrecuse doar la suprafață. Ceva neexprimat și amenințător rămăsese plutind în aer.

Magnus cercetă mișcările fratelui său și păru a se consulta cu el însuși.

— Și firește că poți să faci ce vrei, zise el.

— Generos din partea ta, răspunse Hans.

— Dar sunt îngrijorat când investigațiile tale ajung aproape instantaneu la poliția din Solna.

Hans se uită uimit la fratele său, ca și cum nu înțelegea, sau poate mai degrabă ca și cum fusese subit golit de sânge.

— Ce vrei să spui? zise el.

— Tocmai am primit un telefon de la Falkegren, șeful poliției. Părea extrem de stresat și se întreba dacă e adevărat că noi confirmăm concluziile tale despre rănile provocate de tortură ale lui Kabir.

Hans nu răspunse și o luă spre camera de zi. Dar se clătină brusc și atunci Magnus se duse fuga ia el și-l conduse până la canapea. Hans gâfâia și închise ochii când se prăbuși pe canapea, ca și cum izbucnirea de adineauri îi solicitase toate puterile. Magnus îl privi prudent.

— Știi de ce șeful poliției s-a trezit brusc la viață și-a devenit paranoic? întrebă el.

— Bunăoară, poate fiindcă voi ați ascuns adevărul.

— Nu e așa simplu, și știi și tu.

— Nu e, mai ales când ținem să ne plecăm în fața unora situați deasupra noastră, mormăi Hans.

— Văd că ai uitat povestea asta, pufni Magnus. Dar ți-o explicăm cu plăcere. Kleeberger te poate primi azi la ora 3.

Hans își duse mâna la frunte.

— Nu știu dacă mă țin puterile.

— Atunci nu vrei să uiți povestea asta și să te internezi la dezintoxicare?

— Ba da, poate.

Sigrid observă imediat că Magnus părea mulțumit de răspuns, chiar dacă făcea tot ce-i stătea în putință să pară că nu se sinchisește.

— Totuși nu e ceva care te-ar stimula.

— Nu, poate că nu.

— Ce anume te-a făcut să te apuci iar de asta? continuă Magnus, aparent cu gândul în altă parte, și atunci Sigrid ciuli urechile, pentru că, deși nu pricepea despre ce e vorba, în clipa aceea înțelesese două lucruri.

Unul din ele era că răspunsul la întrebarea lui Magnus era Micaela – ea îl făcuse pe Hans să reia investigația, într-o formă sau alta. Cel de-al doilea era că Magnus ascundea ceva și nu voia să-și bage Hans nasul. În mod normal, n-ar fi pus nicio secundă la îndoială faptul că Hans a remarcat asta mult mai clar decât ea. Dar acum nu era sigură și își făcea griji să nu spună cumva prea multe.

— Eu cred că Hans are nevoie de odihnă, zise ea.

— Nu te băga, Sigrid. N-ai cum să înțelegi, ripostă Magnus.

După care i se adresă fratelui său:

— Cu cine ai vorbit?

— Am întâlnit pe cineva la metrou, zise Hans, ca și cum nu presimțea nimic rău sau nici măcar nu mai era prezent în adevăratul sens al cuvântului.

— La metrou?

— Exact. Testez în permanență noi plăceri.

Privi cu ochii mijiți spre fereastra panoramică și păru chiar să zâmbească, ceea ce ar trebui să fie un semn bun, gândi ea.

— Și, mă rog, pe cine?

— Probabil că și atunci eram drogat, zise el ezitând. Nu-mi aduc aminte exact.

— Lasă balivernele.

— Nu sunt baliverne deloc, sunt om serios, ca întotdeauna. Dar te pot bucura cu vestea că azi n-am chef de Kleeberger. Puteți să vă păstrați intrigile de putere pentru voi.

— Înțeleaptă decizie, continuă Magnus, părând mult prea mulțumit, și atunci lui Sigrid îi veni să țipe la Hans: nu ceda acum, întâlnește-te cu Kleeberger, pune-i la punct.

Dar era cu siguranță doar o dorință primitivă de răzbunare, fiindcă Magnus o speriase atât de tare, și în orice caz, ea nu avea nimic de-a face cu toate astea. Îl conduse pe Magnus afară din apartament.

•

Micaela plecă de la sediul televiziunii cu gândul la Kabir. Ce fel de om fusese el de fapt? Tot nu știa și nici durerea de cap n-o slăbea deloc. Regreta că nu rămăsese acasă cu Vanessa. N-ar trebui să se prefacă atât de puternică

tot timpul și în realitate era doar penibil să creadă că va reuși undeva unde ceilalți din echipă dăduseră greș.

Mai jos, pe Oxenstiemsgatan, se făceau înregistrări pentru un film. Trecu pe celălalt trotuar și merse mai departe, spre Strandvägen. Era aprilie. Dar nu se simțea nicio urmă de aer de primăvară. Cerul era întunecat, iar ea își strânse mai bine geaca pe lângă ea. Mai încolo, cam pe la Djurgårdsbron, i se păru că o zărește pe Julia. Dar probabil se înșela. *De la distanță, în zona aceasta, toate tinerele seamănă cu Julia,* își zise ea: naturale, frumoase, bine îmbrăcate. Cum o fi să crești ca fiica lui Rekke?

Ți-e teamă că n-o să fii la înălțimea așteptărilor și o să-l dezamăgești? Sau consideri de la sine înțeles că strălucirea vine gratis, ca parte a privilegiilor cu care te-ai născut? Micaela își lăsă gândurile să cutreiere înainte și înapoi, până când se opriră la *Prison of Darkness,* închisoarea care părea scoasă dintr-o poveste malefică.

Informația despre penitenciar nu numai că întorsese ancheta cu susul în jos. Schimbase și modul ei de a-l privi pe Kabir. Tortura avusese întotdeauna o semnificație specială pentru ea. Tatăl ei fusese torturat în Chile. Asta reprezentase o parte din personalitatea lui și poate că de aceea empatizase ea imediat cu Kabir. Crezuse că el, ca și tatăl ei, fusese chinuit pentru convingerile sale. Dar acum… acum Kabir trăgea după el un pic din întunericul din închisoare, nu?

De torturat, fusese torturat. Poate chiar mai rău decât înțeleseseră ei inițial. Totuși acum în conștiința ei se ciocneau două imagini: Kabir ca victimă și Kabir ca un potențial părtaș la ceva neclar, petrecut în Kabul. Dar încerca să nu facă speculații, în orice caz, nu până nu vorbea cu Rekke. Nu mai avea mult până la el.

Să meargă direct sau să sune mai întâi? Niciuna dintre variante nu o atrăgea. Voia să-l întâlnească și să-i povestească ce spusese Jonas Beijer. Își simțea chiar corpul încordat de așteptare. Dar vechile complexe de inferioritate se întoarseră și ele. De ce era atât de caraghioasă? Alungă amintirea cu Rekke în Djursholm și îl văzu în schimb pe peronul de la metrou.

Asta îi dădu puțină forță și îl sună. Deși sigur că nu răspunse, iar ea se întrebă dacă n-ar trebui totuși să se ducă acasă, să vadă dacă Vanessa mai e acolo. Dar chiar atunci Rekke sună înapoi și ea tresări puțin.

— Bună, spuse ea.

— Cum te mai simți?

După voce, părea obosit.

— OK, zise ea. Pari obosit.

— Nu e așa grav.

— Am informații noi, zise ea.

— Ce bine, spuse el, ca și cum nu îi păsa sau ca și cum nici măcar nu asculta, iar Micaela se întrebă dacă n-ar trebui să-l lase în pace.

Pe urmă se gândi că totuși ar putea să dea din ea ce aflase.

— Kabir s-a…

— Unde ești acum? o întrerupse el.

— Foarte aproape.

— Atunci urcă.

Părea că moțăie, dar Micaela nu stătu pe gânduri, ci coti pe Grevgatan și merse până la ușa galbenă cu plăcuta 2B.

Douăzeci și unu

Martin Falkegren stătea la biroul lui și simți fiori de panică. Era adevărat că americanii îl torturaseră pe Kabir? Profesorul Rekke avusese totuși dreptate?

Aproape că așa păruse când vorbise cu fratele lui. Se va întoarce totul și-i va lovi din nou în față? Fusese suficient de neplăcut când îi dăduseră drumul lui Giuseppe Costa, și acum… ce se putea întâmpla? Un nou linșaj mediatic, cu siguranță.

Alungă imaginea și se gândi la Rekke, atunci când îl văzuse ținând prelegerea de la universitate. Era așa un freamăt în jurul lui, și el fusese așa de mândru când reușise să-l implice în anchetă! Ce geniu strălucit, își zisese atunci. Ce mutare inteligentă!

Dar pe urmă… cum se întorsese totul!

Charles Bruckner de la ambasada americană – cu care făcuse cunoștință atunci, întâmplător, spera el – îl sunase să-i spună că profesorul nu e de încredere, și ca un idiot ce-a fost, s-a lăsat convins. Dar acum… la dracu', la dracu'… nu se putea abține să se întrebe dacă nu cumva Charles se folosise de fapt de el și-l mințise în față.

Nu, nu… Martin refuza să creadă așa ceva. Nu era posibil să-l fi legat americanii în lanțuri pe arbitru și să-l fi torturat ca niște barbari. Nu era posibil, nu?

Deși… trebuia să acționeze. Mâncă ultima bomboană cu lemn-dulce din castronul de pe masă și îl sună pe Fransson. Acesta răspunse după primul semnal și îi spuse că se bucură că l-a sunat.

— De ce?

— Pentru că ne gândim s-o aducem înapoi pe Vargas în ancheta Kabir, zise el.

Martin își aminti că Jonas Beijer zisese ceva despre asta și încercă să înțeleagă dacă avea vreo legătură cu noile informații.

— Niciodată, zise el. Fratele ei e un soi de mafiot, nu?

— Mai mult sau mai puțin, zise Fransson. Dar ancheta Kabir are nevoie de o energie nouă, și acum s-a dovedit că ea a obținut informații noi.

— Aha, zise Martin, cu o stare de disconfort.

— În plus, oricum sapă în povestea asta.

— Cum adică?

— Tocmai am primit un telefon de la Tove Lehmann, reportera aia, știi tu, care a făcut reportajul despre Kabir la Știrile sportive. Vargas a vorbit cu ea din proprie inițiativă.

— Dar nu trebuie răsplătită pentru asta, nu?

— Poate că nu. Dar cred că ar fi bine s-o ținem aproape, în etapa asta.

Falkegren încercă să-și pună ordine în gânduri; parcă avea o furtună în cap.

— Jonas a venit cu propunerea?

Fransson ezită.

— Da, el.

— Ți-a zis că a vorbit cu mine?

— Nu cred.

Tot e bine, își zise Martin, și se hotărî să-l sune din nou pe Magnus Rekke și să-l facă să vorbească pe șleau.

•

Micaela se întoarse. Avea impresia că o urmărește cineva. Dar singurul om pe care-l văzu era un bărbat tânăr care stătea în ușa de alături și se uita în jos, spre apă. Sigur nu e nimic, își zise ea și luă liftul. Doamna Hansson o întâmpină la ușă. Vorbea la telefon și-i făcu semn că Rekke e în pat. Micaela își puse geaca în cuier și trecu prin camera de zi, pe lângă pianul cu coadă. Era o senzație solemnă să calce pe parchet. Avea în continuare impresia că pășește într-o lume străină și interzisă și își aduse aminte de tatăl ei și de toate cărțile pe care le aveau acasă pe vremea lui și pe care Lucas le aruncase, vrând parcă să arate că acum el este șeful.

— Hei, bună, pot să intru? zise ea când se apropie de dormitor.

— Bine ai venit, răspunse Rekke și atunci Micaela simți din nou că abia așteaptă să-i povestească tot ce auzise.

Dar așteptările i se năruiră când îl văzu. Stătea în șezut în pat, îmbrăcat din cap până în picioare. Totul la el era veștejit și palid și abia dacă putea ține ochii deschiși. Arătase mai bine atunci, pe peron.

— Bună seara, zise el.

— Abia dacă e Bună după-amiaza, răspunse ea.

— Exact, da, mormăi el. Cum mai e cu durerea de cap?

— S-a ameliorat din senin când te-am văzut pe tine.

— Atunci, am reușit deja ceva.

— Ce ai făcut? întrebă ea.

— N-am fost cuminte.

— Trebuia să-ți arunc pastilele. Poate le arunc chiar acum.

Rekke zâmbi stins. Buzele i se mișcau de parcă ar fi vrut să spună două vorbe și despre asta. Dar pe urmă păru că nu îl țin puterile. Îi căzu fața și își șterse sudoarea de pe frunte cu o mână tremurândă.

— Ar trebui să-ți vii în fire, spuse ea cu o ardoare care o uimi.

— Așa e, zise el.

— Doamna Hansson zice că au început să te supravegheze. Că e o mașină dubioasă afară, în față.

— Nu e așa surprinzător.

Micaela se uită la el. Părea total terminat și se întrebă cum ar trebui să formuleze ce are de spus.

— Am informații noi, continuă ea și așteptă puțin, în speranța că o s-o întrebe despre ce-i vorba.

Însă Rekke părea doar resemnat și că ar vrea să dispară de lângă ea.

— Da, ziceai ceva, mormăi el.

— Kabir chiar avea legături cu talibanii.

— Aha, zise el fără nicio curiozitate.

— Era bun prieten cu mullahul Zakaria, egipteanul apatrid, știi tu, cel care a ajuns unul dintre cei mai importanți lideri ai mișcării talibane. Cel care a fost împușcat anul trecut de serviciul de informații în Copenhaga.

Rekke dădu din cap afirmativ și ea fu convinsă că îi va capta în sfârșit atenția. Dar el închise ochii și își încreți fruntea.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă odihnesc. Poate ne auzim mâine din nou, zise el, iar ei îi veni să intre în el.

Dar nu ar fi fost de niciun folos. Așa că se afundă în fotoliul maroniu din cameră, întrebându-se dacă să aștepte până se trezește sau pur și simplu s-o ia spre casă. N-avea chef de nimic. Se simți dintr-odată singură. Așteptase atât de mult să discute cu Rekke și poate – asta era, firește, inevitabil – sperase că el o să vadă din nou ceva ce nu văzuse nimeni altcineva.

Însă el stătea acum întins în pat, cu o față chinuită, și arăta ca Simón și alți drogați pe care-i întâlnise în misiunile de serviciu, iar ea avu senzația că situația aduce cu cea de pe peron. Toată vechea ei admirație dispăru dusă de vânt și în loc de un academician strălucit și un susținător al adevărului, văzu o epavă, un om care nu reușea să se adune. Preț de câteva clipe, rămase pe loc și își lăsă gândurile să zboare. Îl auzi oftând și întorcându-se și spuse, mai mult în lipsă de altceva:

— Prigonea muzicieni. Le spărgea instrumentele.

Rekke deschise ochii și se uită în sus în tavan.

— Ce?

— Kabir avea ieșiri și a spart, printre altele, un clarinet și o vioară, într-un acces de furie de-a dreptul bolnavă, continuă ea și atunci Rekke se întoarse încet spre ea.

După care închise ochii la loc și respiră greu, iar ea își zise *Nu merită să vorbesc cu el.* Ceva mai departe, pe Strandvägen, urla o ambulanță. Vântul vuia în ferestre, iar ea se ridică să plece sau doar să meargă până la bucătărie să vadă dacă doamna Hansson a terminat de vorbit la telefon.

Însă chiar atunci, când se întorsese pe jumătate, el tresări. Pe sub pleoape, i se vedeau ochii mișcându-se ca și cum ar fi visat sau ar fi văzut ceva, iar corpul i se crispă, de parcă toată epuizarea se preschimbase într-o încordare de proporții.

Pe urmă făcu un gest brusc și amplu cu mâna dreaptă, care părea ciudat de cunoscut și amintea de o mișcare grațioasă dintr-un dans.

— Ce-a fost aia? zise ea.

— Poți să mă ajuți? zise el. Am nevoie de…

Rekke întinse o mână și ea îl ridică din pat cu o smucitură.

— Ce? întrebă ea. De ce ai nevoie?

— De ceva care să răspândească ceața. Trebuie să gândesc, zise el și porni împleticindu-se spre baie.

•

Lui Carl Fransson îi venea să dea fuga la șeful poliției și să facă o scenă. Dar se simțea prea greoi pentru mișcări drastice; chiar trebuia să mai slăbească. Trebuia să facă toate lucrurile posibile. Deși puteau să mai aștepte până mai încolo, la vară. Acum avea o grămadă de probleme pe cap și în fața lui stătea Jonas Beijer, care părea nasol și revendicator. Ce dracu', toată povestea asta nu era normală.

— Cum dracu' a putut să treacă sub tăcere așa ceva? întrebă Fransson.

Jonas Beijer dădu din mâini.

— O sursă din ambasada SUA a dezmințit și poate că nici el n-a crezut. Doar știm că idealizează SUA ca stat de drept.

Fransson se enervă și mai tare.

— Aproape că e motiv de urmărire penală, șuieră el.

— Da, e chiar rău.

— Ce-o să facem acum?

— Pentru început, o să vedem dacă așa e. Dar nu găsesc pe nimeni de la MAE care să știe.

— Și Vargas de unde a aflat?

Jonas arăta ca și cum ar fi știut, dar nu voia să spună, și asta îl enervă pe Fransson.

— Știam eu că Jamal Kabir e un soi de terorist, mormăi el.

— Da? zise Jonas.

— Am știut din prima clipă, răspunse el, și poate că nu era foarte corect, dar nici greșit nu era.

Fusese sceptic în legătură cu Kabir încă de când toți ceilalți îl aclamau și, cu cât avansa ancheta, cu atât i se confirma mai tare că avusese dreptate. E drept că tot nu erau lămuriți asupra lui, dar nu fusese o joacă să obțină informații din Afganistan. Nu doar din cauza limbii și a legăturilor telefonice, ci și a birocrației greoaie de la Kabul. La mijloc fusese și ceva suspect, un soi de rezistentă.

— N-ar fi trebuit să avem atâta încredere în americanii de la Kabul, zise Beijer.

— Și ce să fi făcut? replică Fransson enervat. Poliția locală e coruptă până la ultimul om.

— Nu prea știu ce să zic.

— Mă rog, acum du-te și vezi dacă poți să obții o confirmare pentru toate nebuniile astea, se răsti el și, dintr-un motiv inexplicabil, se gândi la Lovisa Rekke.

Ea obișnuia să-i apară în gânduri când se simțea cel mai expus, ca și cum ea, cu toată ființa ei, îi amintea de tot ce nu putea obține și, pentru mai multă siguranță, îi spuse lui Jonas Beijer să se grăbească.

•

Rekke deschise dulăpiorul cu medicamente din baie, întrebându-se ce să ia. Avea nevoie de ceva care să-l trezească. Avea nevoie disperată să-și limpezească gândurile.

Scotoci prin dulap și se opri în cele din urmă la un flacon de Attentin și luă un pumn întreg. Puțin exagerat, poate, dar era ceva ce trebuia să încerce să înțeleagă.

O găsi pe Micaela pe canapea, în fața pianului cu coadă. Părea neliniștită și curioasă deopotrivă, iar el se strădui cât putu să meargă drept și să arate lucid. Apoi se așeză în fotoliul de vizavi de ea și îi privi cu atenție vânătaia.

— Deci Kabir spărgea instrumente muzicale, zise el.

— Aparent, în niște accese de furie, răspunse ea.

— Pe cont propriu?

— Nu, se zice că participa la campania talibanilor de prigonire a muzicienilor. Avea legături sporadice cu unul dintre ministerele lor.

Rekke se gândi puțin.

— Spuneai ceva de un clarinet și o vioară. Nu sunt instrumente prea obișnuite acolo, în Afganistan.

Ea îl privi intens, aproape optimist.

— S-a întâmplat în primăvara lui 1997. Talibanii au inițiat atunci o persecuție asiduă a celor care interpretau muzică clasică occidentală și care urmaseră scoli rusești. Au avut loc și crime, spune colegul meu, printre altele, a fost ucisă o violonistă talentată.

— Interesant, zise el și închise ochii.

•

Rekke păru că intră într-o stare asemănătoare unei transe. I se încordase tot corpul, iar pe sub pleoape se vedeau ochii mișcându-se. Oare avea o criză? Așa i se păru Micaelei. Dar el deschise ochii și începu să dea din piciorul stâng.

— Ce e? zise ea.

Se întoarse spre ea.

— Cum s-o spun ca să nu par nebun? Mie mi-au captat de la început interesul mișcările de pe teren ale lui Kabir.

— Și nouă, tuturor. Erau speciale.

— Erau speciale. Dar am văzut și ceva mai specific. Sau cel puțin, o vreme. Apoi am respins ideea, considerând că e o proiecție, un semn de *déformation professionelle.*

— Ce anume? zise ea.

— Am crezut că vechea mea meserie îmi distorsionează discernământul. Când sunt maniacal, privesc puțin ca într-o oglindă. Îmi văd propria realitate la alții.

— Și ce-ai văzut în mișcările lui Kabir?

— Am văzut o tehnică ce părea să se fi mutat dintr-o lume în alta. Dar, înainte de toate, m-am văzut pe mine însumi la Juilliard. Am văzut ceva ce nu am stăpânit niciodată în adevăratul sens al cuvântului.

— Ce anume?

— Mișcarea în urcare pentru crescendo, pe cea atenuată pentru diminuendo. Mi s-a părut că o văd pe cea scurtă și iute pentru staccato, pe

cea joasă și amplă pentru legato. Mi s-a părut că văd grandoarea celui care declanșează ceva și face liniște în jurul lui, zise el.

— Ce încerci să spui?

— Că au existat momente pe stadionul Grimsta când mâinile lui Kabir se mișcau într-o manieră care părea exersată, parcă înglobată în corpul lui. Ca și cum exersase ore, zile și ani, dar nu pentru a arbitra, ci pentru a sta în fața unei orchestre. Am avut pur și simplu senzația că e dirijor. Sau cel puțin, visase și se pregătise pentru asta. Mi s-a părut că văd chiar ceva rusesc în tehnica lui. Trăsături de la Mușin și Belinski.

— Sună… ciudat, comentă Micaela.

— Da, răspunse el îngândurat. Nu tocmai la ce te aștepți de la un mecanic de motociclete dintr-un sătuc de lângă Kandahar.

— Totuși așa crezi?

— Cred cel puțin că nu sunt neapărat complet țăcănit.

O trecură brusc fiorii, ca și atunci când Rekke îi vorbise despre rănile lui Kabir.

— Deci tu vrei să spui că ura aceea față de muzicieni, poate că odată…

— …a fost iubire? completă Rekke.

— Doamne, Dumnezeule, ce o să facem? zise ea.

— Ar trebui să ne uităm mai îndeaproape la prigoana aceea a muzicienilor și să înțelegem de ce a participat Kabir la ea. Nu ziceai că a fost ucisă și o violonistă?

— Ba da, răspunse ea.

— Atunci aflăm mai multe despre asta și cartografiem cercul care interpreta muzică clasică occidentală în Kabul sub ocupația sovietică.

Micaela se uită spre pianul cu coadă și zâmbi în sinea ei, ca și cum recăpătase ceva ce nici măcar nu știuse că a pierdut.

Douăzeci și doi

Micaela se duse la bucătărie ca să se poată gândi în liniște. Își aminti de momentul când remarcase pentru prima oară mișcările de pe teren ale lui Kabir.

Se petrecuse în prima ei săptămână în echipa de anchetă. Așa cum se întâmpla deseori pe vremea aceea, nu primea nicio sarcină concretă. În majoritatea timpului stătea și aștepta să alerge cu diferite treburi sau să facă verificări rapide pentru ceilalți. De aceea putuse, în secret, să ia inițiative proprii și din când în când să aprofundeze aspecte care nu erau neapărat importante, dar care o interesau pentru moment.

Într-o dimineață se uitase la înregistrarea unui meci al echipei Brommapojkarna de pe stadionul Grimsta; bineînțeles, mai mult pentru a-l vedea pe Beppe alergând ca un nebun în careul de pedeapsă spre final, dar și pentru a studia imparțial situația de pe teren, și atunci începuse să-i atragă atenția Kabir. La început nu știuse ce anume o fascina, iar el nici nu apărea prea des în cadru. Dar după câteva momente realizase că demn de atenție la el nu era numai expresia feței, tristă și gravă, ci și mișcările. Nu doar fiindcă erau speciale și convulsive. Era ceva legat de coordonarea lor.

— Kabir gesticulează dubios, îi zisese ea lui Jonas Beijer, care trecea chiar atunci pe lângă ea.

Jonas zâmbise pieziș.

— Știu, zisese el. Ca un mic Napoleon.

Nu i se păruse o descriere prea bună. Mai degrabă, mișcările păreau irascibile și forțate deopotrivă, dar și unduite, ca niște mângâieri. Parcă nu s-ar fi mulțumit doar să arbitreze meciul, parcă își imagina că are comanda asupra lui. Haide, haide, păreau să spună mâinile lui atunci când echipa se regrupa. Înainte, înainte, flutura el din mâini când jucătorii atacau.

După aceea, discutase acest aspect cu Fransson.

— Da, da, zisese el. E puțin special, dar nimic de luat în seamă. Fiecare gesticulează altfel.

Și sigur că era adevărat. Totuși, îi rămăsese în minte, nu drept ceva esențial, deși își tot pusese întrebări și se gândise că mișcările îi întăreau autoritatea lui Kabir. Dar dirijor… era măcar posibil?

— Cât de sigur ești? întrebă ea când se întoarse din bucătărie cu un pahar de apă.

Rekke stătea aplecat, cu capul în mâini. Vântul bătea în fereastra panoramică.

— Cât de sigur ești că a fost dirijor? repetă ea.

Rekke se mai prăbuși puțin.

— Deloc sigur, răspunse el. Cum ziceam, nu mai sunt o persoană în care poți să ai încredere.

— Dar… începu ea și se așeză lângă el.

— Dar e clar, continuă el, parcă vrând doar să-i facă ei pe plac. După ce formulezi un asemenea gând, tot apar circumstanțe care să-l susțină. Începe să apară în cu totul altă lumină.

— Asta se întâmplă acum, după părerea ta?

— Da, puțin, orice-aș face, deși, pentru început, cred că trebuie să mă mai uit peste fotografiile de la autopsie.

— La ce vrei să te uiți acolo?

— Aș ține asta pentru mine, deocamdată. Totuși ce pot spune e că, dacă era într-adevăr dirijor sau măcar s-a pregătit să fie, trebuie să fi și cântat la vreun instrument. Nimeni nu ajunge dirijor fără a stăpâni mai întâi un instrument. Pe vremuri, puteam de multe ori, sau credeam că pot…

Se opri și se prinse cu mâna de frunte.

— Ce credeai că poți?

— Nimic. Nu credeam nimic, de fapt, răspunse el. Părea să penduleze permanent între disperare și optimism, iar ea simți impulsul să-l apuce cu putere de încheietura mâinii sau mai degrabă să-l scuture ca pe o păpușă de cârpă.

— O să verificăm totuși, zise ea. Ai spus că ar trebui să verificăm cercul care cânta muzică clasică sub ocupația sovietică.

— Da, și poate punctul de plecare e totuși bun.

— La ce te referi?

— Afganistanul are cu totul altă moștenire muzicală, zise el. Au alte tradiții și alte soiuri de instrumente. Când se vorbește despre muzică clasică acolo, aproape întotdeauna se subînțelege că e vorba de muzică hindustană, muzica clasică din nordul Indiei.

— Cum sună?

Rekke clipi și se prinse de piept.

— E ceva complet diferit. Dacă muzica noastră clasică are o istorie de 500 de ani, aici vorbim de o tradiție care a început acum 3.000 de ani și care e strâns legată de religie. Hindustana are 12 semitonuri, exact ca muzica occidentală. Dar distanta dintre ele nu este aceeași, iar muzicienii nu fac diferența dintre gama majoră și gama minoră. Nu au acorduri sau voci, iar melodia este deseori improvizată.

— OK, zise ea. Și ce înseamnă asta pentru noi?

— Că aproape toți muzicienii clasici din Afganistan activează în tradiția hindustană. Nu pot fi foarte mulți cei care cântau la clarinet sau la vioară în stil occidental sau dirijau cum părea să facă Jamal Kabir. Mi-e greu să-mi imaginez că a existat vreo școală superioară pentru ei în afara celei în regie sovietică.

— Deci vrei să spui că am avea de căutat într-un grup restrâns?

— Fără îndoială, și cred că interpreții de muzică clasică occidentală au crescut probabil cu o anumită formă de influență britanică sau europeană.

Micaela nu spuse nimic și încercă să gândească limpede. Oare gândurile îi purtau prea departe sau era posibil ca teoriile lui Rekke să fie corecte? Nu știa. Dar *dacă* erau adevărate, atunci Kabir trebuie să fi fost o cu totul altă persoană decât crezuseră ei și, în mod logic, să fi avut și un alt nume.

Își aminti ce spusese Tove Lehmann. Că Jamal Kabir vorbea bine engleză și susținea că ar fi citit autori ruși. În plus… Simți cum devine nerăbdătoare.

— Pot să întreb cu totul altceva?

Rekke încuviință.

— Sigur.

— *Schadenfreude,* spuse ea. Ce expresie e asta?

El o privi uimit, de parcă nu se așteptase deloc la așa ceva.

— O expresie în germană, răspunse el. Compusă din *Schade,* pagubă, și *Freude,* bucurie. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult decât cuvântul suedez. De ce întrebi?

— Am vorbit cu Tove Lehmann, cea care a făcut reportajul de la emisiunea Sportspegeln. Kabir vorbise cu ea despre o femeie pe care o văzuse împușcată la Kabul. Tove spunea că povestea despre ea cu *Schadenfreude.*

— Puțin cam neobișnuit pentru un tânăr să folosească expresia asta, zise Rekke.

— Cred că Tove are tată neamț.

— Sigur, da, bineînțeles.

— Dar ce părere ai?

— Păi, răspunse el, nu știu. Dar de obicei spun că toți simțim o anume *Schadenfreude* când vedem că un străin pățește ceva rău. Ne gândim instinctiv: Ce noroc că n-am fost eu! Uneori ne și însuflețim când în viața noastră intră puțină dramă. Sentimentele astea există deseori în paralel cu altceva mai empatic.

— Dar aici a părut că e mai mult de atât.

— Aha, da, dar există și alte explicații.

— Cum ar fi?

Rekke își trecu nervos mâna prin păr.

— Nu suntem mereu atât de simpli sau nobili. Uneori, când vedem suferind pe cineva care nu ne place, se consolidează armonia cu ai noștri. Ne confirmăm valorile și statutul ca grup și ni se confirmă concepția asupra vieții. E puțin din bucuria linșajului: satisfacția de a-l vedea pe cel diferit pedepsit pentru deviația lui.

— Înțeleg, zise ea.

— Alteori ne cuprinde un sentiment că viața își creează propria dreptate. Că oamenii care ne-au făcut rău sau doar s-au comportat infect în general își primesc pedeapsa. Este dulceața răzbunării, din multe puncte de vedere. Pe urmă putem, firește, să simțim un avantaj evolutiv când un concurent, un rival, e afectat. Simțim bucuria de a avansa în turmă, în detrimentul altcuiva.

— Neplăcut.

— Totuși omenesc.

— Mai mult sau mai puțin.

— Și uneori e, bineînțeles, doar sadism.

— Eu întreb mai mult, zise ea, pentru că execuția pe care Kabir i-a descris-o lui Tove Lehmann pare că seamănă cu uciderea violonistei despre care ți-am povestit.

Rekke o privi concentrat.

— Interesant. Cum o cheamă pe violonistă?

Micaela se simți rușinată.

— Nu știu, zise ea. Dar aflu imediat.

Își luă telefonul Nokia și-i trimise un SMS lui Jonas Beijer. Primi răspunsul direct: *Latifa Șamani. Împușcată în 1997 la Kabul. S-ar putea să te pot aduce în echipa de anchetă. Fransson începe să se înmoaie.*

•

„Să se înmoaie” era poate exagerat. Vargas îl făcea să se simtă nesigur în forțele proprii și nici nu avea încredere în ea – o gagică dată dracu’ din Husby, cu frați infractori. Era ultimul om de pe Pământ de la care voia să primească lecții. Dar Fransson nu era așa de prost încât să nu înțeleagă că aveau nevoie de ajutor, iar Vargas părea să aibă canalele ei de comunicare. În plus, putea face o nouă încercare să o convingă să povestească puțin mai mult despre fratele ei. Se auzi o bătaie în ușă. Oare cine o fi? Sigur că era iar Beijer.

— Acum ce mai vrei? zise el.

— Am primit confirmare de la MAE, răspunse Jonas.

— Confirmare la ce?

— Kabir chiar a fost torturat de CIA. A fost în închisoarea aia de care n-a auzit nimeni. *Salt Pit* sau *Dark Prison,* cum îi zic prizonierii.

— Cum dracu’? întrebă Fransson.

— Și cel mai nasol… știi ce e cel mai nasol? Continuă Jonas.

— Chiar nu știu.

— E că CIA sigur îl avea la mână cu mai multe rahaturi pe care noi nu le cunoaștem.

Fransson nu mai putea. Nu mai suporta tot circul din jurul anchetei și sentimentul că nu știe niciodată ceva concret sau că nu deține controlul.

— Ce-ar putea fi?

— Habar n-am. Dar dacă l-au torturat așa, trebuie că au și aflat ceva, și chiar adineauri…

Jonas ezită și se așeză din nou pe scaunul pentru vizitatori. Se foi neliniștit.

— Da?

— Sunt destul de sigur că Micaela e cu Rekke pe undeva.

— De ce-ar face așa ceva?

— Fiindcă așa am avut impresia când m-am văzut cu ea.

— Cum dracu’ s-au găsit?

— Habar n-am. Dar cred că au materiale la care noi n-avem acces.

— Aproape că așa pare.

— Însă am senzația că nu-i numai chestia aia despre CIA și tortură.

— Ce te face să crezi?

— Fiindcă acum doar două minute am primit un SMS de la Micaela. Voia numele violonistei care-a fost împușcată în pivnița casei ei din Kabul.

— La ce-i trebuie? Doar știm că Jamal Kabir n-are nicio legătură cu asta.

— Așa știm, zise Jonas, dar nu păru pe cât de sigur ar fi sperat Fransson, care iar se gândi la Lovisa Rekke și vioara pe care o auzise în vila mare din Djursholm.

Pentru o clipă parcă, înțelese de ce vor oamenii să distrugă ce le vine la mână. Dar alungă gândul și-i spuse lui Jonas că are de lucru.

•

Intraseră în camera lui de lucru și căutaseră numele. Nu existau exagerat de multe informații, dar erau totuși destule, inclusiv o pagină Myspace, un fel de *fan page.* Rekke o accesă și, încet, încet, pe ecran se încărcă o imagine. Întâi se zări doar părul, negru ca pana corbului și aranjat ca o aripă, pe urmă, fruntea și ochii. *Vai,* se gândi Micaela, *vai.*

Ochii erau mari, negri, puternic fardați și arzători. Aveau ceva îndărătnic, i se păru Micaelei, ceva sălbatic, ca și cum femeia voia să spună: *Pe mine nu mă supuneți. Mie nu-mi veniți de hac.* De fapt, nu era deloc ciudat că o omorâseră talibanii, își zise Micaela puțin cam neașteptat. Dar femeia părea să poată intimida pe oricine. În același timp era, firește, un gând idiot de insensibil. Aproape că-i fu rușine pentru el. Cu toate astea, nu se putu abține să se întrebe ce sentimente le trezea o asemenea persoană bărbaților care vor să încuie în casă femeile și să le ascundă.

Femeia parcă o atrăgea pe Micaela spre ea și era categoric frumoasă. Nu o frumusețe tradițională, poate. Nasul și ochii erau disproporționat de mari. Dar strălucea. Buzele erau cărnoase, rujate cu roșu și întredeschise, iar în mâna stângă ținea o vioară ridicată spre tavan, într-o mișcare dramatică. Probabil tocmai făcuse o smucitură intensă cu capul. Probabil că de aceea părul era aruncat ca o aripă.

— Câți ani crezi că are în poza asta? întrebă Micaela.

Rekke se întoarse spre ea.

— Șaptesprezece, poate.

— Nu mai mult?

— Joacă rolul unei femei cu experiență. E un fel de *persona* de scenă, bănuiesc.

Dădu *scroll* mai jos pe pagină și descoperi și alte poze, aproape toate făcute când era foarte tânără și, chiar dacă erau diferite, în toate avea aceeași strălucire nesupusă și pasionată. Sub ele erau texte în arabă, sau poate era paștu. Dar din loc în loc apăreau și informații în engleză și linkuri către articole și chiar – cu un text de avertisment deasupra – o fotografie cu ea moartă. Zăcea într-o pivniță, cu sânge curgând din cap, lângă un scaun

răsturnat; avea un șal verde pe cap și era îmbrăcată cu o bluză maroniu-închis.

Micaela crezu că Rekke se va opri la acea fotografie, însă el se grăbi să treacă mai departe și împreună își făcură o imagine de ansamblu asupra vieții Latifei Sarwani. Se născuse în februarie 1968 la Kabul și murise împușcată în cap în același oraș, în noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997, în plină campanie a talibanilor împotriva muzicienilor.

Totuși nu exista nimic care să indice că asasinatul ar fi fost revendicat de talibani, cum spusese și Jonas Beijer, chiar dacă avea probabil o legătură cu persecuțiile sancționate de aceștia. Regimul nu părea nici să fi investigat crima. O considerase mai degrabă ca pe o consecință a delictelor ei față de Allah și profetul său. Singurul lucru care părea sigur era că Latifa trebuie să-l fi cunoscut pe criminal. Aparent, ea îi deschisese ușa în toiul nopții și-l dusese în pivniță, acolo unde-și ținea vioara, un model Gagliano din secolul al XVIII-lea, pe care-l ținea ascuns sub niște scânduri.

Scaunul care fusese găsit răsturnat fusese mutat de la locul lui, de lângă perete; se presupusese că Latifa stătea pe el și cânta la adăpostul nopții, mai ales pentru că vioara ei fusese găsită lângă cadavru, călcată în picioare și spartă. Conform unei informații din *The Guardian,* fusese împușcată de aproape, cu un pistol sovietic vechi, de tip Tokarev.

Din câte înțeleseră ei, Latifa fusese considerată de timpuriu un fel de copil-minune, iar la 16 ani fusese primită la Conservatorul din Moscova. Însă când Rusia sovietică își retrăsese trupele din Afganistan și cooperarea culturală între cele două țări încetase, fusese nevoită să se întoarcă la Kabul. Nu exista nicio informație în mod special despre ce s-a întâmplat cu ea în anii care urmaseră, dar nu era niciun dubiu că viața ei trebuie să se fi schimbat drastic.

În timpul ocupației sovietice, un violonist avea multe posibilități să urce pe scenă și să cânte. Dar în 1992, sub conducerea președintelui Rabbani, femeilor li s-a interzis să-și exercite meseria. Cariera Latifei probabil că intrase mai mult sau mai puțin pe linie moartă și pe urmă… Micaela încercă să-și închipuie asta… talibanii preluaseră puterea și ceea ce înainte nu mai fusese permis acum era de-a dreptul periculos. Îndeosebi pentru o femeie care era și muziciană și colaborase și cu comuniștii atei.

— De ce n-a plecat din țară? întrebă ea.

— Bună întrebare, spuse Rekke. Ce zici, ascultăm?

Sub una dintre fotografiile din tinerețe apărea un link cu sunet și, când ea încuviință, Rekke apăsă pe link și se rezemă de spătarul scaunului. Părea în continuare complet extenuat: scăldat în sudoare rece și palid, cu ochii încețoșați și mijiți. Fixau fără îndoială statuia de bronz cu fata care face reverențe. Dar nu părea să o vadă, părea total închis în el. Sunetul unei viori triste răzbătu în cameră. Vioara plângea și pe Micaela o afectă imediat.

Latifa cânta de parcă era în joc viața ei, iar Micaelei i se păru, fără să vrea, că era un cântec de jale despre ceea ce i se întâmplase Latifei însăși, ca și cum și-ar fi jelit propria moarte, cu mult înainte să se petreacă. Dar destul de curând se cufundă și ea în muzică și o cuprinse senzația că se trezea la viață ceva dispărut pentru totdeauna. Abia după ce muzica amuți întrebă:

— Ce cântă?

Rekke se uită la ea ca și cum tot nu era cu totul prezent.

— Adagio din Concertul pentru violină al lui Bruch, răspunse el.

— E frumos, nu-i așa?

— E elegant. Expresiv și plin de temperament. Dar și un pic neglijent.

— Neglijent?

— Acolo nu cântă un perfecționist. Mai degrabă, o femeie care crede în ea însăși și are cutezanța de a cânta neîngrijit. Nu e prea supusă sau exersată. E conștientă de abilitatea ei și nu se teme de mari mișcări emoționale. E frumos, da. Dar și puțin melodramatic. Deocamdată n-a avut triști mari – deși se preface experimentată. E înzestrată teatral, exact cum am bănuit când am văzut fotografiile. Impulsivă și transcendentală. Nu foarte ușor de controlat, bănuiesc.

— Și tu toate astea le auzi doar așa?

Rekke dădu din mâini.

— Cel puțin, îmi închipui că le aud. Dar cu violoniștii e mereu puțin problematic. Uneori auzim o personalitate clară în muzica lor, dar cu toate astea, ne înșelăm total. Ce auzim noi e ceva ce există doar când își țin instrumentele în mâini și altminteri e invizibil. Percepem asta pur și simplu ca pe ceva ce ei țin ascuns, ca pe o mică pasiune secretă din piept. Dar cu toate astea… aici, ce să spun? Intuiesc elemente de școală rusească, exact cum m-am așteptat, dar în același timp… niciun occidental n-ar aluneca printre tonuri în felul acela. Există foarte clar și o influență din qawwali și muzica hindustană. Mă aventurez să bănuiesc că domina o încăpere ca o regină.

— Tu îți dai seama cât de tare e că faci genul ăsta de observații după ce ai ascultat o singură piesă?

— Poate, da. Dar pe de altă parte, eu și vorbesc mult și nu la asta mă gândesc, de fapt.

— Atunci la ce? zise ea.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să-i verificăm mai îndeaproape, nu numai pe ea, ci și pe ceilalți care interpretau muzică clasică în Kabul în anii aceia. Poate apare Kabir pe acolo pe undeva, într-o formă sau alta – asta dacă nu cumva mă înșel complet.

— Ai vreo poartă de acces? zise ea.

— Da, de fapt, răspunse el și se uită la ceas.

Se ridică brusc și plecă, de parcă se grăbea dintr-odată. Apoi se întoarse subit și o privi cu o concentrare neașteptată.

— Știi ce? zise el. Mi-ai redat puțin viața.

Micaela era nedumerită.

— Aproape că începe să devină o obișnuință, zise ea.

Rekke ridică mâna ca pentru a o mângâia pe păr, dar o retrase, exact ca mai înainte.

— A fost azi aici fratele meu, continuă el. Îmi aranjase o întâlnire. Dar atunci am simțit că nu mă țin puterile pentru așa ceva.

— Deși acum simți că e invers, sau cum?

— Da, poate, răspunse el. Dar mai întâi trebuie să…

Scutură din cap și dispăru în baie, iar ea fu aproape convinsă că iar o să scormonească prin dulăpiorul cu medicamente. Dar de data aceasta nu se sinchisi să-l oprească, poate și fiindcă arătase puțin spirit de luptă.

Când se întoarse, era umed pe obraji și prin păr, ca și cum se stropise cu apă pe față. Avea ochii mijiți și mormăi că trebuie să dea un telefon.

— Scuză-mă, zise el.

La scurt timp după aceea îl auzi vorbind din bucătărie. Vocea era iritată.

— Da, da, o să fiu la obiect, zise el.

Când se întoarse, îi povesti că își recuperase programarea la întâlnire, deși doar zece sau 15 minute, maximum. Era bine și așa, zise el. Ieși din camera de zi și se așeză la pianul cu coadă, nemișcat, ca și cum căuta inspirație sau doar se cufundase din nou în gândurile lui.

Pe urmă, mâinile lui începură să cutreiere peste claviatură și la început sună doar anxios și ciudat, de parcă ar fi cântat în mod conștient greșit sau enervant. Dar pe urmă se auzi o tentativă de melodie, poate aceeași ca în

bucata lui Bruch, deși Micaela nu era sigură. Melodia dispăru la fel de repede cum se ivise și fu înlocuită de un cu totul alt *loop*. Era – nu putea să-și explice mai bine – ca și cum ar fi căutat ceva și printre tonuri.

Douăzeci și trei

Julia îl auzi din lift. Rătăcea, sălta printre tonalități, pasaje și improvizații libere. Suna ca și cum se rătăcise și căuta o ieșire. Se neliniști și mai tare.

Ce delirase doamna Hansson despre sinucidere, iar el și Micaela respinseseră pur și simplu îi revenise în minte și o ținuse trează. Al naibii tata! Putea fi minunat și genial și s-o vadă mai bine decât oricine altcineva, dar alteori, ca acum, era o epavă și lăsa pe oricine să se folosească de el.

Auzise că ar fi trecut Magnus pe-aici și și-ar fi băgat nasul, ceea ce o înfuriase la culme, fiindcă, deși Magnus se prefăcea că este cel mai bun prieten, de fapt crăpa de invidie. Asta era convingerea ei absolută și nu se îndoia nicio secundă că l-ar zdrobi pe Hans dacă ar avea ocazia. Respiră adânc și intră pe ușă. Doamna Hansson o întâmpină în hol, părând chiar mulțumită.

— Ce se întâmplă aici? zise Julia arătând cu degetul spre camera de zi și pianul cu coadă.

— Nu știu exact. E Micaela aici, răspunse doamna Hansson, de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles, și atunci Julia bombăni:

— Ce apropiați au devenit ei, așa, din senin!

În drum spre camera de zi se opri, dându-și seama că tocmai fumase un joint. Scoase din buzunarul pantalonului două gume de mestecat cu mentă și începu să mestece cu zel. Se îndreptă spre pianul cu coadă, dădu din cap spre Micaela, puse o mână pe spatele tatălui ei și îl auzi adulmecând.

Era sigură că o s-o prindă. Dar când se opri din cântat și se întoarse spre ea, păru că se află într-o cu totul altă lume.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Cred că mă gândesc.

Julia se dădu puțin mai în spate, pentru mai multă siguranță.

— Doamna Hansson zice că Magnus a fost și și-a băgat nasul pe aici.

— A avut amabilitatea să vină și să arate un anume interes.

— Poți să încetezi să mai fi atât de-al naibii de ironic?

— O să încerc. Cât e ceasul?

— Trei fără un sfert, zise ea, iritată.

— Atunci trebuie să bag viteză.

— Unde te duci?

— Are o întâlnire, zise Micaela, care stătuse alături și părea încordată.

— De ce te duci la întâlnire așa, din senin?

— Vreau câteva răspunsuri.

Julia se uită iar la el, la părul încurcat și la sudoarea care îi lucea pe frunte.

— Atunci trebuie să faci duș, zise ea.

— N-am timp de duș.

— Măcar schimbă-te. Arăți ca naiba.

Rekke își privi mâinile și pantalonii, parcă verificându-le.

— Poate puțin. Adu-mi un sacou decent și un palton, cred că e suficient.

— Care să meargă la cămașa aia?

— Care să meargă la orice.

— Parcă ai fi dormit cu ea pe tine.

— Am dormit cu ea pe mine.

— Cu cine te întâlnești?

— Cu Kleeberger.

— Te întâlnești Kleeberger? întrebă Micaela uimită și se apropie de ei.

Părea tot încordată.

— Nu e riscant? întrebă ea. Ținând cont că…

— Nu, nu, o întrerupse el. Vreau doar să văd dacă pot să-i fac pe el și pe Magnus să vorbească pe șleau.

— Despre antrenorul de fotbal? întrebă Julia.

— Exact, da. Parcă voiai să mă pun în mișcare. Dar iartă-mă… poți să te grăbești puțin? Până să vii tu am avut cel mai ciudat gând și-am uitat de timp și spațiu.

— Sigur, sigur, zise ea și dispăru spre garderoba lui, care era cu mult mai mare decât avea nevoie.

Nu putea susține că își luase misiunea prea în serios.

Smulse de acolo un sacou cu piepți albaștri, care în mod clar nu era potrivit pentru MAE, și pe urmă, un pardesiu de primăvară mai formal, după care se întoarse în camera de lucru, unde taică-su și Micaela păreau să discute despre Kleeberger. Dar amândoi amuțiră când intră ea și niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt cât îl îmbrăcă ea cu sacoul și paltonul și-i aranjă părul.

— Așa, da. Acum ești din nou la limita spre respectabil.

— La limita spre respectabil, suficient de bine, zise el.

— Dar pari în continuare drogat.

— Cred că tocmai a încercat să compenseze cu ceva care să-l trezească, zise Micaela.

— Ce dracu', măi tată!

— Apropo, tu nu cumva ai fumat un joint?

— Sigur că nu!

— Trebuie să te lași.

— Tu n-ai dreptul să vorbești, cel puțin, în situația de față, pufni Julia și atunci Rekke tresări ca și cum chiar s-ar fi gândit la ce-i spusese ea.

Pe urmă scutură din cap și spuse:

— *Alea iacta est.*

După care o sărută pe obraz, dădu din cap spre Micaela și dispăru de lângă ele, cu pași nu tocmai siguri. Julia rămase pe loc tăcută, adâncită în sine. Se întoarse spre Micaela.

— Deci întâlnirea are legătură cu *Prison of Darkness*?

— Așa cred, zise Micaela.

— Magnus e un șarpe.

— O să țin minte.

— Tata zicea că i-a venit o idee ciudată.

— Așa s-ar putea spune.

— Ce e?

Micaela nu răspunse imediat. După aceea zise, ca și cum ar fi vrut să evite întrebarea:

— Ziceai că se poate înșela mai mult decât orice om pe care-l cunoști tu?

— Așa am zis?

Julia era enervată că Micaela schimba subiectul și probabil și pentru că taică-su și Micaela se apropiaseră unul de celălalt în timp record și se gândi să nu se sinchisească să răspundă. Dar era clar, uneori taică-su scotea pe gură diverse lucruri – testa ceva tras de păr sau dus de tot cu pluta. Uneori nu puteai să-ți dai seama dacă e serios sau doar glumește, pe când alteori putea să pară aproape halucinatoriu în concluziile sale.

— Poate să deraieze, zise ea. Poate chiar să pară complet țăcănit. Creierului său îi e greu să proceseze dezordinea, așa cred eu.

— Prin urmare, își creează o ordine proprie.

— Vede tipare acolo unde nu există tipare. Poate să adune unu cu unu și să-i dea trei. Ce a spus?

Micaela ezită și își trecu mâna prin păr, părând că se gândește bine la cât de multe ar trebui să spună.

— A… începu ea.

Julia se încordă și simți că vrea cu adevărat să știe. Dar exact atunci sună telefonul Micaelei, care-și modifică total gesturile și atitudinea când văzu cine e. Julia făcu involuntar un pas în spate.

— Trebuie să răspund, zise Micaela. Ne vedem mai încolo.

— Cu siguranță, răspunse Julia și simți cum i se strică dispoziția.

Nu numai fiindcă Micaelei i se întunecase privirea, își dădu seama că-i era teamă că Magnus și Kleeberger îi vor întinde un fel de capcană tatălui ei, și poate și Micaelei, de vreme ce și ea fusese atrasă în toate astea. Preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva ar trebui s-o avertizeze, dar Micaela ieșise deja pe ușă.

•

Rekke își simțea trupul și mintea greoaie și nu știa dacă Kleeberger și Magnus îl primeau fiindcă le era frică sau fiindcă îl considerau inofensiv. Avea să vadă. Bătea vântul dinspre apă și el o luă în jos pe Strandvägen. Am văzut ceva rusesc în tehnica lui Kabir, spusese el. Erau vorbe goale sau chiar era ceva acolo? Nu știa. Ceea ce adineauri păruse atât de limpede era din nou tulbure și aproape oniric. Parcă regresa din nou.

Când era mic, stătea deseori la cine și la concerte încercând să-și dea seama ce viață aveau oamenii care stăteau lângă el. Le studia mâinile, hainele, fețele, gesturile, manierele și în mare parte făcea observații foarte raționale și realiste. Dar uneori începea să fabuleze și după aceea nu era niciodată foarte sigur pe ce se întâmplase: când lumea reală sau cea posibilă aluneca în ficțiune, și poate că și acum era la fel. Poate că găsise o legătură care exista doar în lumea lui imaginară, o pistă pe care și-o dorea, care părea să-l conducă nu numai înainte în anchetă, ci și înapoi la punctele dureroase din propria viață. Poate că era doar nebun din nou?

Și totuși… avea vreo importanță? Remarcabil era că se aprinsese ceva în el. Viața îl trăsese din nou în ea.

O mașină claxona ceva mai încolo. Traficul era deja aglomerat și el își coborî privirea, cu gândul iar la Micaela, la ochii ei și la tropăitul pașilor ei care se apropiau pe peron.

Vino-ți în fire, îi spusese ea.

Trebuia să…

Un sunet violent sfâșie tăcerea. Era un picamer, din câte își dădea el seama, care fusese pornit și lovea cu furie în asfalt. Încă o doză mică de

neliniște pătrunse cu forța în ceea ce era greoi și deformat în corp. Poate era amfetamina care intra în acțiune.

Se întoarse. Îl urmărea cineva? Așa avea impresia. Ce porcărie, mormăi el. Doar paranoia. Intră în Kungsträdgården și merse mai departe spre Operă și piața Gustaf Adolf. Atunci primi un SMS. Ura SMS-urile, trebuia să apeși ca dracu' pentru fiecare literă. Dar Magnus părea să fi deprins această artă și chiar făcea exces de cuvinte.

Ce dracu', sper că nu întârzii, scrisese el.

Rekke nu se sinchisi să răspundă, însă chiar iuți pasul.

•

Nu Lucas sunase. Ci Simón, iar Micaela nu avea chef să vorbească cu el. Dar fusese cuprinsă de bănuieli sumbre. În ultima vreme, Simón nu mai dădea niciun semn dacă nu era absolut obligat și, din ce povestea maică-sa, arăta mai rău ca oricând. Sună înapoi imediat ce ajunse în stradă.

— Ce vrei? zise ea.

— Trebuie mereu să vreau ceva?

Vocea părea răgușită.

— Din partea mea, poți să vorbești și despre vreme, dacă vrei. Dar îmi dau seama după vocea ta că e ceva.

— Lucas crede că te-a bătut măr cineva.

— Nu m-a bătut nimeni măr.

— Cică ești toată vânătă la față.

— Mi-a trecut, minți ea.

— Pe urmă, se miră de ce te ocupi iar de chestia cu antrenorul ăla de fotbal.

— Dar ce-i pasă lui?

— Lui îi pasă tot timpul de tot și toate.

— Ce vrea să obțină?

— Poate că nu-i e chiar așa de ușor să aibă o soră polițistă.

Micaela se opri în intersecția cu Riddargatan.

— Deci te-a pus să mă tragi de limbă.

Simón nu răspunse.

— Pe unde ești? îl întrebă.

— Cum? De ce?

— Ar trebui să ne vedem.

— Sunt în Husby. La Mustafa.

— Atunci ne vedem în curte peste 40 de minute, zise ea și închise, ca să nu-i dea ocazia să se fofileze.

Nu că ar fi crezut că o să-i spună ceva de valoare. Dar n-avea ce să strice dacă se întâlnea cu el, și chiar dacă nu rezolva nimic, măcar putea să urce până la maică-sa.

În drum spre Karlaplan se întrebă dacă n-ar trebui să scoată niște bani pentru el, deși sigur primise deja mai mult decât suficient de la Lucas. Trecu pe lângă biserica Oscar și își scoase din nou mobilul. Să-l sune pe Jonas? Sună. Nu-i răspunse și fu dezamăgită. Dar oare de ce stă și așteaptă să-l sune ea?

Grăbi pasul. Vântul bătea tăios și aveai senzația că e mai degrabă noiembrie decât aprilie. Undeva, la distanță, se auzeau sirene, urlete îndepărtate, care exact când se stinseră, părură că o iau de la capăt. Dar de data aceasta nu mai erau sirene, ci telefonul ei, care suna și se întrepătrundea cu sunetele orașului.

— Alo, zise ea.

— Ai avut dreptate cu închisoarea, răspunse Jonas Beijer. Acum n-ar trebui să mai fie nicio problemă să te readuc în echipa de anchetă.

Ea ridică pumnul, dar pe urmă șovăi.

— Fransson ce zice?

— El are altele pe cap. Aici e mare atmosferă de revoltă acum, continuă el. Până și șeful poliției centrale s-a implicat și-l sună pe ministrul de externe.

Micaela se gândi la Rekke, care se îndrepta acum spre MAE și Kleeberger. Dar alungă această imagine și închise ochii. Ea avusese o contribuție decisivă.

— Dar, Micaela, nu poți fi sinceră cu mine acum? Rekke ți-a șoptit la ureche, nu? continuă el.

Ea ezită și cuprinse cu privirea Narvavägen.

— Da, zise ea.

— Cum v-ați întâlnit?

— Îți povestesc după aia.

Acum Jonas era cel care părea că ezită.

— Am putea să bem o bere.

— Am putea.

El păru mulțumit de răspuns.

— Pot să întreb de ce-ați vrut să vă dau numele violonistei?

— Ne întrebăm… începu ea, gândindu-se ce să-i zică.

— Ce vă întrebați?

— Dacă nu cumva Kabir cânta și el muzică clasică.

Jonas Beijer amuți la celălalt capăt al telefonului.

Părea că fusese prins cu chiloții în vine.

— Nu sunteți zdraveni? zise el apoi.

— E doar o pistă, spuse ea defensiv.

— Cum ați ajuns la concluzia asta? Pentru că a spart câteva instrumente?

Să spună că din cauza mișcărilor lui de pe teren? Nu, își zise ea. Suna prea *far out.*

— N-ați găsit și voi vreun indiciu de genul ăsta?

Jonas amuți din nou.

— Nu prea știu ce să spun. Sincer vorbind, nici măcar nu mi-a trecut așa ceva prin minte.

— Deci niciun semn că știa ceva despre game și tonalități?

— Absolut nimic.

Coborî la gura de metrou Karlaplan și o luă pe scări spre bariere.

— Și Kabir n-o cunoștea pe Latifa Sarwani, continuă ea.

— Nu, am mai spus. Erau din lumi total diferite.

— Dar tot ar fi putut să se întâlnească, nu?

— Evident. Dar chiar am cercetat. N-au avut nimic de-a face unul cu celălalt, nici în Kabul, nici pe altundeva prin Afganistan.

— Dar nu puteau să se fi întâlnit în afara țării? Sarwani a studiat la Moscova.

— Dar el, nu. El era un jegos de mecanic de motociclete.

Adevărat. Se gândi câteva momente, întrebându-se dacă nu cumva Rekke era totuși dus cu pluta.

— Știa limbi străine, zise ea.

— Vorbea engleza mai bine decât credeam noi, e adevărat.

— Nu e posibil să fi fost bun și la altceva?

— Ba sigur că da. Numai că n-am ajuns noi mai departe de-atât.

— Deși părea că urăște muzica.

— Posibil.

— Și ura aceea trebuie să fi venit de undeva, nu?

Jonas nu răspunse.

— Ura nu e întotdeauna atât de simplu de explicat.

Micaela se gândi o clipă.

— Eu zic doar că trebuie să vă fi scăpat ceva.

— E clar că dracu' că ne-a scăpat ceva. Altminteri am fi rezolvat cazul, nu-i așa?

— E drept, răspunse ea, uimită de cât de urâcios devenise din senin. Vorbim mai încolo. Acum am coborât la metrou.

— Așa facem, zise el. Îmi pare rău că m-am înfuriat. Abia aștept berea aia.

— Mai întâi rezolvă să mă aduci înapoi în grupul de anchetă.

— O să fac tot ce-mi stă în putință.

— Și transmite-i lui Fransson că de data asta e fără condiții.

— OK… răspunse el mirat.

Micaela închise și continuă să meargă spre peron.

Douăzeci și patru

Ministrul de externe Mats Kleeberger se uită prin încăperea imensă și aruncă o privire nemulțumită în oglinda de deasupra șemineului de marmură. Ce, nu știuse că dosarul Kabir e un furuncul care se va sparge mai devreme sau mai târziu?

Dincolo de fereastră se vedeau Palatul și Parlamentul. Le privi cu ochii goi și înjură. Nu-i venea să creadă că până la urmă capitulase. Dar totul era, firește, din cauza atacurilor teroriste. Totul devenise atât de alb sau negru după 11 septembrie, încât nu era chiar singurul care cedase în fața presiunilor. Puțini dintre colegii săi din Europa putuseră să reziste. Ce facem pentru a combate terorismul? Orice, răspunseseră ei ca niște soldăței obedienți. Dar era ușor să te dai deștept *post factum.* Existase un sentiment atât de acut de stare de necesitate, încât păruse rezonabil să nu fie foarte pedanți, și asta voia să-i spună și lui Rekke:

Ar fi fost mai bine dacă am fi fost aruncați în aer?

Se uită la ceasul de la mână și se gândi că Hans ar fi trebuit să ajungă până acum. Zisese că vine imediat, și nici nu avea de mers așa de mult din Grevgatan până aici. Ce omul naibii! Bătrânul lui tată obișnuia să spună: Unii oameni ne fac să vrem să tăcem, în timp ce cu alții nu ne mai oprim din vorbit – iar cu Hans așa fusese multă vreme. În fața lui Hans, se trezea la viață și întâlnea o privire care părea să-l înțeleagă înainte să apuce măcar să formuleze o propoziție.

Dar pe urmă… Hans se schimbase și încetase să țină seama de politică. Spunea adevărurile lui blestemate și nu era ciudat că începuse să fie considerat periculos. *Atât de neglijent,* își zise Kleeberger, *atât de nesăbuit!* Chiar voia – aici nici măcar nu era ipocrit – să-i tragă o săpuneală bună și să-l sperie până-l reduce la tăcere.

N-ar trebui să fie imposibil. Puteai ajunge la el în toate modurile posibile, mai nou. Dar ce era neplăcut era firește faptul că nu știai niciodată în ce stare e, nici măcar când era deprimat. Apoi mai exista, evident, și Magnus. Kleeberger nu s-ar descurca fără el. Dar Magnus era perfid, iar Kleeberger nu știa de fapt dacă Magnus e pro sau contra fratelui său; probabil ambele. Voia să-l pună la punct și să-l salveze deopotrivă.

Se auzi o bătaie la ușă.

— A ajuns profesorul Rekke, spuse Lena, secretara lui, și atunci Kleeberger se mobiliză și adoptă o expresie despre care credea că transmite atât autoritate, cât și compasiune, și înțelese imediat că era cea potrivită.

Nu Hans Rekke cel obișnuit păși în încăpere, ci mai degrabă un bărbat palid și foarte obosit, cu o cămașă sifonată și un sacou… Doamne, Dumnezeule… Era vreun fel de glumă? Arăta ca un arlechin – iar părul, nu putuse măcar să se pieptene?

— Ia loc, dragul meu prieten, zise el.

Rekke se așeză pe fotoliul galben din fața biroului și își șterse o picătură de sudoare de pe frunte. Ochii i se plimbau jucăuși pe pereții de culoare aurie. Mâna îi tremura ușor. Situația părea, fără îndoială, promițătoare.

— Iartă-mă că o spun, Hans. Dar pari obosit.

— Sunt în formă mai bună, răspunse el cu un zâmbet forțat.

Lui Kleeberger aproape că îi era milă de el.

Rekke ridică puțin capul, cu mare chin, și se uită la el.

— Dar mă bucur că tu ești în formă bună, continuă el. Joci tenis cu mult zel, din câte văd.

— Aha, se observă?

— Pe brahioradialul tău. Mai pregnant la brațul drept, chiar dacă mergi pe rever cu două mâini, nu-i așa?

— Exact, da, copiez stilul lui Björn Borg din anii 1970. Dar trecem la subiect? Nu am prea mult timp, din păcate.

Rekke încuviință, iar Kleeberger formă un număr pe telefonul interior.

Magnus intră cu o mapă în mână, iar Kleeberger îl cercetă rapid ca să vadă cât de speriat e. Dar Magnus doar strălucea, cu obișnuitul său *savoir-vivre.* Părea pregătit pentru luptă, în timp ce fratele lui părea mai abătut și mai apatic acum, cu ochii lui sticloși. O să meargă bine, încercă el să se convingă.

— Deci ați început? zise Magnus.

— Fratele tău îmi admiră mușchii de la tenis.

— Aha, da, întotdeauna a avut o fixație asupra corpului.

— Ei bine, continuă el, adresându-se din nou lui Hans. Magnus spune că ai nevoie de ajutor.

Hans își duse deranjat mâna la frunte și se îndreptă în fotoliu.

— Da, exact. Sunt un pic bulversat, spuse el.

— Nu așa suntem cu toții? răspunse Kleeberger generos.

— Dar pentru Hans e puțin mai rău, zise Magnus și se așeză lângă fratele său.

— Am auzit, continuă Kleeberger. Se pare că prietenii noștri americani se ceartă cu tine, deși n-am înțeles niciodată de ce. Poți să-mi spui pe scurt?

Hans se foi pe fotoliu, ca și cum nu era prea dispus să povestească, și atunci Magnus preluă cârma.

— A început cu un tip care-a stat la Guantánamo pentru că a primit un telefon de la unchiul lui din partea tatălui, de pe telefonul prin satelit al lui Osama bin Laden. Suspectat, evident. Dar tipul părea că nu știe absolut nimic despre al-Qaida. Pe urmă, din senin, știa totul. Charles Bruckner de la CIA – care pe vremea aia își făcea veacul la Langley – i-a cerut lui Hans să se uite pe transcrierile interogatoriilor.

— Și la ce concluzie ai ajuns? întrebă Kleeberger întorcându-se spre Rekke.

— Hans a ajuns la concluzia că individul nu spusese ce știe, ci ceea ce crede că trebuie să spună pentru a scăpa de tortură, continuă Magnus.

— Aoleu, zise Kleeberger. Nu e bine.

— După aceea, CIA l-a copleșit cu transcrieri de interogatorii, tocmai pentru ca Hans să poată detecta ce era adevărat și fals în ele, și Hans a devenit tot mai… cum s-o spun? Confuz e cuvântul corect, Hans? Sau nervos, pur și simplu?

Rekke ridică din umeri.

— Da, oricum nu contează. Esențialul e că a indicat un șir de studii care arătau că violența nu e o modalitate deosebit de eficientă de a obține informații, mai ales când anchetatorii nu sunt siguri asupra vinovăției suspectului sau nu știu exact ce caută. Sigur că Hans a înțeles că în vremuri tulburi e tentant să faci din interogatoriul în sine o parte din pedeapsă. Dar e rareori profitabil, din punct de vedere intelectual, să urmezi impulsurile morale în defavoarea dovezilor științifice empirice, a zis el.

— Ar fi trebuit să-și însușească asta.

— Și-au însușit-o foarte bine la început, continuă Magnus. Dar pas cu pas, au dus-o mai departe. Hans zicea că n-a auzit niciodată o cacofonie mai strașnică de voci divergente și forțate și că întreaga abordare nu era doar sortită eșecului, ci și contraproductivă. În loc să-l zdrobească pe inamic, au creat și mai mulți inamici. I-a avertizat că asta va avea urmări catastrofale pentru imaginea SUA, dacă se află.

— Înțeleg, zise Kleeberger.

— Dar înainte de toate, spuse Magnus, a vorbit foarte concret și a spus că CIA riscă să scape din vedere gravitatea faptului că a fost copleșită cu o cantitate atât de sinistră de informație mediocră.

Rekke se uită la fratele său de parcă ar fi spus numai prostii.

— Și situația nu s-a îmbunătățit nici când i-a contactat pe cei de la *Washington Post,* continuă Magnus.

— Da, am auzit ceva, completă Kleeberger.

— *Washington Post* m-a contactat pe mine, dacă-mi e permis să spun umil, zise Hans.

— Poate că așa a fost, zise Magnus, dar nici nu cred că le-ai spus jurnaliștilor mai mult de vreo două adevăruri general valabile. Și totuși… prietenii noștri de la CIA au început să-și facă griji și au decis să te discrediteze, înainte să-i discreditezi tu pe ei, provocând un iad în mass-media. A fost un rezumat bun, Hans?

— Nu cine știe ce, zise el.

— Mda, poate că nu. Dar puțin din adevăr tot cred că am prins.

— Acum o să te apuci să provoci iadul pe pământ? întrebă Kleeberger cu un zâmbet precaut.

Hans nu-i zâmbi și el, ci rămase privindu-și mâinile delicate. Kleeberger considera în continuare că totul pare promițător. Nu văzu nici măcar o urmă din vechiul spirit al lui Hans, nimic din strălucirea lui obișnuită.

— Nu cred că am această putere.

— Deci nu stai aici și te întrebi dacă să urmezi legea sau vocea conștiinței? întrebă el voit provocator.

— Nu sunt foarte sigur de ce zice niciuna din vocile alea. Ambițiile mele sunt mai timide. Vreau doar să obțin câteva informații, răspunse Hans.

— Despre Kabir? zise Magnus.

— Exact, răspunse Hans, și atunci Kleeberger se uită la Magnus cu o privire care spunea: *Zi-i acum, bagă-i-o pe gât.*

— Tocmai am vorbit cu Bruckner, continuă Magnus.

— Îți dă încredere faptul că sunteți uniți în vremuri de criză, comentă Hans.

— Charles a subliniat foarte ferm că în contractele tale privind secretul profesional scrie că nu poți utiliza în investigații ulterioare cunoștințele pe care le-ai dobândit lucrând pentru CIA.

— Asta nu înseamnă pur și simplu că riști să fii adus în fața instanței dacă faci asta? zise Kleeberger. Chiar extrădat în SUA.

— Nu sunt sigur, răspunse Hans cu un calm care îi dădu ceva emoții lui Kleeberg. *Leges sine moribus vanae.*

— Legile fără morală sunt inutilizabile, traduse Magnus.

— În plus, ne mișcăm într-o zonă crepusculară, unde legea și puterea politică nu sunt atât de diferențiate cum am fi sperat, și de aceea eu, în ciuda a tot și toate, sunt convins că o să mă ajutați, continuă Rekke.

— De ce te-am ajuta?

— Pentru că e în interesul vostru, firește. Foarte simplu. Dacă îmi permiteți, o să repet pe scurt chestiunea.

— Chiar nu e nevoie.

— Oricum o fac, zise Hans și păru să devină brusc mai mare.

Sau dacă „mai mare" era exprimarea greșită, Kleeberger avu senzația că se întorsese vechiul Hans, cel care doar incomodase, iar acum, parcă în pofida voinței sale, prezenta propria versiune a adevărului. Kleeberger îi aruncă încă o privire neliniștită lui Magnus.

— Pe 22 august 2002, aici aterizează un bărbat pe care-l cheamă Jamal Kabir, dar care, firește, are în realitate un cu totul alt nume, spuse Hans. Vine direct dintr-un penitenciar secret, de la nord de Kabul, cu numele de cod *Kobolt* sau *Salt Pit,* unde a fost torturat și a fost supus unui regim de temperaturi scăzute, întuneric și muzică dată la maximum.

— Da, da? zise Magnus nerăbdător și își mușcă buzele, iar în clipa aceea lui Kleeberger îi trecu prin cap gândul neplăcut că frații, fiecare în felul lui, știau ceva ce el nu știa.

Dar alungă gândul.

— E ciudat și doar până aici, nu? continuă Hans. Cât de des sunt eliberați deținuți din genul acela de complexe și sunt duși cu generozitate cu avionul în altă parte?

— Nu prea des.

— Dar ce e într-adevăr interesant e totuși că Agenția Suedeză pentru Migrație și poliția n-au fost niciodată informate.

— Ba da, ce dracu', poliția a fost informată, zise Kleeberger, brusc revoltat, nu numai fiindcă se asigurase că informațiile fuseseră într-adevăr transmise conducerii poliției, ci și pentru că înțelegea că este un aspect cu adevărat sensibil dacă povestea va ajunge vreodată în presă.

— *Eu* l-am informat pe Falkegren, zise Rekke sec. Dar informația n-a fost niciodată transmisă mai departe pe cale ierarhică în poliție.

— Asta nu prea e vina noastră.

— Probabil că totuși e, continuă Rekke. Cineva trebuie că a dezmințit informațiile când a întrebat Falkegren. Altminteri nu prea ar fi avut curaj să le țină sub tăcere.

Magnus încuviință, ca și cum știa exact cine și ce dezmințise, ceea ce-i strică și mai tare dispoziția lui Kleeberger.

— Mă rog, zise el enervat. Continuă.

— Să nu povestești totul poliției când se declanșează o anchetă criminalistică e, firește, îngrijorător, și o să revin la asta, zise Rekke. Dar pentru început, vreau să vorbesc puțin despre logica din spate. Voi de ce ați fost atât de reticenți și n-ați dezvăluit ce știați? Răspunsul e, firește, că ați fost supuși unor presiuni. SUA nu au vrut să se ajungă la concluzia că au torturat așa un om și să riște să se afle despre un întreg penitenciar pe care l-au ținut ascuns de ochii publicului. Evident că așa a fost. Dar nu cred că e un motiv suficient.

Kleeberger își încrucișă brațele peste burtă.

— A, nu? întrebă el.

— Nu, probabil că s-a încheiat și vreun fel de acord. Nu știu ce *deal* e, deci stați liniștiți în privința asta.

Tot e bine, își zise Kleeberger, *e bine.*

— Însă eu am, firește, teoriile mele. Știu, de pildă, că mai mulți lideri talibani de la Kabul n-au fost prinși niciodată. În cazul unora dintre ei, nu există nici măcar poze. Îmi imaginez că misiunea lui Kabir în Suedia a fost să-l identifice pe vreunul dintre ei. Spre exemplu, mullahul Zakaria a stat o vreme în Norsborg, înainte să se mute la Copenhaga, unde a și fost împușcat. Dar n-are decât și nici asta nu mă interesează chiar în momentul ăsta.

— Și ce te interesează?

— Camuflarea în sine. Tăinuirea faptelor certe.

Kleeberger îl privi din nou neliniștit pe Magnus.

— În ce fel? întrebă el.

— Cum să încep? Nu știm de ce a fost ucis Kabir. Dar un motiv verosimil poate fi acela că nimeni din afară nu trebuia să afle ce risc reprezenta el.

— Cred că… începu Kleeberger.

— Deși, înainte de toate, îl întrerupse Hans, asta a afectat ancheta poliției. Un om nevinovat a fost prins și arestat preventiv din cauză că anchetatorii dețineau informații incomplete. În acest timp, criminalul a avut un avans. S-ar putea chiar interpreta așa: cei care l-au lăsat pe Kabir în țară

n-au vrut ca această crimă să fie rezolvată, pentru că soluția i-ar fi pus pe ei într-o lumină proastă.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Kleeberger.

— Vreau să fac, așa cum am sugerat, un mic schimb de servicii, exact cum trebuie că ați făcut voi cu CIA.

— Atunci zi tot.

— N-o să vă fac viața un iad, cum a formulat așa de frumos Magnus; asta, dacă-mi povestiți ce-a făcut Kabir sub regimul taliban și de ce a ajuns la *Salt Pit,* lângă Kabul. Vreau să știu pur și simplu de ce au existat motive pentru a fi ucis.

— Și de ce-am ști noi toate astea?

— Pentru că trebuie să fi primit un document, sau o parte dintr-un document, de la CIA. Altminteri n-ați fi avut niciodată curaj să-l lăsați să intre în țară.

Mats Kleeberger îi aruncă o privire întrebătoare lui Magnus, iar în încăpere se lăsă tăcerea pentru câteva momente. Brusc, se auzea traficul de afară. Pe urmă răsună un râset. Era Magnus, care abia acum părea amuzat de toată situația.

— OK, zise el.

— OK ce? întrebă Kleeberger nesigur.

— Cred că n-avem de ce să nu-i facem pe plac. Altminteri n-o să se lase.

— Chiar e sigur… începu Kleeberger, dar se opri.

Se simțea slab.

— Am verificat floarea la care te-ai uitat, zise Magnus, ca și cum nu i-ar fi auzit ezitarea din glas.

— Despre ce floare vorbim? întrebă Kleeberger.

— *Iris afghanica.* Crește în munții din apropiere de Kabul. O floare mică, frumoasă și viguroasă. E văzută drept un simbol pentru cel care se opune.

Magnus i se adresă lui Rekke:

— Are vreo legătură cu crima?

— Nu știu. Dar cred că au existat motive să fie ucis, răspunse Hans absent, iar Kleeberger simți că trebuie să-și impună autoritatea.

— Da, da, zise el aspru și se ridică. Ai câștigat, cel puțin deocamdată. Te felicit. Dar n-am de gând să-ți înmânez așa, una-două, nicio hârtie cu ștampila de „secret” pe ea. O să mă sfătuiesc cu juristul nostru. Vine Magnus mâine la tine cu ce putem să-ți predăm.

— E bine, zise Hans și se ridică și el.

Dădu mâna cu ei și ieși, în mod neașteptat, în grabă, iar Mats Kleeberger își încleștă pumnii pe sub birou, fără să știe dacă de frică sau fiindcă voia să contraatace cu toate resursele pe care le avea la dispoziție.

Douăzeci și cinci

Simón nu venise și, deși îl sună, nu dădu de el. Iar Mustafa negă că Simón ar fi fost pe-acolo. Destul de repede, Micaela renunță și urcă la maică-sa. Traversă balconul de trecere al blocului de unde maică-sa ar fi trebuit să se mute de mult și sună la ușă.

Îi deschise îmbrăcată într-o rochie *flower power* cu flori roșii și verzi pe piept și talie. Arăta iar ca o hipiotă, cu părul negru cu fire albe despletit și ciufulit, iar Micaela tocmai se pregătea să întrebe „Ce te-a apucat?", când maică-sa făcu ochii mari.

— Ce-ai pățit?

— Ce-am pățit?

— Obrazul.

— Arată mai rău decât e în realitate, răspunse Micaela. Te-ai apucat iar de pictat?

— De ce să mă apuc de pictat? întrebă maică-sa, făcându-i semn să intre, cu gesturi mari, exagerate.

— Pentru că ai pe tine chestia aia, zise Micaela arătând cu degetul la rochia ei, nu că ar fi fost ceva neobișnuit s-o vadă luând-o pe arătură și purtând haine second-hand.

Dar asta se întâmpla mai ales când își scotea vopselele de ulei și voia să se catapulteze înapoi în zilele fericite de hipiotă de odinioară, de pe vremea lui Allende.

— Ce… nu. E doar o cârpă pe care o probam. Trebuie că-ți e foame.

Micaela se așeză pe canapeaua de piele din sufragerie și tocmai voia să răspundă că nu-i e deloc foame, când maică-sa dispăru în bucătărie și se întoarse cu *empanadas* și *yerba mate.*

— Mulțumesc, mamă. Chiar nu trebuia. Pari că ai dormit mai bine.

— Aș, cine mai doarme în zilele noastre?

Micaela trase peste ea un pled de pe canapea și se holbă din nou la rochia maică-sii. Chiar arăta de parcă ar fi vrut să înceapă iar să strige *peace and love.*

— Trebuia să mă întâlnesc cu Simón. Dar nu și-a făcut apariția.

— Nu și-a făcut apariția? Își face el vreodată apariția? Îmi scoate peri albi, zise ea apucând câteva șuvițe de păr și arătându-i-le. Dar spune odată,

Doamne iartă-mă, nu te-a bătut nimeni, nu?

Micaela dădu din cap.

— Nu-i nimic, am căzut. Eram cu Vanessa prin oraș și petreceam.

— Nu înțeleg de ce nu-ți găsești tu mai bine un bărbat, zise mama din senin.

— Adică dacă aș fi avut un bărbat, ar fi fost acolo să mă prindă?

Maică-sa o privi de parcă se întreba dacă asta voise să spună.

— Dacă ai fi avut bărbat, n-ar fi trebuit să alergi prin oraș cu Vanessa. Păcat de fata aia, că e așa frumoasă! Tu știi ce zicea tatăl tău?

— Ce zicea tata? întrebă ea, bucuroasă că deja păreau pe cale să schimbe subiectul.

— Zicea că fetele frumoase sunt leneșe.

— De ce să fie leneșe?

— Fiindcă nu trebuie să-și dea niciodată silința. Dar cele ca noi…

— Frumos din partea ta să menționezi asta, o întrerupse Micaela.

— Ești mult mai drăguță decât crezi, iubito. Dar cele ca noi, care nu pricepem cât de minunate suntem, tragem din greu și luptăm tot timpul și nu luăm nimic ca de la sine înțeles.

— Și Doamne, Dumnezeule, ce bine ne mai iese!

— Ce vorbe sunt astea? Tu o duci foarte bine. Dar trebuie să încetezi să-ți mai piepteni bretonul în jos, pe frunte. Dai impresia că vrei să te ascunzi.

— Acum parcă ești Lucas.

— Ar fi vreo problemă?

Micaela oftă.

— N-ai și tu nimic amuzant de povestit? Vreo bârfă? Altceva în afară de faptul că te-ai făcut iar hippy.

— Nu mi-a plăcut niciodată cuvântul ăla, tu știi asta. Dar îți garantez că o să bârfească toată lumea despre tine și despre fața ta. Deși, exact… zise ea și se lumină la față. Știi cine a apărut iar la cârciuma din Husby?

— Cine? zise Micaela.

— Beppe. S-a întors ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Stă acolo și se umflă iar în pene și se laudă cu Mario. Adineauri a trecut Carlos pe-aici și mi-a spus.

Micaela se gândi. Dădu pătura deoparte și o strânse.

— Știi ce, mamă? Mă duc să-l salut.

Maică-sa o privi la fel de îngrozită ca adineauri, la ușă.

— Ce spui? o întrebă pe Micaela.

— Nu ne-am mai văzut de când a fost arestat preventiv.

Maică-sa părea nedreptățită.

— Doamne, Dumnezeule, dar abia ai venit. Nu-ți bei măcar ceaiul?

Micaela se ridică.

— Îmi pare rău.

— Deci preferi compania bețivului ăluia, decât a mamei tale, continuă ea.

— M-am apucat iar de ancheta criminalistică.

— Chiar și așa, când a avut Beppe ceva înțelept de spus? Nu face decât să mintă.

— A fost tratat nedrept.

— Ești mai rău decât Simón. Nu faci decât să vii și să pleci. Mai bine cu Lucas – el își face întotdeauna timp.

— Da, da, spuse Micaela și își mai îmbrățișă mama o dată.

Se duse în hol, scoase portofelul și puse trei bancnote de 100 de coroane pe comoda de lângă ușa de la intrare. După care ieși pe balconul de trecere, coborî cu liftul și traversă curtea. Afară se răcise și era înnorat, iar ea trecu pe lângă blocurile alb-verzui, cu balcoanele de trecere și antenele lor parabolice.

O luă pe aleea Edvard Grieg spre centru, *oraș* – cum spuneau ei odată, pe vremuri –, deși *orașul* nu însemna decât o piață și câteva magazine. Erau numai cunoscuți peste tot, evident, chiar dacă existau și multe fețe noi, dar care cu siguranță știau că e polițistă. Văzu asta în ochii lor și, mai mult ca o subliniere, ridică niște bucăți de sticlă spartă din fața intrării la metrou și se uită la o gașcă de băieți care stăteau pe banca verde din față de la ICA și rânjeau la ea.

— Totul e în ordine?

— E în ordine. Am doar un business cu fratele tău, zise cel mai înalt dintre ei, un tip pe care-l chema Fadi.

— Ai grijă doar să nu fii păcălit.

— Nicio problemă. Am totul sub control, zise el bătând ușor buzunarele de la pantaloni și căutându-i caraghios cu privirea pe tovarășii săi, iar ea îi zâmbi forțat și își continuă drumul spre cârciuma din Husby.

Dinăuntru se zărea o lumină slabă, și Micaela trase aer adânc în piept, ca și cum ar fi fost un efort și numai să-l revadă.

Dar cârciuma era aproape goală și fu convinsă că Beppe o șterse deja sau că nici măcar nu fusese pe-acolo. De aceea doar dădu scurt din cap spre

Yusuf, care era în spatele barului, și tocmai dădea să plece, când auzi un strigăt.

— Micaela!

Se întoarse și-l văzu. Stătea în spate, în colțul din dreapta, cu Amir, și se holba bucuros la ea. Abia dacă-l recunoscu. Era mult prea dichisit și mult prea puțin beat, chiar dacă, evident, nici complet treaz nu era. Purta un costum cafeniu, era proaspăt tuns și bărbierit, și bineînțeles că avea o rană pe buza superioară, iar obrajii erau la fel de îmbujorați ca de obicei. Dar cu toate astea, arăta neașteptat de bine.

— Beppe, zise ea. Bine-ai revenit.

— Uneori bărbatul trebuie să se întoarcă unde-i e locul, rânji el. Hai, vino și ia loc. Pe Amir îl cunoști. O să mergem să sărbătorim transferul lui Mario. Clubul ne-a invitat.

Micaela se așeză și se uită la el, încercând să-și dea seama dacă era pe cât de bucuros părea. Probabil că trecuse printr-un mic iad. Jumătate din Husby îl credea în continuare vinovat. Micaela știa că îi scriseseră *ucigaș* pe ușă, înainte să-și facă bagajele și să se mute în Kristineberg.

— Arăți bine, zise ea.

Beppe dădu din mâini și își scoase pieptul în față, vrând parcă să-i confirme spusele.

— Știi, îi zise el lui Amir, dacă nu era Micaela, n-aș fi stat azi aici.

— Ba sigur că ai fi stat. N-am avut nicio dovadă împotriva ta. Am fost idioți.

— Dar nu și tu, zise el. Tu ai luptat pentru mine.

Se aplecă s-o îmbrățișeze. Apoi tresări și se holbă cu furie la obrazul ei.

— Ce-ai făcut? zise el.

— M-am împiedicat, zise ea. Hai să facem o plimbare.

O privi ca și cum n-ar fi înțeles, și poate că părea și neliniștit.

— Tocmai am mai comandat un rând, zise el.

Micaela îl privi adânc în ochii sticloși.

— Nu e bine să te duci beat la petrecere, nu?

— Cine zice că mă îmbăt?

— Îmi pare rău, Amir, ne întoarcem repede.

Beppe dădu din cap afirmativ și se ridică reticent. În drum spre ieșire, îi șopti la ureche:

— Sper că nu e niciun căcat, nu?

— Nu, stai liniștit.

Păru să se gândească bine.

— Am auzit că te-ai văzut cu Mario. S-a făcut de râs sau ce?

— A fost doar un scump, răspunse ea.

Ieșiră în piață și Micaela simți imediat că atrăgeau privirile. Oamenii șopteau pe la spatele lor, iar Beppe reacționa exact ca pe vremuri. Se umflă în pene, înaintând ca un cowboy, cu brațele bălăbănindu-se pe lângă corp.

— Vezi ce se holbează? o întrebă. Își imaginează că mă arestezi.

Micaela le zâmbi tuturor, ca să le arate că au ieșit doar la plimbare, ca niște foști vecini.

— Dă-i încolo, zise ea. Mai bine fii mândru. Chestia aia cu Mario e fantastică.

Lui i se lumină toată fața și făcu un pas mai aproape de ea, iar Micaela simți încă o dată acea forță brutală pe care o emana Beppe, cea care odată făcuse, totuși, ca posibila lui vinovăție să pară destul de credibilă.

— Dar m-am și luptat cu el. Îți aduci aminte, nu? Nu era zi în care să nu stăm acolo și să tragem la poartă și să driblăm. Pe orice vreme blestemată. Uneori cu zăpada până la genunchi.

— Îmi amintesc, răspunse ea, chiar dacă nu-și aducea aminte nici măcar o singură dată când să-i fi văzut jucând împreună, cu atât mai puțin iarna.

— O să ajungă cel mai mare star de pe planetă.

— Cu siguranță, zise ea.

— Am reușit împreună, el și cu mine. Știi ce-i ziceam mereu?

— Ce-i ziceai mereu, Beppe?

— Să nu renunți niciodată la luptă. Absolut niciodată.

— Trebuie că au fost niște vorbe foarte înțelepte.

— Despre psihic e vorba, zise el și arătă cu degetul spre frunte. Psihic.

Micaela îi zâmbi și îi veni să-i spună ceva despre psihicul lui. Dar rezistă tentației.

— Mergem la terenul de fotbal, zise ea. Poate îmi arăți ce ați făcut.

El încuviință și o luară spre biserică și moschee. Când o gașcă de tineri se holbară curioși la ei și părură că ar vrea să se apropie, Micaela le făcu semn că sunt ocupați, își aminti de momentul când aflase despre crimă, în grădina din fata blocului. Își aducea aminte de atmosfera agitată, de chipurile care străluceau, de vocile care răsunau una peste alta. *Schadenfreude,* își zise ea.

— La dracu', zise el. Ce mă bucur să te văd. Știi… o vreme am simțit că aia e. Aproape că începusem să cred că am făcut-o.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Din contră, tu ești eroina mea. Lucas ce mai face?

— Ca de obicei, zise ea.

— E cam gangster, așa, nu?

— Nu cred că e totuși așa un pericol, zise ea.

Beppe se opri și păru să cadă iar pe gânduri. Micaela avea senzația că și el voia, cum voise și Mario la Spy Bar, să facă ceva pentru ea, să-i ofere un soi de recompensă.

— Ții minte că m-ai întrebat despre textul de rap al lui Simón, cel pe care l-am cântat în grădină?

— Clar, răspunse ea.

— Mi-am adus aminte ceva despre el.

Micaela îl privi curioasă.

— Ce anume?

— Am cântat despre tatăl vostru și toată catastrofa.

— Îmi aduc aminte ceva, zise ea.

— Țin minte un vers, continuă el.

— Ce vers?

— *Fratele meu voia el la putere. Era o javră. Așa că a făcut o manevră.*

Ea stătu să se gândească.

— Se referea la Lucas?

— La cine altcineva?

— Toată lumea îl bănuiește întotdeauna de tot ce-i mai rău, zise Micaela.

— Ei, nu, cum… eu nu, răspunse Beppe. Țin minte cum a avut grijă de tine. Nimeni n-avea curaj nici măcar să te atingă din cauza lui. O vreme, ai fost regina din Husby.

— Categoric, nu, zise ea. Am auzit că ai început să-ți amintești ceva mai multe de pe Grimsta.

— Ce… începu el. Da, poate. Dar mai mult Mario face mare caz din asta. Copoii…

El se strâmbă.

— Ce-i cu ei?

— Eh, nimic. Dar mai nou, am terapeut.

Micaela îl privi uimită. Nu cunoștea pe nimeni care să facă terapie și, dacă ar fi bănuit pe cineva că s-a apucat de așa ceva, atunci în mod clar nu Beppe ar fi fost acela.

— Mi-au dat o tanti la care să mă duc după perioada de arest preventiv, zise el. Ca să mă confrunt cu furia din mine.

— Păi e bine, nu?

— N-am suportat. Baba părea că mă crede vinovat. Dar după o vreme, a fost totuși chiar bine și-am înțeles că niciodată nu săpasem cum trebuie acolo. La interogatorii mai mult mă apărasem.

— Și atunci ți-ai amintit că ai văzut ceva.

— Mi-am dat seama că am văzut pe cineva acolo, pe Gulddragargränd.

— Cine să fi fost?

Beppe o privi cu ochii încețoșați, de parcă nu era sigur dacă el însuși crede asta.

— A fost foarte dubios totul, continuă el. Știi aproape mai bine decât mine.

— Nu știu. Dar erai beat și ai căzut într-un șanț.

— Eram ud leoarcă și plin de noroi și-am ieșit la drum și l-am văzut pe mucosul ăla care a zis că eu sunt vinovatul.

— Filip Grundström.

— Și ploua, și bătea și vântul, și-am încercat să-l sun pe Mario să văd unde e. Dar telefonul era ud și n-am reușit să-l pornesc și-am început să înjur și am mers mai departe. Pe urmă, știi, drumul cotește iar, nu? Și-atunci am văzut un tip care parcă nu putea să meargă drept. Așa, de parcă și el era beat.

— Ce tip?

— Nu știu exact. Totul era confuz, pe mine mă durea cotul și nu voiam decât să ajung acasă. Nu a fost chiar ceva de genul că m-am gândit că e important să țin minte ce văd. Dar poate că am observat totuși câte ceva.

— Cum ar fi?

— Era destul de tânăr și puternic și-a dispărut pe drumul spre Vällingby.

— Destul de tânăr, zici?

— În orice caz, nu bătrân. Categoric nu moșul ăla despre care se tot vorbea.

— Interesant, zise ea. Îți mai amintești și altceva?

— Se scutura tot timpul, ca și cum avea mizerie pe haine, și cred că și mormăia puțin, aproape de parcă ar fi cântat. Era destul de dubios.

— Dar nu i-ai văzut fața?

— Nu, doar spatele. Avea un rucsac, un rucsac gri, și un soi de tatuaj pe ceafă.

— Ce fel de tatuaj?

— E posibil și să fi fost murdărie. Nu știu.

I se lumină toată fața, era din senin vesel, iar ei îi veni să se răstească la el: Ce-i așa amuzant că nu mai ții minte?

— Acolo, zise el.

— Ce acolo?

— Acolo stăteam cu Mario și dădeam pase și făceam driblinguri.

Beppe arătă cu degetul la terenul de fotbal îngrădit din vale și, preț de o clipă, Micaela abia dacă înțelese ce vedea, încă stătea în ploaie pe Gulddragargränd.

— Ești sigur că nu stăteai mai degrabă la cârciuma din Husby? îl întrebă.

— Ce naiba, Micaela, doar ai văzut și tu cu ochii tăi.

— Erai cam confuz pe vremea aia. Știi și tu, nu?

Beppe afișă o expresie nedreptățită.

— Termină, zise el. Îți jur… eu l-am creat pe băiatul ăla. Mario și-a dat și el seama. Mulțumesc, tată, așa îmi zice. Mulțumesc, tată, că ai fost atât de dur și de direct cu mine.

— Sigur, Beppe. Sunt convinsă că așa e. În orice caz, avea același stil degajat ca tine când ne-am văzut.

— Da?

— Absolut. Același șarm șovăitor.

— Micaela, tu chiar ești minunată, da, zise el și păru mai beat decât își dăduse ea seama că e.

— Mulțumesc, răspunse ea iritată.

— Nu ți-ai găsit bărbat încă? continuă el, vorbind exact ca mama Micaelei. Pe cineva care să aibă grijă de tine?

— Nu, dar tu? întrebă ea și se gândi că poate ar trebui să-l sune pe Rekke să-l întrebe cum a mers cu Kleeberger.

Avea presimțiri nefaste legate de întâlnire, dar nu făcu nimic.

•

Rekke plecă de la MAE și o luă spre casă. Era atât de adâncit în gânduri, încât nu văzu mașina cu număr de corp diplomatic care rula încet în spatele lui pe Kungsträdgårdsgatan. De aceea, evident că nici n-avea de unde să-și închipuie că Charles Bruckner și colegul său Henry Lamar se gândeau să-l tragă în mașină și să-l sperie bine.

Era departe de orașul prin care se plimba. Dar asta nu însemna că lumea sa interioară ar fi fost conturată foarte distinct. Se simțea drogat și greoi și avea de gând să uite toată povestea până avea să-și revină.

Dar avea și impresia că îi scapă ceva important, ceva care era chiar acolo, în fața ochilor săi, și care se ascundea mereu. O luă spre Hamngatan și Nybroplan, și fu cât pe ce să fie călcat de un tramvai. Îl claxonă și o mașină. Se gândea la Kabir și la mișcările lui din mâini de pe teren. Nu era niciun dubiu că acolo, în spate, se ascundea o cu totul altă poveste decât cea pe care o știa. Dar oare în povestea aceea era vorba despre ce credea el? Bineînțeles că erau o grămadă de aspecte care contraziceau varianta asta. Fie și numai faptul că se văzuse pe el în poveste era un semnal de avertisment. Deși totuși… exista ceva acolo. *Viktor,* își zise el, *bătrânul Viktor. Oare m-ar putea ajuta?* Căută prin agendă și trimise un SMS.

Viktor Malikov era – cel puțin ultima oară când vorbiseră – profesor de structura acordurilor muzicale chiar la Conservatorul din Moscova, unde studiase Latifa Sarwani din Kabul. Dar numele lui Viktor îi venise în minte dintr-un alt motiv. Pe vremea când aveau doar 17 ani și erau colegi la Juilliard, stătuseră într-o seară și băuseră vin la Kings Theatre cu cei de la Filarmonica din Brooklyn. Încă de pe atunci, Viktor se îmbăta de câte ori avea ocazia. Era dezertor și disident de când, foarte tânăr fiind, avusese șansa să cânte în orchestra internațională de tineret a lui Leonard Bernstein. Era foarte solicitant din punct de vedere nervos să stea la pândă după agenți KGB la fiecare colț de stradă. Se plângea în permanență de câte o durere, reală sau inventată.

Dar în avantajul lui se poate spune că se plângea cu stil. Ca un bun ipohondru ce era, citea foarte mult despre bolile sale și era plin de povestioare despre oameni celebri care sufereau de același lucru ca el, iar în seara aceea ceva nu era în regulă cu spatele și umerii lui. „Mă contopesc cu pianul ăla blestemat”, zisese el. „Devin și eu la fel de colțuros”.

Lui Rekke îi plăcuse ideea că toate orele de exersat își lasă amprenta pe corp și curând începuse să-și dea cu presupusul cine ce va cânta, dinainte ca persoana respectivă să-și fi ocupat locul în orchestră. Nu era o știință deosebit de exactă, firește. Dar el o dusese tot mai departe, căutând maniacal bătături pe mâini, urme de rășină, adâncituri în piele, cicatrici, mici mușchi antrenați, crestături pe vârfurile degetelor, buze de trompetist, toate lucrurile imaginabile, indicii trădate de ținuta corpului și concepții asupra statutului pe care îl aveau muzicienii în cadrul grupului.

Toate astea se dezvoltaseră și deveniseră o mică artă în sine, iar acum, în timp ce mergea prin oraș spre casă și se gândea la Kabir și limbajul

corpului, devenea tot mai sigur de un lucru. Nu că tipul fusese dirijor, ci mai degrabă contrariul.

Gesturile i se păruseră prea forțate și teatrale pentru a fi profesioniste. Dar asta nu însemna că nu erau totuși mișcări de dirijor, un vis de a face mișcări de dirijor. Pe acolo pe undeva exista o ambiție vădită și dacă era adevărat, atunci, așa cum îi spusese și Micaelei, tipul cântase și el la un instrument. Nimeni nu poate visa serios să devină dirijor dacă nu a cântat ore în șir, an de an. Dar la ce instrument? Ajuns pe Strandvägen, grăbi pasul și văzu că Viktor îi răspunsese deja.

Frate. Ce festin să primesc un semn de la tine. Cât a trecut, o sută de ani sau zece?

Lui Rekke nu-i plăcu tonul forțat. Își dorea obiectivitate. În același timp, mesajul îi spori hotărârea, ca și cum simplul fapt că trimisese un mesaj pe telefon și primise răspuns era un semn că se află în mișcare și că și-a învins apatia.

Intră pe Grevgatan, bucuros că măcar își aduce aminte codul de la interfon. Dar nici acum nu observă mașina cu numere de corp diplomatic care aluneca ușor în urma lui pe stradă. Luă liftul și văzu din nou cu ochii minții privirea Micaelei, ochii ei negri care-l țintuiseră și-l judecaseră atât de dur, ca și cum ar fi privat-o de o iluzie mare și frumoasă.

Trebuie să-ți vii în fire, îi spusese ea.

Ce dracu', trebuie să-mi vin în fire, își zise și el.

Liftul păru că merge mai lent decât de obicei și era un semn bun, evident. Voia să meargă înainte, nu în jos, în uitare, și luă brusc o decizie drastică. Posibil să fi fost tocmai din cauza sentimentului de grabă sau doar fiindcă arăta ca naiba în oglinda liftului, deși în mod cert avea legătură mai mult cu Micaela și Julia.

Când intră în apartament, dispăru direct la baie și deschise dulapul cu medicamente. Scoase pastilele, fiolele și flacoanele, le puse într-o pungă de plastic și, înainte să aibă timp să se răzgândească, ieși pe holul scării și aruncă totul la ghenă. Când se întoarse, fu întâmpinat de doamna Hansson. Doamne, Dumnezeule, nu putea niciodată să fie singur?

— Iartă-mă, Hans, cum ești?

— Mi-am aruncat pastilele la gunoi, zise el.

Ea îl privi ca și cum nu știa dacă e o veste bună sau proastă. Dar pe urmă zâmbi.

— Îți face bine fata aceea, nu-i așa?

— Care fată?
— Micaela, firește.
— Da, poate, răspunse el.
— Voi semănați un pic, știi? continuă ea.
— Dragă Sigrid, nu semănăm câtuși de puțin. Ea e tânără și puternică.
— Și tu la fel. Doar îți închipui că ești slab.
— Sigur, sigur, zise el.
— În plus, a avut și ea eșecurile ei. Asta văd până și eu.
— Posibil.
— Să nu întrebi…

Rekke nu ascultă până la capăt, ci își continuă drumul spre bucătărie, întrebându-se dacă n-ar trebui pur și simplu să se apuce de băut. Dar nici pentru așa ceva nu era în formă. Doamna Hansson era din nou în spatele lui.

— Acum nu te supăra pe mine fiindcă vorbesc, zise ea. Dar oricum trebuie să mănânci ceva. Ești atât de concentrat în tine, încât uiți să mănânci.

— Ai dreptate, firește, zise el și se întinse spre castronul cu fructe de pe bar.

— Aia e o lămâie, Hans.

— Ce… da… exact, zise el. Favorita mea. Noi, bărbații puternici și tineri, vedem lămâia ca pe noua portocală.

— Îți pregătesc cina.

— Nu e nevoie. Du-te la tine și odihnește-te, spuse Rekke și intră în birou, se așeză la calculator și afișă pozele de la autopsia lui Kabir.

Se strâmbă ca și cum, din nou, el ar fi fost întins acolo, neputincios, cu craniul spart. Dar destul de curând se trezi din iluzie și atunci parcă se întoarse la un peisaj pustiit pe care-l mai privise înainte – într-un alt timp. Într-un timp mai bun, când privirea lui înregistra mai multe decât acum, și rămase multă vreme așa, uitându-se la rănile vechi care îl duseseră mai demult cu gândul la *Prison of Darkness.* Pe urmă se concentră asupra mâinilor.

Erau niște mâini de muncitor, de mecanic. Acolo erau adunate ulei, mizerie, mici cicatrici, zgârieturi, dar și… Mări pozele și se uită la vârfurile degetelor, unde văzu niște urme extrem de vagi, aproape invizibile, paralele cu liniile papilare. Dar nu era sigur cum ar trebui să le interpreteze. Spațiul dintre linii era prea mare. Dădu din cap. Nu se potrivea și poate că, de fapt, nici măcar nu era nimic acolo.

Avea senzația că ar fi căutat urme în nisip. Că ar fi căutat ceva peste care trecuseră deja valurile de multe ori.

Se ridică și bombăni ceva imperceptibil. Îi apărură în minte câteva fraze muzicale din *Grosse Fuge* a lui Beethoven, poate ca un acompaniament de rău augur la imaginile de la autopsie sau și ca… înlemni, îi veni o idee și intră pe net ca să caute ceva cu care să compare.

Nu găsi nimic și rămase nesigur. Cu toate astea, avu un sentiment subit și intensificat că trăiește, de parcă s-ar fi deschis ușa unei alte lumi, și-i răspunse în grabă lui Viktor Malikov la mesaj.

— *Claritas, claritas,* mormăi el.

Douăzeci și șase

Fiersese câteva paste cu sos de roșii. Afară burnița, chiar dacă acum cerul era mai senin. Părea că va fi o seară frumoasă, iar ea stătea în bucătărie și mânca, gândindu-se la ce-i spusese Rekke despre mișcările lui Kabir. De fapt, observația nu clarificase nimic. Cu toate astea, era *mindblowing* și se gândea că ar trebui să-l sune pe Jonas Beijer. Dar nu voia să-l deranjeze acum, când stăteau și cântăreau dacă poate să se întoarcă sau nu în echipa de investigație.

Intră în sufragerie, dădu drumul la computer și deschise imaginile cu Latifa Sarwani. Din nou, îi atraseră atenția ochii Latifei. Din ei părea să radieze o poftă hipnotică, iar Micaela se întrebă dacă Jamal Kabir văzuse ochii aceia și dacă da, ce simțise?

O iubise și fusese dezamăgit? Sau se simțise ignorat și voise să distrugă ceea ce nu putuse avea? Deocamdată nu se știa nimic cu certitudine și poate că nici n-avea vreo legătură cu cazul lor. Și totuși… Deschise fotografia cu Latifa moartă, care fusese postată în mod absurd pe pagina de internet, și se uită la scaunul răsturnat și la cadavrul chircit, cu mâna întinsă spre vioara spartă.

Alături se vedeau așchii din instrument, care probabil că zburaseră când fusese distrusă vioara, dar și mici bulgări de pământ sau noroi. Din capul Latifei, înfășurat într-un voal care se colorase maroniu-închis, se scursese un adevărat râu de sânge. Era dificil să înțelegi că era aceeași persoană ai cărei ochi luminau cu atâta nesupunere și mândrie în celelalte poze. Dar chipul nici nu se vedea în fotografie, doar trupul frapant de slab, picioarele, coapsele, gâtul subțire și pe urmă spatele cu omoplații vizibili pe sub bluză, omoplații… Se gândi la Tove Lehmann. Oare Latifa să fi fost cea despre care îi povestise Kabir?

Sună telefonul; era Lucas. Era în cea mai amabilă dispoziție a lui și voia să știe dacă se simte mai bine. Da, îi răspunse, amintindu-și ce zisese Beppe despre textul cântecului lui Simón. Însă dacă ar aduce asta în discuție, n-ar face decât să-l enerveze pe Lucas, mai ales acum, când era în toane bune. De aceea, vorbi doar despre lucruri neînsemnate, despre toate și nimic. Pe urmă îi mulțumi pentru ajutor, iar el deveni puțin rezervat și o întrebă de ce era din nou interesată de Kabir. O luă gura pe dinainte și spuse că se

întâlnise cu un profesor de la care primise informații noi despre crimă. Regretă imediat.

— E Rekke ăla? întrebă Lucas.

Micaela tresări.

— De unde știi de el?

— Se vorbea o grămadă despre el acum ceva vreme. Nu e bogat?

Îi spuse că nu știe și adăugă că încă e obosită și n-o lăsase durerea de cap. Lucas o asigură că o înțelege. O să treacă pe la ea mâine. Ea mormăi că mai bine nu. Dar Lucas închisese deja, iar ea înjură: *Blestemata de Vanessa. Ea trebuie să fi dat din casă*. Întotdeauna fusese impresionată de Lucas. În plus, întotdeauna vorbea prea mult. Dar sigur că acum o jumătate de an, când Micaela vorbea mult despre Rekke, niciuna din ele n-avea idee că numele lui va deveni informație sensibilă. Sigur nu era nicio problemă, își zise ea și, în lipsă de altceva, se uită încă o dată la pozele cu Latifa Sarwani. Dar nici de data aceasta nu apucă să le aprofundeze. Telefonul sună din nou. Era Jonas Beijer, care părea plin de vervă.

•

Rekke stătea în camera lui de lucru, întrebându-se dacă e interceptat. Așa bănuia și se întreba dacă n-ar trebui să împrumute telefonul doamnei Hansson. Nu, nu voia s-o implice și pe ea. Se uită din nou la fotografiile de la autopsie, la liniile aproape imperceptibile de pe mâinile și vârfurile degetelor lui Kabir. Era oare posibil să aibă dreptate? Așa credea, și de aceea îi scrise un e-mail lui Viktor Malikov de la Moscova:

Ce mai faci?

Primi răspuns pe loc, ca și cum Viktor doar ar fi stat la computer și ar fi așteptat.

Ce-i spui unui om care vede prin toate frazele muzicale și se consideră că l-ar putea demasca și pe diavol în persoană?

Răspunse puțin forțat și el:

Îi dai doar câteva fapte măsluite. Se mulțumește cu foarte puțin.

Viktor răspunse iar rapid.

Încep să regret că m-am întors în patrie. Nu pare că va fi cine știe ce democrație aici nici de data asta. Dar m-am recăsătorit cu o balerină și am patru copii acum. Nu mai cânt așa des, doar cât îmi trebuie pentru cursuri. Dar nu sunt exagerat de înverșunat. Citesc mult și beau mult și sigur că am tot timpul dureri în locuri nedeterminate. Dar uneori îmi lipsești. Cineva mi-a șoptit că ai rămas fără serviciu.

Munca mi-a rămas, răspunse el. *Dar m-au dat afară din țară și mi-au pus căluș în gură.*

Vai, ce s-a întâmplat?

Pot să te sun? scrise el.

Categoric.

Rekke rămase tăcut câteva momente, întrebându-se dacă n-ar trebui să le transmită celor de la CIA un mesaj, dacă tot îl ascultau. Dar până la urmă sună pur și simplu și trase adânc aer în piept, ca să se pregătească să joace puțin teatru social. Nu fiindcă Viktor nu-i cunoștea eul depresiv, ci pentru că de obicei ajuta oricum dacă se adapta șarmului zgomotos al lui Viktor.

— Minunat să-ți aud vocea, zise Viktor. Dar ce spui acolo? Te-au dat afară din SUA?

— Nu-i o problemă așa de mare totuși, răspunse el. Mă descurc. Doar că uneori mi-e greu să-mi țin fleanca.

— Știu, frate, știu.

— Mai ții minte când ghiceam la ce instrumente cântă muzicienii?

— Și încă cum!

— Am revenit la disciplina asta. Dar mai întâi am nevoie de câteva informații.

— Povestește, povestește. Sunt foarte interesat.

Rekke trase aer adânc în piept și spuse:

— Vreau să aflu câte ceva despre muzicienii afgani care au studiat în sistemul de educație sovietic în anii 1980. De fapt, caut un bărbat care ulterior și-a luat numele Jamal Kabir. Dar poate e mai simplu dacă începem cu o femeie despre care bănuiesc că își aduc aminte cei mai în vârstă dintre voi. Sașa Belinski sigur și-o amintește.

— Sașa începe să fie confuz.

— Cu puțin ajutor, ar putea totuși să și-o aducă aminte. Femeia a studiat la conservator din 1985 până în 1988. Extrem de talentată. Cu predispoziție ușor dramatică, își știa valoarea și cu siguranță putea trezi sentimente. O chema Latifa Sarwani și venea din Kabul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost împușcată în cap la Kabul pe 5 aprilie 1997, într-o perioadă în care muzicienii erau prigoniți și supuși unor șicanări grele sub regimul taliban.

— Doamne, Dumnezeule, știam eu că o să-mi spui o poveste cu detectivi, nu așa făceai tu întotdeauna?

Rekke zâmbi reticent.

— Am încercat, poate. Dar aș vrea să știu cât de multe se poate despre ea și să-i sun pe cei din cercul ei din Afganistan.

— Cauți pe cineva anume?

— Nu asta facem întotdeauna în poveștile cu detectivi?

— Ba da, firește.

— Dar e vorba despre un bărbat, cum spuneam, foarte tânăr pe vremea aceea, de-o seamă cu ea sau ceva mai tânăr, brunet, constituție robustă, destul de scund, trăsături curate – îți trimit câteva poze și o scurtă descriere –, deși n-am niciun nume, niciunul despre care să cred că e real.

— La ce cânta?

— Cânta… începu el, dar se hotărî să mai aștepte. Nu știu, continuă el.

— Asta nu sună a Rekke al meu.

— Rekke al tău nu mai e.

— Nu-mi pot imagina așa ceva.

— Ești mult prea amabil, Viktor. Dar cred că băiatul avea ambiții serioase să ajungă dirijor.

— Și un star sau cum?

— Nu sunt sigur. Mai degrabă văd ceva grandios la el, dar și semne de supraevaluare de sine. Însă poate că ar trebui să fiu prudent cu afirmațiile.

— Ce Doamne, iartă-mă, nu fi așa! Te rog, speculează cât poți. Asta era cel mai distractiv cu tine.

Rekke zâmbi din nou și simți un chef brusc să-și prezinte teoriile. Dar rezistă tentației.

— Am adunat prea puțin, zise el. Să îndrăznesc să sper că te vei grăbi?

— O să fac tot ce-mi stă în putință. Mi-ai luminat ziua.

După ce își luaseră la revedere, Rekke închise pozele de la autopsie, întrebându-se dacă n-ar trebui să scotocească prin apartament, să vadă dacă nu cumva au mai rămas pe undeva pastile ascunse sau dacă n-ar trebui pur și simplu să-l sune pe vechiul său *pusher,* Freddie.

•

Fusese oare și Kabir interpret de muzică clasică? Cuvintele Micaelei sunaseră complet nebunește la început. Dar pe urmă afirmația se așezase și Jonas Beijer era din ce în ce mai sigur. Îi reveneau în minte aspecte minore, la care de fapt nu se gândise, dar care acum apăreau într-o altă lumină.

Printre altele, interogatoriul cu Emma Gulwal, clarinetista. O audiase chiar el la Berlin și își aminti cum, la început, fusese ostilă. Însă renunțase

repede la atitudinea asta. Beijer considerase că era vorba despre disconfortul pe care-l simt mulți când trebuie să discute cu poliția.

În seara despre care voia să obțină informații, Emma Gulwal fusese vizitată de trei reprezentanți ai poliției religioase din Kabul. Era 24 martie 1997, seara târziu, iar cei doi copii ai ei dormeau. Îi spusese lui Jonas că îi era frică de multă vreme. Atmosfera din oraș devenise tot mai dușmănoasă, iar ea sărise în sus îngrozită când dăduseră năvală polițiștii în casa ei. Dar se simțise ușurată când văzuse că unul dintre ei era Kabir. Jonas o întrebase de ce. Emma auzise lucruri bune despre Kabir, de aceea. Era mai moderat, se ocupa cu fotbalul. Făcea și lucruri frumoase. Și de-asta își scosese aproape imediat clarinetul dintr-un sertar din șifonier și i-l dăduse, „ca să fie scutiți să întoarcă toată casa cu susul în jos".

„A promis să aibă el grijă de clarinet, iar eu oricum nu puteam să cânt", îi povestise ea, iar lui Jonas i se păruse foarte logic.

Atmosfera era de așa natură că oamenii făceau orice, doar să nu fie răniți sau luați de acasă și la început, spusese ea, totul păruse promițător. Kabir trecuse cu mâna peste clarinet și-l ridicase, „aproape de parcă ar fi vrut să cânte la el". Pe urmă se transformase într-o secundă. I se întunecase privirea și spărsese instrumentul de tocul ușii, „ca și cum ar fi vrut să-și răzbune întreaga viață" – și acestea erau cuvintele care-i reveneau în minte lui Jonas. Și care-l făcură și s-o sune pe Micaela imediat ce ajunsese acasă pe Swedenborgsgatan și se încuiase în dormitor, ca să fie scutit să stea la discuții cu Linda și băieții.

— Ce mai faci? o întrebă.

— Bine, răspunse ea. Ai ceva de povestit?

— Încă nu, zise el. Dar poți să fii liniștită, nu mă las până nu te bag în echipă. Ce voiam să spun e că… la naiba… aproape că mi-e rușine.

— De ce ți-e rușine?

— N-am reușit să ne ridicăm privirea din pământ. Uneori mă întreb dacă nu ne-am lăsat demoralizați.

— Cum adică?

Jonas simți o împotrivire lăuntrică, dar și o nevoie stringentă de a o formula.

— Am bănuit tot timpul, chiar de când a fost eliberat Costa, că ancheta nu e o prioritate pentru conducere și-am lăsat ideea asta să ne influențeze. Poate și fiindcă am avut o colaborare atât de greoaie cu Afganistanul, iar reprezentanții americani care trebuiau să ne ajute n-au venit cu absolut

nimic rezonabil. Pe undeva, am considerat că e mai comod să nu ne luptăm cu toate obstacolele.

— Dar ce voiai să spui?

— Poate că aveți dreptate când spuneți că Jamal Kabir a avut un background în muzică.

Își dădu seama că Micaela devine interesată.

— De ce?

— Pentru că am început să cred că Emma Gulwal îl cunoștea pe Kabir de multă vreme, dar poate cel mai mult pentru că el s-a comportat ciudat cu clarinetul ei.

Îi povesti ce-i spusese Emma și atunci Micaela păru că se gândește bine.

— De ce să fi ținut sub tăcere faptul că-l cunoștea de mult timp?

— Nu știu, răspunse el. Nu știu. Nu vrei să bem berea aia acum și să discutăm?

— Mă doare mult prea tare capul, zise ea și, deși Jonas știa că așa e, o luă personal.

Se așeză să lucreze la anchetă și citi până la 1 și jumătate noaptea.

•

Urmă o noapte albă, dar Rekke nici nu se așteptase la altceva. Se simțea puternic fiindcă supraviețuise orelor lupului, chiar dacă știa prea bine că prima zi de abstinență era mic copil. Abia în a șaptea sau a opta zi îl va lovi din plin furtuna. Însă încerca să nu se gândească încă. Ieși să alerge prin Djurgården și se întoarse acasă atât de extenuat, că abia mai simțea tremurul de neliniște din corp. Se prăbuși pur și simplu pe vine sub duș, gâfâind. După aceea se îmbrăcă cu o cămașă bleu și un costum gri și se așeză în camera de lucru să-și verifice e-mailurile. Viktor îi trimisese ceva ieri, la 02:48, aparent fotografii, și un îndemn să-l sune – *cât mai repede posibil, doar să fie trecut de 9, să apuc şi eu să-mi beau cafeaua, fiindcă am băut vin şi votcă toată noaptea blestemată, din cauza ta.*

Rekke se uită la ceasul de la mână și mai adăugă o oră. Era ora 8 și 20 la Moscova, aproape 9, cu alte cuvinte. Sună și, după cinci bipuri, fu întâmpinat de un bombănit.

— Care-i problema? întrebă Viktor în rusă.

— Tu trezește-te și eu mă uit în timpul ăsta peste imaginile pe care mi le-ai trimis, răspunse el și se uită la mesaj.

Erau în principal portrete din toamna lui 1987 cu studenți din anul al treilea de la Conservatorul din Moscova și nu-i luă mult s-o găsească pe

Latifa. Îl privea de pe rândul de jos, din dreapta, și arăta cam cum o știa: frumoasă și mândră, cu ochi disproporționat de mari și o privire care nu părea să aibă de gând să-și ceară scuze pentru ceva. Dar poate – se uită mai de aproape – exista ceva nou acolo, ceva ce nu recunoștea din pozele acelea din tinerețe din Kabul, o lumină asimetrică și puțin alarmantă, care o făcea pe Latifa mai greu de interpretat.

— La dracii dracilor, e deja ora 9? zise Viktor.

— Mai mult sau mai puțin. Cu cine ai băut?

— Cu Belinski. Încă poate. E semi-senil uneori, dar bea de zici că ziua de mâine nu există. Susține că ți-a fost dirijor când ai cântat Ravel la Berlin.

— Oh, oribilă amintire, deși fără Sașa n-aș fi supraviețuit. Ați ajuns la vreo concluzie?

— La mult prea multe. Belinski nu se mai putea opri din vorbit despre violonista ta. În mare, se pare că a fost îndrăgostit de ea. Mi-a zis că era un talent enorm. Deseori friza ridicolul, interpreta cu atâta patimă, încât chiar aveai senzația că o să crape. Zice că uneori însă aveai impresia că timpul stă în loc. Belinski a vorbit despre ea cu lacrimi în ochi. Pe cea mai bună elevă a mea au împușcat-o, așa mi-a zis. Ce spune asta despre perioada în care am activat noi?

— Bună întrebare.

— Zice că Latifa cânta ca un înger, continuă Viktor. Cel mai mult Brahms, Sibelius, Paganini. Repeta tot timpul. Dar asta nu înseamnă că era o fată cuminte și deșteaptă. Avea un temperament dat naibii. Trântea uși și isca scandaluri. Era un epicentru permanent, așa mi-a zis, și se vorbea despre ea tot timpul, multe rahaturi, evident. Lumea era invidioasă, o considerau o divă supraevaluată. Există cinici care susțin că nu e ciudat că a fost împușcată. În ceea ce-l privește pe Belinski, pare că nu pricepe cum cineva, fie și talibanii, a putut-o reduce la tăcere. Era convins că poate învinge orice.

— Ai găsit alți muzicieni afgani în cercul ei?

— Urcă trei rânduri pe fotografia de grup, puțin mai la dreapta – acolo apare un oarecare Darman Dirani. Îl vezi?

Rekke îl văzu. Un bărbat tânăr, și el de 19, 20 de ani, brunet, cârlionțat, cu ochi mici, un nas mare, încovoiat, și ceva timid în privire. Bărbatul purta o cămașă neagră, închisă până în gât, și ochelari rotunzi.

— Darman era compatriot și de-o seamă cu ea, violonist și el, continuă Viktor. Au intrat deodată la conservator și erau prieteni apropiați de pe la

începutul adolescenței. Avuseseră aceeași profesoară în Kabul și poate că o vreme au fost un cuplu, nu știu sigur. Dar probabil că lui Darman nu i-a fost ușor. Uită-te la cealaltă poză pe care ți-am trimis-o, de la cvartetul lor de coarde. Vezi cum se uită la ea? Cu admirație, nu-i așa, dar și nesigur, aproape autodistructiv. Darman o iubea în mod clar, și Latifa îl iubea pe el – nu chiar la fel de mult.

— Mai trăiește?

— Stă la Köln acum.

— La Köln, mormăi Rekke.

— Exact, este vioara a doua la Filarmonica din Köln. Sunt convins că merită să stea cineva de vorbă cu el. Se spune că era mereu cu ochii la ea. Că ar fi urmărit-o tot timpul cu privirea. Dar ce e realmente interesant e cu totul altceva.

Rekke se uită din nou la fotografia de grup cu clasa Latifei, încercând să înțeleagă ce anume era schimbat la ea. Părea că i se luase deja ceva încă de atunci, își zise el.

— Nu era bolnavă? zise el.

Viktor părea că se pregătește să povestească altceva și nu-i fu ușor să schimbe subiectul.

— Ce, da, exact… aparent, existau suspiciuni de epilepsie. Avusese o criză când cânta la un *masterclass.* Deși ce voiam eu să spun e că Latifa și Darman Dirani veneau de la o universitate din Kabul care purta un nume un pic cam forțat, *Universitatea de muzică clasică „Prietenia afgano-sovietică*", continuă el. Școala era condusă de Elena Drugov, ai auzit de ea?

— Niciodată.

— Păi, de ce să fi auzit? Fusese violoncelistă și dirijoare în Novosibirsk. Dar era înainte de toate o misionară, o entuziastă. Eu cred că partidul nici măcar n-a trebuit să-i ordone să meargă la Kabul. S-a dus de bunăvoie și și-a deschis o școală. Dar tu sigur înțelegi motivul din spate. Războiul trebuia câștigat nu numai cu arme, ci și prin cultură și marxism-leninism. Școala n-a fost niciodată exagerat de populară. Ce era sovietic nu a fost niciodată exagerat de popular la Kabul. Cu toate astea, veneau surprinzător de mulți studenți, și din străinătate, comuniști convinși, poate. Dar cei mai mulți erau tineri care voiau doar să aibă șansa să cânte compozițiile occidentale și să evolueze ca muzicieni. Într-un timp destul de scurt, școala și-a câștigat totuși un renume și se știa că Elena dispune de un buget decent pentru burse. A putut să-și trimită cei mai buni studenți în Uniunea Sovietică, cel

mai adesea la noi, la conservator. Nimeni altcineva n-a primit o asemenea șansă precum Latifa și Darman, însă mulți, destul de mulți, au avut posibilitatea să cânte o perioadă și să aibă parte de învățământ profesionist la Moscova, și aici situația începe să devină un pic sinistră.

— În cel fel?

— Mai mulți dintre acești bursieri au dispărut mai târziu, sub regimul taliban. Una dintre ei, Latifa, a fost găsită moartă, împușcată la ea acasă. Dar alții s-au evaporat și n-au mai fost găsiți niciodată.

— Interesant, spuse el.

— Bineînțeles că putem spune că se aflau în zona de risc, continuă Viktor. Se aliaseră cu puterea sovietică. Practicau ceva ce fusese interzis de către regim și care era asociat cu Occidentul. Dar mie tot mi se pare ceva suspect. Da, muzicienii erau persecutați în Afganistan – am încercat și eu să mă documentez puțin. Instrumentele lor au fost distruse, ei au fost biciuiți, hăituiți. S-a întâmplat chiar să fie uciși.

— Dar asta nu era ceva neobișnuit.

— Nu, însă sunt puțin cam mulți. E îngrijorător din punct de vedere statistic, după părerea mea. Însă misiunea mea a fost și aceea de a fi detectiv.

Rekke amuți, procesând ce auzise. Doamna Hansson se apropiase, cam agitată, părând că încearcă să spună ceva. Rekke simți o apăsare în piept și junghiuri în umăr și inimă. Se gândi la Latifa Sarwani și reuși să uite de doamna Hansson, care, jenată, plecă de acolo.

— Bursierii aceștia de la Kabul. Există o listă cu ei? întrebă Rekke.

— Am numele celor care-au venit la noi în anii aceia.

— Foarte bine. Ești o stâncă, Viktor. Elena Drugov mai trăiește?

— A murit de cancer uterin în august 2001. Dar spre sfârșitul vieții se zice că și-ar fi făcut griji că i-ar vrea cineva răul unuia dintre foștii ei studenți.

— Interesant. Dar poza aceea cu arbitrul de fotbal pe care ți-am trimis-o… nu l-a recunoscut nimeni? continuă el.

— Exact, da… am uitat să spun. Belinski a luat cu el acasă poza ieri. A zis că fotografia aia l-a amețit.

— Pentru că bărbatul acela i s-a părut cunoscut?

— Nu știu dacă așa aș interpreta. A zis doar că e ceva ciudat la poza aia. Dar poate că din cauza costumului ăluia neobișnuit pe care-l avea tipul pe el.

— Nu poți să-i transmiți lui Sașa că eu cred că tipul ăla cânta la violă? Asta poate îl ajută să-și amintească, zise Rekke.

Viktor râse.

— Deci tot ți-ai dat seama la ce cântă. Știam eu.

— Am făcut câteva mici studii, dar nu sunt foarte sigur.

— Apropo, nu respiri un pic cam repezit?

— Nu-mi dau seama. Dar ai făcut o treabă excelentă, Viktor. Dau un semn curând.

— Doar nu închizi deja? Abia am apucat să ne salutăm.

— Închid. Dormi, să-ți treacă amețeala, și ne auzim mai încolo, zise el și încheie discuția, simțind că într-adevăr respiră greu.

În plus, corpul i se smucea, de parcă primise un șoc, și bombăni pentru sine:

— Ce sunt porcăriile astea? Automutilare?

Pe urmă îl sună pe Freddie Nilsson. N-avea timp de nicio abstinență blestemată. Dar semnalul nu apucă să ajungă la celălalt capăt. Doamna Hansson intră în cameră din nou și spuse că Micaela e pe drum, iar el decise să-și mai amâne puțin recidiva.

După care cercetă din nou fotografia cu clasa Latifei. Nu merse cine știe ce. Ochii îi jucau de colo-colo și nu vedea prea clar. Dar în cele din urmă văzu ceea ce îl îngrijorase mai devreme. Era ochiul stâng al Latifei: ceva care strălucise odată, dar care nu mai strălucea.

•

Micaela dormise zece ore și se trezise marți, la ora 8, cu un sentiment de ușurare. Afară ploua, o ploaie izbăvitoare de primăvară, și preț de câteva momente stătu pur și simplu întinsă pe spate cu mâinile pe burtă, în timp ce își aducea aminte seara precedentă, și atunci înțelese de ce dimineața părea optimistă.

Durerea de cap trecuse, iar ei înaintaseră cu încă un pas în ancheta criminalistică. Era ca și cum își recăpătase ceva pierdut. Se întreba ce ar trebui să facă. S-o sune și s-o certe pe Vanessa fiindcă vorbise prea mult? Dar nu, își zise ea, nu e nici bine, nici rău că Lucas știe cu cine s-a întâlnit ea. În plus, informația ar fi putut foarte bine să se scurgă de la cineva din poliție. Își lăsă gândurile să rătăcească în voie. Își aminti ce spusese Jonas Beijer despre Emma Gulwal: că Jamal Kabir îi mângâiase clarinetul „aproape de parcă ar fi vrut să cânte la el”, dar că în secunda următoare,

parcă înnebunise și dăduse cu el de tocul ușii, „ca și cum ar fi vrut să-și răzbune întreaga viață”.

Sigur, nu însemna neapărat ceva. Dar nici nu contrazicea faptul că era posibil să fi fost și el interpret de muzică clasică. Se ridică, intră în baie și auzi câteva tonuri muzicale în cap. Era adagioul din bucata lui Bruch și îngână încet în timp ce se întreba dacă i se va permite într-adevăr să revină în anchetă. Nu era decât de așteptat și de văzut. Dar în orice caz, voia să lucreze la crimă și astăzi. Își cercetă vânătaia în oglindă. Părea că e mai bine, dar nu arăta cine știe ce, își zise și, înainte de a apuca să ezite și să fie din nou conștiincioasă, sună la serviciu și își luă liber.

— Mă simt foarte rău, zise ea.

Șeful ei păru că nu se îndoiește o secundă că așa e.

— Da, Doamne, Dumnezeule, înțeleg foarte bine, zise el și sigur că asta era exact ce voia să audă un polițist chiulangiu.

După aceea se mai holbă puțin în oglindă și se întrebă:

Ce părere are Rekke despre mine?

Cum mă vede? Cine sunt eu pentru el?

Întrebările nu-i prinseră prea bine. O făcură doar să caute lucruri în neregulă la ea. Încercă să-și pieptene bretonul în sus și să-și elibereze fruntea, așa cum îi spunea toată lumea, și recunoscu că e mai bine. Deși nu însemna că vrea să le facă pe plac. În loc de asta, ar trebui să se tundă. Părul îi ajungea până la umeri și ochii arătau… cum s-o spună?… prea serioși. Mimă un râset, încercă o poziție de fotomodel și se așeză în câteva posturi idioate. Dar din fericire, fu întreruptă. Sună telefonul. Era doamna Hansson și sigur că îi părea rău că deranjează.

— S-a întrebat ceva? întrebă Micaela.

— Și-a aruncat pastilele și n-a închis un ochi. L-am auzit plimbându-se toată noaptea înainte și înapoi prin casă.

— Chiar a fost o idee înțeleaptă? zise ea.

— Firește că n-a fost. Sigur o să fie lovit de un sevraj îngrozitor. Dar asta totuși indică puțină vână. Ai făcut minuni cu el, Micaela. Nu treci pe-aici înainte să-i mai treacă vreo tâmpenie prin cap?

— Nu e mai bine să discut cu el mai întâi?

— Vorbește la telefon. Cred că exact despre chestiile alea cu care vă ocupați voi. Nu cu muzicieni din Afganistan care au pățit ceva rău?

— Ba da, zise ea.

— Deci?

— Vin, spuse ea.

Cu toate astea, dură până să iasă din casă. Probă haină după haină, chiar și pantofi cu toc, deși într-un final rămase la sneakers și jeanși și un pulover *college,* ca de obicei, și fard nici mai mult, nici mai puțin decât în mod normal. Dar pentru prima oară de sâmbăta trecută își simți corpul ușor. Coborî în grabă pe scări. De aceea nici nu auzi pașii cunoscuți de la etajul de sub ea.

•

Charles Bruckner stătea în mașina lui cu număr de corp diplomatic pe Grevgatan. Era destul de sigur că oamenii lui o să-l scuture iar bine pe Rekke. Nu exista niciun dubiu că profesorul era un factor de risc. Ar trebui să dea buzna sus la el chiar acum, imediat, și să-l ia pe sus. Deși totuși… Charles voia să își păstreze cumpătul, să vadă dacă poate aduna mai multe date agravante. Trebuia, ca de obicei, să aștepte ocazia potrivită.

Uneori, ducea dorul fostei sale vieți. Nu mai fusese implicat în vreo operațiune mai amplă de când îl împușcaseră pe Gamal Zakaria la Copenhaga și se dovedise că Hassan Barozai – sau Kabir, cum zicea el deseori – chiar contribuise cu informații și că eliberarea lui nu fusese deloc doar o nebunie.

De fapt, Charles nu considerase niciodată că fusese o nebunie. Doar acum, în toată agitația, ezitase. Considera în continuare că fusese o decizie dură: eliberaseră un borfaș mărunt pentru a ajunge la unul mai mare. Nu era nimic ciudat. Era logică de război obișnuită. Dar e drept că nu știau tot ce făcuse Kabir la Kabul. Nu reușiseră să-l descoasă complet la audieri. Existau semne de întrebare și asta provoca îngrijorare, fiindcă nimeni – cu atât mai puțin MAE din Suedia – nu voia să lase să intre în țară un ucigaș și un terorist.

N-ar da bine, mai ales acum, când tunetul bubuia surd la orizont. Atât CBS, cât și *The New Yorker* erau pe punctul de a publica date compromițătoare; nimic nou, de fapt. AP avusese deja un articol lung despre asta în noiembrie anul trecut, dar evident… era îngrijorător. Vor fi fotografii: cu arabi cu glugi pe cap și electrozi pe corp, cu bărbați goi ținuți în lesă sau legați în poziții nenaturale, uneori cu fecale pe trup, uneori despuiați, puși unul peste altul, în grămezi, în timp ce soldații americani stăteau alături, rânjind și ridicând degetul mare. Toate astea vor pricinui neplăceri serioase, nu încăpea niciun fel de îndoială.

Și totuși… mergea să dai vina pe câte o oaie neagră. Nimic din toate astea nu fusese comandat tocmai de sus. Erau abateri, iar responsabilii trebuiau pedepsiți. Nu spunea nimic despre strategia generală și de aceea firește că ar fi devastator în cazul în care ar ieși la iveală în același timp și informații despre *Salt Pit.* Blestematul de Rekke. Îi sună telefonul. Era Henry Lamar, de la ambasadă.

— Cum merge? zise Henry.

— Rekke așteaptă vizita unei femei, răspunse Charles. O Micaela, verificăm cine e. Vor vorbi despre violonistă, despre Sarwani, cea care a fost împușcată la Kabul în aprilie 1997. Asta face Rekke acum, adună date despre ea.

— Kabir a avut vreo legătură cu ea? întrebă Henry.

— Sper că nu, răspunse el. Dar auzi…

Cercetă cu privirea Grevgatan.

— Putem să ne auzim mai târziu? Văd ceva.

Văzu o femeie tânără pe trotuar, pe cealaltă parte a străzii. Putea foarte bine să fie Micaela. Vocea care se auzise în mobilul lui Sigrid Hansson păruse tânără și puțin nesigură, iar tipa de pe stradă abia dacă avea 30 de ani și era latino. Poate nu frumoasă, dar fără îndoială interesantă, cu ochi negri, neliniștiți, o vânătaie mare pe obraz și ceva vigilent și intens în atitudine.

Lângă ea, un tip un pic mai în vârstă, latino și el, semănând parcă destul de bine cu ea, posibil o rudă: brunet, exploziv, cu o cicatrice pe toată fruntea. Un infractor, își zise Charles. Un infractor de rang înalt. Gândurile începură să-i rătăcească neliniștite, pentru că-și dădu seama că se îndreptau spre Rekke. Își dădu seama după cum îi cercetase femeia mașina. Avea ceva deopotrivă profesional și nervos în priviri, ca și cum înțelesese exact ce face el acolo.

Luă telefonul și-l sună pe Henry Lamar, căruia îi ceru s-o identifice pe gagica aia, Micaela, acum, imediat, și s-o pună sub urmărire. Dar nici acum nu apucă să vorbească mai multe, fiindcă văzu că e ceva în neregulă între ea și bărbat. Atmosfera părea încordată, aproape explozivă.

Douăzeci și șapte

Pentru cineva ca Rekke existau multe capcane într-o anchetă criminalistică. Una era, firește, că un indiciu de pe parcurs îl interesa prea mult, nu pentru că era important pentru rezolvarea cazului, ci pentru că acel indiciu în sine trezea ceva în el. Întâmplător, se întrebă dacă așa era și cu Latifa Sarwani.

Dar era totuși din ce în ce mai încredințat că există o legătură între uciderea ei și a lui Kabir. Mai multe mici observații pe care le făcuse peste noapte îl convinseseră. În plus, primise o piesă de puzzle de la Viktor, nimic remarcabil în sine, dar totuși ceva. De aceea, acum se uita la o poză recentă a lui Darman Dirani, prietenul apropiat al Latifei de la Conservatorul din Moscova. Dirani arăta mai distins acum decât în tinerețe. Avea 39 de ani și în ochii lui nu mai exista nimic din timiditatea și nesiguranța de-atunci. Mai degrabă părea mândru și umflat în pene. Spre deosebire de Latifa, el își terminase studiile și își căutase norocul în Europa; o mișcare înțeleaptă, evident.

În timp ce viața Latifei era din ce în ce mai sugrumată în Kabul, Dirani se stabilea în Europa și era acum vioara a doua la Filarmonica din Köln, ceea ce nu era rău deloc. Dar va putea Rekke să vorbească cu el? Simțea repulsie. Simțea repulsie față de tot, dar n-avea voie să renunțe acum. De aceea, trase aer adânc în piept, formă numărul și după două, trei semnale, răspunse o voce care suna dogită, puțin miorlăită.

— Darman.

— Sper că nu deranjez, zise el în germană. Numele meu e Hans Rekke.

— Pianistul?

— Asta a fost demult.

— Totuși, o onoare. De ce v-ați lăsat?

— N-am mai avut starea psihică potrivită spre final și, în plus, a fost și un mic incident ia Helsinki.

— Cred că-mi aduc aminte ceva.

— Mă bucur că-și amintește cineva de mine. Dar acum sunt psiholog și sunt solicitat uneori în calitate de consultant în anchetarea unor crime. Am lucrat, de pildă, la investigația în cazul uciderii unui compatriot de-ai dumneavoastră, Jamal Kabir, la Stockholm.

— Aha, chiar așa, zise Darman, mai distant de această dată.

— Poate chiar ați auzit vorbindu-se despre crimă?

— Da, superficial.

— Excelent, răspunse Rekke. Dar ce mă interesează de fapt pe mine e mai mult războiul talibanilor împotriva muzicii, care i-a afectat pe atât de mulți dintre cei pe care îi cunoșteați, nu-i așa?

— Ba da, așa e.

— Dumneavoastră, foștii studenți de la universitatea doamnei profesor Drugov, ați fost mai expuși?

— Noi nu eram doar muzicieni. Eram văzuți drept trădători de țară și oponenți atei ai islamului.

Rekke tăcu, părând că se gândește la asta.

— Și nimeni n-a avut o soartă atât de oribilă ca prietena dumneavoastră, Latifa?

— Nu, zise el. A fost ceva de nedescris.

Rekke decise să schimbe tonul.

— E greu, nu-i așa – din orizontul nostru occidental –, să-i înțelegem pe talibani. Să vrei să distrugi tot ce e o bucurie atât de mare pentru alții? Și cu toate astea… mulți dintre bărbații aceia tineri nu au altă educație decât cea din școlile coranice, care predau un islam literal și induc o nostalgie pentru secolul al VII-lea. Nu prea au investit timp ca să-și studieze inamicul și să înțeleagă ce vor să distrugă cu furia lor sfântă.

— Nu, zise Darman. Erau barbari.

— Dar… continuă Rekke. Cel căruia Latifa i-a dat drumul în casa ei în noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997 părea, din contră, familiarizat cu lumea ei.

— De ce spuneți asta?

— I-a arătat ucigașului vioara pe care ea și tatăl ei o ascunseseră cu grijă în pivniță.

— Se prea poate să i-o fi arătat și sub amenințare, nu? întrebă Darman.

— Absolut, răspunse Rekke. Dar se pare și că i-ar fi cântat făptașului. Asta nu numai din cauză că poziția viorii și a corpului sugerează că ținea instrumentul în mână când a fost împușcată. Am citit aseară pe Al Jazeera că în noaptea aceea, din casa ei s-a auzit muzică de vioară. Un vecin a descris-o drept frumoasă și tristă și da, știu, știu, e posibil să fi cântat sub amenințare. Totuși… ucigașul a vrut să asculte. Și-a asumat riscul, probabil că-l interesa, poate chiar tânjise după așa ceva.

— Deci ce vreți să spuneți?

— Că poate nu doar fanatismul religios a ucis-o pe Latifa Sarwani, ci și…

Făcu o pauză deliberată. În același timp, simți un spasm brusc.

— Ce? zise Darman.

— Mă gândeam că poate mă ajutați la acest punct. Făptașul dă senzația că ar fi fost o persoană cu perspectivă în vechea dumneavoastră școală.

— E o posibilitate, firește.

— Dar nu-mi puteți da niciun pont?

— Pont legat de ce?

— Legat de vreo persoană din cercul dumneavoastră care ar fi capabilă să facă așa ceva.

Dirani păru ofensat.

— Nu, chiar nu. Aș fi spus-o de mult.

Rekke avu un nou spasm. Ar putea să coboare la gunoi, să vadă dacă pastilele lui mai sunt acolo, nu? Doar cu multă străduință reuși să spună:

— Dumneavoastră și Latifa erați apropiați, nu?

— În anii 1980, da.

— Dar nu și după aceea?

— Am încercat să păstrăm legătura, dar a fost greu din cauza distanței. O vreme, m-am străduit, împreună cu câțiva prieteni, s-o scoatem din țară. Dar până la urmă ni s-a părut că nu mai vrea. A fost foarte deprimată și bolnavă în ultimii ani de viață.

— Îmi pare rău să aud. Se căsătorise, din câte văd.

— A fost o căsătorie forțată. Femeile nu aveau voie să stea singure sub regimul taliban. Dar tatăl ei l-a plătit pe bărbat să păstreze distanța.

— Deci cine i-a fost cel mai aproape în ultimii ani?

— Tatăl și fratele ei, Taisir, chiar dacă se mai certa cu Taisir.

— Ce fel de certuri?

— Taisir era mai conservator decât tatăl lor și n-a agreat niciodată acest aranjament cu căsătoria.

— Probabil că a stat în umbra ei toată viața.

— Probabil că da.

— Și altfel, Latifa cu cine se mai întâlnea?

— Nu cu multă lume. Se izola sau zăcea la pat, cel puțin în ultima perioadă. Slăbise brusc și îi cădea părul. Era într-o stare foarte proastă.

— Trebuie să fi fost un risc considerabil să țină vioara ascunsă în casă, continuă Rekke.

— Unde s-o fi ținut în altă parte? zise Darman. Era cel mai de preț lucru deținut de familie.

— Un Gagliano, nu?

— Exact, construită de Nicolo Gagliano la finele secolului al XVIII-lea.

— Și era ascunsă sub două scânduri în pivniță?

— Mohammad, tatăl ei, o scotea uneori de acolo, bineînțeles, și avea grijă de ea. Dar în rest o țineau ascunsă în pivniță. Celorlalți le spuneau că au vândut-o în Europa.

Rekke se ridică și mai dădu o tură lipsită de sens prin apartament, ca să vadă dacă găsește vreo tabletă de morfină ascunsă pe undeva.

— M-am uitat la fotografia cu Latifa moartă, zise el.

— Aha, serios?

— Și mă întreb cine a făcut poza, urmă el, în timp ce întorcea pernele din camera de zi, ca să vadă dacă nu cumva căzuse vreo pastilă prin despărțiturile din canapea. Poza aceea nu părea a fi o parte din cercetarea locului crimei.

— Mohammad, tatăl ei, a făcut poza, în ciuda șocului. A înțeles că talibanii nu vor face prea multe pentru a rezolva crima. A vrut să fie documentată.

Rekke intră în dormitor.

— Ca să se asigure că există dovezi?

— Voia dreptate.

Rekke se aplecă și se uită sub pat. Parcă era totuși ceva… nu, la dracu', era o stafidă. Cum ajunsese o stafidă acolo?

— Evident, zise el. Dumneavoastră ați iubit-o pe Latifa?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere pe Dirani.

— Toți o iubeam în felul nostru, zise el. Știu că nu s-au păstrat prea multe. Dar dacă ați fi auzit-o! Cânta de îți venea să-i mulțumești lui Dumnezeu.

— Dar era și puțin dificilă, nu-i așa? Exigentă, sigură de poziția ei aparte, un solist clasic.

— Era ușor s-o ierți.

— Deci nu credeți că și-ar fi putut face dușmani din cauza personalității ei?

— E posibil, firește.

— Deși, din nou, nu vă gândiți la nimeni în mod special, nimeni cu care să vă fi pus rău pe perioada studiilor?

— Bineînțeles că m-am gândit mult, dar așa cum spuneam, nu… nimeni care ar fi putut să meargă atât de departe.

— Spuneați că o iubeați cu toții într-o oarecare măsură?

— Avea ea un dar.

— Poate că, dimpotrivă, unul dintre cei care o iubeau a și omorât-o, zise Rekke.

— Mi-e greu să cred.

— Totuși, n-ar fi complet lipsit de logică, nu-i așa?

— La ce vă referiți?

— E necesară multă pasiune ca să vrei să distrugi, nu credeți?

— Se poate întâmpla.

— Dar înainte de toate, voi, toți cei care ați iubit-o, trebuie să fi vrut să știți cine a ucis-o.

— Clar.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

— Doar că responsabil în cea mai mare măsură trebuie să fi fost mullahul Zakaria. El a fost cel care a exacerbat ura față de muzicieni și față de femeile ca ea. Uneori, nici măcar nu trebuia să recurgă la detașamentele lui. Îi determina pe ceilalți să ia legea în mâinile proprii.

— Deci n-a fost niciun dubiu asupra pericolului pe care-l reprezenta.

— Nu.

— Și totuși…

— Ce anume?

— …Latifa a fost lăsată singură în acea ultimă noapte.

— Înnebunea să-i aibă în casă în permanență pe tatăl și fratele ei. Voia să aibă viața ei.

— Poate că a vrut să fie singură cu altcineva în noaptea aceea?

— Nu cred. Trăia complet izolată în ultima vreme.

Rekke spuse cât de calm putu:

— Deși e ceva ce nu spuneți, nu-i așa?

Dirani amuți.

— Cum adică? întrebă el după o pauză.

— Cred că mă refer mai mult la faptul că asta aud.

— Auziți?

— E un alt fel de muzicalitate, bănuiesc, continuă Rekke. Dar pe urmă mă gândesc la coincidențele din poveste.

— Ce coincidențe?

— Dumneavoastră și fratele Latifei locuiți în același oraș acum.

Dirani scoase un oftat jignit.

— Când trăiești în exil, preferi să stai aproape de compatrioți.

— Apropo, Latifa nu și-a deteriorat nervul optic la Moscova? continuă Rekke.

Dirani păru uimit.

— Cum de știți?

— Un ochi care nu mai vede la fel de bine iese în evidență. Seamănă puțin cu o oglindă în care nu se uită nimeni.

— Aha, chiar așa, zise Dirani nesigur. Dar da… Latifa a avut o criză de epilepsie în ultimul an în Uniunea Sovietică și s-a lovit la cap. A fost unul din motivele pentru care nu și-a încheiat studiile, deși profesorul Belinski ar fi putut să aranjeze asta.

Rekke se uită în inbox și văzu că primise un mesaj nou de la Moscova, de la Viktor; părea să fie o listă. O scoase la imprimantă.

— Și încă ceva, zise el. La conservator au venit și alți studenți de la Kabul, din câte am auzit, elevi cu burse mai scurte.

— Da, zise Darman. De multe ori îmi era milă de ei.

— Cum așa?

— Nu prea primeau îndrumare și rareori îndeplineau condițiile cerute. Era doar o parte din jocul politic.

— Am aici o listă cu șase dintre ei, șase afgani tineri care au venit la conservator pentru o perioadă scurtă, cât erați și dumneavoastră acolo. N-ați putea să vă uitați peste nume și să vedeți ce vă aduceți aminte?

— Aș putea, poate, zise Darman. Dar acum trebuie să plec la repetiții.

— Ce repetați? întrebă Rekke.

— Dvorak.

— Simfonia a noua?

— Exact, puțină curtare a publicului, poate.

— Deloc, zise el. Fantastic molto vivace! Bănuiesc că ne mai auzim.

— Poate, zise Darman Dirani, în timp ce Rekke simți un chef subit de a revedea Kölnul.

•

Micaela nu se miră de fapt să-l vadă pe Lucas jos, la ușa de la intrare. Mai venise și altă dată dimineața, fără absolut niciun motiv special, și își zise, rugându-se să fie adevărat: *Vrea doar să vadă ce mai fac. Vrea să verifice cum mă simt.*

— Bună, îl salută ea, privindu-i cu atenție chipul.

Nu-i plăcea zâmbetul lui și nici felul cum mergea.

Era încordat și cămașa îl strângea prea tare peste piept. Privirea părea rece, sau în orice caz părea că o evaluează, iar cicatricea care-i tăia fruntea se mișca mai mult decât de obicei, ca și cum ar fi prins viață. Clar era ceva în neregulă. Cu toate astea, se prefăcu, firește, plăcut surprinsă.

— Ce vizită aleasă, zise ea.

— Ceva de speriat, răspunse el.

Ea îi spuse că era deja în întârziere și că trebuia să plece.

— Te duci la serviciu? întrebă el.

Ca o idioată ce era, ezită o secundă prea mult cu răspunsul.

— Mă duc în oraș, răspunse ea.

— Atunci vin și eu, spuse el.

Iuțiră amândoi pasul prin ploaie și coborâră la metrou.

Ca întotdeauna la ora aceea, la metrou se întâlneau două lumi: cei care locuiau în Kista și plecau de acasă și cei care ieșeau năvălind din vagoane, îndreptându-se spre slujbele lor *high tech* din Science City. Cei care plecau și cei care rămăseseră, cum obișnuia Micaela să spună puțin dramatic. Lucas o trase spre el, dar nu reușea să-i citească expresia. Mirosea a aftershave.

— Cred că mama s-a apucat iar de pictat, zise ea.

Lucas nu părea interesat, așa că făcu un comentariu legat de felul cum arăta ea.

— Te-ai dat cu parfum? o întrebă.

Micaela clătină din cap.

— Cred că apa ta de colonie miroase suficient pentru amândoi, răspunse ea.

Lucas păru că nu apreciază comentariul.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Te duci iar în Östermalm?

— Așa ceva.

— Eu nu cred că e bun pentru tine, spuse Lucas, iar Micaela se gândi, în speranța că poate se referea la altcineva, nu la Rekke.

— Ce vrei să spui?

— Cred că te face să scormonești într-o grămadă de rahaturi care nu-ți fac bine.

Micaela se înfurie.

— Scormonesc în ce vreau eu.

Lucas o apucă de încheietura mâinii.

— Trebuie să înțelegi cum văd eu toată chestia. Te întâlnești cu nu știu ce tip bogat în Östermalm și te întorci vânătă toată.

— N-a avut nicio legătură cu el, zise ea și își trase mâna.

După care rămaseră tăcuți pe locurile lor. Când intrară în stația de la gara centrală, unde Micaela trebuia să schimbe linia spre Ropsten, se gândi să fugă pur și simplu în ultima secundă și să-l lase singur acolo. Dar pe urmă se hotărî să calmeze atmosfera. De aceea, îi mulțumi pentru grijă și promise să fie cu băgare de seamă. Când se ridică, se ridică și Lucas. *Lasă-mă în pace,* îi veni ei să-l repeadă. Totuși nu spuse nimic.

— Îmi pasă pur și simplu, zise el.

— Știu, spuse ea. Dar nu vrei mai bine să ne vedem mai târziu?

— Mai merg cu tine puțin, răspunse el, și urcară împreună în alt tren de metrou.

Avea privirea mai amabilă, mai destinsă și abia când coborâră din tren și ieșiră de la Karlaplan spre Strandvägen Micaela începu să se neliniștească.

— Mulțumesc, zise ea. De-aici mă descurc.

— E clar că te descurci, spuse el, fără să facă însă niciun gest să se îndepărteze, iar Micaela simți impulsul să-l îmbrâncească.

Însă își zise: *N-o să vină cu mine tot drumul. Nu-i chiar așa de prost.* Dar Lucas nu dădu niciun semn că ar vrea să plece și, ajunși pe Riddargatan, cam în locul de unde o luase data trecută, ea decise să schimbe direcția și să-l ducă departe de Rekke. Dar evident că nu reuși să-l păcălească.

— Nu stă pe Grevgatan? întrebă el cu un ton amenințător în glas și atunci Micaela înțelese că Lucas îl verificase pe Rekke sau cel puțin îi știa adresa.

— Trebuie să pleci acum, zise ea. Nu poți să-mi faci așa ceva.

— Te conduc până la ușa blocului, răspunse el și atunci ea își zise *OK, dar niciun pas mai departe.*

Așa că o luară pe Grevgatan, iar Micaela văzu mașina cu numere de corp diplomatic și geamuri fumurii și tresări. Lucas sigur că observă.

— Pari încordată, zise el.

— Sunt încordată fiindcă te bagi tu, răspunse ea și Lucas dădu din cap ca și cum n-o crede.

Se uită și el la mașină și spuse că vrea să urce și el să-l salute pe Rekke.

— Nici vorbă, îi răspunse Micaela, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să-i dea una peste bot.

Dar firește că ar fi o nebunie, așa încât preferă să recurgă la un fel de gândire magică: o să fie bine, își zise. Poate că Lucas va fi chiar impresionat. Categoric n-o să vrea să rămână. Se va simți rătăcit acolo sus, printre cărți și tablouri. Intră în bloc și luă liftul împreună cu fratele ei, cu sentimentul că lucrurile erau pe cale să meargă foarte anapoda.

Douăzeci și opt

— Scuze, dar fratele meu a vrut să te salute, zise Micaela la ușă.

Rekke ținea o hârtie în mână și părea închis în el. Dar zâmbi în clipa în care îl văzu pe Lucas și întinse mâna.

— Ce plăcut! zise el. Intră, mă numesc Hans Rekke.

În glasul lui se simțea căldura, naturalețea blestemată a înaltei societăți, își zise ea, iar Lucas se descurcă bine, evident. Și el era un profesionist când venea vorba să cunoască oameni noi: se prezentă și se uită curios prin apartament, apoi spuse vreo două vorbe cu nonșalanță, ca și cum intra tot timpul în astfel de case.

— Mă bucur să cunosc și pe altcineva din familia voastră, zise Rekke. Pot să vă invit la micul dejun? Mie mi-e o foame de lup.

— Eu nu rămân. Voiam doar să spun că Micaela e importantă pentru mine. Dacă i se întâmplă ceva…

Apoi tăcu și, preț de o clipă, Micaelei i se păru că recunoaște atitudinea din pădurea din Husby și-i fu teamă să nu facă ceva violent, poate chiar să scoată o armă.

— Exact, exact, spuse Rekke zâmbind. Chiar înțeleg. Sunteți trei frați, nu, și tu ești cel mai mare? Tu ai fost bărbatul din casă, cel care a avut grijă de surioara lui?

— Am grijă de ea în continuare.

Rekke făcu și el un pas în față și chiar dacă zâmbea în continuare, acum și ceva din atitudinea lui se schimbase. Părea alert. Avea brațele încordate.

— Așa și trebuie să fie, evident, spuse el. Dar pe de altă parte, tu ai grijă și de alții, nu? Ești un bărbat cu responsabilități.

— Poate, răspunse Lucas.

— Nu fi timid. Tu ai autoritate, e un dar de preț și puțin periculos.

— Fac ce trebuie.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Rekke privindu-l intens în ochi și zâmbind în continuare, dar acum cu corpul complet nemișcat. Sunt impresionat.

— De ce anume?

— Abilitatea ta de a vorbi în tăcere.

— Mi-a părut bine că ne-am cunoscut, zise Lucas.

— A fost o reală plăcere. Doar nu pleci deja?

Lucas se uită încă o dată în jur și-i aruncă Micaelei o privire fugitivă, severă.

— Se pare că ai priceput, profesore.

— Pricep. Sper să mai fie și alte ocazii, răspunse Rekke zâmbind larg.

Imediat după aceea, îl cuprinse iar tremurul.

Ceva se aprinsese și se stinsese la fel de repede. Dar poate că nu era nimic în realitate, pentru că în clipa următoare își strânseră mâinile, iar Rekke se oferi să-l conducă pe Lucas la lift. Fu plecat mai mult decât ar fi trebuit și abia când se întoarse înțelese Micaela câte emoții avusese. Simțea nevoia să se prăbușească pe un pat sau pe o canapea și trase aer adânc în piept, în timp ce Rekke o studia concentrat. *Nu te uita așa la mine,* îi venea să țipe la el.

— Lucas poate să pară tupeist, dar e OK, spuse ea. E doar grijuliu cu mine.

Rekke o privea în continuare concentrat.

— E un tip interesant, zise el. Dar pupilele tale sunt mici.

— Ce… cum?

— Pot să-ți pipăi mâna?

— Categoric nu, zise ea, după care intră în sufragerie, se afundă pe canapea, în fața pianului cu coadă, și închise ochii.

Auzi cum Rekke se așeză vizavi de ea și-i veni să mai spună ceva, poate înainte de toate să explice cum se face că l-a adus pe Lucas cu ea până sus. Dar nu apucă să spună nimic. Se auzi o bătaie la ușă. Doamna Hansson intră și le spuse să nu se lase deranjați de ea, și era foarte posibil ca Micaela doar să fie paranoică. Dar nu se putu abține să se întrebe dacă nu cumva doamna Hansson se întâlnise cu Lucas jos, la parter. Era îngrijorată.

— Mă gândeam să iau un pahar, zise Rekke. Vrei să-mi ții companie?

Micaela se uită la el de parcă nu înțelegea.

— Nu vorbeam chiar adineauri de micul dejun?

— Adevărat, zise el. Îmi cer scuze. Abstinența îmi schimonosește perspectiva asupra timpului.

Ea îl privi suspicioasă.

— Sau crezi că eu sunt cea care are nevoie de un pahar? zise ea.

— Cred… începu el, dar nu încheie fraza, și era mai bine așa, pentru că, împotriva voinței ei, îi dădu dreptate.

Își dorea cu disperare să bea ceva, deși încă nu era nici 12.

— Ai o bere? întrebă.

— Am niște Heineken, dacă nu mi le-a băut oribilul meu frate.

— E bine.

— Sigrid dragă, iartă-mă că te pun pe drumuri. Dar poți să ne aduci două beri reci, mie și Micaelei? strigă el în gol, iar ea nu înțelese de ce nu aduce el berile.

•

Nu te grăbi așa cu diagnosticul, își zise Rekke. *Te-ai mai lăsat înșelat și înainte.* Dar acolo, în ochii negri ai fratelui Micaelei, i se păruse că vede narcisism, psihopatie, machiavelism. Toată triada întunecată. Avusese senzația că privește drept într-o răutate pură și neagră, un vid de calcule glaciale și pe undeva știa: Micaela văzuse același lucru și trăise cu asta, dar nu avusese curaj s-o recunoască pe deplin.

Își aminti când o văzuse prima oară în Djursholm. Îi atrăsese privirea. Dădea impresia că duce o mare greutate, dar că acea greutate n-o rupea, ci din contră, o făcea puternică, de parcă se alimenta cu putere chiar din mișcarea prin care se îndepărta de traumă. După părerea lui, exista ceva ciudat de atrăgător în asta, un soi de antiteză la propriul refugiu în jos, în depresie.

— Cum te simți? o întrebă el.

Micaela își băuse aproape toată berea.

— Bine.

Rekke bănui că așa spune mereu.

— Și tu? întrebă ea.

— Așa cum merit, bănuiesc. Dar investigația noastră mi se pare din ce în ce mai interesantă.

Micaela se aplecă mai în față.

— Deci tu crezi în continuare că era interpret de muzică clasică?

— Da, zise el. Cred chiar că există o legătură între uciderea Latifei Sarwani și cea a lui Kabir.

Micaela îl privea concentrată și Rekke se simți din nou atras de întunericul din ochii ei și de forța reținută din corpul ei. *Știi că fratele tău e extrem de periculos,* ar fi vrut să-i zică. Dar nu spuse nimic.

În schimb, îi povesti despre discuțiile cu Viktor și Darman Dirani. După care rămaseră tăcuți și băură ce le mai rămăsese în pahare.

— Crezi că e posibil ca Sarwani și Kabir să fi cântat împreună? zise ea.

— Aș spune că nu e improbabil.

— Ai văzut ceva nou?

El încuviință și se uită spre pianul cu coadă.

— I-am studiat mâinile, zise el, revăzând cu ochii minții vârfurile degetelor lui Kabir. Era ulei uscat acolo, erau brăzdături, răni mai mici. Semne că era mecanic de motociclete, exact așa cum a spus.

— Nu prea seamănă a dirijor în frac și butoni la manșetă.

— Nu, răspunse el. Dar ce e interesant e că se zăreau și alte urme. Când i-am cercetat cu atenție vârfurile degetelor, mi s-a părut că văd niște crestături care mergeau paralel cu liniile papilare.

— Ce-ar însemna asta? Ce părere ai?

— Eu am interpretat asta așa: degetele au fost presate de coarde un timp atât de îndelungat, încât s-au format cicatrici.

— Ce fel de coarde?

— Primul meu gând a fost la coarde de vioară, zise el. Am văzut tipul ăsta de linii la mulți violoniști. Dar nu eram sigur. Crestăturile nu mi s-au părut suficient de subțiri, și atunci m-am gândit la ceva mai gros, bunăoară un violoncel. Dar pe urmă am exclus și violoncelul, fiindcă am văzut – mi s-a părut că văd – schimbări ale texturii pielii după o apăsare îndelungată și regulată de gât. Atunci am început…

Ezită, întrebându-se din nou dacă are dreptate.

— Ce-ai început? zise ea.

— Am început să mă gândesc la un alto, o violă, zise el. Pentru o clipă mi s-a părut chiar că totul coincide.

— Ce coincidea?

Avea umerii încordați și ochii i se îngustară, parcă se aștepta la o formă de triumf și poate că asta și era. Dacă Rekke avea dreptate, atunci în mod cert vor da de urma lui Kabir.

— Viola e mai masivă, zise el, privindu-și mâinile. Gâtul e mai mare. Corzile, mai lungi și mai distanțate. E nevoie de mai multă greutate și forță să cânți și e mult mai plauzibil că semnele vor rămâne mult timp. Dar m-am gândit și la altceva, care e o speculație poate și mai nesigură, dar care pare să se încadreze în peisaj.

— Ce anume?

Rekke simți cum îl cuprinde un val de neliniște. Spuse încet, ezitând:

— Eu cred că Jamal Kabir a avut o mare dezamăgire sau înfrângere.

— Părea trist.

— Da, spuse el. Dar eu am sesizat și o dorință de revanșă în felul lui de a vorbi și chiar nu vreau să am prejudecăți legate de violă. Îmi place

asperitatea, mica încărcătură de tristețe din acorduri, și i-am plăcut pe majoritatea interpreților la violă pe care i-am întâlnit. Dar viola nu e un instrument de care te apuci sau la care visezi să cânți. Acest instrument li se repartizează celor care nu sunt suficient de buni ca violoniști. Există o stigmă acolo.

— Cum adică?

Rekke își regretă cuvintele, de parcă i-ar fi fost teamă că stă ascuns pe undeva și trage cu urechea vreun interpret la violă.

— Tocmai pentru că nu e un instrument întins celui de la care sunt așteptări să devină starul orchestrei. Viola e dată celui care va sta în fundal și va acompania sau va fi vocea a doua în cvartetul de coarde. Sigur că mulți se mulțumesc cu asta, dar poate nu toți. Violistul se află departe de dirijor și solist. Despre acest instrument există și cele mai multe bancuri.

— Cum ar fi? zise ea.

Rekke zâmbi și râse puțin melancolic.

— Sper că le-am reprimat pe majoritatea. Dar știi, aproximativ așa: De ce interpretul la violă nu se joacă niciodată de-a v-ați ascunselea?

— De ce?

— Nimeni nu-și bate capul să-l caute. Sau: Ce diferență este între o pizza și o violă?

— Ce diferență?

— O pizza satură o familie de patru persoane.

Rekke se uită din nou spre pianul cu coadă.

— Nu că vreun om întreg la minte ar pune glumițele astea la suflet, continuă el. Dar… ele există acolo, pe undeva lasă urme și mă gândesc că între două persoane cum erau Latifa și Kabir s-ar putea să se fi întâmplat destul de multe chestii.

— Cum adică?

— Adică între o persoană care strălucea așa și era atât de talentată și un om cum era Kabir…

— Care probabil voia să strălucească, dar care poate nu strălucea în realitate, completă ea.

— Da, poate, zise el și ieși să mai aducă bere de la bucătărie.

Douăzeci și nouă

Octombrie 1987, Strada Malaia Gruzinskaia 26, clădirea nr. 1, Moscova

Se trezi cu lacrimi în ochi și nu înțelese. Ce e cu mine? se întrebă. Eu nu plâng niciodată. Poate că totuși nu era chiar așa de ciudat. Repetase zi și noapte, de îl dureau degetele și făcuse răni și acum în sfârșit era aici. Fusese o încordare teribilă.

În fața sa, în întuneric, bănuia lampa de veghe gri și mai încolo, pe peretele alb, portretul din tinerețe al lui Ceaikovski. Venise aici aseară târziu și se prăbușise pe pat. Îl durea capul și se hotărî să se culce la loc. Dar nu putea.

Îi curgeau lacrimile. Am visat oare ceva ciudat? se întrebă. Dar în cazul ăsta n-a fost nimic trist, pentru că și zâmbea, ca și cum ar fi fost fericit, și de aceea închise ochii, sperând să poată reveni la vis. Dar în loc de asta, se trezi de-a binelea și-și dădu seama că aude muzică, în depărtare se auzea cântând o vioară singuratică, iar el înțelese că de fapt nu fusese un vis. Vioara era cea care pătrunsese în somn și-l dăduse cu totul peste cap.

Uită, își zise. Adormi la loc și adună-ți puterile. O să ai nevoie. Dar tonurile îl ridicară din pat și bâjbâi după întrerupător; puse pe el o pereche de pantaloni și o bluză. Pe urmă dispăru pe coridor. Se rătăci numaidecât. Toate ușile erau identice și destul de curând nici măcar nu mai știa dacă a venit din dreapta sau din stânga. Merse tot înainte, buimac de somn și împleticindu-se și în cele din urmă se opri în fața camerei de unde părea să vină muzica; fără măcar să ciocănească, deschise ușa și intră.

Înăuntru era o femeie tânără cu vioara ei, chiar lângă un pat nefăcut. Omoplații i se mișcau sub o bluză albă, subțire. Părul negru era despletit pe umărul drept, iar el trase adânc aer în piept. Din ea se deschidea un câmp de forță și fu învăluit de muzică. Parcă se pierdea în atmosfera asta și era aruncat înapoi în timp, la cântecele de leagăn ale mamei sale și cu siguranță respira prea greu. Femeia se întoarse, la început speriată. Apoi, de parcă înțelesese imediat că e inofensiv, continuă să cânte, și atunci păru atât de neverosimil de frumoasă, încât abia își mai dădea seama care era ea și care era muzica.

— Iartă-mă, mormăi el.

— Plângi, zise ea în engleză și se opri din cântat.

— Nu, nu, în niciun caz, răspunse el, încercând să născocească o explicație bună.

Dar atunci, chiar în clipa aceea, înțelese: ea era fata din Kabul. N-o mai întâlnise niciodată până atunci, nu în viața reală. Văzuse doar poze și auzise povești. Ea era mândria profesoarei Drugov.

Era mândria întregii școli, iar el era acum aici, în fața ei, pierdut și cu lacrimi în ochi, iar situația nu deveni mai bună când fata începu iar să cânte, și nici măcar nu avea sutien pe sub maiou.

— Ai fi putut să bați la ușă, zise ea.

— Ce cântai? întrebă el în paștu, în continuare pierdut.

Îl studie din cap până-n picioare.

— „Méditation” din opera *Thaïs,* Massenet. Elena te-a trimis?

— Mi-am amintit… se bâlbâi el.

Dar pe urmă realiză că abia dacă știe ce și-a amintit. Parcă mersese în somn și se trezise abia acum, gol și fără piele, iar când ea se ridică și întinse o mână, nu făcu față. Plecă de acolo clătinându-se, fără să-i pese de glasul ei care striga după el:

— Stai, stai.

Când Rekke dispăru la bucătărie, Micaela își aminti de paleontologul despre care-i povestise Julia, cel care schițase lumi pierdute din câteva bucăți de os. Nu era cam la fel și acum? Pornind de la câteva cicatrici de pe degetele unui bărbat, Rekke indicase o direcție cu totul nouă. Pe de altă parte, nu așa arăta munca unui criminalist? În lucrurile mici, el le depista pe cele mari, sinistre. Poate că tocmai de aceea dăduse la academia de poliție, dacă nu… îi apăru în minte Lucas și felul în care îl privise pe Rekke. Alungă imaginea.

Rekke se întoarse și-i întinse alt Heineken, după care se așeză în fotoliul lui.

— Menajera ta a dispărut? întrebă ea.

— Mda, hm, răspunse el. Cred că se simte în siguranță când ești tu aici. Ai reușit rapid să faci o impresie bună.

— Nouă, slujitorilor, ne-a fost mereu ușor să ne apropiem unii de ceilalți.

— Sunt un stăpân atât de oribil?

Micaela amuți și vru să spună *Da, Doamne, Dumnezeule, ești. Se vede și mimai din felul tău de a te lăsa pe spate pe fotoliu.*

— Tu ți-ai permis luxul să poți fi slab, zise ea.

— E adevărat, firește.

— Julia zicea că în familia voastră asta vi se pare cumva rafinat.

— Se pare că am făcut din nevoie virtute.

— La noi trebuia să fii puternic.

— Și ai devenit puternică?

— Cel mai rău era să fii slab. Lucas zicea odată că nu disprețuiește nimic mai mult decât pe cel slab.

Rekke păru îngrijorat.

— E destul de tipic pentru… începu el, apoi tăcu.

— Pentru ce?

— Nimic.

Micaela îl privi furioasă.

— L-ai întâlnit pe Lucas cam două secunde și cu toate astea consideri că știi ceva despre el.

— Aici ai punctat ceva, bineînțeles.

Micaela voia să schimbe subiectul.

— Mă întreb ceva, zise ea. Emma Gulwal, clarinetista, a susținut că a auzit de Kabir, dar doar ca fotbalist. Nu e puțin ciudat? Dacă într-adevăr cânta la violă, iar cercul afganilor care interpretau muzică clasică

occidentală era restrâns, ea și ceilalți muzicieni pe care i-a atacat ar fi trebuit să știe destul de bine cine e, nu?

— Așa ar trebui.

— Poate că nu era din Afganistan.

Rekke îi aruncă din nou privirea lui intensă.

— Ar fi putut fi unul dintre mulții străini atrași de mișcarea talibană, unul dintre cei care și-au făcut apariția la Kabul în anii aceia ca să se alăture luptei.

— Poate că tocmai războiul împotriva muzicii l-a atras, zise ea.

— Poate, spuse el, și își goli berea.

Rekke aruncă priviri nervoase în jur și își încrucișa brațele peste piept.

— Cum ești? îl întrebă Micaela.

— Pacientul tânjește după drogurile sale. Dar se descurcă el.

— De ce a trebuit să arunci totul dintr-odată?

— Din aceeași indolentă, bănuiesc, care m-a făcut și să le iau.

— Ziceai că Darman Dirani ascundea ceva când ați vorbit la telefon?

Rekke păru că se gândește bine.

— N-a fost suficient de interesat de crima asupra femeii pe care-a iubit-o odată. Părea că își primise deja toate răspunsurile.

— Poate că ar trebui să-l verificăm mai îndeaproape.

— Fără îndoială.

— Și pe urmă…

Micaela se aplecă și simți că-i vine să-și pună mâna pe gâtul lui Rekke. Alungă acest gând.

— Pe urmă, mă gândesc iar la Emma Gulwal, zise ea.

— De ce te gândești la ea?

— Din descrierile ei, Kabir s-a uitat afectuos la clarinetul ei, de parcă aproape că ar fi vrut să cânte la el. În secunda următoare l-a spart, într-un acces de nebunie. Parcă voia să-și răzbune viața, așa a zis ea.

— Sună interesant.

— Tu cum interpretezi asta?

Rekke zâmbi puțin distrat.

— Sigur că sunt tentat să formulez imediat ceva interesant. Iubirea și furia sunt o veche pereche nefericită. Dar cred că ar trebui să aștept cu concluziile. Mai întâi trebuie să aflăm un pic mai mult.

— Unde începem?

Rekke se întinse spre măsuța din fața canapelei și ridică hârtia pe care o avusese în mână când intrase ea împreună cu Lucas.

— Cu asta, poate, zise el.

— Pot să mă uit?

Rekke îi întinse foaia, iar ea stătu câteva momente și se holbă la ea. Erau șase nume acolo, din câte își dădea seama, șase nume de bursieri pe care universitatea de muzică din Kabul a Elenei Drugov îi trimisese pentru o perioadă scurtă la Conservatorul din Moscova, între 1985 și 1988.

— E Și Emma Gulwal pe listă, zise ea.

El încuviință.

Celelalte nume erau:

Gedi Afridi

Jabroot Safi

Pazir Lohani

Hassan Barozai

Taara Jadun

— Atunci ar trebui să începem și să vedem dacă vreunul dintre ei știe cine era de fapt Kabir, zise ea.

Rekke se foi în fotoliu și își puse iar brațele pe piept; tocmai se pregătea să spună ceva, dar nu apucă să scoată niciun cuvânt. Sunară ambele telefoanele, mai întâi al ei, apoi al lui.

•

Profesorul Aleksander Belinski participase și el la formarea mai multor mari violoniști. Cu toate astea, cele mai mari speranțe le avusese chiar de la Latifa Sarwani. Niciunul dintre elevii săi nu-l impresionase într-atât, și asta nu avea nicio legătură cu faptul că fusese îndrăgostit de ea în taină. Latifa cânta în așa fel, încât îi redase credința în viață.

— Am visat-o pe Latifa azi-noapte, zise el. Sau azi-dimineață trebuie să fi fost.

— Pe bună dreptate.

— Nu poți ispiti un om bătrân să bea în felul ăla. Nici măcar dacă a avut șansa să fie și nostalgic, și fericit, continuă el.

Viktor Malikov stătea vizavi de el, în biroul său de la conservator, surâzând amabil, deși poate și puțin nerăbdător. Era neobișnuit de elegant, într-un costum de tweed în carouri gri și cu o pălărie neagră pe care o ținea pe genunchi. Dar, slavă Domnului, se vedea pe el și că băuse până căzuse

sub masă. Bărbia dublă era mai vizibilă decât de obicei, iar ochii erau roșii și sticloși.

— Uiți că sunt afurisit, zise Viktor. Specializat în ademenirea bătrânilor la pierzanie. Dar în apărarea mea poate fi menționat că ieri erai plin de vitalitate. Ce-ai visat?

— Că alergam pe un coridor și încercam s-o opresc. I-am văzut spatele făcându-se din ce în ce mai mic, până când a dispărut de lângă mine, afară, în întuneric.

— Nu sună foarte imposibil de interpretat.

— Poate că nu, zise el. Dar mă gândesc tot timpul la moartea ei.

— Înțeleg.

— Știi că stătea în toiul nopții și cânta în pivniță când a fost împușcată?

— Mi-ai zis ieri. Oribil. Îți trec toate fanteziile posibile prin cap.

Preț de o clipă, Sașa o văzu cu ochii minții pe Latifa, cu o claritate uimitoare: stătea în sala lui de clasă, mișcându-se cu părul în vânt și, desigur, înfiorător de frumoasă. Aproape că i se păru că-i aude pe ceilalți șușotind pe la spatele ei, invidioși, avizi, plini de admirație.

— Rekke m-a rugat să-ți mai transmit ceva. Bărbatul din fotografia pe care-ai primit-o cânta la violă, continuă Viktor.

— În costumul ăla? întrebă Sașa, fără să-și propună să fie glumeț.

Dar fu uimit, cum fusese de altfel încă de când văzuse prima oară fotografia cu tânărul care stătea pe terenul de fotbal în hainele alea ciudate, cu dungi negre și albe.

— Nu cred că în costumul ăla cânta la violă.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Cum și-a dat seama Rekke?

— Păi el tocmai de lucruri de-astea își dă seama.

Sașa și-l aminti pe Hans stând și tremurând în loja sa de la Berna.

— N-ar fi mai bine dacă și-ar da seama că trebuie să aibă grijă de el?

— Suntem probabil nevoiți să cumpărăm tot pachetul Rekke. Dar îți vine ceva în cap?

Sașa scoase poza pe care o adusese cu el la conservator, ca să vadă dacă îl mai recunoaște cineva pe bărbat, fotografia care acum stătea pe biroul lui supra-încărcat. Tipul nu era cunoscut atunci? Nu credea, și totuși… se mai uită puțin, încercând să ignore maxilarul strâmb, rănit, și atunci sesiză brusc o urmă de tristețe pe chipul bărbatului, ceva care nu exista neapărat în fotografie, ci mai mult în capul lui.

— Nu știu, zise el. Poate.

Viktor se lumină la față, ca și cum acel „poate” era fantastic de promițător, ceea ce îl incită pe Sașa să se străduiască să-și aducă aminte, și atunci simți că e și mai evident. Exista o expresie de nefericire pe chipul bărbatului. Trecuse prin ceva neplăcut, nu așa era?

— Nu ziceai că bărbatul flutura din mâini ca un dirijor? întrebă.

— Așa zice Rekke, da.

— Ciudat.

— Ce e ciudat?

— Să fluturi așa din mâini pe un teren de fotbal. Jucătorii nu erau derutați?

— Ba da, foarte. Începeau să alerge pe ritm cu toții.

— Serios?

— A fost o glumă, Sașa, o glumă.

— Înțeleg, spuse el, și se simți jenat și idiot, dar redeveni imediat serios și își aduse aminte de un personaj subțirel care se strecura în sala de clasă.

— Chiar îmi amintesc ceva, zise el.

Treizeci

Micaela tresări când auzi soneria telefonului și își imagină că e Lucas. Dar era Jonas Beijer, care părea agitat, și atunci ieși pe hol, observând că și Rekke o ștersese în cealaltă direcție, și el cu telefonul în mână.

— Am vești bune, zise Jonas.

— Ce? întrebă ea.

— Faci din nou parte din echipa de investigație.

Micaela se așteptase să simtă un fior de bucurie. Dar de fapt deveni mai degrabă neliniștită, ca și cum vestea ar fi putut sabota ceva ce avea deja.

— E bătut în cuie? întrebă ea.

Îl auzea pe Rekke mai încolo, prin apartament, plimbându-se înainte și înapoi. Părea indignat.

— Trebuie să faci o predare-primire, continuă Jonas, și să ții în paralel un ochi la vechile tale sarcini. De mult n-a mai reușit niciunul dintre noi să se ocupe numai de anchetă. Dar da… tocmai rezolvăm aspectele practice, deși mai e ceva.

— Ce anume? zise ea.

— Vrem să-l angajăm și pe Rekke.

Micaela încuviință ca pentru sine.

— Bine gândit.

— Știi ce onorariu ia?

— Habar n-am, răspunse ea. Dar cred că poate fi interesat. Poate chiar ar avea nevoie de asta.

Jonas tăcu la celălalt capăt al telefonului, părând că reflectează la ceva.

— Pari să-l cunoști bine dintr-odată.

— Da, puțin, poate.

— Micaela…

— Da?

— Nu cumva te-ai combinat cu el?

— Nu, ce dracu'!

— Ce dezmințire puternică!

Micaela se strâmbă.

— O să-l întreb, zise ea.

— Și dacă vrea să vină în echipă, atunci poate treceți pe aici mâine dimineață, pentru instructaj. Mă ocup singur de treaba asta. Fransson cred că preferă să se țină foarte departe.

— Falkegren ce zice?

Jonas amuți din nou.

— N-are curaj să spună prea multe. Fransson urlă în gura mare să-și dea demisia. Dar cred că situația se va calma.

— Și de ce s-ar calma?

— Ne-am recăpătat scânteia în anchetă. Cu toții vrem s-o rezolvăm. Cum e cu durerea de cap?

— Mai bine, zise ea și-l auzi pe Rekke plimbându-se înainte și înapoi prin bucătărie.

— Atunci ne vedem mâine, zise el.

Micaela închise ochii.

— Da, îi răspunse. Așa facem.

Jonas ezită, apoi izbucni în râs.

— Ești tare, Micaela… ai pășit cu stângul și acum vii și rezolvi totul.

Râse și ea, dar se simți și cam luată prin surprindere de veste. Ar fi vrut să se retragă undeva să cumpănească la toate astea. Nici măcar nu-și dădea seama dacă spusese sau nu la revedere. Știa doar că stă nemișcată și încearcă să proceseze totul, când Lucas îi apăru iar în minte: amenințător, înspăimântător, cu privirea fixă. Din bucătărie îl auzi pe Rekke spunând:

— Nu e, din contră, ciudat că a durat așa de mult?

Micaela se întoarse în sufragerie și simți că trebuie să-și fixeze gândurile pe ceva. Pe măsuța din fața canapelei era un bilet. Era lista cu bursierii afgani care plecaseră la Conservatorul din Moscova în anii 1980. Să se apuce de asta numaidecât? Era rezonabil, nu? *Rămâi ocupată,* spunea o voce din ea. *Uită de Lucas.* Dar avea nevoie de un computer și se așeză pe canapea, așteptându-l pe Rekke.

Mirpur, Pakistan, 1977

Nu era decât un băiețel care juca singur fotbal în curte, în fața anexei în care locuia familia lui. Tatăl său era șofer la familia Lumley, care stătea în vila mare de alături, cea în stil victorian. Mama lui era menajeră și în scurta lui viață – avea opt ani – se simțise ca un fiu în ambele case și nu iubea nimic altceva cum iubea fotbalul.

Învățase să joace de la Stephen Lumley, fiul cel mare, și în seara asta stătea și trăgea cu mingea în garaj. Bang, bang, așa suna. Era în lumea lui. Băga gol în finala Campionatului Mondial. Era Mario Kempes din Argentina. Era toți jucătorii posibili și aproape că i se părea că aude toată arena fierbând. Dar în cele din urmă tot interveni ceva. Muzica, evident. La familia Lumley se auzea în permanență muzică. „Casa care se teme de tăcere”, obișnuia tatăl lui să spună ironic.

— Trebuie să putem să-l ascultăm și pe Allah. Să așteptăm vocea lui în întuneric.

El, unul, nu se sinchisea nici de Allah, nici de muzică. Trăia doar pentru fotbalul lui. Era un băiat în capul căruia nu încăpea decât un singur gând odată, cum zicea maică-sa, și totuși acum se opri câteva clipe să asculte. Dar probabil mai mult pentru că își dădea seama că nu era gramofonul și nici fetele care exersau. Suna ca și cum ar fi venit de la televizor, iar televizorul exercitase întotdeauna o forță de atracție asupra lui, și nu doar fiindcă n-aveau și ei. Familia Lumley avea și un aparat video, și uneori familia venea acasă cu filme și înregistrări din Anglia, care lui îi ofereau o licărire dintr-o altă lume, mai mare. De aceea, dădu mingea la o parte cu un șut și intră valvârtej în casă, fără să bată măcar la ușă, urcă scările și se duse în sufragerie, unde îi salută pe toți de acolo puțin distras.

— Bună, Hassan, ai jucat fotbal?

Pe urmă, părură să uite și ei de el, și el de ei. Se uita uluit la televizor, și în televizor era un bărbat cu părul alb, crescut sălbatic, îmbrăcat cu un costum negru, lung ca un palton; bărbatul flutura din mâini în fața unei orchestre mari, iar la început Hassan nu știu ce-l fascina mai mult, muzica sau bărbatul. Dar își dădu seama că amândouă. Erau legate între ele și își zise: *Magician, trebuie să fie un magician,* și nu numai fiindcă avea o baghetă în mâna dreaptă. Dar de fiecare dată când făcea o mișcare vehementă, se întâmpla ceva cu muzica. Ca și cum el, prin trucuri de magie, producea tonuri și se contopea cu ele. După aceea, când termina, publicul exploda, și atunci bărbatul se întorcea și făcea plecăciuni. Lumea se ridica în picioare și aplauda și țipa, cu lacrimi în ochi.

Hassan se uita vrăjit, ca și cum înțelesese ceva nou și mare despre viață, iar în zilele care-au urmat abia dacă s-a mai gândit la altceva. Stătea deseori în grădină și flutura cu o creangă, făcându-se că dirijează o orchestră, și, fără ca el să știe, familia Lumley începuse să vorbească despre el cu un nou interes.

— Nu e, din contră, ciudat că a durat atât de mult?

Charles Bruckner asculta traducerea discuției telefonice a lui Rekke și-i venea să intervină în conversație și să pufnească: *Uşor de spus acum, idiotul naibii ce eşti!*

Imediat după aceea se calmă, încercând să privească totul mai așezat. Se apropia un *shitstorm* și atunci problema cu Rekke și Kabir nu va fi decât o parte dintr-un haos mai mare. Din câte auzise, era doar o chestiune de zile de-acum, poate ore, până când *The New Yorker* și CBS vor publica reportajele despre torturile și umilințele de la Abu Ghraib, închisoarea CIA de la Bagdad. Ceea ce va provoca fără îndoială prejudicii importante, dar n-avea ce face de-aici, nici el, nici altcineva.

Trebuiau să se ocupe să-i închidă botul lui Rekke și polițistei lui latino, despre care niciunul dintre ei nu reușise încă să înțeleagă cu ce se ocupă. O chema Vargas și se zicea că e eficientă, ageră, o fată deșteaptă la suprafață, dar pe dedesubt perfidă, combativă și, exact cum bănuise Charles, sora unui infractor periculos căruia părea să nu-i placă prea tare că soră-sa se întâlnea cu Rekke. Ce gangster n-ar detesta așa ceva, la urma urmelor?

Dar niciunul dintre ei nu înțelesese cum se cunoscuseră cei doi, doar că, foarte probabil, păstraseră legătura, ținând cont că Vargas lucrase inițial la

investigația criminalistică. Charles se simțea neplăcut de convins că Rekke și Vargas făceau schimb de informații. Așa că problema Rekke se dublase, cu alte cuvinte. Dar cine spusese că va fi simplu? Se gândea că nu puteau decât să sporească presiunea și să bage viteză. Întrebarea era doar cum și când. Charles îl auzi pe Rekke încheind discuția telefonică. Tânărul său coleg, Henry Lamar, se întoarse spre el, cercetând încăperea din priviri.

— Ce facem? întrebă el.

— Îi săltăm pe amândoi, răspunse Charles. Îi strângem tare cu ușa.

Lamar îl privi cu un dezgust evident.

— Nu riscăm să înrăutățim situația? zise el.

— Nu și dacă acționăm în forță. Nu putem sta cu mâinile în sân în împrejurările de față, continuă el pe un ton sigur, chiar dacă începuse să fie agitat când se gândea la cărțile pe care le-ar fi putut avea Rekke în mânecă.

Era straniu cât de deschis vorbea la telefon, ca și cum voia să le transmită un mesaj. Sau era doar neatent, maniacal din nou? Charles așa spera să fie.

•

Când intră în cele din urmă în camera de zi, Rekke avea încă două beri în mână. Micaela refuză, iar el păru că vrea să le bea singur pe amândouă.

— Pare că ai primit vești, zise el.

Nu-l întrebă de unde știe.

— M-am întors în echipa de investigație.

Ea ridică paharul.

— Atunci felicitări… zise el și făcu o mică pauză.

— Mulțumesc, răspunse ea.

— Adică felicitări lor, celor din echipă.

Micaela zâmbi.

— Te vor și pe tine.

— Ia uite!

Corpul i se cutremură, într-o nouă convulsie provocată de sevraj.

— Se întreabă ce onorariu vrei.

— Păi, cât să fie?

Alte droguri, își zise ea, alte pastile.

— Cred că-mi doresc cel mai tare să ai mâinile libere de data asta, urmă el.

— Dar accepți?

— O să fac tot ce-mi stă în putință.

Micaela zâmbi și-i atinse brațul.

— Dar *tu* cu cine ai vorbit? îl întrebă ea.

— Cu fratele meu.

— E agitat că o să se afle toată povestea asta cu Kabir?

— E categoric agitat, dar și încântat, ca întotdeauna înainte de scandaluri în spațiul public.

— Ziceai la telefon că e ciudat că informația nu s-a scurs mai devreme.

Rekke trecu la cea de-a doua bere.

— Se pare că – din cauza capriciilor sorții – am devenit o mică parte dintr-o dramă mai mare. E pe punctul să se afle despre obiceiul larg răspândit al CIA de a recurge la tortură și umilire. Și totul, fără să-mi fi bătut eu capul.

Micaela se aplecă puțin în față.

— În ce fel?

— Seymour Hersh – *the grand old man* care a demascat masacrul de la Mai Lai din Vietnam – se pregătește, după toate aparențele, să publice un reportaj amplu în *The New Yorker.*

— Serios? întrebă ea, având sentimentul că lumea cea mare o trăgea mai aproape.

— Dar în ceea ce-l privește pe Magnus, sigur că e interesant cum se sparge totul în capul lui și al Ministerului de Externe. Știi, el și Kleeberger sunt deja implicați. Au permis, în beneficiul CIA, scoaterea din țară a unor suspecți, care au fost luați cu avionul și torturați în străinătate. Asta o să se răsfrângă și asupra lor.

Micaela rămase pe gânduri.

— Și când l-au lăsat pe Kabir să intre în țară, au lăsat aici un posibil criminal și terorist.

— Bănuiesc că da, zise el.

— Mare mizerie.

— Da, aprobă el, iar Micaela rămase tăcută încă un moment.

Pe urmă se ridică și se duse la bucătărie, la fereastra care dădea în Grevgatan, și se uită pe geam ca să vadă dacă mașina cu plăcuțe de înmatriculare de corp diplomatic era tot acolo sau dacă pur și simplu se pregătea altceva.

Nu văzu nimic, în afară de o doamnă în vârstă cu un câine alb, care mergeau pe trotuar. Când se întoarse în camera de zi, Rekke o privi îngrijorat.

— Îmi pare rău, zise el.

— Pentru ce?

— Încă nu știu, răspunse el.

Micaela îl privi în ochi și încercă să alunge sentimentul subit de neliniște.

— Ziceai că n-ar trebui să fie atât de greu să aflăm adevărata identitate a lui Kabir, în cazul în care chiar a fost violist.

— Exact, zise el.

— Atunci nu ne apucăm chiar acum să ne uităm pe lista aceea pe care ți-a trimis-o prietenul tău?

Rekke puse cea de-a doua sticlă de bere pe măsuța din fața canapelei.

— Ce zici să începem mâine? întrebă el.

— Haide!

— Trebuie să mă adun puțin mai întâi.

O privi cu o ardoare neașteptată.

— Atunci mă ocup singură, zise ea, după care luă lista de pe măsuță și se ridică ezitând și întrebându-se dacă n-ar trebui totuși să-l aștepte și pe el.

— Ai un computer pe care să-l pot folosi? întrebă.

— Sigur, răspunse el și se ridică, părând dezamăgit sau doar cuprins de neliniște.

Aruncă o privire spre pianul cu coadă, de parcă ar fi vrut să cânte din nou. Pe urmă o însoți prin apartament și-i arătă o cameră pe care ea n-o mai văzuse până atunci, unde se mai afla un computer. I-l deschise și o lăsă singură.

Micaela se uită în jur: evident că și aici existau o bibliotecă și un pat pentru oaspeți, dar și un tablou cu o fată în rochie albastră, cu o mandolină în mână. Însă pe ea n-o interesa camera; se gândea la Rekke și la ochii lui. Își întoarse privirea spre lista cu numele:

Emma Gulwal
Gedi Afridi
Jabroot Safi
Pazir Lohani
Hassan Barozai
Taara Jaduri

Cu cine să înceapă? Îl căută pe Gedi Afridi și constată destul de curând că era un pedagog de muzică și pianist care dispăruse în martie 1987, ceea ce firește că era interesant. Se întâmplase în primăvara în care fuseseră atacați mulți alți muzicieni din Kabul și în care tot cartierul muzicienilor, Kharabat,

amuțise, iar instrumentele fuseseră călcate în picioare și arse. Dar Micaela voia să înceapă cu cineva cu care putea vorbi, de preferință fără interpret.

Decise să aștepte în privința Emmei Gulwal până afla mai multe, așa încât continuă cu Jabroot Safi, care avea un nume neobișnuit. Dar nu găsi nimic, nicio urmă a vreunei persoane cu acest nume, și atunci trecu mai departe la Pazir Lohani, și despre el – pentru că era clar un bărbat – părea să existe ceva, dar nimic ce să poată citi. Totul era în paștu.

În schimb, pentru Hassan Barozai îi apărură mai multe rezultate, și în engleză, dar nimic din ce citi nu părea să corespundă cu biografia cuiva care studiase pentru o scurtă perioadă la Conservatorul din Moscova. Exista un Hassan Barozai specializat în medicină internă; un Hassan Barozai colonel în armata pakistaneză, un Hassan Barozai antreprenor din Jalalabad care avea o companie specializată în „soluții digitale inteligente", precum și alte două site-uri pe care nu le înțelese, printre altele, ceva de la un Mirpur AJK, despre care bănuia că e tot o firmă. Dar nu părea să fie ce căuta ea și, în cele din urmă, ieși din cameră și rătăci până în camera de zi, dar Rekke nu mai era acolo.

•

Sașa Belinski rămase singur în încăpere și întâmplarea îi reveni în minte, învăluită în ceață, firește, dar suficient de clară pentru a-ți aminti în linii mari despre ce era vorba. Trebuie să fie fost 1986, poate 1987. Latifa era deja un star consacrat, era îmbrăcată în ceva roșu și se uita la un elev nou, pe care Sașa nu-l mai văzuse până atunci. Îl privea curioasă, poate chiar îndrăgostită. Cu siguranță acesta era și motivul pentru care Belinski își amintea de acel elev.

Voise să știe la cine se uită Latifa cu un asemenea interes și de aceea îl și ținea minte pe băiat mai mult ca o oglindire a ochilor ei, o reflexie în trupul ei încordat. Dar ținea minte și viola de lângă el și expresia mândră și hotărâtă de pe chipul lui, care amintea de bărbatul în echipament de arbitru.

Elevul degaja ceva care-l făcuse pe Sașa să creadă că e și el un mare talent. Lumina din ochii Latifei îi intensificase așteptările.

Probabil că aveau *masterclass*. Își amintea că toți cântau și, inevitabil, ajunsese să i se adreseze până la urmă și noului elev, pe care-l rugase să interpreteze ceva, și, în clipa aceea, băiatul se transformase. Nu mai arăta deloc sigur pe el și mândru, ci mai degrabă speriat și, preț de câteva secunde, trăsese cu ochiul la Latifa. Exista o legătură clară între ei și fără îndoială, ea îi voia binele.

Latifa nu era preocupată, ca de obicei, doar de ea, ci îl privea cu intensitate pe băiat, iar Saşa îşi aduse aminte că se crispase şi el şi-i făcuse semn Jelenei, care acompania la pian. Un elev pe care nimeni nu-l mai auzise până atunci cântând era ceva special şi în sala de clasă se aşternu o linişte puţin evlavioasă. Dar încă de la primele tonuri se auziseră nervozitatea şi încordarea din coardele violei, deşi, în loc să o ia de la capăt şi să-şi tragă sufletul, băiatul continuase şi fusese din ce în ce mai rău.

Cânta lipsit de vlagă şi stângaci, poate chiar fals, şi se vedea şi cât suferă el, şi cât suferă Latifa, ea, care aproape că lăsase impresia că se pregătea să-i facă complimente. Dar acum nu mai era posibil, nici măcar cu cea mai mare bunăvoinţă. După aceea, Belinski nu ştia ce s-a mai întâmplat, şi de ce-ar şti? Nu era aşa o problemă, doar o interpretare nereuşită, nimic mai mult. Dar toate astea îi rămăseseră întipărite în minte şi, brusc, îşi dădu seama de ce. Îl văzuse iar pe băiat. Atunci tânărul era beat criţă şi plin de sânge şi bombănea ca un copil că vrea acasă.

•

Micaela îl găsi pe Rekke în camera lui de lucru, lângă statuia de bronz. Acum stătea la computer cu o sticlă de vin roşu. Se întoarse când intră ea în cameră şi o privi absent, ca şi cum ar fi fost departe, pierdut în alte gânduri. Dar părea că nu în anchetă.

— Deci tatăl tău a fost istoric. Specialist în poporul incaş, zise el.

Ea încuviinţă.

— Mama lui, bunica mea, era quechua, care sunt descendenţi ai incaşilor.

— Ce elegant!

— Nu ştiu, răspunse ea.

Privirea lui Rekke se muta neliniştită de la computer către ea, de parcă nu ştia ce să facă. Pe urmă o întrebă dacă găsise ceva. Ea clătină din cap şi se aşeză lângă el.

— Mi-a fost greu să mă concentrez, zise ea.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Cu tata? A murit, zise ea repezit.

— Am văzut, am găsit un articol.

— De ce faci asta?

— Sunt interesat.

Micaelei îi venea să se răstească la el să înceteze, însă îl întrebă doar:

— Ai mai aflat ceva de la prietenul tău de la Moscova?

— Nu, răspunse el. Nu s-a lămurit pe deplin cum a murit tatăl tău, nu-i așa?

— Termină!

— Cum a fost calificată moartea?

— Sinucidere.

— Dar există întrebări, nu-i așa? Cazul acela de pe balconul de trecere despre care se scrie, nu înțeleg exact.

Vorbește cu Simón, își zise ea. *Vorbește cu Lucas.* Dar nu spuse nimic. Se ridică iar, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să continue cu lista ei. Nu pentru că voia să fugă de discuția asta. Ceva o rodea, nimic sigur sau notabil. Dar putea la fel de bine să se ocupe de asta dacă Rekke o să devină din nou imposibil.

— Mă duc să verific ceva, zise ea.

Kabul, ianuarie 1986

Elena Drugov era îmbrăcată într-un costum negru care nu-i mai venea foarte bine. Se îngrășase. Din cauza stresului, bănuia el. Primise amenințări cu moartea și în cartier se auziseră focuri de armă. Însă era în continuare frumoasă, deși era bătrână. Bătrână pentru el, care avea doar 17 ani. Ea avea 40 de ani, fire albe la rădăcini, fuma tot timpul și stătea în permanență cu un pahar de votcă sau whisky în mână.

Dar avea gesturi elegante, iar lui îi plăceau mișcările pe care le făcea când dirija sau când stătea ca acum pe scaun și dădea din mâini. Ochii ei cenușii erau deopotrivă duri și blânzi. Nu puteai să știi niciodată dacă vor mângâia sau zgâria.

— Sunt mândră de tine, Hassan, spuse ea, iar el știa că așa e.

Trecuse un an de când venise la Kabul, încurajat de madame Bukhari, profesoara lui de vioară din Mirpur, și cu ceva bani de la familia Lumley în buzunar, o mică bursă, cum spuneau ei. Dar nu fusese deloc ușor. Părinții lui încercaseră în toate modurile să împiedice această călătorie. Comuniștii n-au niciun Dumnezeu, îi spusese tatăl său. Sunt comandanți de armată. Ocupă pământul musulman. Dar încă din prima clipă când auzise despre cursurile pentru dirijori ținute de Drugov, știuse că trebuie să vină. De asta avea nevoie ca să facă saltul la care visase și chiar meritase, deși banii pe care-i primise nu-i ajungeau pentru multă vreme, împărțea camera de cămin cu alți trei studenți și o dată fusese bătut pe stradă.

Învățase să citească partituri și înțelesese că are un talent pentru asta. Nu numai fiindcă era analitic și isteț. Își forma rapid o privire de ansamblu, atât asupra detaliilor, cât și a întregului. Avea calități de lider. Știa să ocupe spațiul. Oamenii îi ascultau, chiar și cei mai în vârstă. Parcă era făcut să fie dirijor. Era convins și nimeni nu repeta cum o făcea el. În permanență, în permanență repeta. Douăsprezece, paisprezece ore pe zi. Evident că profesoara Drugov era mândră. Și el era mândru. Se lăsase de orice altceva, chiar și de fotbal. Elena nu ar fi putut avea un elev mai bun. Cu toate astea, simțea că urmează un „dar”. Îl simțise ca pe un biton în vocea ei. Îl văzuse în ridurile de pe fruntea ei și în felul cum stinsese țigara în scrumiera albastră.

— Mulțumesc, zise el.

— Dar te-ai apucat cam târziu de vioară, știi deja. Nu ai măiestria tehnică necesară, continuă ea și atunci el vru să protesteze sau mai bine să scoată vioara și să-i arate numaidecât că sigur că putea să cânte ca oricare alt virtuos.

Că era vina ei – baba dracului – că nu ascultase cu atenție.

Dar știa că n-ar folosi la nimic și se mulțumi doar să se uite la ea cum se apleacă și ridică un instrument de sub birou. Nu spuse nimic. Niciunul dintre ei nu spuse nimic și de fapt nici nu era necesar. Știau amândoi ce se află în fața lor, chiar lângă scrumieră. O violă.

— Cred că viola ți s-ar potrivi mai bine, zise ea, iar el nu răspunse.

Se ridică, având senzația că a primit o lovitură în stomac.

Micaela îl auzi pe Rekke spunând câteva cuvinte. Dar era deja prea departe, aproape ajunsă iar în camera de lucru, acolo unde stătuse adineauri la calculatorul lui. Deschise articolul despre acel Hassan Barozai care avusese legătură cu Mirpur AJK. Ea considerase că Mirpur AJK era o companie sau o regiune, dar își dădu seama că putea la fel de bine să fie o asociație sportivă, un club de fotbal, și de aceea căută cuvântul și nu găsi nimic, doar informații generale despre districtul Mirpur din regiunea Azad Kashmir din Pakistan. Dar nu se dădu bătută. Căută mai departe și găsi până la urmă o echipă de fotbal care se numea FC Mirpur AJK. Oare la asta făcea referire numele?

Cuvântul apăruse într-un text în paștu – unde doar numele erau indicate în engleză, numele și apartenența la ceva precum Mirpur AJK, Baloch Quetta, Humma și WAPDA. Verifică și celelalte nume și toate erau – simți niște înțepături – echipe de fotbal. Deși calm, calm, nu însemna neapărat ceva, își zise ea, însă merita să cerceteze, nu-i așa?

Pentru început, Mirpur. Ce era Mirpur în general? Aparent, un oraș din nord-vestul Pakistanului, cu puțin peste 100.000 de locuitori. Scria că mulți emigraseră în Anglia în anii 1950 și 1960. Uneori orașul mai era numit și Little England. Se spunea că există multe produse englezești în magazine și, în general, o puternică influență britanică. Ceea ce pleda în favoarea faptului că ar putea fi interesant, nu-i așa? După spusele lui Rekke, nu prea te apuci să cânți muzică clasică occidentală în regiunea aceea fără să fii sub un soi de influență europeană.

Sună la informații pentru numere externe și întrebă dacă există cineva cu numele de Barozai în Mirpur, și exista. Erau patru sau cinci familii cu acest nume. După aceea trase aer adânc în piept și testă, sunând pe cineva care se numea Fahmi Barozai. Nu-i răspunse nimeni, așa că trecu mai departe la un Yafir Barozai, un om obișnuit, care nu păru să înțeleagă multă engleză, dar care părea totuși să vrea să ajute.

— *I am looking for a Hassan Barozai*, zise ea și atunci bărbatul răspunse cu un „yes, yes” greu de interpretat, ca și cum chiar cunoștea o asemenea persoană în Mirpur.

Îi dădu un număr pe care-l turui și în engleză, și în franceză, și atunci ea deveni în mod inevitabil puțin incitată. Nimerise corect? Pe urmă se calmă. Oricum, n-avea cum să fie Kabir. El era mort și nu prea avea cum să mai aibă un număr de telefon în Pakistan. Dar poate era acel Barozai care studiase pentru scurtă vreme la Conservatorul din Moscova și dacă avusese de-a face și cu un club de fotbal, nu era neverosimil să-l fi cunoscut pe Kabir, nu? Categoric merita să încerce. Așa că formă numărul și auzi semnalele urlând în telefon ca niște sirene de ceață îndepărtate. Chiar când voia să închidă, răspunse o voce de femeie care părea bătrână.

— *Do you speak English?* întrebă Micaela.

— *Yes,* răspunse vocea. Ce doriți?

— Aș… începu ea și apoi ezită.

Dar se hotărî să considere că era ca orice discuție în interes de serviciu.

— Mă numesc Micaela Vargas, continuă ea. Sun de la poliția suedeză și caut un Hassan Barozai. Este posibil să existe o asemenea persoană acolo?

— E la moschee, zise femeia. De ce-l căutați?

— Poate avea informații prețioase pentru noi.

— E om bătrân, cu frica Domnului, zise femeia.

— Nu mă îndoiesc. Dar vreau totuși…

— Puteți suna mai târziu, o întrerupse femeia.

— Sigur, cu plăcere.

Un om bătrân, cu frica Domnului, își zise ea. Trebuie să fie greșit.

— Deci nu a fost niciodată interesat de muzică clasică occidentală?

— Nu, răspunse femeia.

— OK, atunci îmi cer scuze pentru deranj.

— Bine, spuse femeia. Asta a fost tot?

— Asta a fost tot. Mulțumesc, zise ea și închise.

Treizeci și unu

Viktor Malikov doar ce apucase să se așeze ca să se pregătească pentru lecție, când bătu la ușă Sașa Belinski. Doamne, Dumnezeule, își zise el, ce epavă. Dacă ieri îi lăsase impresia de bărbat relativ tânăr, acum Sașa arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Era palid și tremura, iar pungile de sub ochi, care nu mai prea erau măgulitoare de multă vreme, arătau umflate și bolnăvicioase.

— Ai găsit ceva? întrebă Viktor și-l pofti pe Sașa să ia loc.

Bustul lui Sașa se zdruncină când se așeză pe scaun. Își șterse sudoarea de pe gât.

— Cred, zise el. Știi…

Își scoase ochelarii și îi șterse cu o batistă.

— M-am întrebat de multe ori de ce Latifa provoca atât de multă lume.

— Dar nu e așa greu de înțeles, de fapt, zise Viktor și-l lăsă pe Sașa să-și tragă puțin sufletul.

— Nu, poate că nu, spuse Sașa. Era atât de talentată și de frumoasă, încât oamenii trebuiau s-o aducă jos, pe pământ, ca să-i poată face față. Dar mai era și altceva. Strălucea, avea un fel de pasiune, cred, în toată personalitatea ei. Însă putea și să se stingă, ca și cum pierdea total interesul pentru tine sau pentru lume, și când se întâmpla așa, durea.

— Unde vrei să ajungi?

Sașa se uită la el puțin derutat.

— Nu știu exact. Dar în anii 1980 am avut un elev pentru o perioadă mai scurtă. Exact ca Latifa, și el a venit aici datorită schimburilor culturale și eforturilor făcute de Elena Drugov la Kabul.

— OK, zise Viktor, brusc atent.

— S-a întâmplat ceva între el și Latifa, asta voiam să spun. Părea că-i unește ceva, aș zice că o poveste de dragoste. Aproape că eram gelos când vedeam cum îl privea. Mă gândeam: Ce e cu băiatul ăla? Ce filfizon mai e și ăsta? L-am pus să ne cânte la un *masterclass* și după aceea am avut de fapt mustrări de conștiință. Momentul s-a transformat instantaneu în ceva mult mai serios decât era cazul. Bietul băiat s-a blocat complet. A sunat oribil. A cântat „Fantasia Cromatica” lui Bach, iar după aceea…

— Latifa nu l-a mai privit la fel.

— Nu că ar fi fost răutăcioasă sau indiferentă. Dar se vedea că e deranjată în compania lui și că el, la rândul lui, o evita și o privea de la distanță cu ceva întunecat în priviri.

— Și crezi că el e bărbatul din poza pe care-a trimis-o Rekke, zise Viktor.

Sașa se gândi din nou la expresia bărbatului și la senzația că văzuse ceva tragic sau trist pe chipul lui.

— Așa mi s-a părut, zise el. Vezi tu, după câteva zile, băiatul a venit la mine. Mi s-a părut timid și agitat deopotrivă și mi-a spus că m-a văzut la televizor în anii 1970.

— Toți te-am văzut la televizor în anii 1970, Sașa. Marele excentric cu părul vâlvoi.

— Da, hm, ce vremuri! răspunse el și trase de câteva șuvițe de păr răzlețe. Dar pentru acel tânăr, aparent însemnam ceva. Mi-a spus că eu l-am determinat să-și dorească să devină dirijor, da, dar nu numai asta. Toată viața lui s-a schimbat după ce a văzut o înregistrare cu mine dirijând Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră al lui Rahmaninov. Într-un fel, a fost ceva decisiv pentru el. Aproape că-mi venea să-mi cer scuze. Dar el o ținea una și bună. Mi-a zis că a repetat foarte mult și că are o fire de conducător, așa mi-a zis că e, un conducător. Asta mi-a rămas de fapt în mod special în minte. Băiatul rătăcit, pierdut, pe care lumea îl evita, stând acolo și țipând că el e un conducător.

— Și ce-ai făcut? întrebă Viktor.

— I-am făcut câteva promisiuni cu jumătate de gură, bănuiesc. I-am promis să formez un mic grup pe care să-l dirijeze. Ceva de genul ăsta. Dar firește că nu s-a întâmplat nimic. Și am început să-l evit și sigur l-aș fi uitat, dacă nu l-aș fi văzut o ultimă dată.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Rămăsesem până târziu la școală și mă îndreptam spre casă, când am auzit scandal la ușa de la intrare și m-am dus acolo într-un suflet. Chiar pe palier, zăcea un bărbat. Era beat și murdar, cu sânge pe frunte; se adunase mai multă lume acolo și am încercat să-l ajutăm. Dar când s-a trezit, a început să se smucească și ne-a aruncat o privire pe care n-o s-o uit niciodată. Arăta ca un renegat, ca un om care a pierdut o bătălie oribilă și decisivă, și toți am simțit instinctiv că e mai bine să-l lăsăm în pace. Imediat după aceea s-a întors la el în țară.

— În Afganistan?

— Sau poate Pakistan. Nu mai țin minte, zise Belinski și pentru o clipă și el păru singur și abandonat, de parcă s-ar fi identificat cu bietul băiat.

•

Micaela ieși din cameră și se duse la Rekke, care stătea pe canapeaua din fața pianului cu coadă, din nou cu mâinile încrucișate pe piept. Nu părea să se simtă foarte bine, și aproape golise sticla de vin. Însă dădea senzația că e cufundat adânc într-o concentrare chinuită.

— Ce faci? zise ea.

Păru să n-o audă, fiindcă rămase nemișcat, murmurând ceva pentru sine.

— Ce faci? repetă ea.

— Da… iartă-mă, zise el. Încerc să gândesc limpede.

— Merge bine?

Rekke se întoarse spre ea și zâmbi.

— Poate, spuse el.

— Sună promițător.

— Dar mă gândeam și la tatăl tău.

Micaela se întreba dacă n-ar trebui să-l invite să-și țină gura.

— Aveai 11 ani, nu? continuă el.

Sau să se ridice pur și simplu și să se întoarcă la computer. Dar rămase și se așeză pe canapea.

— Erați apropiați?

— Da, zise ea.

— Scrie că surzise după torturile suferite în Chile. Vorbeați prin limbajul semnelor?

— Ne scriam bilețele, zise ea.

Rekke încuviință și de fapt nu părea absolut deloc critic. Cu toate astea, Micaela simți un impuls să apere acele bilețele care fuseseră copilăria ei.

— Erau puțin prolixe. Dar asta ne îndemna la cugetare.

— Înțeleg, zise el.

Totuși, ea ar fi vrut să mai spună ceva.

— Deși uneori mergea prea lent, și atunci tata îmi citea pe buze și vorbea și el cu o voce care ori era prea ridicată, ori prea joasă. Dar cel mai adesea scria.

— Fiindcă simțea că așa e mai demn?

— Era un om căruia îi plăcea să scrie, continuă ea și se gândi la Simón.

Lui Simón nu-i plăcuseră niciodată bilețelele. Era prea agitat și dislexic și, exact ca mama lor, prefera imaginile în locul cuvintelor. Și asta sigur ca

avusese însemnătatea sa.

— Ce scria, de exemplu? zise Rekke.

— Glume, comentarii cotidiene, complimente, mici enigme, orice. Însă era mereu și multă politică. Lumea e nedreaptă. Dar e de datoria noastră să facem ceva în privința asta, chestii de genul ăsta.

— Pare să fi fost un tată deosebit.

— Așa și era. Dar în ultima toamnă și iarnă s-a întâmplat ceva cu el, continuă ea. Poate că devenise chiar ca tine. Îl vedeam cum se stinge pur și simplu și cum devine mut, și nu mai era amuzant să citești bilețelele. Poate că avea legătură și cu iarna. Au fost –20 de grade în anul acela și bătea vântul, iar el stătea deseori treaz în bucătărie, cu niște cărți despre care mă întrebam dacă măcar le citește. Într-una din nopți, sau mai degrabă într-o dimineață, devreme, fratele meu Simón a venit acasă în patru labe, drogat și beat. S-au luat la ceartă. M-au trezit țipetele lor, dar am fost suficient de proastă să rămân în pat, crezând că o să-i potolească Lucas.

— Așa că s-a trezit și el.

— A intrat în fugă în bucătărie și pe vremea aceea parcă devenise deja stăpânul casei. L-am auzit țipând: Potoliți-vă în momentul ăsta și lăsați-ne dracului să dormim.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise ea. S-a făcut liniște și probabil că am adormit la loc. Când m-am trezit, era mai frig, venea curent de la ușa de la intrare și m-am ridicat din pat; am descoperit că Lucas și Simón sunt afară, pe balconul de trecere. M-am uitat cu atenție la spatele lor și mi-am dat seama că privesc în jos la ceva. Era foarte frig și tremuram, iar Lucas s-a întors și mi-a zis să mă duc să mă culc la loc. Dar trebuia să văd. M-am aplecat pe geam și l-am văzut întins pe jos, pe burtă, cu brațele depărtate de corp. Mâinile se mișcau în continuare, parcă voia să apuce ceva sau credea că e în continuare în cădere și exact atunci mama a venit alergând prin curte, cu picioarele goale, în cămașă de noapte, și țipa *nu, nu.* Tata a murit în acea după-amiază la spitalul Karolinska.

Rekke o apucă de mână.

— Și a fost considerată sinucidere?

— Altă explicație n-a existat. Simón și Lucas s-au dus să se culce după ceartă. Se știa că tata e foarte deprimat. Cearta cu frații mei a fost văzută drept un factor declanșator.

Rekke părea că se gândește și, o clipă, Micaela se temu că o să spună ceva care-i va da peste cap convingerile. Dar era doar paranoia, firește.

— Mă doare, spuse el.

După aceea rămaseră tăcuți și ea își lăsă gândurile să colinde. Își aduse aminte discuția cu doamna în vârstă din Mirpur, dar acum nu doar ca de o discuție idioată și penibilă. Acum vocea nervoasă și puțin nazală a femeii o rodea și se uită la Rekke, care o ținea puțin spasmodic de după umeri.

— Am o întrebare.

— Să auzim, spuse el.

— Dacă m-ar lua gura pe dinainte și ți-aș spune orice. Ceva la care nu te aștepți deloc. Cum ar fi…

Căută o clipă ceva de spus.

— Ai făcut vreodată patinaj artistic în Rusia? Ce-ai răspunde?

— Aș începe imediat să povestesc despre piruetele mele fantastice.

— Vreau să zic, cum ar răspunde oamenii obișnuiți?

— Bănuiesc că majoritatea ar spune: De ce Doamne, iartă-mă te întrebi așa ceva?

— Exact, spuse ea. Exact.

Rekke o privi curios și ea se gândi la senzația puțin stânjenitoare pe care o avusese în timpul discuției telefonice, la sentimentul că femeia păruse tot timpul că vrea să închidă.

— Ce-ai aflat? întrebă el.

— Nu știu exact. Dar trebuie să dau un telefon.

Rekke încuviință, iar ea se duse din nou în camera cu computerul. După aceea, și-a amintit cum a rămas multă vreme nemișcată și n-a făcut decât să respire. Pe urmă a luat telefonul și a format numărul din nou, iar de data aceasta femeia a răspuns imediat, ca și cum așteptase apelul.

— Tot eu sunt, de la poliția suedeză, zise ea.

— V-am recunoscut, spuse femeia.

— Despre soțul dumneavoastră am vorbit adineauri, nu-i așa?

— Da, zise ea.

— Și el n-a avut nici vreo legătură cu clubul de fotbal din oraș, FC Mirpur AJK?

— Nu, zise ea.

— Totuși există un alt Hassan Barozai, care a avut.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului, iar Micaela auzi o respirație grea și un fel de țăcănit, poate degete care băteau ritmul.

— Fiul nostru a jucat în echipă când era mic.

Micaela trase aer adânc în piept.

— Serios? răspunse ea.

— Pe urmă i-a și antrenat. Era remarcabil.

— Înțeleg, zise Micaela. Mai și arbitra câteodată?

— Uneori, spuse femeia.

Micaela simți un val de incitare, dar făcu tot ce-i stătu în putință să nu-și lase sentimentele să răzbată în voce.

— Era interesat și de muzica clasică occidentală?

Se lăsă din nou tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Cânta la vioară, spuse femeia în cele din urmă. Era foarte priceput, vecinii și patronii noștri englezi, familia Lumley, ei l-au învățat. Dar mai târziu s-a îndepărtat de vioară.

— De ce?

Femeia ezită, ca și cum nu știa ce să spună.

— A devenit pios, ca tatăl său.

— Deci a început să considere muzica păcătoasă?

— Considera că muzica îi rănește pe Domnul și pe profetul Său, pacea fie cu el. Nu există timp pentru bucurie, zicea el, ci pentru tristețe și gravitate.

Micaela procesă cuvintele și se concentră să spună ceva care să nu zdruncine fragila deschidere care se ivise.

— Doar acesta a fost motivul? întrebă ea.

— E nevoie de mai mult?

— Poate că nu. Dar uneori există o cauză declanșatoare.

Femeia tăcu din nou.

— L-au tratat nedrept.

— Cine l-a tratat nedrept?

— Comuniștii. Îi persecutau pe musulmani și se întorceau împotriva Domnului.

— Nu mă îndoiesc, spuse ea. Fiul dumneavoastră a fost la Moscova?

— Foarte puțin, dar a venit acasă alt om. Am fost foarte recunoscători pentru asta.

— Înțeleg, zise ea. Unde e fiul dumneavoastră acum?

Din nou, Micaela auzi respirația grea în receptor.

— S-a întors în Afganistan.

— Afganistanul talibanilor?

— Da, spuse femeia. Dar n-a avut nimic de-a face cu teroriștii. Era plin de solicitudine. Răspândea bucurie.

— Prin fotbalul său?

— Da, printre altele.

— A murit în Afganistan? întrebă ea.

— Da, răspunse femeia.

— Iertați-mă că vă întreb, continuă ea. Dar ați primit vreodată un trup neînsuflețit pe care să-l înmormântați?

Femeia nu răspunse. Se lăsă din nou tăcerea la celălalt capăt al firului, se auzea doar respirația femeii. Micaela se întrebă dacă ar fi sarcina ei să-i spună că fiul ei nici vorbă să fi murit în Afganistan, că în schimb a fost ucis foarte departe, la Stockholm.

— A fost dat dispărut? întrebă ea.

— Da, spuse femeia. Dar vara trecută am primit vești de la ambasada americană. Au zis că nu mai există speranță. Cu toate astea, tot vrem…

Femeia nu-și încheie fraza.

— Cine v-a sunat de la ambasada americană?

— Trebuie să vorbesc cu soțul meu.

Micaela trase aer adânc în piept.

— Înțeleg, pot să revin mai târziu. Dar pot să pun o ultimă întrebare?

— Una singură.

— Ce alți apropiați mai avea fiul dumneavoastră în Mirpur? Cine știe cel mai bine de ce se simțea el tratat pe nedrept?

— Madame Mariam Bukhari, profesoara lui de vioară, îl iubea, toți îl iubeam. Era un om bun. N-ar fi făcut niciodată rău cuiva.

— A susținut cineva așa ceva?

— Trebuie să închid.

— Nu! Stați!

Femeia închise, iar Micaela își dădu seama că nu obținuse o identificare sigură. Ar fi trebuit să întrebe despre alunița de pe coapsa lui Kabir sau să-i fi trimis o poză prin e-mail. Dar nu voia să sune a treia oară și, de fapt, nici nu era nevoie, își zise. Kabir și Hassan Barozai din Mirpur trebuie să fie una și aceeași persoană. Mult prea multe coincidențe, ceea ce însemna… Ce? Foarte multe, evident. Era o mare revoluție, trebuia să fie, și simți în tot corpul că vrea să intre imediat la Rekke să-i povestească.

Dar nu apucă să facă prea mulți pași.

Auzi soneria și tresări speriată.

•

Charles Bruckner era la ambasadă, ascultând discuția telefonică a Micaelei, și își zicea: uite cum se risipește avantajul meu informațional sau în orice caz, o mare parte din el. Lui Rekke și lui Vargas a lui nu le mai rămăsese decât să dibuie natura legăturilor dintre Barozai și Gamal Zakaria. Dar bănuia că va rezolva el cât de curând și asta.

Era o alianță care în mod clar nu prea putea fi neglijată, deși – și asta era chiar jenant – nici el n-avea mult mai multe informații, din simplul motiv că existaseră întrebări la care nu primiseră răspuns nici măcar prin tortură.

Barozai povestise imediat, aproape avid de răzbunare, tot ce știa despre Zakaria și discipolii săi. Dar când venea vorba de propriile infracțiuni, rămăsese ceva nespus, ceva ce nici măcar suferința fizică nu putuse să scoată la iveală. De aceea, Charles nu știa dacă Barozai era cel care o împușcase pe Latifa Sarwani. Nu știa nici măcar cât de implicat fusese în războiul împotriva muzicii, un război purtat cu o furie oarbă în toamna lui 1997.

Pe de altă parte, lui de fapt nu-i păsa, așa cum nu-i păsa nici de biata mamă din Mirpur. El fusese cel care o sunase și-i spusese că fiul ei e mort, „fiindcă i-am găsit ADN-ul după un atac terorist de la Kabul”, și că de aceea nu are ce să îngroape. Asta se întâmplase vara trecută, pentru a fi scutit de întrebări inutile. Misiunea lui fusese, înainte de toate, să astupe breșele și să aibă grijă să nu se scurgă nimic. Era și motivul pentru care acum își adunase o echipă care urma să-l salte pe Rekke din apartamentul său, în seara asta sau mâine în zori. Dar până una-alta stătea la pândă, chiar dacă era tot mai greu. Simțea că parcă arde ceva în el și își imagina tot timpul că Rekke va găsi ceva neașteptat, ceva care va pune capăt întregii povești. Afară, pe coridor, auzi pași care se îndreptau spre el și se ridică întrebându-se dacă n-ar trebui să-i povestească lui Magnus, care era acum în drum spre fratele lui, despre blestemata aia de Vargas. Dar n-ar fi vrut să dezvăluie cât de îndeaproape urmăreau ei situația. De aceea, ieși pur și simplu din încăpere și se întâlni cu Henry Lamar, care era la fel de nerăbdător să treacă la atac.

•

Micaela îl auzi pe Rekke spunând „bună” și „bine-ai venit”. O voce bărbătească îi răspunse „mulțumesc, ai băut?”

— Încerc doar să-mi vindec neajunsurile pricinuite de abstinență, răspunse Rekke.

Tonul discuției dintre cei doi era familiar, dar malițios.

— Ai la tine dosarul Kabir sau o să te aud cenzurând liber? continuă Rekke.

Fratele, căci trebuia să fie fratele lui, Magnus, îi dădu un răspuns pe care Micaela nu-l desluși, dar care era însoțit de un râs rezervat, iar ea fu suficient de proastă încât să se ridice, ori fiindcă voia să audă mai bine, ori fiindcă era neliniștită și incitată.

— Ai pe cineva în vizită? întrebă fratele și câteva momente se lăsă tăcerea, ca și cum Rekke nu știa ce să răspundă, iar Micaela își zise că n-are de ales și trebuie să-și facă simțită prezența.

Își dădu seama că fusese o greșeală. Când păși peste prag, dădu nas în nas cu Magnus Rekke și păru să înțeleagă abia acum că, dacă privirea lui Hans era curioasă și deschisă, privirea lui Magnus te frapa printr-o dezaprobare iute ca fulgerul. Magnus nici nu apucă să o vadă bine și o și respinse de parcă ar fi fost un nimic, ceea ce îi permise să-l studieze fără jenă, preț de câteva secunde: era un bărbat înalt, impunător fără doar și poate, cu ochi înguști și pătrunzători, buze groase, cărnoase și un nas mare, care îl făcea să semene cu un urs. Privirea lui parcă absorbea mediul înconjurător. Dădea senzația că se întreabă ce-ar putea să înșface.

— Ți-a venit femeia la curățenie? întrebă el.

Hans Rekke îl cuprinse pe fratele său de după umeri și poate că nu trecu așa de mult timp cât i se păru ei. Magnus își duse nervos mâna la gât și își slăbi puțin nodul de la cravată. Rekke își atinse ceasul de la mână.

— Dragă Magnus, cred că ești aici de aproximativ 43 de secunde și deja ai reușit să spui ceva grosolan. Aceasta este prietena mea Micaela, zise el făcând un gest către ea.

— Iartă-mă, zise el. Credeam…

— Nu are absolut nicio importanță ce credeai, continuă Rekke. Cere-ți scuze și zi că ești un bădăran.

Magnus se smulse din îmbrățișarea lui Rekke și scutură din cap.

— Vai, zise el. Absolut, îmi cer scuze, și sigur că da, sunt un bădăran. Incorigibil.

Îi zâmbi, nu prea apăsat de vină, dar părând totuși că se străduie cu adevărat:

— Iertare, am fost un idiot, zise el și-i întinse mâna. Doar că am fost consternat de…

Magnus își duse mâna la obraz, ca pentru a arăta că nu-i scăpase vânătaia. Nu prea era cel mai bun mod de a-și cere scuze. Dar Micaelei nu-i păsa.

— E OK, zise ea și-i întinse mâna.

— Sigur e OK? În fine, eu sunt Magnus Rekke, fratele mai mare, dar mereu puțin șifonat.

— Eu mă numesc Micaela Vargas.

— O încântare, zise el. Pot să întreb cum v-ați cunoscut?

— Suntem colegi, răspunse Rekke.

Micaela simți furnicături de bucurie.

— I-auzi. În ce domeniu? continuă Magnus.

— Sunt polițistă, răspunse ea.

— Colegi detectivi, deci.

— Aproximativ, interveni Rekke dând din mână ca pentru a-i invita pe amândoi în camera de zi.

Însă Magnus se opri brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva, și o studie din nou pe Micaela, de data aceasta zâmbind amabil în continuare, deși cu un nou soi de suspiciune.

— Tu nu cumva lucrezi la cazul Kabir? zise el.

Micaela ezită o clipă, dar apoi încuviință dând scurt din cap. Magnus reacționă pe loc.

— Doamne, Dumnezeule, dar asta explică totul. Deci tu ești cea care a pornit tot circul ăsta, zise el.

Rekke își trecu mâna prin păr.

— Dacă circ avem, Magnus, atunci voi l-ați creat pe cont propriu, zise el, făcând un gest către amândoi să ia loc pe canapea.

Magnus se așeză și dădu din cap când văzu sticla de vin de pe măsuță.

— Deși tot e puțin palpitant, continuă el, să înțelegem cronologia în sine în toată drama asta. Sunteți prieteni vechi sau v-ați întâlnit recent?

— Ne-am întâlnit recent ca vechi prieteni, zise Rekke. Dar hai să trecem la treabă. Ce ai să ne oferi din dosar?

— Poate e mai bine să mă întorc mai târziu.

— Deloc. Suntem doar ochi și urechi.

Magnus își duse mâna la frunte, vizibil incomodat din nou. Se adresă lui Rekke.

— Am înțeles că Micaela investighează crima și că voi doi lucrați împreună, sau ce faceți voi împreună. Dar haide, Hans, ăsta e un *deal* între noi. Sunt nevoit să te rog ca Micaela să iasă cât vorbim noi.

— Tâmpenii, zise Hans. Hai, scoate ce ai.

— Deci a devenit brusc Watson al tău.

— Vergilius al meu, mai degrabă. Sancho Panza al meu. Hai, scoate odată.

— Da, da, OK, răspunse Magnus, părând că a capitulat.

— Ca să fie mai simplu, începem cu numele real al lui Kabir? continuă Rekke.

Magnus aruncă în jur priviri care păreau sincer nesigure.

— Nu am alt nume. Nouă ni s-au adus la cunoștință suspiciunile de crimă la adresa lui și informații despre rețeaua lui de contacte.

— Aiureli, zise Rekke.

— Nu, nu, jur, zise Magnus brusc indignat, iar Rekke păru nesigur, poate nu deplin convins că fratele său mințea.

— Deci și voi ați fost păcăliți.

— Trebuia să-mi fi dat seama, mormăi Magnus. Dar nu, jur, n-am alt nume. Știu doar că a fost deținutul numărul 12 de la *Salt Pit,* arestat în decembrie 2001 și eliberat în august 2002, atât. Se spune că ar fi fost traumatizat, dar puternic. Fără risc de tendințe violente, în niciun caz extremist. Renunțase la convingerile islamice pe care le avusese și era considerat o sursă de informații importantă. Se spunea că poate duce CIA la reprezentanții de frunte ai mișcării talibane care fugiseră înainte de invazia americană.

Rekke păru să cadă pe gânduri.

— Atunci trebuie să-i aflăm singuri numele, zise el.

Micaela se aplecă puțin mai în față și simți din nou aceeași incitare ca în camera de lucru.

— Îl chema Hassan Barozai și era din Mirpur, din Pakistan, zise ea și ambii frații se uitară uimiți la ea.

Poate că de aceea își îngădui o pauză retorică și apucă să observe că Hans nu aruncă direct o întrebare, ca și cum n-ar fi vrut să-i strice momentul.

— Aha, serios? zise Magnus, acum agitat. Eu nu am aceste informații.

— Mie tocmai mi le-a confirmat mama lui. A plecat din Mirpur în anii 1990 pentru a se alătura talibanilor. Înainte jucase fotbal, cântase la vioară și studiase la Kabul cu profesoara Drugov, dar și o perioadă mai scurtă la Conservatorul din Moscova.

Rekke sorbi ultima înghițitură din paharul cu vin și îi zâmbi, puțin pe ascuns, cu o privire pe care ea o percepu drept mândră.

Mândru de ea.

— La dracu', zise Magnus. Sunt informații sigure?

Micaela încuviință.

— Îmi vine să-i strâng de gât. Deci Barozai, ai zis. Pakistanez. Nu sună complet neverosimil, ținând cont de dialectul lui. Ce mai știi despre el?

— Păi nu Micaela, tu trebuia să povestești, zise Rekke. Ce făcuse ca să capteze interesul CIA?

Magnus nu părea că vrea să accepte să i se întoarcă întrebarea, dar până la urmă spuse:

— Cred că știți foarte bine la grupul de anchetă.

— Tot ce știm noi cu siguranță e că avea contacte sporadice cu unul dintre ministerele regimului taliban și că hărțuia muzicieni și le spărgea instrumentele, răspunse Micaela.

— Exact, exact, se pare că nu doar că iubea fotbalul, dar și ura muzica. Destul de rațional totuși, în toată perversiunea puritană, nu-i așa, Hans? zise Magnus într-o încercare de a părea din nou degajat. Dar cum spuneam, și asta probabil că bănuiați deja, nu faptele lui Kabir au interesat CIA în primul rând. Ci legăturile lui cu mullahul Zakaria.

Rekke se aplecă mai în față și își împreună mâinile, ca și cum se ruga.

— Erau apropiați?

— Da, se pare că de destul de multă vreme. Se întâlniseră chiar în Pakistan, dacă am înțeles corect. Gamal Zakaria e o persoană chiar interesantă. Nu doar un țărănoi care studiase la greu în școlile coranice wahhabite. Nu știu câte ai auzit tu despre el.

— Luminează-mă, dragă frate, zise Rekke.

— Era egiptean, a studiat științe politice și drept la Alexandria, aparent cam fustangiu, cu influențe dinspre Occident până în anii 1970, cu orientare politică de stânga pe atunci, flirta cu comunismul și cânta într-o trupă pop cu texte critice la adresa societății.

— Deci și el a fost muzician.

— Mai mult un scandalagiu, cred. Dar s-a radicalizat și la începutul anilor 1980 a luat parte la atacurile islamice asupra copților din Cairo. N-am nicio idee dacă a avut vreo legătură cu uciderea lui Sadat. Dar a fost unul dintre sutele de oameni prinși și torturați, ceea ce a reprezentat un moment de răscruce pentru el. Zicea că în timpul torturii, profetul Mohammed însuși s-a coborât la el, însoțit probabil de o grămadă de îngeri, și l-a îndemnat să-i alunge pe comuniști din Afganistan și să înființeze un stat islamic.

— Deci a devenit mujahedin?

— Exact, a devenit rapid un soldat de gherilă versat și era considerat extrem de charismatic și o forță unificatoare. Știți, era înalt, avea 1,96, și puternic, și fusese rănit de mai multe ori. Avea tăieturi de cioburi pe față, urme lăsate de gloanțe în picioare și umăr. Se pare că făcea impresie. Un fel de Che Guevara islamist.

— Totuși existau puține imagini cu el, nu-i așa? întrebă Rekke.

— Niciuna, de fapt, în afară de vreo două fotografii prăpădite din tinerețe, făcute în Alexandria.

— Dar trebuie să fi fost pozat când a fost prins, zise Micaela.

— Fotografiile au dispărut. Și au fost șterse. Dar chestia interesantă e că se ducea din când în când în Pakistan să se refacă și se pare că acolo l-a cunoscut pe Kabir, chiar dacă circumstanțele nu sunt foarte clare, sau cel puțin nu-mi sunt mie clare.

— Zakaria e cel care l-a recrutat în mișcarea talibană? întrebă Micaela.

— Așa se pare, și tot Zakaria e cel care l-a ajutat cu turneele de fotbal de la Kabul și l-a apărat de toți cei care voiau să interzică și fotbalul. Dar relația lor nu a fost lipsită de complicații. Zakaria era din ce în ce mai violent, încurajat de cadrele sale tinere de armată, în timp ce Kabir părea mai degrabă că se află între ciocan și nicovală.

— Ca și cum voia să distrugă instrumente muzicale, dar și să le întindă o mână de ajutor, zise Rekke.

— Da, poate, și când a ajuns la *Salt Pit,* din prietenia lor nu mai rămăsese mare lucru. Kabir a venit cu cele mai oribile acuzații și a spus că Zakaria personal executase femei care stătuseră lipsite de apărare în genunchi și chiar savurase priveliștea. A zis că Zakaria s-a aflat în spatele dispariției și uciderii atâtor muzicieni la Kabul în perioada aceea.

Rekke îl privea concentrat pe Magnus.

— Pe una dintre femei o chema cumva Latifa Sarwani? întrebă el.

— Din păcate, despre asta nu știu nimic, răspunse Magnus. Dar dacă ar fi să îmi dau cu presupusul, atunci cred că s-a întâmplat ceva dramatic între ei. Ceva la acel nivel. La *Salt Fit,* Kabir începuse să spună că ar face orice să-l vadă pe Zakaria prins și ucis.

— ȘI CIA a mușcat momeala, zise Rekke.

— Da, în cele din urmă. Aveau nevoie disperată să înduplece opinia publică de acasă cu un trofeu de un asemenea calibru și au început să vadă

în Kabir șansa lor de a-l prinde pe Zakaria. De aceea l-au eliberat, cu un GPS și un telefon urmărit.

Rekke încuviință și mîji ochii, privind într-un punct de dincolo de pianul cu coadă.

— Și de ce a nimerit Kabir din senin în Suedia?

— Pentru că aici l-au condus indiciile. Întâi s-a dus la Abbottabad, în Pakistan. Dar treptat a început să primească ponturi – care au fost susținute de informații de la serviciile de spionaj – că Zakaria s-a dus în Suedia cu pașaport fals și că stă ascuns într-una dintre suburbiile din sud-vestul Stockholmului. Și atunci CIA a decis să-l trimită aici pe Kabir.

— Și voi l-ați primit cuminți și-ați mințit cu pricepere pentru ei? zise Rekke.

— Noi…

— Sau tu…? întrerupse Rekke.

— Eu l-am informat pe Kleeberger, firește, și acum, sincer vorbind, ce era să fi făcut? Era o operațiune importantă, americanii făceau presiuni asupra noastră.

— Și cu toate astea, tu evident că ți-ai negociat niște acorduri comerciale frumoase.

— Firește, doar nu sunt prost. Dar acum, of, la dracu'…

— …te întrebi dacă nu v-au ascuns informații.

— Exact, da, sunt turbat. O să beau și eu un strop, deși tu te încăpățânezi cu soiurile astea italienești, zise Magnus.

Apucă paharul gol al lui Rekke și turnă ce mai rămăsese în sticlă, după care luă o înghițitură. Apoi rămaseră toți tăcuți, iar Micaela își zicea *ce joc dublu, ce căcat viclean* și preț de câteva secunde fu convinsă că o să spună ceva pe tema asta. Însă silueta arogantă a lui Magnus o făcu să șovăie și în loc de asta zise, foarte calm, ca și cum ar fi vorbit singură:

— Cu toate astea, Zakaria a fost împușcat la Copenhaga, și nu la Stockholm.

— A fost avertizat și-a fugit din țară într-un Volvo vechi. Dar pontul lui Kabir a fost corect. Și-a făcut datoria, înainte de a-și cunoaște sfârșitul.

— Trebuie să fi fost o alinare incredibilă, zise Rekke sarcastic, iar Magnus spuse imediat că trebuie să se întoarcă la serviciu înainte să-i explodeze în față toată drăcia asta.

Treizeci și doi

Mirpur, Pakistan, 1993

Mult timp, Hassan crezuse că va depăși momentul și chiar că va ajunge să-l considere o parte din viață. „Să te maturizezi înseamnă să pierzi visuri", cum îi spusese Claire Lumley când se întorsese în Mirpur. Dar sigur că nimic nu era simplu, iar întâmplările de la Moscova îi reveneau adesea în minte, ca o lovitură de cuțit.

Puteau fi lucruri simple, precum o bucată de Brahms sau Ceaikovski auzită la radio, sau doar faptul că un muzician era menționat în termeni admirativi în ziar. Cel mai neînsemnat lucru putea să-i zgândărească rănile și în asemenea clipe nu numai că i se părea că a pierdut o carieră de dirijor sau violonist, ci și că și-a pierdut capacitatea de a se bucura de muzică.

Cu toate acestea, viața mergea mai departe, iar el se întorsese la fotbal, acum ca antrenor și arbitru. Din când în când mergea cu taică-su la moschee și într-una din acele zile venise la el un bărbat înalt, cu o barbă lungă. Bărbatul avea un braț în ghips și tăieturi de cioburi pe față. Șchiopăta ușor. Cu toate astea, îi făcuse o impresie extraordinar de puternică, iar lui Hassan îi plăcea zâmbetul lui. Acel zâmbet îl făcea să se simtă văzut și după ce vorbiseră despre fotbal – bărbatul îl văzuse antrenând echipa de tineret –, ajunseră numaidecât la chestiuni despre viață și moarte.

Bărbatul, pe care-l chema Gamal, vorbea cu o ardoare și o gravitate cum Hassan nu mai văzuse până atunci și sigur că multe dintre opiniile lui erau extreme. Dar avea o autoritate firească, care-i amintea de Elena Drugov, și rostea fiecare cuvânt ca și cum ar fi fost un secret. De multe ori, comenta ceea ce vedea în fața lui cu o solemnitate rezervată. Într-o zi, în fața parcului Nagi, auzise muzică bhangra de la un balcon mai îndepărtat.

— Frumos, nu? întrebă el.

Hassan încuviință.

— Deși toate chestiile de genul acesta vor fi interzise.

— De ce? întrebă Hassan.

— Pentru că ne îndepărtează de singura frumusețe care înseamnă ceva, răspunse Gamal, iar Hassan îl contrazise, destul de vehement, însă după aceea ajunse totuși să înțeleagă acele cuvinte.

Există o frumusețe, își zise el, care doar ne închide afară și care naște furie și ură. Destul de curând, în timp ce se plimbau în jos, spre lac, i-a povestit despre Latifa. Cum o văzuse cântând la Moscova, în bluza ei transparentă, lângă patul nefăcut.

— Am simțit de parcă m-am pierdut pe mine însumi, zise el.

— Ți-a sucit gâtul, e o târfă, zise Gamal și chiar dacă Hassan protestase și atunci și o apărase pe Latifa, cuvintele îi alinară puțin durerea amintirilor.

După aceea, își făcuse obiceiul să se plimbe cu Gamal după ce își termina lucrul la atelierul Honda de pe strada Allama Iqbal.

Martin Falkegren ar fi vrut de fapt să închidă telefonul. Era furios la culme pe Bruckner și era convins că îl mințise și-l băgase în mizeria asta. Însă nu-i dădea mâna să încheie discuția.

— Ce vrei? îl întrebă.

— Vreau să-mi cer scuze, răspunse Charles, iar Martin nu-l crezu nicio secundă.

Dar era plăcut să audă scuzele, mai ales acum, când se grăbea să-și ia mașina din parcare ca să se ducă în oraș și să se vadă cu șeful Inspectoratului General al Poliției.

— Nu e suficient, zise el. O să fiu târât prin noroi, în văzul tuturor, și o să arunce cu pietre în mine din cauza voastră.

Charles păru să stea puțin pe gânduri.

— N-o să fie cazul, Martin. Te protejăm noi. Începând din acest moment, tu o să fii primul care află toate informațiile.

Martin descuie portiera mașinii.

— Dați-mi ceva. Arătați-mi că vorbiți serios.

Charles păru din nou să stea pe gânduri.

— Pe Kabir îl chema de fapt Hassan Barozai. Fusese prieten apropiat cu mullahul Zakaria, dar mai târziu avea să ajungă să-l urască. Noi și MAE l-am băgat pe Barozai în Suedia pentru că ne putea ajuta să-l localizăm pe Zakaria. A luat parte la o operațiune secretă, care a avut succes.

Martin Falkegren încuviință și porni mașina.

— O să povestesc asta echipei, spuse el.

— Bun, zise Bruckner. Îți mai dăm și altele mai încolo. Dar mai e ceva.

Martin opri motorul.

— Ce anume? zise el.

— E legat de gagica aia, Vargas, pe care-ați băgat-o iar în echipa de investigație. Are un frate…

— Care e un infractor periculos, crezi că noi nu știam?

— Sigur că îmi dau seama că sunteți informați, continuă Charles. Dar tot vreau să spun că informațiile noastre de la serviciile secrete arată că sunt mai apropiați decât se știe. Lucas Vargas își întreține familia mai mult sau mai puțin de când a venit ea pe lume. Și ea probabil că e de acord cu proveniența banilor.

Martin porni din nou mașina și vină pe Sundbybergsvägen.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, de fapt, răspunse Bruckner. Doar că se poate întâmpla lesne ca o astfel de persoană să știe destul de multe.

— Sigur că se poate, zise el și acceleră, deopotrivă înviorat și neplăcut impresionat.

•

Micaela se întoarse în camera de lucru și revăzu cu ochii minții mișcările lui Kabir pe terenul de fotbal. Gesturile lui îi reveneau în minte cu noi forțe.

La început, nu înțelese exact de ce. Dar pe urmă își dădu brusc seama că exista un paradox acolo, nu-i așa? Dacă era adevărat că Jamal Kabir renunțase la muzică și că o considera *haram,* atunci de ce reapăruseră pe terenul de fotbal mișcările din trecut? Veniseră de la sine sau transformase meseria de arbitru într-un surogat pentru ceea ce pierduse?

În fața ei, pe birou, era o foaie A4. Rekke scrisese acolo două rânduri, la care nu se uitase până acum, și, curioasă, încercă să citească. Scrisul era atât de neglijent, că semăna mai mult a stenografie. Totuși avu impresia că deslușește cuvântul *Obscuritas.* Și asta tot în latină, bănui ea. *Obscuritas.* Lăsă cuvântul o clipă să-i pătrundă în minte și-l căută pe computer. Găsi că înseamnă întuneric sau, uneori, ceva obscur, neclar, ceva care îți scapă. De ce-l scrisese? Se referea la propriul întuneric sau la…? Gândurile îi fură întrerupte.

Observă că și ea scrisese ceva pe aceeași foaie, caligrafic: *Madame Bukhari.* Madame Mariam Bukhari. Era profesoara de vioară despre care îi povestise femeia din Mirpur; rămase nemișcată un minut sau două. Pe urmă sună iar la informații pentru numere externe.

•

Mariam Bukhari avea acum 70 de ani, dar i se spunea des că arată de 50. Elegantă și impunătoare, așa se vedea ea, chiar dacă ar fi vrut să aibă buze mai cărnoase și un nas mai mic. Copiii ei aveau obiceiul să spună că merge agresiv, ca un bărbat, de parcă se afla în permanență în drum spre o întâlnire importantă. Uneori, asta o jignea. Dar în general o lua ca pe un compliment. Voia să forțeze și să emane autoritate, mai ales acum, de când avea tot mai puține de făcut și când abia mai exista câte cineva care să vrea să ia lecții de vioară și violoncel. Erau alte vremuri. Familia Lumley se mutase cu multă vreme în urmă, iar occidentalismul nu mai era la mare căutare. Uneori, se simțea ca un vestigiu din ceva vechi și uitat.

De aceea încerca în permanență să fie activă și ocupată, iar acum stătea în bucătărie și pregătea cina, în timp ce asculta concertul pentru violină al lui Mendelssohn și fredona pentru sine. Sună telefonul. Bănuia că e sora ei. De obicei, se auzeau imediat după masa de prânz. Dar apelul venea de departe și linia telefonică pârâia. Cineva, o femeie foarte tânără, se prezentă drept Vargas și mai nu știu cum, de la poliția suedeză și atunci se prost dispuse, chiar dacă știa că nu făcuse nimic care ar putea interesa forțele de ordine nici măcar de aici, de acasă, darămite din străinătate.

— Vorbiți engleză? întrebă polițista.

— Da, răspunse ea.

— Și ați fost profesoară de vioară?

Chiar și asta i se păru jignitor.

— *Sunt* profesoară de vioară, o corectă ea.

— Atunci am nimerit unde trebuia. Poate că sună ciudat că întreb după atâta vreme, continuă femeia. Dar ați avut vreodată un elev pe care-l chema Hassan Barozai?

Miriam tresări și văzu cu ochii minții privirea intensă a lui Hassan.

— O, da, răspunse ea. Era mândria mea cândva, pe vremuri, dar pe urmă s-a schimbat. De ce întrebați?

— Anchetez circumstanțele morții sale, spuse femeia, și atunci Miriam tresări din nou, dar se hotărî să considere că este ceva foarte firesc.

E foarte logic să încerce să afle ce s-a întâmplat cu cei dispăruți în război. Dar de ce suna femeia din Suedia?

— De ce sunați din Suedia?

— Am nevoie de informații, spuse femeia ca și cum nu auzise. Spuneați că Hassan se schimbase. Puteți să-mi povestiți despre el?

— A crescut la familia Lumley, una dintre cele mai de seamă familii engleze de aici, din oraș. Tatăl, George, era din Londra, West End cred, și fusese în tinerețe un violonist remarcabil. S-a căsătorit în anii 1960 cu o fată de aici, o adevărată frumusețe, și pe urmă s-a mutat aici când i s-au dat pe mână importurile pentru Honda.

— Înțeleg, spuse femeia.

— Dar la bază cred că el ar fi vrut înainte de toate să fie muzician. A cântat mult toată viața și le-a dat pe fetele lui să învețe de la mine. Mie mi s-a părut o familie minunată, chiar dacă fiul Stephen era cam neastâmpărat.

— Și Hassan Barozai? zise femeia.

— Era singurul copil al lui Hassan senior și al Yalinei. Amândoi lucrau pentru familia Lumley. Stăteau într-o locuință mică de serviciu chiar alături. Hassan era ca un fiu în ambele familii, ceea ce era frumos, evident. Dar crea și tensiuni, și cred că încă de când era mic, Hassan s-a simțit prins între universul destul de sever al tatălui său și stilul de viață mai permisiv al familiei Lumley.

— Juca fotbal.

— Tot timpul. De multe ori, pe vechiul teren de tenis al familiei Lumley, pe care fiul, Stephen, îl transformase în teren de fotbal. Era în stare să stea acolo ore în șir, și m-am gândit de multe ori cum stătea și dădea cu șutul în

mingile lui, în timp ce fetele cântau la vioară mai încolo, în casă. Probabil că asta l-a influențat.

— Să joace fotbal pe acorduri de muzică clasică?

— Da, exact. Fiicele repetau tot timpul și erau extraordinar de bune pe vremea aceea. Stăteau de multe ori pe terasa care dă spre teren. Nu că aș crede că la început i-a păsat prea tare lui Hassan. Așa sunt băieții, nu le pasă de nimic când sunt absorbiți de ale lor. Dar într-o zi a venit totuși la mine și mi-a zis că vrea să învețe să cânte, deși abia dacă știa cum arată un instrument.

— Era bun?

Mariam îl văzu cu ochii minții pe Hassan: chipul serios și umerii încordați, ochii care se uitau în sus la ea, avizi de laude.

— Cred că n-am văzut niciodată o asemenea energie, o asemenea hotărâre, răspunse ea. Încă de la început cânta ca și cum era ceva pe viață și pe moarte și de aceea a și făcut progrese rapide, progrese fantastice.

— S-a dus la Kabul, la școala Elenei Drugov, nu-i așa?

— Exact, avea doar 16 ani. Sincer vorbind, eu nu eram de-ajuns pentru el. Avea nevoie de studii mai calificate.

Aveam un fel de contact cu profesoara Drugov. Când i-am povestit lui Hassan, s-a înflăcărat foarte tare.

— Probabil că a fost un pas mare să se mute la Kabul la doar 16 ani.

— A fost un pas mare. Tatăl lui s-a împotrivit în toate felurile posibile.

— Dar Hassan tot a plecat?

— Voia cu orice preț să evolueze. Era incredibil de ambițios și când familia Lumley a luat decizia să contribuie financiar, nu-i mai stătea nimic în cale. Pe urmă… era cât pe ce să uit. Profesoara Drugov ținea cursuri de dirijat. Fusese dirijoare, iar Hassan a fost cu totul euforic când a auzit.

— Bănuiam, zise femeia.

— Aha, serios? Credeam că a făcut tot ce-a știut mai bine să reprime pornirea mai târziu.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Ce se întâmplă cu mulți tineri. A ajuns în anturajul greșit și-a devenit tot mai extremist în opinii. Am văzut la el o ură care mă îngrozea, sincer vorbind. Ca și cum voia să se răzbune pe tot ce i se păruse cândva frumos.

— Cum a început?

— De fapt, nu știu exact. Pe atunci deja pierdusem legătura de mult. Se poate spune că Drugov mi-a preluat rolul. Ea a devenit noua lui eroină.

— Drugov l-a trimis la Moscova, nu-i așa?

— Da, exact, și poate că acolo s-a distrus el puțin. Nu știu. Bănuiesc că a fost dezamăgit. Dar cu toate astea…

— Da? zise femeia.

— La început a gestionat bine totul. L-am întâlnit imediat după ce se întorsese acasă și se împăcase cu tatăl lui. Devenise conducătorul echipei de fotbal a juniorilor. Era plin de energie și încredere în viitor. Dar pe urmă l-a cunoscut pe omul ăla oribil.

— Care om oribil?

— Gamal îl chema. Gamal Zakaria.

— Vorbiți serios? întrebă femeia cu un zel subit în glas.

— Exact, era egiptean, a devenit pe urmă unul dintre liderii mișcării talibane. Brutal, din câte-am auzit. Un om necruțător și uneori mi-e teamă că…

Ezită și strânse ceva de pe blatul de lângă chiuvetă.

— De ce vă e teamă?

— Că Hassan a fost băgat în toate chestiile acelea. Am văzut așa un întuneric în privirea lui spre final, că uneori mă întrebam dacă nu cumva se dedica distrugerii cu aceeași energie obsedantă cu care se dedicase odinioară muzicii. Sper că se află la Allah acum.

•

Rekke își luase rămas-bun de la fratele său, iar acum stătea în camera de lucru și vorbea la telefon cu Viktor Malikov de la Moscova. Fără să-și dea seama, piciorul stâng începu să-i tresalte. Făcea o serie de căutări și pe computer, cu gândul în altă parte.

— Interesant, zise el. Știi ceva despre ce s-a întâmplat pe urmă?

— Avem o însemnare cum că Elena Drugov își făcea griji pentru Barozai și-i reproșa lui Sașa că fusese dur cu el, deși, în mare, cam asta e totul. A dispărut de pe radarul școlii.

Rekke își aminti mâna lui Belinski pe ceafa lui, când stătea și tremura în loja din Berna.

— Chiar e posibil ca Sașa să fi fost atât de sever?

— Mi-e greu să cred, zise Viktor. Și dacă am înțeles bine, atunci nimeni nu era mai dur față de Barozai decât Barozai însuși, în rest, părea mai mult tratat cu o tăcere politicoasă.

— Poate să fie suficient de greu și asta, bineînțeles.

— Deși nu chiar motiv de crimă, continuă Viktor.

Rekke trase cu urechea în apartament, să-și dea seama unde e Micaela.

— Au existat motive de crimă mai ciudate de atât, zise el. I s-a luat ceva important. I s-a închis o ușă. N-ar fi primul care a dat foc unei lumi pentru așa ceva.

— Te gândești la micul nostru caporal care n-a intrat la Universitatea de Artă din Viena?

— Mă gândesc mai mult la ce s-ar fi putut întâmpla după aceea cu o asemenea înverșunare. La forma în care a fost turnată.

— Cum adică?

— Mă întreb, zise el, dacă sentimentele au fost încorporate într-o religie care le-a legitimat. Dar ai dreptate… e destul de subțire până una-alta. Nu ziceai că Sașa crede că Sarwani și Barozai trăiau o poveste de dragoste?

— Ba da, răspunse Viktor. Așa a crezut la început, înainte să înceapă Barozai să cânte.

— Poate că ar trebui verificat mai îndeaproape, zise Rekke îngândurat.

— Poate e și o poveste în stilul Mozart și Salieri? Barozai poate că a înțeles că n-o să poată cânta niciodată ca Latifa și s-a decis să se răzbune. Da, acum să nu vii să zici că Pușkin a inventat totul și că Mozart și Salieri erau de fapt doar prieteni.

— Pușkin a inventat totul, iar Mozart și Salieri erau de fapt doar…

— Pricepi ce vreau să spun.

Rekke pricepea, evident. Deja explorase pistele astea.

— Înțeleg. Transmite-i salutări și mulțumiri lui Sașa. E eroul meu. Ne auzim, zise el și rămase nemișcat câteva momente, ca și cum aproape că începenise.

Pe urmă intră pe internet și deschise poza cu Latifa Sarwani moartă, fotografia pe care, în mod inexplicabil – sau poate nu cu totul inexplicabil – o postase tatăl ei pe pagina de Myspace și, fără să-și dea seama dacă a trecut o oră sau mai mult, stătu și se holbă la imaginea de o calitate surprinzător de bună.

Curând auzi pași în spatele lui. Era Micaela și văzu în ochii ei că și ea are ceva de spus. Se gândi din nou la trenul care venea cu viteză prin tunel și la pașii ei, care se apropiau tropăind din cealaltă direcție.

Kabul, Afganistan, 1997

Hassan n-a uitat niciodată eliberarea pe care a simțit-o în furia, în mânia neagră și în tăcerea care au urmat. Dar la fel de bine își amintea și muzica: felul în care revenea după aceea, ca un val, ca un contraatac, și uneori îi apărea în gesturi, în mișcări.

Începuse imediat după ce talibanii preluaseră Kabulul, în toamna lui 1996.

Se dusese cu Gamal și gărzile lui de corp în Kharabat, cartierul muzical din Kabul, și la început fusese șocat nu doar de violența talibanilor, ci și de indiferența lor. Distrugeau de parcă era o datorie oarecare, o sarcină care trebuia dusă la îndeplinire, și multă vreme nu suportase ideea. Îl durea când tamburinele și zurnele erau sparte de pereți și pe străzi. Dar într-o zi… trebuie să fi fost în decembrie.

Era frig și bătea vântul și el s-a dus cu ei acasă la un bărbat de vârsta lui, despre care se spunea că e scriitor și pedagog de muzică. Bărbatul locuia într-un apartament mare din orașul vechi, cu soția și cei patru copii. Era sikh, purta o barbă bine îngrijită și un turban roșu și-i întâmpinase în ușă, nu cu teamă, ca mulți alții, și nici măcar cu furie, ci cu dispreț, un dispreț nerușinat, care îți pătrundea pe sub piele. Casa era frumoasă, plină de cărți și tablouri, iar în fund se afla o cameră unde erau atârnate pe pereți sitâre și acolo se dusese imediat Gamal, firește. Câteva clipe rămăsese nemișcat, ca și cum ar fi admirat instrumentele. Pe urmă dăduse jos unul din ele, pe cel mai frumos, cu flori mici, albe pe cutia de rezonanță și i-l dăduse lui Hassan.

— Sparge-l, i-a zis. O să-l bucure pe Domnul.

I se părea la fel de inimaginabil ca până atunci. Dar apoi Hassan a văzut din nou disprețul din ochii sikhului. L-a auzit spunând:

— Nu, nu pe acela, e un Sharma.

Și atunci s-a întâmplat ceva.

Sângele a început să-i clocotească și a lovit sitârul de perete, uimit de furia care se revărsase asupra lui. Nu crezuse că o are în el. Dar se pierduse complet în această ieșire și după aceea fusese și mai surprins de lipsa lui de rușine. Mai degrabă decât vina, simțise cum îl umple ușurarea, de parcă scăpase de o povară, și așa începuse, cu un sitâr, un Sharma din 1954.

După aceea se ducea din când în când la raiduri. Devenise o parte din viața lui, pe lângă atelierul de motociclete și fotbal, și de fiecare dată dispărea puțin mai mult din împotrivirea lui. Chiar tânjea să spargă și să distrugă. Dar era adevărat, asta nu era lumea lui. La început atacase muzicieni dintr-o cu totul altă tradiție și atunci firește că era mai simplu să se ascundă în spatele soldaților lui Gamal.

Cei de ia școala lui Drugov erau cu totul altceva. Acolo împotrivirea era de o altă natură și durase până să îndrăznească să se apropie. Cu toate astea, era atras de ei și într-o seară, în anul următor, se plimba cu Carnal pe lângă palatul prezidențial. Era o seară frumoasă și răcoroasă și în mod surprinzător, puțină lume pe străzi, chiar dacă Carnal, ca întotdeauna pe vremea aceea, avea după el gărzi de corp și subordonați. În fața lor, pe trotuar, zăcea un câine mort, asta își amintise mai târziu, dar Gamal nu-l văzuse. Ridicase privirea și arătase cu degetul la muntele Asamayi.

— Acolo, zise el.

— Ce anume?

— Acolo sus, în Deh Mazang, locuiește curva ta.

— Cine? zise el.

— Știi tu la cine mă refer. Trăiește singură și în păcat. Se zvonește că noaptea cântă și sucește mințile oamenilor. O să facem o razie la ea.

Hassan – sau Jamal, așa cum începuse să-și spună atunci – înlemnise.

— Vreți să vin cu voi? întrebă el.

Gamal părea batjocoritor.

— Aș vrea să ai posibilitatea să te întâlnești primul cu ea. Îți dau permisiunea să faci ce e corect. Allah să te binecuvânteze!

— Nu știu, răspunse el.

— Nu ezita acum. Asta e șansa ta. Dar să-mi spui când te duci acolo. Trebuie să te protejăm de fratele ei.

Hassan încuviință și plecă de acolo încrâncenat, simțind cum în el se trezește ceva nou, un dor de răzbunare. Era 2 aprilie 1997 și avea să urce dealul de două ori până să îndrăznească să se apropie.

Treizeci și trei

Rekke și Micaela discutau cazul când veni doamna Hansson să pregătească cina.

— Pește, zise ea, un păstrăv arctic cumpărat din hala Östermalm, preparat cu sos de vin alb și piure de țelină. Hans nu consumă carne, adăugă ea. El trăiește conform principiului că poți să te distrugi pe tine, dar nu climatul.

Atunci Hans se foi jenat pe fotoliu și mormăi că aspectul neplăcut cu autodistrugerea e că aceasta, până la urmă, tot le pricinuiește necazuri celorlalți.

După care fu suficient de înțelept să tacă și să dispară în starea sa ca o transă, iar Micaela putu să-și vindece în liniște sentimentele de vinovăție că se lăsa servită, ajutând-o pe doamna Hansson să pună masa. În acest timp se întreba dacă Rekke măcar observase că era din nou îngrijit de femei.

— Foarte bun, îi zise ea doamnei Hansson, care apoi plecă acasă.

— Foarte bun, repetă Rekke de parcă nu avea nicio idee ce spune.

Preț de o clipă, Micaela nu făcu decât să se uite pur și simplu la el cum mănâncă.

— Măcar știi ce mănânci? zise ea.

Rekke o privi derutat.

— Ce… da… oarecum, răspunse el.

— Dar de fapt tu ești plin mai mult de sintagme, nu-i așa? Care vin automat, ca niște reflexe. *Mulțumesc, mulțumesc, iertare, foarte bun, foarte bine.*

Rekke o privi amuzat.

— O observație interesantă și sigur că ai dreptate. Sunt mai mult ca niște ticuri, nu? Leziunile unei vieți de răsfăț. Dar tu, pe de altă parte…

O privi concentrat.

— …a trebuit să vezi de alții, nu-i așa? Ai avut frați răsfățați și ai aplanat în permanență conflicte.

Micaela tresări.

— De ce spui așa ceva?

— Pentru că o văd în iuțeala, în eficiența din mișcările tale și în ochii instinctivi pe care-i ai la spate. Ți-ai asumat de devreme responsabilități mari acasă, nu așa a fost?

— Și maică-mea a făcut multe, spuse ea defensiv.

Rekke nu comentă, poate din considerație sau doar pentru că se cufundă iar în gânduri. Dar evident că avea dreptate. Pe mama nu putuse conta prea mult după moartea tatei, iar Lucas se considera scutit de treburile casnice.

— La Latifa Sarwani te gândeai? întrebă ea.

Rekke ridică privirea spre ea.

— Cred că mai degrabă la tine, răspunse el.

Micaela începu să se simtă stingherită, dar nu putu să se abțină să întrebe:

— În ce fel?

— Bănuiesc că începem să fim presați de timp și mă neliniștește faptul că te-am băgat în chestia asta. Mi-e teamă că sunt mai disperați decât îndrăznesc să-mi imaginez.

— Vorbești despre CIA?

Rekke încuviință.

— O să fac tot ce-mi stă în putință pentru a riposta, o asigură el.

— Se rezolvă, încercă ea.

— Sper. Probabil că ajută că am ajuns atât de departe. Poate că am văzut chiar libretul în sine, continuă el, încercând să pară mai jovial.

Micaela puse la o parte tacâmurile.

— Și cum arată?

— Păi, dacă ar fi să-i dăm o structură de trei acte, ar fi așa: Un violist cu mari ambiții își vede visurile spulberate la Moscova. Se întoarce în orașul său natal din Pakistan și se împrietenește cu Gamal, care mai târziu devine mullahul Zakaria la Kabul. Eroul nostru începe o viață nouă, cu un nume nou. Își transformă vechea dragoste pentru muzică în ceva cu totul diferit și reușește să se convingă că tot ce credea el că ar fi invidie și înverșunare e de fapt furia Domnului și, stăpânit de acea iluzie înspăimântătoare, comite o crimă teribilă.

— Dar… începu ea.

— Poate că e puțin prea simplu și există și câteva lucruri care nu se leagă. Care bruiază structura dramatică.

— Cum ar fi?

— Arbitra meciuri de fotbal de parcă voia în continuare să dirijeze, așa cum ai subliniat tu. Mi-e greu să cred că i-ar mai fi rămas cicatricile acelea pe degete dacă s-ar fi lăsat de cântat cu atât de multă vreme în urmă.

— Deci tu ești de părere că totuși nu renunțase la muzică.

— În primul rând, mă întreb dacă a ucis-o pe Latifa Sarwani. Dacă avea atât de multă ură în el.

Micaela căzu pe gânduri.

— Dar mai întâi ar trebui, evident, să înțelegem cine s-a răzbunat pe el.

— Da, trebuie, zise el.

Însă începu brusc să tremure. Era una din crizele lui convulsive inevitabile provocate de abstinență și Micaela se enervă. *Ia-ți drogurile blestemate, ca să poți rezolva asta, nu să stai să vorbești în dodii despre librete,* ar fi vrut ea să țipe. Însă se ridică și strânse farfuriile de pe masă, cu siguranță cu eficiența pe care o remarcase el mai devreme, întrebându-se dacă avea de gând să dea o mână de ajutor.

Când văzu că nu se mișcă, plecă de acolo și se hotărî să rezolve ceva legat de un gând care nu-i dăduse pace în ultimele ore. Era vorba despre tatăl Latifei Sarwani, Mohammad, care părea a fi cel care administra *fan page*-ul fiicei de pe internet.

Mohammad Sarwani era ginecolog, născut în 1925, și profesa în continuare, cel puțin din când în când, la o clinică din Köln. Într-o poză pe care o găsise pe internet, avea ochi mici, amabili, și un surâs care insufla încredere, complet lipsit de autosuficiență. Avea umerii înguști și lăsați și părul negru, rar.

De fapt, n-avea nimic deosebit sau bătător la ochi, dar Micaela nu putea să nu ia în calcul că înfățișarea lui ar fi putut corespunde semnalmentelor bătrânului care traversase terenul de fotbal după meciul de pe Grimsta.

Ce-i drept, nu era o potrivire perfectă, iar descrierea moșului din Grimsta drept neremarcabil și timid părea să nu se potrivească prea bine cu autoritatea discretă pe care o degaja Sarwani în poză. Dar sigur că merita să verifice și de aceea scoase numărul lui Niklas Jensen, tatăl unuia dintre jucători. El îl văzuse pe domnul în vârstă cu jachetă verde traversând terenul.

Niklas răspunse reticent, exact ca ultima oară când se văzuseră.

— Ești la un calculator? întrebă ea.

Nu era, dar putea să se ducă la unul „dacă era necesar”, și când ajunse acolo începu să se plângă că nu merge prea bine.

— Uneori trebuie să-i dau un șut ca să pornească, zise el, așa cum faci cu o rablă.

Micaela aștepta cel puțin zece minute până reuși el să deschidă linkul pe care i-l trimisese.

— Ei bine?

Niklas nu spunea nimic.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu e el.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Nu poți fi sigur de ceva după atâta vreme, răspunse Niklas.

— Dar dacă te uiți la umeri și la păr, și poate și la ochi, am senzația că seamănă destul de mult cu cel pe care l-ai descris tu.

— Posibil.

— Și dacă s-ar dovedi că e și șchiop…

— Atunci se apropie, bănuiesc.

Mai departe de atât nu ajunse. Se întoarse la bucătărie, unde Rekke stătea în aceeași poziție în care-l lăsase.

— Trebuie să-l sunăm pe tatăl Latifei Sarwani, zise ea.

•

Rekke nu răspunse; era departe, pierdut în alte gânduri. Se gândea la metoda prin care fusese comisă crima: omorât cu pietre, ca în vechile cărți cu pravile abrahamice. Crima părea deopotrivă religioasă și solemnă, dar totuși oarbă și necugetată. Ce anume nu înțelegea?

— Ce? întrebă el.

— Trebuie să aflăm dacă Mohammad Sarwani e șchiop, răspunse ea și atunci Rekke o privi cu o sfială subită, ca și cum Micaela, cu toată ființa ei, îi amintea de tot ce ar trebui să facă, și mormăi „Aha, ar trebui?”, în timp ce se întrebă pentru a suta oară dacă nu cumva ar putea să găsească niște tablete de morfină prin apartament.

Kabul, 4 aprilie 1997

Începuse să-i încolțească o idee în minte și își dădu seama că distrugerea instrumentelor era ca un val de adrenalină, care se consuma tot mai rapid. Era ca o minge îndesată în jos, în apă neagră. Ieșea de fiecare dată la suprafață și se hotărî să nu mai meargă la Latifa. Se hotărî s-o lase în pace și îi spuse și lui Gamal.

— Cine-a zis că e ușor să slujești islamul? spuse el. Dar până la urmă primim răsplata înmiit.

Atunci Hassan se prefăcu a fi de acord. Dar îi povesti, neobișnuit de sincer și deschis, și că se simțise mic și ratat când urcase drumul spre casa Latifei. Parcă revenise toată perioada de la Moscova.

— Treci peste asta, îi zise Gamal. Du-te acolo diseară. Vin și eu.

Discutară câteva clipe și, chiar înainte de a pleca, Hassan primi un pistol, un vechi Tokarev sovietic, să fie acolo, așa cum spusese Gamal. Luă arma ezitând și o puse în punga lui de plastic. Pe urmă plecă, gândindu-se că poate totuși ar trebui să dea dovadă de curaj acum, când timpurile se schimbaseră. Pe de altă parte, pendula înainte și înapoi. Era de-a valma și puternic, și slab.

În aceeași seară arbitră un meci de fotbal între două echipe de juniori, Maiwand și Ordu, pe stadionul Ghazi. Tribunele erau goale. Arena părea bântuită. Dar terenul era îngrijit și liniile, proaspăt trasate. Vopseaua lucea în lumina soarelui. Pe margini nu exista nici urmă de gunoi, de

cartușe, nicio pată de sânge pe punctul de 11 metri, acolo unde, în fiecare vineri după-amiază, erau așezați și împușcați condamnații.

Deși la ce bun? Oricum simțeai acolo prezența morților, ca niște năluci și spirite, iar Hassan transpira mai mult decât de obicei. Uneori, după meci, se gândea la Latifa, și atunci bubuia furia în el. Alteori i se părea că aude muzică venind de pe teren, piese de Sibelius, Brahms și Mendelssohn, și că muzica se propagă mai departe, în brațele și gesturile lui.

Când fluieră sfârșitul meciului, simți soarele arzându-i ceafa. Pe drum dinspre stadion văzu pe stradă cerșetori și îi era teamă să nu miroasă și el urât. Era ud leoarcă de transpirație și nu-i folosise la nimic că se schimbase după meci. *Tunbanul* era îmbibat de transpirație. Și-l scoase și grăbi pasul. Deh Mazang se afla pe partea sudică a muntelui Asamayi, iar el rămăsese încălțat cu ghetele cu crampoane, ca să nu alunece pe drumurile în pantă.

Se mirase că Latifa stătea acolo, sus. Primele dăți când auzise despre ea, era mereu descrisă drept fata frumoasă din Wazir Akbar Khan. Dar bănuia că familiei nu-i mersese bine după aceea. O bucată de drum se ținuse după el o gașcă de băieți de vreo 13–14 ani care voiau să-l convingă să organizeze un meci. Dar îi expediase, făcându-le semn cu mâna să plece, și urcase panta. Din loc în loc vedea ruine de după război. Din când în când se întâlnea cu femei cu *burka* și vedea măgari care trăgeau căruțe.

Când se apropie, se furișă în spatele unui hambar părăsit și își puse Tokarevul la centură, pe sub *tunban.* Arma se lovea de coapsă și se întrebă de mai multe ori dacă n-ar fi mai bine s-o pună la loc în pungă. Dar o lăsă acolo. Imediat după aceea văzu din nou casa și pajiștea cu flori galbene din fața terasei de la parter. Casa era una dintre cele mai moderne din zonă, cu o grădină împrejmuită și un mic turn verde. Se uită în jurul lui. Erau oameni în toate direcțiile, dar nimeni nu părea să-l privească deosebit de suspicios. Când venise prima dată, îl zărise pe tatăl Latifei, bătrânul medic, deși Gamal promisese că acum nici el, nici fratele ei, Taisir, nu vor fi aici. Dar bănuia că nimic nu poate fi garantat. Apropo, nu venise prea devreme? Se uită la ceasul de la mână. Era ora 10 seara. Gamal îl sfătuise să vină târziu, aproape de miezul nopții, când vecinii dormeau și când se pare că Latifa stătea deseori în bucătărie și se uita în jos, la defileu.

Decise să facă o plimbare și păși neliniștit înainte și înapoi, în timp ce muzica își croia drum în capul lui și avea emoții din ce în ce mai mari. Când se întoarse, după câteva ore, toate luminile erau stinse în cartier și îndrăzni să se apropie de fereastra de la bucătărie, înăuntru era aprinsă o veioză, iar el se întrebă dacă n-ar trebui pur și simplu să bată la ușă. Dar rămase pe loc și fu cât pe ce să se întoarcă în oraș de mai multe ori. Până la urmă făcu totuși câțiva pași în față și atunci sesiză o mișcare în casă. Perdelele se dădură la o parte.

Pe urmă o văzu; era aproape șocant. Stătea la fereastră cu fața descoperită și se uita drept la el. Își dădu seama imediat că slăbise foarte mult. Avea ochii duși în fundul capului și devenise plăpândă ca o pasăre.

Dar privirea părea exact ca înainte, iar el deveni din nou confuz și timid, și poate că Latifa văzu și nu-i mai fu atât de frică. Întredeschise fereastra, iar el îi văzu buzele mișcându-se.

— Ce-i? o întrebă.

— Te recunosc.

— Ne-am mai văzut, răspunse el și se trase de barba lungă, ca pentru a o face să și-l imagineze fără ea.

— Unde?

— La Moscova, răspunse el.

Pe chipul ei se schimbă ceva. Deschise gura, ca și cum ar fi fost uimită sau șocată.

— Nu poate fi adevărat. Tu ești?

— Eu sunt, răspunse el și se simți ca un idiot.

— Te-ai întors sau ai locuit aici tot timpul?

El nu știu ce să răspundă, dar probabil ceva din atitudinea lui o neliniști, fiindcă păru că vrea să închidă fereastra și să dispară înăuntru în casă.

— Nu, zise el.
Latifa ezită, dar nu lăsă mâna jos de pe fereastră.
— Să-mi fie frică?
— Vreau să te ajut, răspunse el și aproape crezu ce spune.
Latifa făcu un pas în spate.
— Nu pleca.
— Ce vrei?
Avea o voce îngrozită, dar poate nu doar asta.
— Aș… zise el ezitând și simți că îi e greu s-o privească în ochi.
— Ce? întrebă ea.
— Vreau să te aud iar cântând, continuă el, uimit de propriile cuvinte.
Latifa îl privi derutată și neajutorată, și atunci Hassan deveni brusc întreprinzător.
— Am contacte. Îl cunosc…
Își dădu seama că n-ar vrea să menționeze numele lui Gamal.
— Te ajut.
— Sunt bolnavă, zise ea, și niciun spital nu primește femei.
— Fac orice, continuă el.
Latifa păru că se gândește bine.
— Ți-a plăcut când am cântat atunci, în camera mea de la conservator, nu-i așa?
— Mi s-a părut… zise el, dar nu reuși să ducă fraza până la capăt.
— Îmi amintesc lacrimile tale, continuă ea.
El nu reuși să dea replica nici la asta.
— Vreau doar să ascult, zise el și avu de gând să adauge „pentru ultima oară”, dar își dădu seama că n-ar suna bine.

Era 8 fără zece seara. Rekke stătea în camera sa de lucru, concentrat asupra pozei cu Latifa Sarwani moartă, poza pe care tatăl ei, Mohammad, o postase pe internet. Era foarte clară, parcă fotografiată de un profesionist. Toată scena aceea înfiorătoare îl absorbea și preț de câteva clipe i se păru că vede două cadavre pe podeaua pivniței: Latifa și vioara distrusă.

Zăceau acolo amândouă, fiecare distrusă în felul său, pe scândurile de lemn vopsite cu verde, care nu ajungeau până la perete. Mai rămăsese o bucățică de podea de pământ și când Rekke, în cele din urmă, simți că nu mai are putere să se uite la trupul plăpând și la capul împușcat al Latifei, începu să studieze bucata de pământ. Era foarte bătătorită. Cu toate astea, i se păru că vede niște semne acolo și poate o pată albă, o fâșie mică, dar nu era sigur, și de aceea cotrobăi după o lupă în sertarul comodei.

Lupa nu-i fu de prea mare ajutor, pentru că o tot aburea.

— La dracu’, înjură el, ieși din cameră și se așeză la pianul cu coadă, dar nu reuși să cânte nici măcar un ton.

Nu e posibil să te simți atât de rău, își zise el. E nedemn, penibil. „Smulge-te din starea asta”, zise cu voce tare. „Ești jalnic”.

Apoi luă telefonul și se duse într-un loc mai ferit, să nu-l audă Micaela.

— Freddie Nilsson, zise o voce în receptor.

— Hans la telefon.

— Te-am recunoscut. Gâfâi.

— Nu-mi dau seama, zise el. Dar mai am nevoie de una, alta.

Freddie Nilsson amuți, iar Rekke simți cu toată ființa lui cât ura să-l sune.

— Ar trebui să ai cât să-ți ajungă și să-ți mai și rămână pentru o lungă perioadă de-acum încolo, zise Freddie.

— Am aruncat tot. Am vrut să fiu curat și liber.

— Dar acum nu mai vrei.

— Vreau să fiu în mâinile tale, amin.

— În rest, nicio ameliorare? Trebuie să fi fost ceva care te-a făcut să-ți arunci marfa.

— Am avut o clipă de optimism. Am întâlnit un înger, într-un fel. Dar încetează numaidecât cu interogatoriul, glumețule. Îți depun cât vrei în cont.

— Sigur, sigur, zise Freddie, pregătindu-se să noteze.

* * *

Micaela vorbise cu Jonas Beijer despre Mohammad Sarwani și fiul acestuia, Taisir. Simțea că dăduse cu mult mai mult decât primise și tânjea după o discuție cu Rekke. Dar el plecase fără să-și ia la revedere sau să dea explicații. De aceea, după ce terminase discuția la telefon, nu făcuse decât să se plimbe prin apartament, bătând cu degetele în cărțile lui Rekke.

Uneori se gândea la tatăl ei. Simțea și mai mult decât înainte cum dispăruse o întreagă lume odată cu el. Când preluase responsabilitățile acasă, Lucas păruse că voia să curețe și să scoată afară tot ce era vechi. Deși sigur o înșela memoria și oricum nu mai avea nicio importanță acum. Ce a fost a fost. Acum trebuia să-și găsească drumul ei.

La ora 10 fără douăzeci seara, o întrerupse ceva din gândurile ei. Rekke se întorsese acasă și părea că se simte mai bine. Nu mai era deloc la fel de încordat și spuse direct că bineînțeles că ea avusese dreptate. Sigur că ar trebui să verifice dacă Mohammad Sarwani e șchiop, la fel ca bătrânul de pe Grimsta.

— Ne ducem la Köln chiar mâine dimineață, zise el.

— Ce? întrebă ea, surprinsă de brusca lui hotărâre.

— Nu ziceai tu mai devreme că ar trebui să băgăm viteză?

Micaela căzuse pe gânduri.

— Probabil că așa am spus. Însă Jonas Beijer vrea să așteptăm până ne vine autorizația de interceptare a telefonului și după aceea să ne apropiem de Sarwani.

Rekke dădu nerăbdător din cap.

— N-avem timp de așa ceva.

Micaela bănuia că el vrea să acționeze înainte de a fi împiedicat de CIA.

— Colegii mei nu cred că se vor bucura foarte tare dacă o șterg în Germania înainte să fi început măcar lucrul, încercă ea.

— Regret, firește.

— Dar nu sunt sigură că-mi mai pasă așa de tare, continuă ea.

Rekke zâmbi și-i întinse o mână, dar o retrase la loc.

— Deși poate ar trebui să fim politicoși și să-l sunăm pe bătrânul medic să-i spunem că venim, zise el.

— Poate îl întrebi puțin discret și dacă e șchiop.

— O să-l întreb, răspunse Rekke, după care se duse în camera de zi și cântă câteva tonuri agitate la pianul cu coadă, ca un intro, un acompaniament la convorbire.

După aceea, nu trecură nici câteva minute și-l auzi spunând:

— Numele meu este Hans Rekke. Preferați engleza sau germana?

Treizeci și patru

Mohammad Sarwani era văduv și exilat și o pierduse pe fiica pe care o iubise mai mult decât viața sa. Dar nu rămăsese singur. Îi avea pe fiul său, doi nepoți și un întreg cerc de afgani exilați care îi considerau casa drept un punct de întâlnire. În felul său era totuși norocos. Se apropia de 80 de ani și își practica în continuare meseria.

Uneori, în momentele bune, se mândrea și era mulțumit. Luptase pentru ceea ce e drept. Ținuse la demnitatea lui și nu avea de gând să facă rabat de la ea nici acum, când Darman Dirani îl sunase să-i spună că un profesor pe nume Rekke îl contactase și-i pusese întrebări inoportune.

Mohammad sigur că-l liniștise. Spusese că a trecut prea mult timp și că n-aveau de unde să aibă dovezi. Dar după aceea verificase numele cu un coleg medic de la University of California și ce auzise suna deopotrivă bine și rău; bine fiindcă profesorul fusese expulzat și se spunea că ar fi instabil psihic, rău pentru că se zicea că Rekke era o legendă care rezolvase cazuri pentru poliția din San Francisco.

Închise televizorul și știrile. Fusese o intervenție despre Afganistan, un reportaj despre violență și oprimarea femeilor, fenomene care luau din nou amploare în preajma primelor alegeri libere din toamnă. Necazurile din țara sa natală păreau să nu mai ia sfârșit. Se ridică și pipăi portretul Latifei de pe comodă. Fata îl privea autoritară, cu vioara în mâna stângă, iar el îi spuse:

— O să rezolv eu și asta.

Exact în clipa aceea, începu să urle telefonul și se sperie. Cu toate acestea, reuși să-și păstreze cumpătul, chiar dacă profesorul Rekke era cel care sunase.

— Preferați engleza sau germana? întrebă profesorul imediat ce se prezentă, în ciuda faptului că probabil știa că Mohammad copilărise în colonia britanică din Kabul.

— Engleză, zise el.

— Minunat, răspunse profesorul. Îmi pare rău că deranjez așa târziu.

Mohammad se adună.

— Apelurile de la profesori cunoscuți nu fac decât să învioreze un om bătrân ca mine.

— Elegant spus, continuă profesorul. Atunci permiteți-mi să contrez numaidecât spunând că am fost profund mișcat când am auzit-o pe fiica dumneavoastră interpretând concertul pentru vioară al lui Bach. Superb.

— Cânta de plângeau îngerii, nu-i așa?

— Nu mai aveți și alte înregistrări?

— Asta e una din durerile mele. Talibanii au distrus toate celelalte înregistrări audio. Dar datorită bunătății lui Allah o aud permanent cântând în capul meu. Muzica ei era atât de frumoasă, încât nimeni nu o poate ucide. Nici măcar timpul.

— Frumusețea are o putere tainică de a rezista, răspunse Rekke. Sper că oricine-ar fi osândit-o la moarte a avut parte de o răzbunare groaznică.

— De asta sunt convins. Domnul vede și judecă. Totuși… e oribil, nu-i așa? Unii oameni sunt considerați prea frumoși pentru a li se permite să trăiască. Toate sufletele mici, atrofiate se coalizează și vin după ei.

— Da, din păcate, zise Rekke. Uneori așa e.

— Invidia și lingușirea sunt în firea omului, continuă Sarwani.

— Adevărat, dar nu numai, nu-i așa? Există și multe altele. Nu în ultimul rând, la oameni ca dumneavoastră, doctore Sarwani.

— Eu sunt un om umil.

— Nu mă îndoiesc.

— Și dumneavoastră ați fost un pianist de seamă, nu-i așa, profesore Rekke?

— Am avut anii mei de ambiții. Dar în prezent munca mea e mai prozaică. Ajut la anchetarea unei crime comise în Stockholm asupra unui bărbat pe nume Jamal Kabir.

— Aha, zise el. Am auzit ceva despre asta.

Ce altceva să fi spus? Se uită întrebător la portretul fiicei sale de pe comodă, așteptând următoarea replică a lui Rekke. Dar nu veni nicio replică. Era din ce în ce mai impacientat. Deși, ca să fie mai sigur, rămase și el tăcut, dar sigur că și asta era greșit, mai ales că secundele treceau și se resimțeau ca minute.

— Mai sunteți acolo? zise el.

— Da, scuze, zise Rekke. Sunt împrăștiat. Unde eram?

— Vorbeați despre bărbatul care a fost ucis la Stockholm.

— Exact, da, zise el. A fost omorât cu o piatră într-o pădurice, imediat după un meci de fotbal, așa cum probabil știți.

Ce să spună acum? Ce să spună?

— Ce brutal!

— Da, spuse profesorul. Vă doare cumva ceva, domnule doctor?

Mohammad simți un nou soi de disconfort.

— Absolut nimic. De ce mă întrebați?

— Doar de politețe. Am auzit că aveți probleme cu piciorul.

Mohammad se uită nervos la coapsele sale înguste.

— Am avut doar o operație nereușită la genunchi. Dar sunt mai bine acum.

— Mă bucur, zise Rekke și amuți din nou. Vin împreună cu colega mea la Köln mâine dimineață.

— Poftim? zise el.

— Ar fi o onoare să vă putem întâlni, doctore Sarwani. Cred că ajungem undeva până în prânz.

— Onoarea este de partea mea. Însă, chiar dacă am ușa mereu deschisă pentru prieteni și străini, aș vrea totuși să știu despre ce e vorba.

Rekke tăcu preț de câteva clipe, iar Mohammad înțelese, firește: profesorul știa că el știe.

— Vrem să vorbim despre fiica dumneavoastră și crima aceasta din Stockholm.

— Nimic nu-mi e mai drag decât să vorbesc despre Latifa. Dar nu știu nimic despre cazul din Stockholm.

— Cred că vă subapreciați, zise Rekke. Deși poate e bine să-l invităm și pe Darman Dirani. Cu siguranță ne poate ajuta să ne amintim.

— De ce să-l invităm?

— Nu e plăcut dacă suntem mai mulți?

— Nu știu.

— Dar mai ales fiul dumneavoastră, Taisir, este binevenit.

Mohammad simți o furie subită, care era, într-un fel, eliberatoare.

— Sună de parcă dumneavoastră ați fi amfitrionul, nu eu.

Rekke amuți din nou.

— Îmi pare rău, o încălcare oribilă a etichetei, firește. Dar din păcate e în natura investigației criminalistice ca regulile de politețe să joace un rol mai timid. O să fie o plăcere să vă cunoaștem.

După aceea, în timp ce inima îi bubuia, Mohammad se adresă portretului de pe comodă.

— Nu e nicio problemă, scumpo, absolut niciuna, zise el, iar de data aceasta Latifa păru că răspunde: *Sigur*, *tată? E sigur?*

•

— Nici nu mă gândesc să-i las să plece la Köln.

Jonas Beijer se închisese în baie și luă receptorul de la ureche: Carl Fransson n-avea decât să țipe cât vrea el. Nu prea aveau ce face în această privință. Și Jonas încercase să împiedice plecarea. Însă Rekke găsise o soluție peste capetele lor și cumpărase deja bilete de avion către Köln, pentru el și Vargas, la zborul de 9:20 din dimineața următoare.

— Falkegren a dat deja aprobarea, zise el.

— Ce treabă are panarama aia? se răți Fransson și firește că era o întrebare relevantă.

Era o enigmă cum de-și dorea Falkegren să-l lase din nou pe Rekke să lucreze la acest caz. În plus, avusese o voce stranie când sunase. Aproape că dăduse impresia că nu crede că vor urca în avion.

— Pot face o încercare, spusese el. Să-și încerce norocul.

— Nu știu, îi răspunsese Jonas. E ceva dubios la mijloc. Dar poate că vrea să se revanșeze. Pare corect din multe puncte de vedere.

— De ce să fie corect?

— Păi, din multe puncte de vedere. Nu numai fiindcă e foarte posibil ca Mohammad Sarwani să fie moșul care a fost văzut pe Grimsta. Fiul lui, Taisir…

— Da, ce e cu el?

— E condamnat pentru molestare gravă în Germania, continuase el. Pare a fi un mare scandalagiu. Are un șarpe tatuat pe ceafă și chestia asta poate coincide foarte bine cu ce a văzut Costa pe Gulddragargränd.

Fransson păruse că se gândește bine.

— Da, da, OK atunci, zisese el. Lasă-i să plece. Dar pe urmă preiau eu, sper că ți-e clar. Am informat poliția landului respectiv?

Jonas mormăise un „da”, însă era deja pierdut în alte gânduri. Singurul lucru care-l preocupa în acea clipă era că Micaela va pleca singură la drum cu Rekke și că Falkegren păruse atât de ciudat la telefon, de parcă ar fi știut deja cum se va desfășura călătoria.

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

Latifa își eliberase canarii în după-amiaza aceea, exact așa cum trebuia s-o facă, conform noilor reguli de la Radio Shariat. Dar Jupiter și Venus nu-și doreau libertatea. Stăteau pe tocul ferestrei, nimic mai mult, înțepeniți și nedumeriți, de parcă le era dor să se întoarcă în colivie. Într-un final ea le zise „huș”, îi goni și închise fereastra.

— O să muriți, mormăi ea. O să murim cu toții.

După aceea rămăsese apatică în bucătărie și nu contase cât de mult încercaseră tata și Taisir s-o facă să mănânce. Nu voia nimic și cu atât mai puțin să le asculte încurajările. „Sunt prea bolnavă ca să fug”, le zisese ea. „Lăsați-mă în pace”. Dar n-o lăsau niciodată în pace. Absolut niciodată și deseori rămâneau la ea acasă. O zdrobeau.

Totul o zdrobea: izolarea, lipsa de ocupație, dorul, depresia. Nu mai voia nimic, nimic, și de mult nu se mai furișase jos în pivniță ca să cânte, fiindcă oricum nu era nimeni care să asculte sau căruia să-i pese.

„Plecați”, zisese ea de mai multe ori, „plecați” și pe la 11 seara, tatăl ei și Taisir chiar plecaseră, fiindcă Taisir auzise că în noaptea aceasta nu se va întâmpla nimic – idiotul avea contactele lui printre talibani și uneori era și el aproape la fel de bătut în cap.

Acum stătea în bucătărie cu privirea goală, întrebându-se dacă Venus și Jupiter erau la fel de paralizați și deprimați ca ea, și se duse la fereastră, nu fiindcă spera să-i vadă, ci mai mult să privească orașul, ca de obicei, și să se întrebe cum de totul devenise atât de liniștit și mort; atunci îl văzu: un bărbat de vârsta ei, îmbrăcat într-un *tunban* alb, cu un *pakol* cafeniu pe cap. Ca toți bărbații, mai nou – chiar și tatăl ei –, avea barba lungă, până spre piept.

Nu-l putea vedea prea bine în întuneric, plus că ea vedea prost cu ochiul stâng. Dar era foarte clar că se holba la fereastra ei de la bucătărie. Atitudinea lui avea ceva implorator, anxios, care o făcu să se gândească la vremurile când prezența ei îi putea tulbura cu adevărat pe bărbați.

Ar trebui să-l întrebe ce face acolo? Sub nicio formă. Ar trebui să se întoarcă în dormitor și să stingă lumina. Ar trebui să-i dea alarma fratelui său. Cu toate astea, nu făcu nimic. Rămase pur și simplu pe loc, cumva fascinată sau chiar încordată, ca și cum în sfârșit urma să i se întâmple ceva. Dar erau prostii, bineînțeles. Erau dorințe ale unui creier care suferea de lipsă de orice și își spuse: șterge-o, ascunde-te.

Dar probabil că, din contră, se făcu vizibilă. Bărbatul se apropie, iar ea bănui că poate nu doar ținuta corpului și temerea lui o făcuseră să se apropie de fereastră. Îi părea și cunoscut, dar de unde? Nu știa. Știa doar că muzica, amuțită atâta amar de vreme, se întorsese.

I se păru că își aude propriile trăsături de arcuș. Tumultul din ea era tot mai mare și, chiar dacă auzea neîncetat o voce interioară care-i spunea *nu o face,* deschise în cele din urmă fereastra. Atunci bărbatul tresări și ea își spuse: *Fie ce-o fi, să-mi vadă chipul interzis.* Pe urmă parcă uită totul. Își dădu seama cine e și îi fu aproape imposibil să conceapă. Era el, bărbatul la care se gândea nu des, doar uneori, când încerca să rememoreze anii aceia buni, când putuse să trezească atât de multe sentimente. Abia dacă pătrundea cu mintea ce spunea el acum.

Voia s-o audă cântând și asta întrecea orice închipuire, evident. Latifa nu știa nimic despre el, nici măcar atunci, în vremurile acelea, cu atât mai puțin acum. Și totuși… i se păru că vede dorința din ochii lui, și pe undeva exact la asta sperase, un public care să nu fie tatăl ei și care tot timpul să tragă cu urechea neliniștit după pași.

— OK, intră, zise ea și atunci el reacționă ca un școlar care nu se așteptase să fie invitat înăuntru, ceea ce era bine, credea ea, trebuia să fie bine.

Este cel care mă admiră, își zise ea. Este cel care a plâns la Moscova. Eu sunt în avantaj, nu el. Își înfășură un șal în jurul capului, trase aer adânc în piept și deschise ușa. Primul lucru care o frapă fu duhoarea. Mirosea a transpirație și nu-i plăcu tonul din vocea lui când o întrebă:

— Mai ai vioara?

N-o s-o găsești niciodată, ar fi vrut ea să spună, *niciodată.* Cu toate astea, dădu din cap afirmativ și își zise că nu-l poate duce jos în pivniță, nu acum, niciodată, totul era o greșeală. *Strigă după ajutor,* își zise în gând. Dar nu, era deja prea târziu. Primise în casă un bărbat în toiul nopții. Trebuia să rezolve problema singură. Trebuia să restabilească de urgență un soi de normalitate.

— Tu cânți? îl întrebă.

— Nu mai cânt, răspunse el, mult prea scurt și încrâncenat.

— Dar nu locuiai în Pakistan?

— M-am întors, zise el și atunci Latifa se întrebă de ce s-ar întoarce un violonist într-o țară unde muzica e interzisă.

— De ce… începu ea.

— S-a făcut liniște, zise el.

— Știu ce zici, răspunse ea, fără să știe dacă vorbeau despre același lucru.

— Dar în ultima vreme am început iar să ascult muzică. Se întoarce în frânturi.

Evită să se uite la ea, iar ei i se păru că vede un tremur în umerii lui.

— Dar e bine, nu? încercă ea.

— Aș vrea să te aud cântând din nou. Cred că m-ar vindeca puțin, zise el.

Ca și cum nu-și mai putea controla pașii, Latifa se îndreptă spre camera de oaspeți, unde așezase canapeaua albă de lemn ca protecție deasupra clapetei de la pivniță.

Micaela se trezi devreme. Era în camera în care lucrase ieri seară și se uita în sus la biblioteca din stânga. Se simțea ciudat că rămăsese acolo peste noapte și încă mai ciudat să plece în călătorie cu Rekke. Nu apucase să-și cumpere haine de schimb, dar Julia îi împrumutase lenjerie și două bluze, care nu-i erau totuși prea strâmte. Afară, în grădină, ploua.

Cerul era întunecat și pe scări se auziră pași. Probabil că e doamna Hansson, își zise. Dar pe urmă i se păru că sunt pașii mai multor persoane și atunci se ridică din pat și își puse pe ea jeanși și puloverul *college.* Era 6 și zece dimineața. Încă aveau timp suficient până să trebuiască să plece spre aeroportul Arlanda. Se întrebă în fugă dacă Rekke o fi treaz, când auzi o bătaie la ușă. Ciocăniturile erau puternice, iar ea strigă:

— Hans, deschizi tu?

Nu primi niciun răspuns și, când se auziră din nou bătăile, se duse la ușa de la intrare și se uită pe vizor. Afară erau trei bărbați, toți la costum, unul dintre ei, un tip sud-american scund, cu o privire rătăcită, și ea strigă din nou:

— Rekke.

Dar tot nu auzi niciun răspuns și luă telefonul. Nu avea semnal și deveni cât se poate de neliniștită, îndepărtându-se de ușă. Abia atunci auzi în sfârșit pași în spatele ei și cuvintele „iartă-mă, deschid eu”.

Rekke venea spre ea, bărbierit și proaspăt ieșit din duș, îmbrăcat în pantaloni de costum gri și o cămașă bleu, plus o vestă puțin cam demodată.

— Îmi pare rău, Micaela, mormăi el.

După aceea le dădu drumul în casă bărbaților, iar ei se așezară imediat astfel încât să blocheze ușa. Ceva din atitudinea lor – mai ales la cei doi mai tineri – sugera că sunt gata de violență. Dar Rekke era brusc foarte degajat, dând din mâini și zâmbind larg.

— Charles, zise el. Ce plăcere! Mi-a fost dor de tine.

Bărbatul puțin mai în vârstă, cu ochi căprui și barba aranjată, răspunse pe un ton amabil.

— Asemenea, Hans, îmi pare rău că dăm buzna așa devreme.

— Din contră, ați ajuns chiar la timp pentru micul dejun. Dar îmi cer iertare, sunt nepoliticos, n-am făcut cunoștință cu prietenii tăi. Hans Rekke, zise el și întinse mâna către cei doi bărbați, care se prezentară ca fiind José Martín și Henry Lamar.

— Ce plăcere, continuă el. Permiteți-mi să v-o prezint pe prietena și colega mea Micaela Vargas. Un polițist de primă clasă, dar sigur știți deja.

Micaela dădu mâna cu ei și simți instinctiv că era în plină desfășurare o măsurare a forțelor, așa că-și scoase la înaintare privirea rece, tupeistă, pe care o învățase de mică de la Lucas.

— Beți cafea sau ceai? continuă Rekke.

— Nu cred… începu cel pe care-l chema Henry.

— Nu? Zile de activitate febrilă, bănuiesc. Dar Henry… iartă-mă că te întreb, umărul tău drept, sunt fascinat. Ai fost aruncător cu sulița sau *pitcher*? Mai degrabă aruncător cu sulița, nu? Cât timp ai fost activ?

Henry se uită derutat la el.

— Cum de-ai știut…? începu el, dar își reveni în fire destul de rapid.

Era ca și cum i se amintise în fața cui se afla.

— Până la 21 de ani.

— Ai fost eminent, nu?

— Patru campionate americane.

— Impresionant! Dar ce ghinion blestemat, leziunea de la articulația umărului. N-o să-ți treacă niciodată de tot, nu-i așa? Ei bine, intrați, vă rog, și iartă-mă, José, și tu ai practicat sporturi de forță. Fotbal american, nu-i așa, deși tu evident ai fost mai mult genul intelectual. Bună decizie să te eliberezi de catolicism. Dar așa ceva solicită niște eforturi, nu?

— Nu înțeleg…

— Lanțul de la gâtul tău – a fost necesară ceva forță să scoți crucea, nu-i așa? Cârligul e îndoit și puțin uzat acolo jos, iar eu recunosc un frate laic atunci când îl văd. Dar, hai, nu ezita, intră!

Bărbatul mai în vârstă care se prezentase drept Charles surâse, ca și cum spectacolul lui Rekke i se părea amuzant. Dar când se uită mai atent, Micaela văzu că era totuși cu ochii în patru, ca înaintea unei lupte, a unui duel. Se uita fără încetare în jur prin apartament, ca și cum căuta ceva.

— Hans, vechiul meu prieten. Sigur știi de ce suntem aici.

— O, da, zise Hans. Nu vreți să ne ducem la Köln.

Charles încuviință, aproape puțin trist, în timp ce José și Henry făcură un pas mai aproape de Rekke.

— Din păcate, avem legea de partea noastră, știi doar, Hans, zise Charles, după care i se adresă Micaelei. Trebuie să te luăm și pe tine, miss Vargas. Doar provizoriu, firește.

— Din păcate, cred că are altele de făcut. Dar vorbeam despre sport, nu-i așa? continuă Rekke și zâmbi încurajator către José și Henry, care stăteau acum lipiți de el.

— *Tu* vorbeai despre sport, zise Charles.

— Și asta e adevărat, firește, zise el. Eu bat câmpii și tu te gândești ca de obicei la lucruri mai importante. Dar permite-mi totuși să rămân la subiect. Bănuiesc că mai aveți doi băieți jos, la ușa de la intrare, nu?

— Poate că avem, răspunse Charles.

— Înțelept, zise el. Căci prietena mea Micaela e incredibil de rapidă și explozivă. Uneori îi aud pașii ca niște bețe de tobă în gândurile mele.

— Aha, serios? zise Charles derutat.

— Iar eu, unul, în mod destul de paradoxal – sau poate ca o consecință a nevrozei mele neastâmpărate –, sunt destul de capabil din punct de vedere fizic, și sportul meu, știi și tu, Charles, e karate. Aș fi preferat boxul. Dar mama îl considera mult prea barbar. Karate a fost compromisul meu. Mama aprecia plecăciunea de la începutul meciului. Un gest politicos, pe urmă… bang. Într-un fel, era chiar metodica ei.

Rekke făcu un gest care semăna mai mult cu începutul unui dans decât cu un atac, dar care totuși îi făcu pe José și Henry să tresară nervos și să-și bage mâinile sub sacouri. Era foarte clar că erau înarmați și Micaela îl privi uimită pe Rekke. Ce naiba făcea? Avea de gând să scape luându-se la bătaie?

— Așa, zise el cu un zâmbet. Acum am mai obținut puțină informație. Nu prea ai reflexe foarte rapide, nu-i așa, Henry? și mă întreb, José, dacă nu cumva ai un început de torticolis. Pari un pic înțepenit pe partea stângă, eu acolo m-aș concentra în mod evident.

Charles dădu din cap și râse sau pufni, era greu de spus care din ele.

— Karate, asta e strategia ta?

Rekke făcu un pas în spate, înspre bucătărie.

— Chiar în acest moment văd șapte sau opt alternative pe care le consider de succes. Dar înainte de toate, aș vrea, evident, să subliniez dificultățile

voastre de a acționa în această chestiune, și acolo antrenamentul meu de arte marțiale este, firește, mai mult o ilustrare, o mică întruchipare copilărească a problemelor voastre.

Charles aruncă o privire neliniștită prin apartament.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Rekke ridică din sprâncene și zâmbi din nou.

— Ieri seară m-am furișat puțin afară și-am dat vreo două telefoane de la un aparat la care nu cred că aveți acces. Așa că vă transmit salutări de la Maureen Hamilton de la *Washington Post,* printre alții.

— La dracu', zise Henry și făcu un pas mai aproape.

— Calm, calm, continuă Rekke. N-am dezvăluit niciun cuvânt din ce știu. Eu îmi onorez înțelegerile. Dar m-am interesat totuși. Mi-am făcut o idee și mai clară despre ce anume e pe cale să se scurgă în presă. *The New Yorker* și CBS au lăsat impresia că au o documentare amplă despre torturile și umilințele practicate în închisoarea voastră din Bagdad. Va fi greu să faceți uz de *exitus acta probat.* Părea să fie mai mult sadism puberal din partea unor soldați plictisiți, și cu siguranță că acum *The Post* și *The Times* fac tot ce le stă în putință să țină și ei pasul. Chiar ar da bine să mă rețineți înaintea publicării unor asemenea informații?

Charles dădu din umeri și scoase un oftat teatral.

— Ne facem propriile evaluări de risc.

— Bineînțeles, continuă Hans, le cunosc foarte bine. Dar permite-mi să mai spun ceva. Am și eu, la fel ca mulți alții în zilele noastre, avocați, și unuia dintre ei – o prezență retrasă, misterioasă, trebuie să spun – i-am predat o parte din ce-am aflat cât am lucrat pentru voi. Informațiile sunt ținute strict confidențial, evident. Totuși… există condiții, printre altele, trebuie să plec la Köln exact cum am plănuit.

— La dracu', Hans.

Rekke se uită la ceas.

— Da, chiar că Folosim trucurile pe care le avem, nu-i așa?

— Asta nu schimbă nimic, spuse Charles, acum tăios.

— Nu? zise Rekke. În cazul ăsta, pot să-ți spun că n-am terminat. Cred, sincer vorbind, că în privința colegei mele trebuie să vă faceți cele mai mari griji.

— De ce? întrebă Charles, uitându-se suspicios la Micaela.

— Pentru că e polițistă și membră în echipa de investigație a unei omucideri, aflată în pragul unui triumf. Fie și numai gândul că ați încerca să

împiedicați asta ar da foarte prost, nu-i așa? Mai ales că șeful poliției, care e și șeful ei, nefericitul Falkegren, a ținut ascunse informații față de anchetatorii criminaliști, fiindcă l-ai manipulat tu, dragă Charles.

Privirea lui Charles deveni agitată, aproape agresivă.

— Cum poți să inventezi așa ceva? zise el.

— M-am întâlnit și cu fratele meu aseară. Magnus mi-a povestit că tu și Falkegren alergați împreună prin Djurgården și că vă confesați unul altuia.

Charles făcu un gest ca și cum ar fi vrut să strângă pe cineva de gât, probabil chiar pe Magnus.

— Da, exact, continuă Rekke. Magnus e incorigibil. Nu știi niciodată de ce parte se află. Charles, chiar ești sigur că nu rămâneți la micul dejun? Aș vrea mult să discutăm ideea aia bizară de a dizolva armata irakiană, fiindcă voi știți cu siguranță că mulți dintre soldați au aderat la o nouă grupare teroristă. Are un nume lung și cu multe detalii, nu-mi aduc aminte exact. Dar sunt convins că vor găsi ei curând ceva mai bătător la ochi. O abreviere, poate.

Charles Bruckner trase aer adânc în piept, ca și cum ceda, și atunci Rekke zâmbi melancolic și intră în bucătărie. Micaela și Charles rămăseseră pe hol, cercetându-se cu neîncredere reciprocă. Micaela își zise: *Îmi vrea răul, caută puncte slabe,* dar în cele din urmă se scutură de acest gând și intră și ea în bucătărie.

Treizeci și cinci

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

Vreau să te aud cântând, spusese el. De aceea era aici? Nu înțelegea. Știa doar că e revoltat și că îi venea să țipe: „Acoperă-ți fața, femeie!”. Poate că voia și s-o lovească. Să-i alunge prin lovituri lumina pătrunzătoare din ochi. Cu toate astea, se mulțumi doar să zâmbească și să dea din cap ca pentru a-și sublinia vorbele, și atunci Latifa făcu un pas și, din nou, i se păru că îi zărește omoplații. Părea să fie doar piele și os și, fără să știe de ce, întinse mâna și aproape o atinse. O retrase imediat când Latifa se întoarse spre el.

— Să-mi fie frică? întrebă ea.

Hassan simți greutatea pistolului la centură.

— Nu, răspunse el.

Latifa respira greu.

— Ziceai că vrei să te vindeci?

— Vreau doar să ascult, răspunse el.

Ea dădu din cap serioasă și-l rugă s-o ajute să împingă o canapea albă, iar el făcu întocmai. Pe bucata de podea pe care stătuse canapeaua era un chepeng cu un mâner de fier ruginit.

— Ai vioara acolo, jos?

Latifa nu spuse nimic. Doar scoase o lanternă de buzunar din comoda de alături, arătă cu degetul spre mânerul din podea și-l rugă să deschidă chepengul și să coboare primul, și atunci el se panică. Ea era cea care-l va atrage într-o capcană? Poate că auzise ce făcea el cu instrumentele celorlalți. Poate că voia să se răzbune și să-l încuie în beci. Dar Latifa n-ar avea niciodată curaj să facă asta, stabili el. Deschise chepengul. Îl lovi un miros de pământ și umezeală și, în timp ce Latifa lumina treptele cu lanterna de buzunar, coborî în întuneric și atunci simți din nou furia, dorul de a distruge și de a se elibera de ceea ce îi bubuia mult prea tare în piept.

Micaela și Rekke se îndreptau spre controlul de securitate de la terminalul 5 al aeroportului Arlanda. Îi cam presa timpul. Vizita americanilor durase, iar ei se mai și opriseră în drum spre aeroport ca să-și cumpere cartele preplătite pentru telefoane. Rekke era în continuare mai calm și nu-și încrucișă nici măcar o dată brațele pe piept, așa cum tot făcuse ieri.

Ea, una, vorbise cu Jonas Beijer, puțin uimită că echipa le dăduse așa ușor aprobarea, mai ales că Jonas părea îngrijorat. „Ai grijă de tine”, îi spusese de două sau trei ori. Era coadă la controlul de securitate, dar, spre uimirea ei, se băgară în fața celorlalți pe un culoar din stânga și dură ceva timp până înțelese că aveau bilete la business class. În spatele lor era un bărbat tânăr cu ochi superiori, puțin aroganți, care se holba la fundul ei. Privirea o indispuse. Dar oricum se simțise stingherită încă de la început.

Luă o tavă gri, își puse în ea geanta pe care o împrumutase de la Rekke și așeză tava pe banda rulantă. Tocmai voia să continue cu portofelul,

telefonul și jacheta, când tipul de la controlul de securitate îi aruncă o privire suspicioasă. Cu siguranță se vedea că nu se potrivea în peisaj în acea parte a rândului și poate că acea privire – sau doar sentimentul general de aversiune – o făcu să-și amintească de ochii lui Charles Bruckner, care-i dăduseră senzația că-i vor răul și, înainte să apuce să-și ducă gândul până la capăt, își smulse geanta care urma să intre la aparatul cu raze X.

Mișcarea fu neașteptat de agresivă. Intră drept în bărbatul arogant din spatele ei și într-o secundă se iscară proteste și scandal la coadă. Tipul de la controlul de securitate care se holbase la ea se apropie și de fapt nu era nimic, evident. Putea fi o persoană care a uitat să ia ceva din geantă, o persoană ametită, un pic neliniștită. Cu toate astea, îi era frică – era ca și cum corpul ei înțelesese pericolul înainte să-l fi conștientizat ea – și atunci se trezi și Rekke la viață. Se înghesui prin vacarm și o ajută. Tipul de la controlul de securitate chemă un coleg care se năpusti și el spre ea.

Lumea se dădu la o parte și Rekke rămase acolo singur cu geanta ei, iar ea își aminti, în clipa aceea, pașii lui Bruckner care dispăruseră în această dimineață prin apartament, în timp ce ea se ducea la bucătărie. Era murmur în jurul ei și se întrebă dacă n-ar trebui să scoată legitimația de polițist pentru a încerca să preîntâmpine totul. Dar se temu că nu va face decât să înrăutățească situația, așa că rămase pe loc, nemișcată, în timp ce Rekke se întoarse și-i zâmbi jenat bărbatului care venea spre el.

— Ce bine, zise el. Tocmai ne uitam după cineva competent. Soția mea e nesigură cum e cu rolele de film. Sunt distruse de camera cu raze X?

— Trebuie să vă rog să deschideți geanta, zise bărbatul, iar Rekke se lumină la față, ca și cum era o idee de-a dreptul excelentă.

— Sigur că da, zise el. Nu putem fi suficient de precauți în vremurile astea.

Se aplecă și deschise cu o mișcare rapidă geanta pe jos. După care o ridică, dar reuși concomitent să-și piardă echilibrul și căzu cu o mișcare greoaie peste banda rulantă. Arăta deopotrivă comic și dramatic. Mâna i se smuci brusc și părea să se fi lovit. Lumea murmura. Rekke zâmbi jenat și își ceru scuze. Se adresă bărbatului de la controlul de securitate.

— Poftiți, n-avem prea mult bagaj, după cum vedeți, zise el, iar Micaela fu convinsă nu numai că vor scotoci prin geantă, dar îi vor și face lui Rekke o percheziție corporală.

Comportamentul lui era fără îndoială suspect. Dar în momentul acela degaja o asemenea autoritate neașteptată, încât bărbații dădură din cap

indecișii și se apropiară de geantă, în timp ce Rekke făcu un pas în spate spre ea și o sărută complet neașteptat pe obraz, spunând:

— Ce bine că ești vigilentă, iubito.

În mod obișnuit, așa ceva ar fi făcut-o să tresară. Însă acum uită imediat, fiindcă simțea ceva greu în jachetă și înțelese că Rekke îi pusese ceva în buzunar. Preț de câteva secunde se panică și se întrebă ce să se facă. Se dădu cu un pas în spate și chiar atunci bărbatul mai tânăr spuse:

— Nu e nicio rolă de film aici.

— Ce ciudat! Atunci chiar ne cerem scuze. Nu-i așa că puii de pisică sunt minunați?

Bărbatul se uită uimit la Rekke și păru că nu-i e foarte ușor să se adapteze situației. Pe urmă spuse:

— Ba da. De unde știi?

— Zgârieturile mici și fine de pe mâinile tale, răspunse Rekke, adăugând câteva cuvinte despre lăbuțele puilor de pisică, și atunci ea se decise să acționeze.

Porni, convinsă că vor veni după ea. Le simțea ochii în ceafă când mergea drept înainte, neavând nicio idee încotro se îndreaptă.

Treizeci și șase

Micaela auzi pași în urma ei și nu aștepta decât să simtă o mână pe umăr. Dar nu veni nimeni după ea. Căută cu disperare un loc în care să se ascundă și, la vreo 20 de metri, văzu o plăcuță cu semnul de toaletă. Se grăbi într-acolo, încuie ușa și pipăi jacheta.

Mâinile ei apucară o pungă de plastic cu fermoar. O luă și mirosi. Era cocaină, în mod categoric cocaină și, tremurând, o aruncă în toaletă și privi praful alb dispărând cu totul. În tot acest timp, gândurile o încolțeau din toate părțile și cercetă cu priviri agitate punga de plastic. Rămăseseră granule acolo și, oricât le-ar fi presat să iasă, tot ar fi rămas urme. De aceea, aruncă și punga de plastic în toaletă și trase apa. Dar punga era tot în vasul toaletei și încercă iar și iar, fără să izbutească. Când auzi cum trage cineva de clanță, închise ochii o secundă, pregătită să vadă ușa forțată.

Dar singurul lucru pe care-l auzi dincolo de ușă fu o înjurătură și atunci încercă să respire calm și să aștepte pur și simplu să se umple din nou rezervorul. Încercă din nou și reuși: plasticul fu luat de apă. Descuie și când ieși îl văzu pe Rekke la barierele de securitate. Era tot acolo și făcea conversație cu bărbații. Dar se întrerupse când apăru ea și surâse ca și cum totul fusese doar un mic incident comic. Pe urmă trecură de controlul de securitate și își luară genții de pe banda rulantă, mergând mai departe, spre magazinele duty-free.

— Îmi pare rău, zise el. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Micaela nu spuse nimic la început.

— Cum dracu' s-au putut coborî atât de jos? răbufni ea.

— Nu știu, zise el. Dar cred…

Mâna i se atinse ușor de a ei și zâmbi precaut.

— Ce? zise ea.

— Că te-au subapreciat. Cum ți-ai dat seama?

Micaela smulse un tub de pastă de dinți de pe un raft.

— După privirea pe care o avea Bruckner când ai dispărut tu la bucătărie. Arăta ca și cum pune la cale o porcărie. Dar mai ales după ochii lui când a plecat de la tine. Părea mult prea mulțumit.

— Exact, zise Rekke. Nu era deloc resemnat, cum m-aș fi așteptat. Și eu m-am gândit la asta. Dar imaginația mea n-a mers atât de departe încât să-

mi treacă prin minte că ți-ar fi putut pune ceva în geantă. Ție cum ți-a venit ideea asta?

Îl privi în ochi.

— Nu știu dacă ai înțelege, zise ea.

— Dă-mi o șansă.

Micaela ezită și observă cât de firesc se mișca el spre casa magazinului.

— Tu nu observi nici măcar cu ce respect ești tratat peste tot, pe când eu am tot timpul senzația că voi fi arestată. Port cu mine senzația asta de când eram mică. Așa se întâmplă când ești o cioară din Husby.

Rekke o privi cu intensitate.

— Și asta îți ascute privirea.

— Bănuiesc, zise ea.

— E o resursă, una plătită scump. Sunt…

O cuprinse pe după umeri.

— Ce? zise ea.

— Impresionat.

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

Îl privi coborând în pivniță. Lanterna de buzunar îi lumina picioarele și ghetele cu crampoane care călcau pe trepte, cu grijă, pas cu pas, și își zise: e greșit, e o nebunie. Poate că acolo jos arăta ca o celulă de închisoare, ca un mormânt. Dar era camera ei sfântă, singurul loc de refugiu pe care-l avusese în zilele agitate, închise, când timpul nu-și făcea cunoscută prezența decât prin faptul că devenea din ce în ce mai palidă și mai slabă și prin crizele care veneau tot mai des. Jos, în pivniță, obișnuia nu numai să cânte și să aibă grijă de vioara ei, ci și să citească din cărțile pe care le ținea ascunse acolo.

Dar acum *el* era în drum spre acel loc, *el,* cel pe care nu-l cunoscuse niciodată, dar care pentru o scurtă vreme o impresionase, fiindcă păruse să pătrundă fiecare ton cântat de ea, cu receptivitate mai mare decât oricine altcineva pe care-l întâlnise. Ce să facă?

Privi afară, spre oraș și munți. Era pustiu și întuneric peste tot. Pe cer nu se vedea nicio stea, chemările la rugăciune amuțiseră. În toate casele luminile erau stinse și în depărtare se zărea fum șerpuind în sus. Abia apucă să-și spună că sigur era fum de la o catastrofă, când îl auzi spunând de jos:

— Vii?

Fugi, își zise ea, *dă fuga la Taisir sau la tata.* Răspunse „Vin” și simți că nu era doar nebunie, voia și să cânte. Riscul și pericolul îi amplificau pur și simplu dorul și coborî și ea, iar atunci simți duhoarea de transpirație și mai pregnant. Putoarea se combina cu mirosul de pământ și umezeală și, fără să ezite măcar, ridică una dintre scândurile de pe jos și luă cutia cu vioara sa Gagliano. O deschise și mângâie nervos vioara.

— Trebuie să pun o surdină, zise ea. Nu vreau să audă altcineva.

— Nu e necesar, răspunse el. Dar poate că trebuie să acordezi vioara.

— O acordez.

Începu, dar mergea lent. Îi tremurau mâinile și, fiindcă își pusese la o parte lanterna de buzunar, nu-i mai vedea fața.

De aceea, nu putu să interpreteze atmosfera decât ascultându-i respirația și vocea. Iar el părea fără nicio îndoială încordat, ca înaintea unui mare moment solemn. Dar nu-și dădea seama dacă e

de bine sau de rău. Știa doar că se simțea ridicată sus, pe o scenă, ca înaintea concertului vieții ei.

Taxiul opri și coborâră. Se aflau în cartierul Lindenthal din Köln, unde stătea Mohammad Sarwani, într-o casă albă cu apartamente închiriate, chiar lângă un parc cu alei lungi. La parterul clădirii se afla un restaurant indian.

Era ora 12 și jumătate; urcară tăcuți până la etajul doi și sunară la ușă.

După câteva clipe, ușa se deschise. Un bărbat scund, adus de spate și cu părul rar se uita la ei cu ochi întredeschiși și nu era greu de înțeles de ce atâția martori îl ignoraseră. Părea că n-ar putea face rău nici unei muște. Avea brațele și picioarele subțiri, privirea amabilă și curioasă. Dar spre deosebire de cum fusese descris pe Grimsta, acum arăta respectabil, dichisit, cu o cămașă albastră, lungă, pantaloni albi și o vestă afgană frumoasă, brodată cu fir de aur.

— Bine ați venit, ce onoare!

— Onoarea e de partea noastră, răspunse Rekke.

— I-am invitat aici și pe fiul meu, Taisir, așa cum ați propus, și pe Darman Dirani.

— Excelent, zise Rekke și se apropie de cei doi, care stăteau pe niște canapele cafenii în sufragerie. Domnilor, eu sunt Hans Rekke și aceasta este colega mea, Micaela Vargas.

Bărbații dădură din cap cu rigiditate și le întinseră mâna, iar ea simți că nici Taisir, nici Darman nu aveau aceeași prezență de spirit și amabilitate ca Sarwani. O priveau mai degrabă ostil, în special Taisir, care semăna puțin cu băieții care roiau de obicei în jurul lui Lucas. Avea aceeași ținută vigilentă și aceeași privire care voia cu orice preț să nu arate slăbiciune.

— Ce plăcere să ne cunoaștem! M-am gândit mult la dumneavoastră, zise Rekke.

Taisir păru să-i interpreteze cuvintele ca pe o jignire. Dar Rekke nu se sinchisi, ci făcu pur și simplu câțiva pași prin cameră.

— Ce fascinant, ca un mic muzeu frumos! zise el.

În încăpere se vedeau obiecte din diferite perioade și locuri din lume. Însă prin prisma Micaelei, nimic nu era chiar așa de remarcabil, doar cărți nesortate peste tot, iar pe comode și mese, statuete de lemn. Pereții erau plini de fotografii, nu doar cu Latifa, ci și cu alți violoniști celebri. Dar Rekke păru cel mai interesat de o carte de pe o comodă aflată puțin mai departe. Cartea se numea *The Gardens of Emily Dickinson.* Mohammad Sarwani se duse spre el, șchiopătând ușor, tot cu zâmbetul pe buze, dar și vizibil deranjat că Rekke îi pipăie obiectele.

— Vă place Dickinson? întrebă el.

— Sigur că da. Cui nu-i place? O poetă a florilor, zise Rekke.

— Da, mai mult decât oricine altcineva.

— Dar nu doar că scria frumos despre flori, nu-i așa? Stăpânea și arta de a le presa. Uitați aici ce viorea frumoasă.

— Foarte frumoasă, răspunse Sarwani sec.

— Deși o floare fragilă necesită multă grijă, continuă Rekke.

Mohammad Sarwani zâmbi încordat.

— Întocmai, zise el. Probabil că de aceea vioreaua îl fascina pe Shakespeare.

— Exact, aproape că uitasem. Oare ce spune Ofelia în *Hamlet?* Că viorelele s-ar fi veștejit când i-a murit tatăl?

— O scenă tristă. Dar dacă le presăm ca Emily Dickinson, atunci trăiesc veșnic, replică Sarwani.

Rekke izbucni în râs.

— Deși poate nu chiar în forma pe care și-ar fi dorit-o ele. Dumneavoastră ce considerați că simbolizează viorelele?

— Cel mai adesea, fidelitate și iubire.

— Iar iubirea este fragilă, nu-i așa? Exact ca Ofelia.

— Aș spune că e o interpretare drastică.

Rekke păru să reflecteze.

— Cu siguranță, adevărat. Gândurile mele zboară mult prea ușor. Ce reprezintă *Iris afghanica*?

Sarwani tresări puternic, cel puțin așa i se păru Micaelei, dar nu mai mult de jumătate de secundă. Pe urmă zâmbi la fel de amabil și sigur pe el ca adineauri, la ușă.

— Nimic, din câte știu eu. Dar această floare ne e dragă, firește, nouă, celor din Kabul, pentru că e unică pentru regiune și a fost descoperită acolo.

— Vă înțeleg pe deplin. Crește și pe muntele Asamayi, nu-i așa, acolo unde locuia fiica dumneavoastră.

— E posibil.

— Da, zise Rekke, răsfoind mai departe cartea. Sigur crește acolo. Doar e o floare viguroasă, nu? Amintește puțin de Latifa, nu-i așa? Știți cumva dacă Dickinson a presat vreun exemplar?

— Mă îndoiesc, răspunse Sarwani.

— Așa e, e adevărat. Oamenii și plantele nu circulau la fel de ușor pe vremea aceea.

Rekke se întoarse spre bărbații aflați pe canapele și le făcu semn lui Sarwani și Micaelei să se așeze. Părea că vrea să aibă el comanda.

— Apropo, aici nu există neobișnuit de multe referințe anglo-saxone pentru cineva din Kabul? continuă el.

Sarwani aranjă puțin nucile și gustările care fuseseră puse pe măsuța din fața canapelelor.

— Am crescut în colonia britanică din oraș, răspunse el.

— Exact, zise Rekke. Am auzit și asta. De acolo interesul dumneavoastră pentru muzica occidentală.

— Și atunci de ce întrebați? interveni Taisir din senin.

Rekke se lumină la față.

— Bun punct de vedere. Am o preferință idioată pentru întrebări retorice. Haideți mai bine să vorbim pe șleau și să discutăm despre circumstanțele care v-au condus la Grimsta IP în acea zi ploioasă, zise Rekke și se întinse după fistic, în timp ce Micaela simțea clar cum atmosfera din jurul măsuței devenea din ce în ce mai amenințătoare.

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

Stătea pe scaunul ei maroniu pe care-l avea de când era mică și simțea cu toată ființa ei că vrea să cânte, însă, la fel de acut, și că vrea să înțeleagă despre ce era de fapt vorba aici. De aceea spuse încet:

— Iartă-mă, sunt foarte emoționată, aș avea nevoie să-ți văd chipul. E OK dacă te luminez?

— E OK, răspunse el.

Latifa îndreptă lanterna de buzunar spre el, nu drept în față – ar fi fost prea agresiv –, ci pe gât și piept și din cauza asta chipul lui părea o umbră cu ochi care scânteiau în întuneric, ceea ce nu o liniști deloc.

— Ce anume te-a mișcat atât de tare la Moscova? îl întrebă.

El făcu un pas în spate, iar chipul lui deveni și mai întunecat.

— Nu știu, îi răspunse și nu asta voia ea să audă.

Era la granița cu lipsa de politețe și acum parcă mirosea și mai rău. Sau poate că frica îi ascuțise ei simțurile. Încă o dată, se întrebă ce face acolo.

Oare tânjea atât de tare după apreciere, încât era gata să riște totul pentru nimic – pentru că de fapt ce sperase ea? Că o s-o laude sau că o să plângă ca la Moscova?

— Ai auzit că distrug instrumente? zise ea. Se zice că dispar muzicieni.

— Am auzit.

— N-o să-mi spargi vioara, nu? zise ea. Tatăl meu ar fi distrus. Nici măcar nu e a noastră, de fapt.

El încuviință, nici aceasta foarte convingător, iar Latifa simți ce nevoie disperată are de câteva vorbe amabile, de validare.

— Dar ți s-a părut frumos la Moscova, nu-i așa?

— Mi s-a părut… începu el ca și cum îi era greu să vorbească.

— Ce?

— Că a fost frumos, continuă el, și atunci ea își zise că e bine și așa și se pregăti din nou, cuprinsă de un sentiment sinistru că viața ei depinde de cum va cânta.

Erau prostii, firește, chiar spera că sunt prostii. Dar nu scăpa de acest sentiment. În aer plutea ceva fatal și când puse vioara sub bărbie și ridică arcușul, rămase cu ochii pe silueta lui în întuneric. Îi vedea ochiul drept.

I se păru că așteptarea îi făcea chipul să strălucească. Dar asta nu o ajută mult. Avu impresia că ochiul lui stâng, care era ascuns în întuneric, se uita la ea amenințător și dușmănos, ca și cum bărbatul ar fi fost două persoane – una care-i iubea muzica și o alta care o ura.

Dintr-o fisură din perete se prelinse o picătură de apă, iar Latifa simți cum îi bubuie sângele în ceafă și în încheieturile mâinilor. Pe urmă începu să cânte, „Meditation" din opera *Thaïs,* exact ca la Moscova, dar la început sună șovăielnic și nesigur. Cum ar fi fost posibil altfel? Era îngrozită și cântărea posibilitatea de a înceta numaidecât și de a-l implora să aibă milă. Totuși încercă să închidă ochii și să se folosească de frică, și atunci se întâmplă ceva.

Tonurile căpătară viață și se lăsă purtată de val. Își transpuse în piesă toată disperarea și în cele din urmă începu să își miște bustul, exact ca înainte. Parcă intrase în transă și când termină, coborî vioara și rămase pe loc cu ochii închiși, așteptând să audă un bravo, aplauze, o palmă, o lovitură, orice. Dar era liniște. Nu se auzea decât respirația lui. Întredeschise ochii, încercând să vadă în întuneric.

Ochiul lui drept părea lucios, ca și cum plânsese. *E bine,* își zise ea, *e bine.* Dar bărbatul dădea și din cap, parcă și nemulțumit în același timp, iar ea spuse cu o voce care aproape că o trădă:

— N-a fost bine?

El nu răspunse. Mai degrabă înlemni, ca și cum întrebarea îl speriase. Dar în clipa următoare Latifa înțelese că nu din cauza cuvintelor ei. Se auzeau pași sus. Preț de o clipă, se simți ușurată: era Taisir. Taisir trebuie să fi fost. Venise s-o apere, chiar dacă sigur se va și înfuria la culme că a primit în casă un bărbat în toiul nopții. Deși nu conta, nu mai conta. Prefera de o mie de ori să ia bătaie de la fratele ei decât să mai îndure fie și numai o clipă liniștea asta. Ciuli urechea la pași, așteptându-se să audă mersul caracteristic al lui Taisir. Dar pașii erau mai grei, mai rigizi. Se uită la Hassan Barozai. Și el părea la fel de speriat ca ea. Atunci strânse tare vioara.

Rekke stătea aplecat pe un scaun de lemn și nu spunea nimic. Micaela era chiar alături, pe un fotoliu cafeniu, întrebându-se dacă n-ar trebui să înceapă interogatoriul. Sau, de fapt, nu prea era interogatoriu. Niciunul dintre ei nu avea reportofon și nu era de față niciun avocat. Dar voia să fie ea cea care ia inițiativa acum, după parantezele lui Rekke. De aceea i se adresă lui Mohammad Sarwani:

— Am văzut că ați fost deja audiat, cu titlu de informație. Atunci ați spus că n-ați auzit de niciun Jamal Kabir și că sigur nici fiica dumneavoastră nu-l știa. Vă mențineți afirmația?

Mohammad Sarwani i se adresă lui Rekke, de parcă el pusese întrebarea.

— Da, răspunse el.

— Și nu cunoașteți nici pe cineva cu numele Hassan Barozai? întrebă ea.

Mohammad Sarwani se uită la fiul său, o privire fugară, nimic mai mult, însă de ajuns cât s-o încurajeze pe Micaela. Îl încurcase. Simțea asta.

— Nu, zise el.

— Sigur? continuă ea.

Mohammad Sarwani dădu din cap afirmativ, iar Rekke, care părea că vrea să joace rolul polițistului bun în această dramă, arăta ca și cum înțelege exact. Dădea din mâini de parcă ar fi vrut să spună: Cine ține minte toate numele?

— Dar bănuiesc că totuși vă interesează să știți cine o fi acest Hassan Barozai? zise ea.

— Curiozitatea e o virtute, răspunse Mohammad Sarwani. Cine e?

— Un violist care a studiat scurtă vreme cu Latifa la Moscova, spuse ea.

— Aha, zise Sarwani și rămase neobișnuit de calm.

— Și el era tot de la școala Elenei Drugov de la Kabul. Dar s-a mutat înapoi în Pakistan, după șederea scurtă de la Moscova, și s-a lăsat de cântat. S-a reîntors la Kabul abia în 1996, când talibanii au preluat orașul. Atunci și-a luat numele de Jamal Kabir. A participat la campaniile regimului de persecutare a muzicienilor.

— Chiar așa? zise Mohammad Sarwani.

— Chiar așa, repetă ea, întrebându-se cum să continue, dar nu apucă să spună nimic.

Rekke își drese glasul, părând că ar vrea să-și ceară scuze pentru indiscreția ei.

— Barozai a fost o persoană interesantă, zise el. Bănuiesc că a dus un război nu numai împotriva muzicienilor, ci și împotriva lui însuși. Nu ne recunoaștem toți în asta? Că vrem să ucidem ceea ce odată ardea în noi? Că vrem să ne distrugem dorul de ceea ce nu putem avea?

— Nu știu, zise Mohammad Sarwani scurt.

— Atunci dumneavoastră sunteți cu siguranță mai înțelept decât mine, continuă Rekke. Eu am o tendință alarmantă de a empatiza cu toată nebunia umană. În orice caz, e aspirația mea vanitoasă.

— O ambiție bună pentru un detectiv, bănuiesc.

Rekke dădu din mâini.

— Da, poate. Dar știți ce cred eu?

— Nu, profesore, nu știu.

— Eu cred că dorința de a zdrobi ceea ce e de neatins e în general doar o dorință întunecată, care se zbate tainic în noi. Dar uneori – ca în timpul revoluției culturale din China – se creează un sistem care o legitimează. Dorul nostru de a distruge capătă o suprastructură ideologică și atunci poate ieși chiar rău.

— Sigur că da, îl aprobă Sarwani.

— Deși firește că nu asta vreau să spun. În acest moment, pe mine nu făptașul, nu infractorul de rând mă interesează cel mai mult, ci victima și rudele ei. Ce fac ei când nu-i protejează nicio lege, când cel stăpânit de invidie derapează și scapă nepedepsit?

Sarwani se foi.

— Bănuiesc că n-au decât să conceapă legi proprii.

— Exact, și e un gând care chiar îmi plăcea puțin odată, pe vremuri. Când sistemul judiciar nu funcționează, ne creăm propriul juriu, propriul tribunal.

Sarwani continua să arunce priviri fiului său.

— Aha, zise el.

— Da, de fapt, continuă Rekke, și chiar dacă în prezent ideea mai mult mă sperie, văd în continuare o frumusețe acolo, o garanție că decența se păstrează totuși în vremuri de anarhie. Când brațul dreptății bâjbâie prin aer și nu apucă nimic, ne putem folosi de propriile mâini; dumneavoastră, Taisir, ce spuneți? i se adresă Rekke fiului lui Mohammad Sarwani.

— Spun că mâncați căcat, răspunse Taisir cu o agresivitate neașteptată.

— Atunci îmi cer scuze, spuse Rekke. Pentru că înțelegeți, sper că ați observat, toți aveți profunda mea simpatie și mă bucur, Taisir, că dumneavoastră și Darman Dirani sunteți aici. Sincer vorbind, crezusem că veți fi mai mulți, dacă nu chiar toți.

Acum Mohammad Sarwani nu se mai uita la fiul său. Își îndreptă spatele, ca și cum toată mândria lui se întorcea.

— Deci așa ați crezut, spuse el, și zâmbi.

Rekke se uită melancolic spre Micaela.

— Da, de fapt, zise el. Înțelegeți dumneavoastră, colega mea aici de față, Micaela Vargas, e cea care a legat în cele din urmă firele poveștii.

Mohammad Sarwani sorbi din ceai și se uită spre șemineu, unde se afla o fotografie înrămată cu Latifa în tinerețe. Aproape că părea că o imploră să-l ajute.

— Și cum ar fi legate firele? zise el.

— Mă gândeam să ajung la asta. *Claritas, claritas,* cum obișnuiesc eu să spun, zise el și începu să dea nervos din piciorul stâng. Dar mai întâi – să-mi fie cu iertare, Taisir, nu mă pot abține să vă adresez încă o întrebare retorică, dumneavoastră, cel care știe cel mai bine ce s-a întâmplat în pădurea Grimsta: Barozai a primit pedeapsa pe care o merita, dumneavoastră cum priviți chestiunea?

— Depinde, evident, ce a făcut, zise Taisir scurt.

Rekke părea că se gândește bine.

— Știm cu toții ce a făcut, nu-i așa? zise el apoi. Sau mai exact, noi știm ce credeți dumneavoastră că știți, căci nu există nicio informație exactă despre ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră în noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997 la Kabul.

— Nu.

— Dar există destul de multe indicii, nu-i așa, pe care alții le-au trecut cu vederea, dar nu și dumneavoastră.

Mohammad Sarwani se foi pe canapea și se uită din nou spre portretul Latifei.

— Cum ar fi?

— Mici descoperiri la locul crimei, de pildă.

Taisir și Darman Dirani încuviințară unul către altul, foarte discret. Micaela avu impresia chiar că făcuseră un schimb de semne. Dar sigur se înșela și trase cu ochiul la Rekke, care-i privea melancolic pe ceilalți.

— Am stat azi-noapte și m-am uitat câteva ore la poza tristă pe care i-ați făcut-o Latifei când ați găsit-o moartă în pivniță și mă întreb ceva. De ce n-ați acoperit toată podeaua beciului cu scânduri?

Muhammad se uita spre fereastră.

— Aveam probleme cu mucegaiul și putregaiul. Am fost nevoiți să spargem o porțiune din podea. Ne făceam griji pentru vioară.

— Neplăcut, zise Rekke. Totuși, amândoi suntem recunoscători pentru asta, nu-i așa? Vedeți dumneavoastră, ieri mi-au atras atenția găurelele acelea mici care se zăreau lângă cadavru și vioara distrusă. La început nu mi-am dat seama ce sunt, erau prea multe. Dar pe urmă m-am uitat mai de aproape și atunci am înțeles: erau găuri lăsate de crampoane, de pantofi care se perindaseră agitați pe pământul bătătorit. Și sigur, firește, crampoane pot avea și bocancii, chiar și cizmele. Dar păreau semne lăsate de pantofi de fotbal, nu-i așa? Mai ales că… iertați-mă, am de fapt fotografia la mine. Așteptați puțin, vă rog.

Scoase poza din geantă și o puse pe măsuța din fața canapelei.

— Aici, zise el și arătă cu degetul la o pată mică, albă, de pe poză. Vedeți?

Niciunul dintre bărbați nu păru prea dornic să se uite. Însă Rekke nu se lăsă descurajat.

— Aseară, am fost de-a dreptul obsedat de această pată. Am studiat-o din toate unghiurile și în cele din urmă m-am convins că e o fâșie de vopsea,

nimic altceva. Dar nu asta e interesant. Ci faptul în sine, că nu s-a jupuit și e atât de bine prinsă. E foarte clar că a fost aplicată cu o presă mai tare, ceva mai uniform decât o pensulă, cel mai probabil, cu un sabot de aplicare de marcaj, din cei cu care se trasează liniile rutiere, chiar unul care se folosește și pe terenurile de fotbal.

Mohammad Sarwani mai sorbi din ceai și păru că își recăpătase vechea siguranță.

— Aveți un spirit de observație bun, profesore. Sună foarte interesant. Dar mi-e teamă că asta nu e cine știe ce probă.

— Și asta e corect, firește, continuă Rekke. Dar vă aduce tot mai aproape pe dumneavoastră și pe nefericitul violist, nu-i așa?

— Nu-l numiți nefericit, pufni Taisir.

— Adevărat, spuse Rekke calm. Promit să nu-mi extind empatia atât de mult încât să ajungă până la el. Eu de partea dumneavoastră sunt, mai ales acum: *In dubio pro reo.*

— Ce limbă de căcat vorbiți acolo, zise Taisir, la fel de nervos.

— Îmi cer scuze. E un obicei prost de-ale mele să vorbesc în latină. *In dubio pro reo.* La cea mai mică îndoială, favorizează-l pe cel acuzat. În plus, chiar vorbesc serios când spun că dumneavoastră ați umplut un gol în sistemul judiciar și, personal, eu sunt pregătit să uit totul. Un singur lucru mă îngrijorează.

— Care anume?

— Ceea ce mă neliniștește mereu când e pronunțată o sentință. A fost pedepsită persoana care trebuia? Sau cei care voiau să se răzbune, în febrilitatea lor, s-au grăbit cu concluziile? Mai există urme lăsate și de alți pantofi acolo jos, nu-i așa? De picioare mai mari.

Bărbații îl priveau neliniștiți pe Rekke și în clipa aceea Micaela nu mai avu nicio îndoială: toți cei din încăpere erau vinovați. Se vedea în nesiguranța lor subită, în întrebarea lor neexprimată: Chiar e posibil să fi omorât în bătaie persoana greșită?

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

Hassan făcu câțiva pași într-o parte, ca să ajungă în spatele ei. Nu doar pentru a fugi de privirea ei.

Voia să-i privească spatele, exact ca la Moscova, deși nu mai era același spate. Latifa slăbise, parcă se scursese sângele din ea. Probabil că era bolnavă, poate pe moarte, și asta îl emoționa, deși poate îl și bucura, ca un soi de triumf. Îl trecură fiorii. Cum cânta! Nimeni n-ar fi putut cânta vreodată atât de frumos, își zise el.

Parcă îi venea să cadă în genunchi și să plângă. Era aceeași bucată ca la Moscova, „Méditation" din opera *Thaïs,* dar acum o simți altfel, de parcă muzica, în loc de dor și tristețe,

descria captivitate și frică. Habar nu avea că mai târziu avea să supraviețuiască la *Salt Pit* doar derulând această muzică în amintire. Dar acolo și atunci, în pivniță, în el plonjau imagini contradictorii: voia să iasă și să plece. Voia acasă, la Mirpur, și voia să rămână chiar aici. Exact ca la Moscova, Latifa cânta cu un vibrato lent și aluneca între tonuri, ceea ce-i aminti de cântecele de noapte bună ale mamei sale și de *raga* de seară de la sitârul din piață; își zicea că ar vrea să asculte ore în șir, dar și să înceteze totul, să oprească tot ce durea și tot ce se trezea; întinse o mână, parcă voind să-i atingă spatele.

Dar mâna se încordă, ca și cum mai degrabă ar fi vrut să lovească, și atunci o retrase, își apucă arma, Tokarevul de la centură, și simți un val de incitare. *Împușc-o,* își zise ca din senin. *Împușc-o.* Dar gândul îl îngrozi în aceeași clipă în care îi apăru în minte și fu absorbit din nou de muzică, simți că îi fuge pământul de sub picioare și că în clipa aceea ar fi putut face orice, s-o împuște sau să fugă cu ea, și sigur de aceea nici nu reuși să scoată un singur cuvânt rațional când termină ea de cântat. Doar mormăi ceva de care abia dacă era conștient și în aceeași clipă se auziră pași de sus, iar el fu cuprins de groază, ferm convins că se întorsese fratele ei. Dar auzi un zăngănit pe care-l recunoscu și bănui că e Gamal, și atunci scoase un oftat de ușurare. Dar numai pentru o clipă. Pe urmă fu iar la fel de speriat, dar acum într-un fel care îl ducea mai aproape de Latifa.

Se uită la ea și abia apucă să constate cu uimire că respirau în același ritm, agitat și gâfâit amândoi, când Gamal coborî scările pivniței și zise cu o voce care suna deopotrivă amenințătoare și degajată:

— *Assalamu alaikum.* Nu vă sinchisiți de mine. Continuați.

Treizeci și șapte

— Știți cum am început să înțeleg? întrebă Rekke, adresându-se în special lui Mohammad Sarwani. Am bănuit doar în lipsa unor bârfe. Un violist care a cântat până i-au sângerat degetele și care a visat să dirijeze se întoarce la Kabul și începe să distrugă instrumente, în loc să cânte la ele. Așa ceva iscă zvonuri, nu? Dar nici măcar Emma Gulwal, căreia i-a fost spart clarinetul, n-a vrut să spună nimic despre asta, deși ea pare să-l fi recunoscut pe Barozai. Iar Darman Dirani, care a iubit-o pe Latifa, n-a vrut nici măcar să ne ajute să bănuim. Eu am înțeles destul de repede că fusese luată o decizie, fusese pronunțată o sentință, dacă vreți, de a vă răzbuna pe persoana care nu numai că o omorâse pe Latifa, ci se aflase și în spatele persecutării atâtor elevi de la școala pe care o urmase și ea. Am fost convins că multe persoane, un întreg cerc, au fost de acord cu fapta. Cum eu am o predispoziție dramatică, îmi imaginez chiar că s-a făcut un jurământ sfânt.

Taisir se foia pe canapea și dădu chiar să se ridice.

— Dar nu aveți nicio dovadă, zise el.

— Nu avem? întrebă Rekke și se întoarse către Micaela.

— Avem mărturii noi, răspunse ea. Știm că dumneavoastră, Taisir, v-ați aflat acolo. Tatuajul dumneavoastră de pe gât a atras atenția.

— N-aveți nici măcar un căcat.

— Și mai avem floarea presată a tatălui dumneavoastră. Pe undeva, ați vrut ca lumea să știe. Pe undeva, ați tânjit să povestiți, nu-i așa? Pentru că, exact cum a spus profesorul Rekke, în adâncul inimii voastre, considerați că ați procedat corect, nu? spuse ea cu o autoritate care aproape o uimi.

Taisir se ridică și părea furios. Dar tatăl său îi făcu semn să se așeze la loc.

— Îmi cer scuze, zise el. Fiul meu e iute la mânie.

— Pe bună dreptate, răspunse Rekke. Intrăm cu bocancii în viața dumneavoastră și smulgem scuze din mormânt. Poate ar trebui să punem punct pentru ziua de azi. O să aveți tot timpul din lume să dați explicații. Dar dacă îmi permiteți, aș mai avea o întrebare.

Taisir se aplecă și se uită amenințător la Rekke.

— Nu suntem interesați de întrebările dumitale. Afară de aici până n-o încurcați! zise el.

Mohammad Sarwani dădu din cap.

— Hai, calmează-te, fiule, calmează-te. Lasă-l pe profesorul Rekke să spună ce are pe suflet.

Rekke le zâmbi recunoscător amândurora.

— Mă gândesc iar la floarea presată. E un mic detaliu ciudat, nu-i așa? De ce a fost atât de important s-o puneți acolo?

— Nu știu dacă a fost important. Dar facem tot felul de lucruri, nu-i așa? Puțin cum spuneați și dumneavoastră, pentru a lăsa semne. Chiar dacă uneori sunt semne pe care nu le vede nimeni altcineva în afară de Domnul, înțelegeți dumneavoastră…

Sarwani ezită.

— Da, doctore, zise Rekke.

— Eu am fost dintotdeauna un botanist pasionat, continuă el. Și am considerat mereu floarea uscată ca pe o incantație a morții, o incantație zadarnică, evident, o încercare de a păstra ceea ce este frumos și efemer, presându-l. Ucigându-l, într-un fel.

— Aha, chiar așa? întrebă Rekke.

— Și trebuie să înțelegeți, profesore, că după ce am găsit-o pe Latifa împușcată, am fost de neconsolat. Am simțit că parcă și viața mea se sfârșise și abia când am ieșit afară, la soare, și am văzut pajiștea de irișii care creșteau în fața casei ei, abia atunci am izbucnit. Am căzut în genunchi și-am cules una din florile acelea. După care am presat-o. Floarea a devenit importantă pentru mine. Ca și cum în ea s-ar fi aflat puțin din sufletul Latifei. Nu pot explica mai bine de atât.

Rekke se uită spre fereastră.

— A fost o descriere frumoasă, emoționantă, zise el.

— Aha, da. Dar acum realizez că a fost o greșeală să pun floarea acolo. Trebuie să ne ținem sentimentele în noi, nu să le împrăștiem în pădure, ca pe niște monumente de aducere-aminte. Din păcate, nu sunt atât de rațional cum aș vrea.

— Suntem caractere contradictorii. De-asta suntem interesanți. Îmi pare rău, domnule doctor, a fost o zi grea pentru dumneavoastră, zise Rekke, ceea ce, într-un fel, o enervă pe Micaela.

Erau doar sintagme, după părerea ei, cuvinte umflate. De aceea schimbă tonul și întrebă cu furie reținută:

— Deci vă recunoașteți implicarea în crima asupra lui Jamal Kabir?

Mohammad Sarwani se uită spre portretul fiicei sale și-și puse mâinile pe piept.

— Recunosc, zise el, și admit că am fost implicați mai mulți, deci și acolo ați avut dreptate. Ne-am considerat puțin ca un tribunal, un juriu. Am vrut să-l pedepsim pe cel care mi-a ucis fiica doar pentru că el dăduse greș și nu reușise niciodată să creeze ceva divin sau măcar înrudit pe departe cu asta.

Rekke părea că se gândește bine și își puse mâna pe piciorul stâng, parcă pentru a-l împiedica să mai tresalte.

— Acolo poate că aveți dreptate, chiar dacă eu, unul, nu cred că așa vedea el lucrurile. În arta autoînșelării suntem cu toții iscusiți, nu-i așa?

Mohammad Sarwani își coborî privirea spre mâini și se uită din nou spre fiul lui, încercând să-l calmeze.

— Ba da, poate că e adevărat. Deși n-a fost sarcina noastră să ținem seama de iluziile pe care le-a purtat cu el prin viață asasinul.

— Adevărat, firește. Dar întrebarea e: chiar a fost un asasin?

— Mă neliniștește când spuneți „firește” în felul ăsta. Noi nu avem nicio îndoială în această privință.

Micaela se aplecă și spuse:

— Atunci n-ar fi bine să ne lămuriți de ce sunteți atât de siguri?

Mohammad Sarwani închise ochii, părând că se gândește dacă e cazul să mai spună fie și un singur cuvânt în plus.

— Îl văzusem în fața casei ei cu o zi înainte, începu el șovăitor. Atunci nu știam cine e și nici nu-mi păsa. Părea inofensiv și îmbrăcat aproape comic, aparte într-un fel. Dar după crimă, evident că am început să mă întreb și n-a fost nevoie să întreb prea multă lume pentru a primi răspuns. Era arbitrul de fotbal cu mișcările acelea ciudate. Am auzit că e apreciat, dar și că participa la războiul talibanilor împotriva muzicienilor. După aceea am sunat în stânga și în dreapta și în cele din urmă am aflat toată povestea de la Emma Gulwal. Latifa îi povestise despre violistul care dăduse buzna în camera ei de cămin de la Moscova odată, în zorii zilei. Darman Dirani, scumpul meu prieten aici de față, a completat golurile din poveste. Am auzit și că Barozai a intrat într-o criză după comiterea crimei. Abia dacă mai ieșea din casă și nu mai arbitrase niciun meci de luni de zile. De la familia Ghani, vecinii Latifei, am aflat că apăruse acolo târziu, chiar în noaptea crimei. Și pe urmă, da… am văzut semnele de crampoane pe pământul din pivniță și peticul de vopsea pe care l-ați remarcat dumneavoastră atât de ager. Dar

înainte de toate – și asta a fost decisiv – știam că ucigașul trebuie să fi fost cineva pe care Latifa îl cunoștea și în care avea încredere. Altminteri n-ar fi coborât niciodată în pivniță să ia vioara.

Mohammad Sarwani tăcu și Micaela se uită la Rekke, care părea să-și caute cuvintele, ca și cum ar fi vrut să mai pună o întrebare. Dar în cele din urmă păru să se hotărască să păstreze tăcerea și în pauza aceea Mohammad Sarwani se ridică, explicând că își va suna avocatul.

Kabul, noaptea de 4 spre 5 aprilie 1997

În timp ce Gamal cobora scările pe întuneric, cu kalașnikovul în mână și turbanul alb pe cap, Barozai simțise limpede că el nu era unul de-ai lor. Nu mai era violonist, ca Latifa. Dar nici ca Gamal nu era și nu voia nimic mai mult decât să-l scoată de acolo. Dar acum nu mai era posibil.

Trebuia să mențină iluzia că reprezenta regimul și răspunse:

— *Wa aleikum assalam.* Latifa mi-a arătat vioara ei.

Gamal făcu un pas în față.

— Nu ți-a și cântat?

— Doar o mică bucată, spuse el, și își duse mâna la armă, la Tokarevul de la centură, poate mai mult ca o reacție nervoasă.

Sau poate pentru a arăta că are situația sub control și că nu și-a pierdut deloc capul sau că s-a pierdut în muzică. Dar nu reuși foarte bine.

Mâna îi tremura pe armă. Nu se simțea deloc ca un războinic drept-credincios.

— Nu-mi cântă și mie? întrebă Gamal.

Latifa dădu din cap neliniștită, iar Hassan își zise *trebuie să împiedic asta.* Dar nu înțelegea cum. Nu prea putea face apel la compasiunea lui Gamal. În ochii acestuia, Latifa era o curvă. Nu mergea să spună *O lăsăm în pace, plecăm.* Trebuia să găsească o altă ieșire și cel mai bun lucru care-i veni în minte fu să o roage pur și simplu să cânte. Gamal fusese și el muzician pe vremuri. Poate va înțelege, măcar dintr-un punct de vedere.

— Nu poți cânta bucata încă o dată? zise el. N-o să-ți facem rău.

Dar nu sună bine, nu în fața lui Gamal și a siluetei lui impunătoare, cu ochii care-i străluceau cu acea expresie neînduplecată care-l speriase pe Hassan încă de prima dată când o văzuse. Nu-l uimea câtuși de puțin că Latifa se chirci de groază.

— Nu e nevoie, spuse el, dar Latifa nu-l mai asculta. Gamal era noul centru de autoritate din încăpere. Îi făcu semn să cânte, iar ea începu, și mai nesigură decât data trecută. Dar destul de curând, din arcușul ei ieși ceva nou, și mai disperat. Dădea senzația că nu poate face nimic care să nu emționeze, iar Hassan se uită către Gamal, implorând.

Chipul lui Gamal radia disconfort, incitare. Dar poate că și de altceva. Așa își imagina Hassan, probabil doar pentru că nu-i venea să creadă că o ființă umană, fie ea și războinică în propriul jihad, putea să asculte acea muzică fără să fie impresionată. Deși cu siguranță se înșela.

Gamal se uită în jur, în razele palide pe care le împrăștia pe podea lanterna de buzunar. Privirea i se fixă asupra Tokarevului de la centura lui Hassan. Privirea făcea arma să pară mai grea, iar Hassan își zise brusc și neașteptat: *Latifa cântă la propria înmormântare.* Alungă gândul. Dar acesta reveni și făcu bucata muzicală și mai vie, iar el își zise: *N-o să las să i se întâmple nimic, nici acum, nici altă dată.*

Dar sigur că nu se putu abține să se uite iar la Gamal, și atunci Gamal îl privi ca și cum i-ar fi citit gândurile și șopti un *Allahu akbar* care sună macabru și ceremonios. Concomitent, își luă kalașnikovul și-l îndreptă rapid, aproape insesizabil, nu spre ea, ci spre el. Dură doar o jumătate de secundă și nimic nu era foarte clar.

Dar Hassan tresări din tot corpul, ca și cum se afla în fața unei alegeri între viața lui și a ei. Posibil să fi fost doar închipuire, o reacție nechibzuită într-un moment de nebunie. Avea să se gândească la asta de multe ori după aceea. Dar devenea tot mai real și, pe undeva, amintirile și dezamăgirile de la Moscova începură să se strecoare la suprafață. Prin fața ochilor îi gonea o întreagă viață și chiar atunci Gamal își drese glasul. Făcu un pas spre el și își atinse din nou kalașnikovul, iar Hassan scoase arma și trase.

O împușcă în ceafă, cu un sentiment de alienare completă față de el însuși, uimit de cât de lent se produse totul. De faptul că prima căzu vioara, scoțând un pocnet când crăpă o coardă și se desprinse călușul. Abia după o secundă se prăbuși și Latifa, aparent mai calm, aproape de parcă s-ar fi întins cu grijă pe podea.

— *Allahu akbar,* zise Gamal încă o dată și atunci Hassan repetă cuvintele, se întoarse ca să nu mai vadă cadavrul și începu să urce treptele.

În spatele lui auzi respirația lui Gamal și sunetul corpului său care își lua avânt ca să calce vioara în picioare.

Când termină de vorbit la telefon, Mohammad Sarwani se întoarse în camera de zi și îi întrebă calm dacă mai au și alte întrebări. Altminteri, el se va retrage să se roage.

— Bănuiesc, zise Micaela, că talibanii n-au făcut absolut nimic pentru a-l prinde pe ucigaș.

— Nu, răspunse Sarwani. În ochii lor, Latifa și-a primit pedeapsa pe care o merita.

— Așa că ați început să plănuiți o răzbunare? întrebă Rekke.

— Dumneavoastră ce ați fi făcut, profesore Rekke?

— Cunoașterea mea de sine nu se întinde încă atât de departe deocamdată.

— Poate într-o bună zi, spuse Taisir amenințător.

— Poate, răspunse Rekke zâmbind.

Micaela avu grijă să revină la subiect.

— N-ați putut rezolva chestiunea când încă mai erați la Kabul?

Mohammad Sarwani se uită deznădăjduit la portretul de pe comodă al Latifei.

— După ce am înmormântat-o pe Latifa, eu, fiul meu și familia lui am fost tracasați zilnic, iar când am avut ocazia să fugim la Peshawar, nu am ratat-o. Dar am jurat să-l găsim pe Barozai și într-o zi, mult mai târziu, prin mila Domnului, am auzit că e în Suedia.

— Reportajul de la televizor v-a ajutat să-i dați de urmă, nu-i așa? întrebă Micaela.

Mohammad Sarwani se uită la fiul său și la Darman Dirani, care nu scosese nicio vorbă până acum.

— Da, aveam în Suedia prieteni care ne-au dat pontul și-am reușit să facem rost de reportaj prin agenția de știri Deutsche Presse-Agentur.

— Și câți v-ați dus în Suedia?

Mohammad Sarwani se uită din nou la Rekke, ca și cum el fusese cel care adresase întrebarea.

— Am fost reprezentați bine, iar Allah ne-a ocrotit, trimițându-ne în dar o ploaie cu tunete și fulgere.

— Și un om nevinovat pe care El, în mila Sa, a putut să-l arate cu degetul, zise Rekke cu același zâmbet blând ca mai înainte.

După aceea, se ridică și se uită la Micaela. Ea încuviință, spuse că trebuie să dea un telefon și ieși pe scări. Preț de o clipă se întrebă dacă bărbații vor încerca s-o împiedice. Când se întoarse, le spuse că sunt arestați pentru uciderea lui Hassan Barozai pe stadionul Grimsta și că poliția germană e în drum spre ei.

Rekke ridică mâna și spuse:

— Vă mulțumim pentru ospitalitate. Sper că veți avea parte de înțelegere. Vă doresc tot norocul din lume.

Ieșiră, coborâră scările ca să găsească un taxi și rămaseră câteva clipe tăcuți pe trotuar, încercând parcă să înțeleagă tot ce se întâmplase. Rekke o privi cu un zâmbet absent și se cufundă în gândurile sale, murmurând ca pentru sine: *Nunc est bibendum.*

Se învârtea prea mult totul în ea ca să mai aibă putere să întrebe despre ce vorbește.

•

Mai târziu, în cursul după-amiezii, stăteau la barul hotelului Excelsior Ernst am Dom, împărțind o sticlă de vin și trecând în revistă tot ce obținuseră. Dar Rekke păru să se plictisească destul de repede. Dădea impresia că pentru el cazul se încheiase și că prefera să-i studieze pe oamenii din jurul lor, în detrimentul detaliilor din anchetă.

— Vezi ceva interesant? întrebă ea.

Rekke se întoarse din nou spre ea.

— Da, poate, răspunse el. Tipul de acolo, cel cu obraji roșii și pielea cojită, tocmai s-a întors acasă dintr-o călătorie cu o ambarcațiune cu vele prin Oceanul Arctic. Se poate vedea pe mâinile lui că a îngropat o comoară pe un frig crâncen, 30 de arginți, dacă am calculat corect, pe care i-a primit când a vândut-o pe sora lui unei trupe ambulante de circ.

— Ce făcea sora? Era îmblânzitoare de lei?

— Am impresia că știa să-i învețe pe elefanți să stea într-un picior. Dar e greu de spus cu siguranță.

Micaela zâmbi și zâmbi și el. Pe urmă îi îndepărtă un fir de praf invizibil de pe braț și o privi cu ochii lui albaștri, intenși. Preț de o clipă, ea avu impresia că vrea s-o tragă spre el, dar respinse ideea, gândindu-se că a fost doar în imaginația ei.

— Nu păreai foarte sigur că Jamal Kabir a împușcat-o pe Latifa.

Rekke coborî privirea spre mâini.

— Destul de sigur cred că sunt. Glonțul pare să fi fost tras din unghiul în care a stat persoana cu ghete cu crampoane. Dar probabil că am vrut să mă folosesc de acea nesiguranță pentru a-i face să vorbească.

Micaela tăcu și se gândi o vreme, privindu-i pe clienții din restaurantul de alături.

— Ce expresie în latină era cea pe care-ai spus-o azi pe stradă? întrebă ea.

— Nu mai țin minte.

— Ceva cu *Nunc.*

Rekke zâmbi din nou și o privi cu aceeași intensitate ca mai înainte.

— *Nunc est bibendum,* o lămuri el. Acum să bem. Vorbele lui Horatius după victoria romanilor asupra Cleopatrei. Acum, când Cleopatra e învinsă și moartă, e vremea să petrecem, scria el.

Umplu paharele amândurora.

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Poate că tristețea lui Sarwani e triumful nostru. Să-l lăsăm să dispere. Să ridicăm paharul.

— Noroc, zise ea.

— Noroc.

— Dar tu întotdeauna simpatizezi în secret mai mult cu cei învinși, nu-i așa?

— Da, poate. *Gloria victis.*

— Care e treaba cu tine și locuțiunile astea în latină? zise ea.

Rekke se aplecă din nou spre ea.

— *Quidquid latine dictum sit, altum videtur.*

— Ce?

— Tot ce e spus în latină sună profund. Aș putea să dau vina pe obișnuință, spuse el. Locuțiunile sunt parcă înrădăcinate în mine. Dar

cândva, pe vremuri, categoric mi le-am însușit ca să par mai interesant decât eram.

Se aplecă și ea puțin.

— Voiai să fii stilat.

— Absolut.

— Snob.

— Da, foarte clar, zise el.

— Tu de ce nu ripostezi niciodată?

— Falsa mea timiditate lovește totuși destul de bine. Ce spui, ieșim să luăm cina, chiar dacă e atât de devreme?

Ea încuviință, se ridică și merse în camera ei ca să se aranjeze și, pentru prima oară de multă vreme, nu își mai pieptănă bretonul pe frunte.

Treizeci și opt

Martin Falkegren convocase o conferință de presă și ar fi vrut, evident, să se ocupe singur de ea. Dar se simțise obligat să-l ia cu el și pe comisarul Fransson. De aceea stătea aici lângă matahala aia grasă. Pe de altă parte, nu prea avea de ce să se plângă. Până la urmă, se scriseseră articole pozitive. Taisir Sarwani recunoscuse crima, fusese arestat preventiv, împreună cu tatăl său, și nu lipseau nici detaliile spectaculoase.

Veniseră cel puțin 40, 50 de jurnaliști. Trebuiseră să aducă scaune în plus și două ventilatoare. Era o zi de primăvară neașteptat de călduroasă, iar Falkegren purta un costum nou, bleu, și o pereche de pantofi noi Alden.

— Bine ați venit, începu el. Așa cum știți, munca poliției e o muncă de echipă, continuă el, nemulțumit că repetase cuvântul, dar totuși bucuros de formulare.

Nu era una lăudăroasă. Dar tot sugera că nu trebuie menționat nimeni în mod special. Așa, putu să povestească în general și în linii mari despre observațiile care duseseră la triumf și abia după ce spuse tot ce considera el demn de menționat îi dădu cuvântul lui Fransson. Fusese o mișcare înțeleaptă și își dădu seama imediat. Fransson nu se descurcă prea bine în lumina reflectoarelor și se încâlci în prea multe detalii. De aceea, Falkegren se concentra mai mult să pară ferm în decizii și frumușel. Credea că reușise destul de bine, nu doar fiindcă repetase cu sârg în fața oglinzii azi-dimineață. Putea și să se întoarcă în mod foarte natural spre Fransson și să-și arate astfel profilul dinspre stânga, adică cel mai bun.

Dar ajunse din nou să se gândească la Rekke și la chiliană, la cât de mult se înșelase Bruckner când îi asigurase că n-o să plece la drum. În loc de asta, ei descâlciseră crima în timp record. Era ceva teribil de rușinos și spera din tot sufletul că acest aspect nu era prea cunoscut, iar rolul său în toată drama nu va ajunge în presă. Își auzi numele menționat și se uită spre jurnaliști ca să vadă cine i se adresa.

— Se spune că v-ați dat seama care e identitatea reală a lui Kabir când ați găsit mici tăieturi lăsate de o violă pe mâna lui stângă? întrebă o tânără brunetă, despre care avea impresia că e de la Televiziunea Suedeză.

— Eronat, zise el. Nu au existat detalii particulare decisive. A fost o muncă de echipă, cum spuneam. O amplă muncă de echipă sub o conducere

înțeleaptă, zise el și reuși încă o dată să repete cuvântul „muncă”.

Dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Primi o altă întrebare de la un jurnalist mai în vârstă, de la ziarul *Dagens Nyheter.*

— Ce opinie aveți în legătură cu modul în care a gestionat guvernul acordarea azilului? Kleeberger a lăsat în mod deliberat să intre în țară un individ care reprezenta un risc de securitate pentru a se pune bine cu administrația americană?

Se simți nesigur pentru o clipă. Ar fi vrut să se distanțeze de ministrul de externe. Pe de altă parte, nu voia să-l enerveze pe Bruckner, care îi ținea spatele, și de aceea formulă în cele din urmă un răspuns aproximativ ca secretarul de cabinet Rekke, care, într-un mod curios, ieșise nești fonat din criză.

— Înțeleg postura dificilă a guvernului. Înțeleg la fel de bine ca oricine consecințele nefericite ale deciziei. Dar constat și faptul că a fost nevoie de un mare curaj pentru a-i da drumul în țară lui Kabir. Datorită lui, mullahul Zakaria a putut fi împușcat la Copenhaga, iar acesta, spre deosebire de Kabir, chiar era un risc de securitate și un terorist.

După care continuă puțin forțat, în speranța că va scăpa de întrebări legate de acest ultim aspect, și relată despre ajutorul neprețuit primit din partea serviciilor de informații americane de la Kabul, fără să-i pese că serviciile de informații americane poate că nu erau cel mai bine cotate tocmai acum, după dezvăluirea actelor de tortură din închisoarea Abu Ghraib de lângă Bagdad.

•

Rekke stătea la pianul cu coadă și părea din nou apatic. Dar Micaela nu credea că e sub influența pastilelor, cel puțin nu foarte tare. Era doar incapabil de acțiune și adâncit în el, în propria sa *Prison of Darkness,* așa cum se exprimase Julia. Ea, una, se afundase în canapeaua verde din spatele lui și parcurgea dosarul anchetei asupra unui schimb de focuri din Rinkeby, dar îi arunca din când în când câte o privire și lui Rekke. O provoca faptul că era atât de pasiv. În ultimele zile nici măcar nu citise, ci zăbovise mai mult asupra claviaturii.

Pe de altă parte, putea și ea să se retragă și să-și vadă de treaba ei dacă vedea că-l deranjează prea mult. Locuia aici deja de o lună, spre marea încântare a doamnei Hansson. Lucas era mai puțin mulțumit, evident, iar mama și Vanessa se plângeau că o văd prea rar, dar nu-i mai păsa. Simțea că e un nou capitol în viața ei.

Afară părea că plouă iar. Rekke spuse ceva, iar ea se smulse din dosarul anchetei și din gânduri.

— Ce-i? întrebă ea.

— Vine un bărbat, puțin cam corpolent, vârstă mijlocie, alcoolic, adus de spate, nervos.

Micaela nu-și bătu capul să-l întrebe de unde știe. Trase cu urechea pe coridor și chiar auzi pași care se apropiau. Poate era de înțeles de ce Rekke descrisese pașii ca fiind nervoși. Păreau confuzi și ezitanți. Acum se opriră și se auzi un tușit. Pe urmă se auzi soneria și ea se uită spre Rekke. El dădu din mâini, părând puțin timid, iar Micaela mormăi „momâie” și se duse să deschidă.

Afară, pe coridor, era un bărbat care avea cam 45 sau 50 de ani și poate că era adevărat că e alcoolic și adus de spate. Dar în mod clar fusese atlet, un bărbat puternic care odată, pe vremuri, înainte de toate paharele și toate grijile, fusese elegant. Purta un costum de bumbac maroniu și o cămașă albastră. În mână avea o geantă diplomat demodată.

— Cu ce pot fi de folos? întrebă ea.

— Îl caut pe profesorul Rekke, răspunse el.

— Despre ce este vorba? insistă ea, brusc puțin stingherită de situație, poate pentru că se simțea ca și cum ar fi fost secretara sau portarul lui Rekke.

— Numele meu e Samuel Lidman, spuse el. Sora mea a fost studenta profesorului Rekke și spune că…

Păru să ezite și acum, de parcă îi era rușine de ce urma să spună.

— Ce spune sora ta? întrebă ea.

— Că dacă ai un mister, nu există persoană mai potrivită decât profesorul Rekke.

— Eu cred că aș începe la poliție, zise ea.

— Poliția nu mă crede. Pot să intru? Profesorul e acasă? auziră pași apropiindu-se și într-o clipă Rekke era deja lângă ei și-i cerceta din priviri.

— Sunt aici, zise el. Bun-venit. A dispărut cineva sau ce s-a întâmplat?

Bărbatul se uită uimit la Rekke.

— Cum de-ați știut?

— Am avut o senzație. Dar ia loc și povestește.

Bărbatul se așeză pe canapeaua verde, își deschise geanta și scoase o fotografie pe care o puse pe măsuța din fața canapelei. Era o poză cu o

piață, făcută în fața unei biserici impunătoare, cu turnuri și fleșe și arcade imense, în fața bisericii erau o mulțime de oameni și porumbei.

— Bazilica San Marco din Veneția, zise Rekke. O poză destul de recentă, nu-i așa?

Bărbatul îl privi cu ochii săi căprui triști.

— Da, zise el. Făcută la sfârșitul lui martie, dacă am înțeles bine. Dar despre ea, cea de acolo, vreau să vorbesc.

Arătă cu degetul la o femeie cam la 40 de ani, îmbrăcată într-un pardesiu roșu, elegant, aflată în primul plan, chiar în fața unui grup de japonezi care păreau că ascultă la un ghid.

— E soția mea, zise el.

— E frumoasă, spuse Micaela, ca să-l încurajeze.

— A fost mult mai frumoasă decât am meritat. Însă e moartă de 14 ani.

— Dar pare foarte vie.

— Păi asta e, spuse bărbatul. Am certificatul de deces. Dar ea e.

— Ești sigur? întrebă Micaela.

— Foarte sigur, continuă el. Vedeți alunița de acolo, de la ureche? Da, există mai multe detalii, am luat la mine și poze mai vechi. Le puteți compara.

Rekke îi aruncă o privire Micaelei și spuse, ca și cum și-ar fi recăpătat brusc energia:

— Povestește!

Și în momentul acela, la ora 5 și 20 după-amiaza, pe 10 mai 2004, Samuel Lidman începu să-și spună povestea ciudată, care pe Rekke și Micaela îi ținu treji în acea seară.

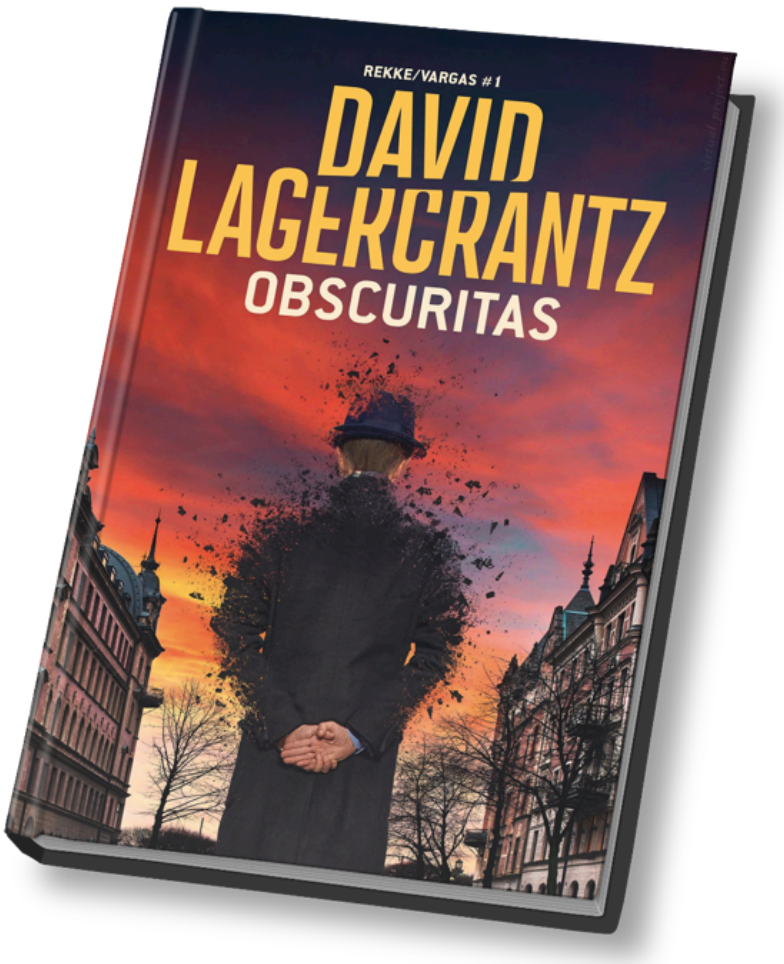

virtual-project.eu

violin